

گچین

(آزمانک)

عبدالاکیم

چین
(آزمائش)

عبدالحکیم

بوچی اکیڈمی کوئٹہ

اولی بار

لیکو

بہا

چاپ کنوٹ

شنگ کنوٹ

کتابت

مئی ۱۹۶۰ء

پنچھند

شش کلدار

اسلامیہ پریس کونٹہ

بلوچی اکیڈمی کونٹہ

مولاجنیش عبدالرحمن

پ

بلیے سنگت

قاسم یوپی

کہ

ناحقے گوند لاف دانش

۱۲۷	ای وی لوکس / کریم دشتی	ڈیکی بے بت	۳
۱۲۵	ہینگ وے / نسیم دشتی	گنوک	۴
۱۳۰	میکس برانڈ / امام بخش بلوچی	انگور، درچک	۱۵
۱۳۷	یوسف بساعی / قاضی عبدالرحیم صابر	گناہ و سزا	۱۶
۱۴۵	کرشن چند / مراد ساحر	زرد پیرانت	۱۷
۱۸۳	اشرف محی الدین / حمل	گورکن	۱۸
۱۸۶	قاضی نذرا لاسلام / محمد اسحق	چوشیں زمیلاں	۱۹

دوہمی بہر

۱۹۸	شیر محمد مری	گنوک	۲۰
۲۰۸	طہ روجی	بے مرادیں ماسی	۲۱
۲۱۶	مراد ساحر	گر میں ساہگ	۲۲
۲۲۰	مراد ساحر	گرند	۲۳
۲۲۸	شیر محمد مری	جڈو	۲۴
۲۳۷	نسیم دشتی	ناکو	۲۵
۲۵۳	کریم الدشتی	درور	۲۶
۲۵۵	نسیم دشتی	سور	۲۷
۲۶۷	گلزار خان مری	لب	۲۸
۲۶۹	نعمت اللہ گچکی	اے زندایت	۲۹
۲۷۶	م م طاہر	شاطوشاپو	۳۰

قرۃ العین طاہر
 نعمت اللہ گجکی
 عبدالغفار گجکی
 ایم بیگ
 عبدالرحمن غور
 نسیم دشتی
 م۔ طاہر
 برکت علی
 عنبیر پنجگوری
 عصمت اللہ خان جمال دینی
 صورت خان مری
 نعمت اللہ گجکی
 صورت خاوا

۳۱ بلک سنگین
 ۳۲ استانی سوت
 ۳۳ ڈکال
 ۳۴ سرور سے مرک
 ۳۵ حائل پچے مرتہ
 ۳۶ بیر
 ۳۷ دشتار
 ۳۸ شمشک مرت
 ۳۹ من پھ اد میتیاں
 ۴۰ دنگ
 ۴۱ بندی خانہ رو باہوٹ
 ۴۲ زندات پھ ہزار جنجال
 ۴۳ پردش پھ سوب

آزماڻڪ ۽ قصو

بني آدم ۽ رڙن ۽ - هر دور زمانگ ۽ - زند ۽ عڪس ڪشيته -
 زند ۽ را دور زمانگ ۽ آديڪ ۽ - هما دور ۽ راجي و دودي ليڪهياں
 ديته - زند او چاگرد ۽ بازيں چي آني نيام ۽ - نوڪ نوڪين سيالي او
 نزيڪي آران ۽ - آرٹ او لوزانگ ۽ جهان آباد ڪرتہ -
 يڪ و ٻڌے ات ڪه بلڪاں و تي مولين نما سبگاني سهرينگ
 او و اب گيجگ ۽ زمستاني برف گوارين او تير ماہي ماہڪاں در نرين
 شپاں ديہہ او پرياني قصه جت - شاعران و تي پر بنداں متن : و ڪمڪ
 سر چاراني قصه آورت - پهلوان ۽ و تي د مبورگ او سر و زرع زميلاں
 شفقار پيرين بهلنجاني قصه ۽ سر شپي ديوان صحب ڪرت انت -
 يونان ۽ ڪسمانگ لوزيساں چوت سازين خداياني قصه آل آرٹ
 دنيا ۽ را - يڪ انچين زمير انين جهانے دات . ڪه آني خزانگ قر ناني ٽرن
 لٹ و پل ۽ رند هم بلگ ۽ نام ۽ نه زانت - پراميتوس ۽ آسي تر شلي
 ڌرت - بزرگين بني آدم ۽ را - دات - گون و ت مٿين خداياں دغا ڪرت -
 بيلے پوريات گران ۽ را . ڪسب ۽ دالم مانين دولته دات -
 اسڪاٽليس ۽ شه ۽ قصه ۽ زمير انين ڪسمانگے ٽا پينت . يوناني شهر ياني

دل دوش کرت بلے دزیتگیں آسی تر شک و بنی آدمی رنک ہ
 برنی گپڑ آپ کرتنت . زند او چ گرد و گیکانی نوکین بھیران بوت ۔
 پوریا گرا آزا ہن کار و ہے تر شکسےس کار جاہ بلینت . چاپ جاہ و پریس
 ماں آہنت وانگ اد نو لیگ پہ از کارانی دک و دراہت نینر گارانی
 کل و سر بوت ۔

تعدہ شاعر و پہلوان ہ دست و درشت اور دانکار و نادل نوں ہ دست و
 کپت . آئی درا جیں قصہ ان زند ہ سر جیں احوال ماں نادل و درانگاکرت
 انت ۔ اے لوزانگی بھیر کہ درنا بوت تہ کسب کاری آشوب ہم دتی نوبتال
 ات . ہے آشوب و پہ پہلو نک و اچھیر
 دست گئی اے آورت
 کہ ہمک مردم و چٹیں درا جیں قصہ ہانی وانگ وارنہ بوت . او ہمک ردانکار و
 اے بھیر ہ نیمگا دگوش ہم کم بوت . لوز تاک اد حوالتا ک ددینت اد لوزانگی
 زند و قصہ گوئی نوکین بھیرے و سر حیت کرت : آزمانک لوزانگی جہان و
 ددی بوت ۔

یورپی لوزانک گول دتی دراہیں لوزکین لیکہ او بھیراں سہند و پاک و سر بوت . او ایدے
 ریندی ادارد زبان کن اے دراہ وئی کرتنت . جگہیں ڈیہہ و نادل اد آزمانک رواج
 گپنت . اردو ہندی و ہم یورپی زدانا تی پمیں جوانیں آزمانک لوزیک بوت .

بلوچ ورناکہ پہو ایں زند و در آتک اد و ترا ملکی وانگ جاہ اد جگہیں شہراں
 دلیت ، اکی یک نیمگا پہ لوزکین لوزانگی جنس اد دو ہی نیمگا پہ سیا سی حیت و ایران
 افرندت . ہے چاگردا حیت او ایرانی تھا فرنگی شت ۔ ڈیہہ آرات بوت ۔ گوں آراتی
 استمانی آجونی ، دو در بیدی آرتی ، دتی زبان و وانگ ورنانگ ہو حی دراہ بنی آدمی
 بنی حق یلگ اد استمانی آجونی ہ بودناکی و پہ الم زانگ بوت انت

بلوچ وانڈہ عدول سہم پر دلی زبان اودود بریدگ ہ بود ناک اوارا گیدی ہو ہی
 زبانی رد آرگٹ واہگ ددی بوت . اودا جونی سہ لہتیں سال رندہ کردے سر مجاراں
 چہ کراچی سہ ماہتاک "ادمان ہوا چاپ و شنگ بنا کرت . گوریشی دراہگ قصہ شاعر
 یو کہیں حق زمان ات . اے وانڈہ او نیم وانڈہ ایس بلوچ آزمائک نو یس
 ادک سمانک ہو بہر سہم کپت .

ماہتاک بلوچی تو در آہگ بلوچی آزمائک و رنابوت . اوماہتاک ادلس
 دراہگ بلوچی آزمائک برد ناک ہ پلو گوں لو کیس حیاں اودر نائیں لیکھاں دیم
 شت . اوانگت ردان انت . مئے آزمائک تنے و ہدی گیدی ہو جوانین آزمائکانی
 ہم کو پگ نہانت . بلے دہ پانزدہ سال ہو اے کسانین مت سہ مئے آزمائک
 برد ناک دلی مٹ و ت انت . ہے ردم اودر د ناک ہو قصہ ہے کتابت تاخاں گوں انت .

ادلی بہر سہماری آزمائکانی انت کہ بلوچی سہ بدل کنگ بوتگ انت
 اودد ہی بہر و ت سائیں بلوچی آزمائکانی انت . بید کردے بدل کرتگیں
 آزمائکناں . ایندگہ دراہ آزمائک ماہتاک بلوچی "کراچی اودر ماہتاک
 ادلس کو سہ منت سہ اے کتاب سہ ہوار کنگ بوتگ انت . ماہما
 دراہیں داہہ کارانی ہم منت دارین کہ آہاں شش سالہ سردتی بدل کرتگیں
 آزمائک تھکی سہ بلوچی اکیڈمی سہ راہ دانت .

اے کتاب ہر دد بند اودر وفانی گندگ من داڑہ صورت خانہ
 منت داران . اداے ردا ملک محمد پناہ ہر سرد سونج ہم بے ہما
 انت .

عبدالحکیم

دہانت روڈ کوئٹہ
 یکم مئی ۱۹۵۰ء

اولیٰ
بہار

زمست لکھو نیم درچہ است آسمان صاف است بلے
بر یکسا باز گپتت ندریکٹا بود طکیں مودانی سر و آئی بر نہ بود رکھ
دلنٹ) و سر و ہم چو ناز کریں۔ اسپتیں پیٹ و بر یکسا درات ما بر زیر
کوھے و شکے و سر و دست ماں دست گپتہ اوشتا متن کوہ و
شیوگ کہ چو آرنیک و تپت چہ منے پادانی دریم و شروع بوت
و جبل و ماں دودشت اگوندیس بیج کہ گھوڑاں سہری گدے و پومشے
واشتہ دینک اوشتاتت۔

ندر پڑدہ پتیر و نہا پرواں لے سچ و ہنہ و ٹلشک باوراں و جبل
و شیوگ شکن، متن کرت، بس یکسا برے! ہا و دکن کہ مارا یکسا چاں
کرے ہم مان نہ کپیت!

بلے ندریکہ بودل و سر جم کپت (خوف کپت) آبرا وئی گوندیس
پاندارانی گوہ بوین بو نیام چہ تہا ریں چاہ وود بوت بیج و تہہ و ننگ
صلاح کہ اٹسکتے جبل و چار تے نہ بگسٹ کہ دہمے اوشتات گرچہ
اے ڈونگ دیاہ بوت باریں چوں بیتا، مریتا یا کہ گنوگ بیتا۔
بیا کہ برواں من ضد کرتن بالہ نہ انت کہ بہتر سے اے لگورے

دکم دلی بیت لاچار و نا علاجے ندریکہ منت ابلے آئی دریم و چہ
دلالت آئی تنگ و تہہ و مرک و احساس ات ہنر دگشت و نخت
کہ من آبرا بیج و تہہ و نار وینان آئی جان و بچک و زرت من آبرا

وئی تہگی ہوا داشتن و دیم پر شوگت، و یلہ بوشن۔ سیلج چو تیرا فشتا گوات و ہیر گ
 و ہرگ ات او مے سر و دیان چہ و تیرا سستہ پنچو معلوم بوشن کہ مے
 سران و چہ کو پکان بنجا کنتا چہ گوات از دے مے دہمہ ارشتا ست پنچو معلوم
 بت کہ شیطان و دت ملرا و تی جانپلائی تہمہ و داشتہ و دیم یہ جنیم و گوات
 انت اسے چارہ ہر و گنتہ و چیز جو کے پیم و تچنت در او حاضر و گول چم
 صحیح گنتک، مانہیستری !

ندیکہ تو منادوستے! مہنی لفظ سرے تمت
 سیلج ہر رفتار سست کمرت گوات و ہر گ د لگو شگ
 تو ازون نہ تر سے نیت من و تی دہمہ و کشتہ تن، آخر ما میں و رستان، با
 ندیکہ ہنگہ چو مرگ و ات، رنگ زر د، و دم توں ات، دستہ گپتن
 و اوشتارے تنے چانے مناچارت گنتے، ما دنیا چتی و اسی بیہ
 من زر ہے و مرتق

کتر کے چہ رند ہوش بہ جاگہ و اکت، مہنی چانی تہمہ و چہرے بولکات
 ہما لوظ چہ مہنی دپ و در انگ تمنت، یا آئی چہ گوات و اسی گنت
 مہنی آئی کتر و اوشتوک سپیگار گشاں و و تی دست پنچگان و چا کتن
 آئی مہنی باسکسا کو کپت و ماشتر ساعے کو ہوا سے دیم و آدیم
 و گنتن ظاہرات کہ ہما لوظاں ابر و گنتی دنگسا ہتہمہ و دور دانت اسے
 لوظاں کسے و گشت یا نہ؟ ہانہ نہ؟ آئی نام عزت زندہ و دوشی و
 سوالی ات دنیا و چہ در ستین سوالان مستزین سوالی ات ماندیکہ یہ پاک
 بے صبر سی خفہ ہیں، ہنوکین نظر سے و مناچارت آئی اسے جبرہ
 ہوش نہ امنت و کہنی حبراں دل ماندگ انت۔ اف! آئی و ش

دہ بیانیس دیکم وچہ پیم بڑ جڈ بہ لے شنت و کاتنت و چوں شنت و کاتنت
 من آئی و آئی دل ماندگ ات اے جیڑہ و جوان سرید پوتن آچیزے
 گشنگ لوستے چیزے چیت گنگ بے آرزو لوظ نہ رستنت ہا نہ
 نے و رطات دزدک دلپرزگ چہ دشتی۔ من بگشیں؛ منا نہ چارہ ست
 دگشتے۔

چے؛ من چیت کرت۔ بیابرواں پدا لگوشن۔
 کوہ بالا پوتن یکٹ برے دگہ من ندیکہ، کوہ و کندی و چارہ ست
 پد امی دیکے ہورت ہورت دلیت ہمنی تواریکہ آئی تہہ و نہ می
 دلا سانی ات اٹسکے و چوبت و حکک و حیران ات چہ آئی پیشانی
 و سوال دانست ہوت۔

بلے آچے اے ات؛ آ لوظ چہ کے لوظان در آحتہ ترنت؛ چہ چہ
 مرد و دپ دیا پہنچ منی گمان انت و چہ اے گوں مگ و حال و باز
 حیران ات جبرے و امنے پیدہ بڑگ پوح جبر و جواب و دات کرت نہ
 کنت سیلے کرت و نر زینگ آحت چہ چانی اسن پیدہ بیئت۔

بس انت لون لوگ و بروان؛ حبتن کرت بلے منا۔ منا
 ہمت گشنگ و ش انت گشتے و چہ و لچ و بہریت چون انت کہ پدا
 بالائن؛

تاشنگ آرزو ش ات بلے ہنگہ چو پیدہ و نر و گشت و چہ ترس
 و دمہ نے اوشتات مایسی براں گشتن آئی حیم بہ منی لظاں سک
 اتنت من و تال و دپ و اتن و جگک و نیمون کرت نیم راہ و کہ
 رستن آئی ہوش و ودات و گشت۔

نادیا! باز دوستے!

ندیکہ و نازد کیس و نذویرین ناخان ہینگہ اے کہ سون پین نہ کرتت اے تو کو
فکرے جت آئی دستین گیت و دیم پہ لوگ نذویرین بونہ لبے نذیکہ پاران
داران ات و دل ماندگ ات کہ پدی ہما جبر و ہشکندت من آئی کسوج لے
بے صبری و محسوس کرتن نذیکہ ات کہ چہ دیپ و نذویرین ہینگہ تا گوات
بے دیپ و بے زبان انت ہا من بوٹیں کہ اے نذویرین گوات و ہنت و ہنت
روح و مناعے پرزہ رست

اگہ شمار ابروف کوہ و پتہ تلشنگ و عروگی انت مہر بانی کنت مناگون
دتا و ہمراہ کنت لون چہ ہمار و ح و من و نذویرین کہ ہر و حخت کوہ و پتہ تلشنگ
و شتن و تلشنگ و حخت ہا منی لندت سسرے تنزت۔

نادیا! مناسک دوستے۔ بیباں بیباں و نذویرین کہ ہے جبر و ہشکینگ
و ہیلک اوت ہنچ کہ کسے شراب یا و گہ نشہ و ہیلک کس بیبت بغیر چہ اے
جبر و نذنگ نذمنت و انکہ نہنگہ آچہ تلشنگ و نذویرین ہینگہ نذویرین و خوف
ہا محبت و اے جبر و ہتہ و یک خاہ ہیں لذتے پیدا کرتت ہما جبر و ابرا
ہنگہ پریشان کرتت و آئی ہنگہ ہنیات معلوم نہ ہوتت شکست ہنگہ و
چہ و سردت من و گوات ہینگہ سی نہ است کہ چتن و چہ گوات
و کجام یکے گل آئی محبت کذت بے اے جبر و ابرا و اذت
ابرا چہ پرواہ ات کہ چہ کجیم پیالہ و ابرا شراب و یک بیت
یک نیم روچے و الوک و دیم پہ برف و کوہ و و اشتن مشتمن و
تہ دلین کہ نذیکہ چہ محی و ہتہ و کوہ و بال اوت چتے منہا ہلے تننت
پروگہ لہرنگہ پاد کلان لگت اف اتنیا بال ابوگ چون سکت ات

ت رنگ زردت ہنچو دار خطاات چو کہ کتے پاپہ پاوہ
 دیک و بربنتا بے مچے کومت ہالہمت دلشت ہانہ چارستامن
 آئی مطلب ہاپوہ بوتن آرمندگ دکاسک لوٹت کہ باریں آپر
 ذوقیں و شیں جبر بخیر چون ہم اشکنگ بوت ہمن دلستاں کہ رنگ
 زردچہ ترس و حشک و حیران ندریکہ ہنچو کہ بیج ہوتہم و لشت چمانے تر
 اورت وچہ دنیا و رخصت کنان ہویلہ بوت "ای شرنہ بیج ہو وزارت
 من سی نہ بوتن کہ ندریکہ ہما جبر و اشکت یا نہ ہ بے ہمنکہ دیستن
 کہ اپر کپک وخت ہا باز ہلاکسات آئرا آسمانہ ات کہ آئی جبر
 اشکیت یا نہ ہچہ تلشگک ترس و آئرا اشکنگ زانگ ہوسے
 نہ است ہنچ

بہار گہ رست و مارتح ہوماہ ات روح و دان و گرم بیان
 اننت ہرف ہ کوہ سیاہ تران است پرچے کہ ہرف آپ بوت مے
 تلشگک گوازی کہرت ہرگیں ندریکہ چہ کتے وچوں ہما جبر و بشکتیں
 گوات ہ ہیرگت بند بوتت دن سینٹ پیٹرس برگ ہرے تن
 چہ منی سر گبرگ ہور وچہ ہر ہنچام و وقت ات و روح بند وگ
 و ات من باگ و تہم و نشہ تن کہ آئی ندریکہ ہ لوگ ہ نیام ہر زین کھیرے
 ات ہنگہ سرد ات ہ گھد و تل ہ ہرف آپ نہ بوتت در حکان ترک
 نہ کرتت ہ بے ہار گہ و گوش و گشت کلاگان پہ شپ ہ گوازیگ
 کارتت چہ گپیر و در زے ہ من میں کمرتن ندریکہ دلستن چہ گرس
 حویلی ہوتہم ہ

سہ ووس ہ شہرے کہ زار وخت ہ پائے تخت ات انون آئرا دین گرا گشت

در آحت و آسمانے گوں درماں دزہیریں چان چارت۔ بہاؤ گروہ نہریں
 گوش آئی زودیں دحقہ کیں سرور دیمان مان کرت ہر منہ۔ کوہ کوہ
 خیال و کرت و ہماجرہ..... بہتر خف بوت و اس و تڑھپا چہ چہ چہ چہ
 ہزگیں جگ وئی دستاں بچو چک کرت کہ پوئی خیال و گوت
 ومنت گنت۔ کہ پدی ہماجرہ بیارہیت گوات و لوار و منہ و شمشیر
 ناریا اتمہ منا باز دوستے۔

ان خدا! اندیکہ وچے بوت چلکیتے دویم وچہ گلی ٹوب پت
 وئی دستاںے چک کرت۔
 چہ دشتی و بہتر زیبا ات۔

من پر سامانے بندگٹ و بگشتن۔
 لے جبر و نون سالانی سال گرتہ ہر نیکہ کدی یعنی کہ عار و سی
 انت اے جبر و بہتہ و چند ایں رفتے نیست کہ آبر و ادتس
 پایہ وئی دشتی و آئی مجاس و درافتہ و کاد لورے و گپت آئی سے
 زہنگ گنت بے ندینکہ ہنگہ ہما برون و کوہ و ہماسیل
 وادات گوات لے جبر و!

ندینکہ تہ مناسیک دوستے!

نہ شوشہ تہ ہنگہ اے چہ زند و بیچ یا تان پہ
 انی دشتس و زیب و اثر کنوک انتہ۔
 بے نون کہ منی عمر گو کہ تہ چوں ہزانیں کہ من آجر و
 پرچے گشتن اے لیب چون مناسیحت۔

سنگین دل

سیکھ محمد

دل احمد الصمد امیری

شپک تہارہ ہنت، اوگوات تہند کشگانہ ستاپس شدہ گانتنت
 چہ دیر ہیرگیٹ، وشیں لواری پیداکٹ۔ وانیال، ووتی
 پیپا بن دات۔ وتی دوست (سویار) ہونیمگانہ ہمارت وگوتت
 منی بلیں براہنگ بزمیر دوست و منی بجن منی جنگ
 زہیریاں اٹھینگائے، گت سکت و شنت باہ زاناں سزا
 دوست بیت بے وت ہودیر ہار آئی جنگ ہتووش
 بیت چو کہ منا و تی بیت۔ آوتی لوپ ہو چیر کنگا سکت چالاک
 انت یکت نہ یکت روچے ترا و تی لوپ ہو پرنیت و بے گواہ
 کنت جنیں چو مثال سیہ مار و سکت اگہ آیاں دست
 پر کئے پشے دل ہو دجگا یکبر اتاب و پیچ و رنت۔

سویار چار شانگ و ڈولداریں ورنائے نت۔ اہنگری
 ہیک کلگ، شتگت شپ ہو چہ یک کلگ، اپسافض
 دنگدوچ ڈگ کلگ ہونہا کنگ آئی کار و کسب نت۔ چپ و
 چاگر و کلگانی مردم چہ آئی پوتر و رشگت ہوتنت و بے کساس
 ترسینت چیا کہ آسک دلیر و گمراہ اتنا و کس ہوشیں دل لای
 و نہ داشت کہ آئی دیہا و راتک بکنت۔
 آئی ہوا ہنر و سن جنت دیکاری ہو ہر ہو کتر اننت

دسوزے ہوگوں واپلن جنت کہ آئی چانی ارس نر مپ ترمپ
اتنت۔ آئی خوار و بزگیں مردمانی گمکت باز کنت۔ مالدار و
داریں مردمانی اپسانی دزگ بہر ح زہ کہ آئی ہ دست کپتہ
ایشانی نیم پہ وت زرتنت و نیم بز کار و غیر بیان بہر کنت
سور بارہ انگت پہ دوستی و خاطر سچ جینے گچین نہ کنگ
راستی آئی ہ نثر رنگیں جکان گوں دوستی و گہ پ پ جگت
چہ آیاں ہوگوں بدیں نظر نہ چارنگت۔

ماہ رنگیں جگت ہم چہ آئی ہ ڈولدار ی، ولیری، و شیں گ
حیران اتنت و پہ آئی خاطر و سن کنگا پہ د اہم چاگر و و کولیک
بتگنت

وہ ناؤ ہم مزن سری کنت و پھر یہ یکت جتکے و و تی تہ گیش
نکتت بلے یکت چار دہی ماہے کم کم آئی دل و و تی تہ
کناضت۔

باز ہراں آئی خیال کنت کہ اے ماہ رنگت، خیال ہ چہ
پکثیت بلے زانا چہ ازل و ہر بتگنت کہ و انیاں ہ ماہیں جگت
سوزیں عشق و چہ دل و دکت مکت آپہ رادار و
ہ سکت بلے قرار نت و راد اہم پہ آئی ہ شیدا نت و آ
زہیراں گارت۔ و مدام آئی دل ہرین زہیرانی پیدا کنت۔
یکت ہرے سو بارہ واپلن دست و کت لرد و کیں زہیراں
چو کہ و شیں سحر و رگامی ہمدان شہزگاتنت۔

نثر رنگیں رادار ہچو کہ واپلن ہ سازا شکنتت چہ لوگ و دراک

تجھ کا سوہا رہے نیم گامیدان کت گوں وئی کتہیں خناریں چتاں ورناء
 پہ پارے چاربت وکندان، گوشت نہ

”اومنی دوست تو پہ اندازے ہو بہ اسے کار ہو بلدے ۹۱۔
 اے شری واپن تئی واسطہ کئے اڈ کنگٹ ہا سوہا رہے وکندان ارضے
 گوشت

منی چند اڈ کنگٹ..... بلے ایو کا چہ تختگاں نہ انت بلکیں
 ہا جنگٹ ہول چہ من اڈ کنگٹ کہ منار دست بیت اومنی سرا
 ناز کنت..... ہومن وئی ساز ہوسیم چہ جنکے دل ہونداں جوڑ کنگنت
 راد ا بچکنت آ بے ستون زبیا و شتر رنگیں جنکے نت۔ آئی
 ریزیں مہیر طراہ رنگٹ شہ پیگیں پونز چو کاٹار و کاگرس رکٹ
 (لنت) چو گل سہر ہو گرس و انت۔

آئی عوش بیت کہ ورنایا نی دل پہ آئی ہومہر دوستی و
 اس وانگرانی مہا بہ سچیت و آدنی لو لوٹکانی دلان گوں لپت بکنت
 دایاں ٹپیگٹ بکنت! آئی چالاکی وپہراں و مٹہل دنار بے حد و بے
 شمار انت۔ پھو زانت کہ سوہا رہے آئی دوستی و آساں سچوگا
 انت دلاجم بیت کہ میں آئی و بکجیناں و مہر و دوستی و بچکا ساں
 جنکٹ و جان کیشیت، و گوشت

”راستیں شتا واپن عوش جنیت بلے تو ایس چیزے شہما
 اڈ کنگٹ..... تئی سارے نیکل دلانہ کپنت و جنکائی دل و
 نہ چا پنت

چہ لے جہر اشکینگٹ، سوہا رہے دلگراں بیت و وئی لڈ کنگنت

جنگ ملامتیں چتے چارتی، سہر جہل کت و بے توار بیت گوں بازیں
 غم و اندوھاں چہ سا داہ لوگ، دے آتک دراپدگ بیت اے

دہری آئی، چہاں چہ ترمپ ترمپ، آرس رچان اتنت ۔
 گوں وئی درستی صفتان ڈولہاری دلیری، ماردی فزہرگ
 سو بار یکت جنگے، دستان یبو بونگت ہما جنگت کہ آئی، اے ابرجنت دہک
 دغوار کنت اے جبران آئی، کسک تورینت وہے خیال و فکرانی تھا
 اتاب و بیج دران ات و ط و ط و سواساں آئی، دے دل و جاگہ کت
 وئی دل و گوشت زانا جنگ، دے گمے چم و چیر اکنگت ہے گماض
 و گوں آئی، سینہ و کست و کینگ، دے آس روک بیت

آوئی دل و جسم بیت کہ غم و اندوہاں گوں جنگ دہرہاں
 کار کنت و شمشکار بیت، پیشکاں زورا کاں گوں دست پچنگ
 بیت و تانکہ وئی و شس اسپانی دزگا لگت و ٹیک و رہزنی
 جوڈ بیت

سچیں ماہے وئی دوست، بیت دانیال و لوگ، بونہشت
 بے حیران نت کہ پچ پیا آئی، دے دوستی چہ دل و در بیت آخر یہ ناکا
 میں دے وئی داہن زرت و ستمکاریں دوست، لوگ، بے راہ گیت
 پچو کہ دروازگ، دے پ و دست تختگ، دے سمرالنت و ساز
 وئی سازگت و جنگا لگت ۔ آئی ز پیلانی تہانا اومیتی و اومیت
 انوز و دل و شئی، ماترس و دلیری، گم لوگ و خون ادار اتنت :-

رادا چہ لوگ، دے آتک، ہاچکنڈگا ات و گوشت
 من شمارا گوشگت کہ انگت پہ آجاہ، مانہ رستگے

حویلی جیتی، تہا چہ دت یکت لوکین سناڑے پیش بدارے۔
 سو تبار ہجیم چہ زہر، سہر شہر حمانا، سو بیتت دتی پنچگان پرینکانت
 ہے جواب نہ تریزت

ہے دہری جنک، پت دانیاں رست و دنا، دیم دتی گول
 آئی دکت و گوشت۔

منائی مغرور و پھر بندیں جنک دوسرے بیت منادی زلت بمن
 "اگہ آگوں تو ر ضا بیت۔ من و ثناں" و دنا، دتی پیشانی کر چک
 کت و دیم بہ راد، تریزت و گوشت با "گو شہارہ..... دنیارہ
 تہا شہر زنگیں جنک من باز دینک بلے بید چہ تو پہ سچ کس، چو گنوک
 و شیدانہ بتیگان۔ چے بکناں تھی محبت، منا سچ وار و بزرگ کتک
 نین تھی پت، دیا و بزرگ رانی مچی، تہا کہ آ منی و ایلن، سو سازانی
 اشکینا اتلگنت۔ ترا دتی نام گپت کناں..... چے ترا ایلن؟
 جنک، نیم گاشت و پہ ٹیلے دست شہارہ تہا تہا جنک،
 دست، بگر بیت۔

بلے جنک، مغرور و وزن سہری، وجہ جت، بارگین شہپاکے پہ
 زور و رنا دستاں جت۔ و رنا حجالت و شہر مندہ بیت،
 سر جہل کت و بلے انداز ہیں غاں گول چہ اورا دیر بیت،
 و رنا، رنگ زرد تریزت گول پر شنگیں دل و لہر زو کیں پادا
 یک و تہناشت و جہر کترہ مت۔

سنگے، سر انشت و روک روکا آپ، چار گانت!
 ہے پیا و رنا دیریں خیالانی تہا لپتگنت ناں سے چار ساعت

دنی جاہ بوجہ نہ سرت
 شب بیت - ماہ چہ آسمان وونی جلو حان و آسپ نہا پیش در گاہ
 ہما دمان وورنا بوجان یک سیا گے سرت کہ ہمارو کی ہنہا آئی
 ہونیمگا پیداکت کت مکلیں ہنرت بلے اناگا ہچارت کہ گوں راداء

دیکم پہ دیکم بلیگٹ
 جنکٹ و ہما و ہدی کہ وورنا ایر جنکٹ و سبکٹ کنگت آئی و
 رندا انگٹ

ورنا جیران بریت کہ جنکٹ و پیردہ (پتولے) دستانت
 و آئی ہونیمگا پیداکتت :-

ورنا چہ سرت و دست پہ ونی کاٹار و ہرت ، بلے جنکٹ گوشت :-
 "او! سو بار من پہ نئی کشگا اوانیا تکگاں" بلے پہ نئی حال
 دیگا انگگاں کہ منا گوں تو محبت است :-

ورنا جیران انت چہ ونی جاہ وونہ سرت و جنکٹ و اے پیسا
 ونی گپ جنتت :-

"بید چہ تو باز ترند و تیار ہیں ورناد پنگت بلے آ پانی نہا
 چوتی گامزار دل و مزن جگریں مردمن نہ دینگٹ ، تو منا چو کہ ونی ساء
 دوست بلے من زاناں تو اچن ساکٹ زہرے وچن ونی
 پیرانی گرگ و پاپا سائے بلیکیں تو ہم لوٹے کہ مناسک بکنے و منی
 وکٹش و میاے بلے دل جم بلے کہ من تر نیلاں پہ زور ترا
 راگ کناں ، چکان و ہنچو پر سچانت تانکہ پیشی جبران سٹوٹسکار بلے!
 چھو رندی دست بوجہ در آنک وشت نہ کنے - تیوگا پہ

راداء ساز جنت و آئی، دل کش، دوسہ... نزا با پیرانت
 منی دیماونی سر جہل بیار و منی پاداں بکت۔ گڈامن تئی شانگٹ
 کناں بے اے کار و منی پت و دست گہارانی دیما بکن، اگہ
 من نزا دوسرت بیان اے کار و صر و رکن۔

دوستی و محبت، آس بہ درنا، دل و رکت بیت و بے
 اختیار و دیماشت و جنک و دست گپت و آئی، لوگٹ
 نیمگا راہ گپت نرت۔ اودامینگٹ و دستیں مردمانی دیما
 پر برزین گٹ و لوا پر کت۔

“ او براتان! ... راداء وئی تہنانی و آذانی چہ من دوست
 تربیت ... آئی حکم الیشنت کہ وئی سر و آئی پاداں دور
 پدیاں و پادین سچکان تاکہ مردم ہزانت آئی و زیبانی ووشرنگی
 دلیر و پہلوانیں سو بار سبک و خوار کنگٹ۔”

اے دہدی راداء دیم گوں ورناء و کت تو رجت بہ
 زیت کن سر و جہل بیار و منی پاداں چکت۔ ورناء و پھجیں
 و طے راداء نیمگا چم شانگٹ و انترت و کنڈان و گوشت۔
 “ پیو گنگٹ بیت کہ راداء چہ من و دلیر ترانت بے ہنیر
 چکاساں کہ آئی و دل و منی پاکیں دوستی و محبت است یا نہ؟
 آدہدی آئی و چیم دگہ رنگے چو انگر اسہر تر بیت۔ پک گامی
 پشت وشت و کار و جہ لانکا کشت و پترندی برزرت
 و ہاکتر و کار و جنک و دل و ایرشت۔

راداء و دیم و رنگ چو کرگٹ و تاکہ زر و ترنت و پیشانیگٹ

دگر پیما بریت بلے پکت برے چم
 کشت شنگیں بہرین کت و شپ و دپے و انتنت نامکھ
 خون و شنگزک بندہ بریت آدھری بہ سو بار دریم تریزت و گوشت
 من وئی دلا جسم اتاں کہ تو مناکشے بلے چہ اے چھاں پہ
 دل وشی وئی چھاں چپت کنگا یاں چیا کہ من شکر زاناں تو منی دوستی
 رجّت و لاکھے و لوتچہ ہما مردانے کہ جنیں و ایر دستی و نہ مننت
 آدھدی جان لرزت و نازا کیں سر کو پگانی سر اکرت
 دسو بار و آخری میں چھے چاربت و سارہ دات - ورناء ہم
 بچ سڈ و سمانیتت بید کہ اس وریچک و جنک و لاش پہ یک
 چھے چاربت و دریم تریزت و ہمارا ہے و کہ اتکلت پدا ترزت -
 بلے اوشتا نگیں مردماں حیران و پریشان و آئی و راہ پچ کت
 وچہ ترس و بیم و سسراناں پاداں لرزگا انتنت -

میکسیم گورکی
بل غواشا بخش صبا

زرعبا ہوسٹ

ردچان کریمیا عی کے آخان سو ایما رگوشتش ما ابرا ایک
بچے استت آئی نام ات الگ آتے
کوریں تاتاری پکیرے گوں درچکٹے زر دین کہ نہیں
بھنڈے تیکہ ذات و گوسنگیں دور و نوبتانی فقہہ درالگانہ
کیت۔ آئی چپ راست و ہا خان و ہاڑھی و ہانڈم و
سنگانی سرا کہ گاریں نوبتانی پدا بانی اتنت تاتاری
آئی ایک لوطی ٹے زردا ریں کلاہ و رنگت پہ رنگی ایں پوشاکان
نندوک اتنت۔ شام دست و دپہ ات۔ روتج کم کم و زر
تباغ نزدیک بو آن ات۔ روتج زر دین شینکٹ ہانڈم و
نالانیں سنگاں و کش و گور و سبزی پناں جہرکان ات
سنگانی سر زر دین خشکیں بود گل سخت بیو کیں
زر دین شینکاں دروشکٹ و ران اتنت۔ کہنیں چنار و
درچکانی پناں گوات لیب داریناں ات ما پن بخش سران
اتنت گوشے گوات۔ اندر کیں آپ و چول انت۔ کوریں پکیر و
لزار نرور و لردانت۔ دل و بے آسرات آئی سنگی

جہاں کہنت ۔ در صہیں صہا ساز و سامان جبریدہ کنوٹ کہ یکٹ
 زالبولے عر پہ زندے گل و سستم لازم انت ۔ دشتی ، وڈ وڈیں
 پوشاک سہت و رنگت پہ رنگیں گور فہیتی ، ساز و سرفنر
 دور ۔ دوریں ملد کانی ز نیابیں و سس لسائیں طوطی اوالیشانی
 سر بار خان عر پر جوشیں مہر گنبد عر تہا تیو گیں ۔ وج ع
 آگوں سہے مہلیخ عوزان پہ زان ات ۔ آلوں چہ زند عر گرو
 دار عر زند لو تگت او آسرات عر شو صہا ز کارت ۔ آئی
 زانتت ۔ کہ آئی سر مجاریں بیج الگلا و تی ٹگت عر صہانام
 و لو تار عر کم بو نیگا نیلیت کہ آئی کماں ار س عر پٹاں چو نہا یں
 گر گٹ عر پڑھانی دپ عر بیج گپتہ ۔ الگلا ہم کہ پڑھے پٹاں
 جہار ارتت چہ لٹ پلے کماں لو کین جنیں و برزیں نام
 و لو تار عر ہمراہ ات ۔ آہم و تی پد پشت عر بیم و بیبار
 بہانی جہت ، لاشہ و ہون پلہ دیانت ۔

یکٹ برے الگلا اہ سس عر گشتت و کوشن ع
 پد بہ تر تگت ، پر آئی باز گل و ش دیہہ کنگٹ بو تننت
 ملک عر میر زاد رسنت بیج بو تننت ، گم کشمیں میر طہ
 اے بوت ۔ دعوت بو تننت ، لاشہ باز می عر لیبت
 پہ اے چکا سگٹ عر کہ کئی باہراں گیشہ زور مان ، کیر پونی
 چم لٹ نہ دار گٹ کماں کشکٹ بو تننت ، شراب
 جہ آہ عر تنگت ، الگلا عر بیم و آئی در منانی و لے ع
 آئی ترس ، خان عر ٹگٹ عر سر مجاری عر ستا کنگٹ بو تننت

اِس درو شمع و چپکات دیا ننت۔ در تنگین صہر آئی در پے
 پدورند و در آیان اتنت۔ گوشدار و کافی چوں گوستگین
 نوبتانی سے صہگت گوان اتنت۔

.....
 کوزیں پکیر گوشان ات۔
 "خان پیرات" بے آئی صہبیلی و بارہیں مہرینیا اتنت آو دریں
 گوں پیریں خان و بار و دش اتنت پیر چپکے پیریں خان و تلنے
 و صدی و تی نہ در و زکت گار نہ کرتگت۔ آئی مہر لخم و
 و گرم ات۔ جنہیں مدام سپہالی مریت کہ آگورانی لہجیں و گر
 میں مہرے پد ریکنت۔ بانک نہ اتنت اگہ آئی مودار سپت
 بہ بنت مادیم چل بہ بیٹ، کہہ سخ بہ بیٹ، حسن زکت
 و نام ات، دسیم و گلابی اِس ناز رکیش پوسست و تہا نہ انت
 آدرساں گوں خان و مزین مہر و استنت۔ بے خان
 و ت کاسکٹ کیزی اِس مودے و ز لپارنی بندھی ات
 اے جنک چہ نیپ و پٹاں دست گیر کنگٹ آرگک
 پوتگت۔ خان و صہبیلی و دور و نڈ بکٹ۔ گور کے ملکانی
 سہ صدر البول اتنت۔ ہر کیے چو صتم ووشس بوئیں
 سچل و زیبات۔ اے درستانی نند و نیار، و اب
 دور دن، سہیل و سواد و نوح و خان و بکت و بند
 کنائنگت۔

.....
 آگیشتر و صہ کاسکٹ جنک و ہمزان ات۔ پرا دی
 جنائیں گنبد و سنہیت کہ چہ آئی زہر و شین نڈارگ

پیریں خانہ دُنی پگٹ ۽ سر مچاریں کارانی ستاہ ۽ ووش
 ات۔ پیریں ۽ چہ ایشی دگہ گلچے بوت کنت۔ کہ آئی
 مرکت ۽ پدا آئی کھٹ پر زوریں دستاں بہریت۔

پیریں خان ۽ چم چہ فار ۽ نزا انتت۔ دنی بیج ۽ مہر و دوستی
 ۽ نام آئی شراب ۽ قدح لنتاں ایہ کف و در اتنت
 « منی دل بند! منی بیج الگلا! ہدا تمہ او شس نام بکنت
 و پیغمبر ۽ نام ۽ بہ زہی پدہ نت »

گدھی سران درس یک زبان بو تننت و پیغمبر ۽ نامش
 گلات « خان ۽ گو شرت

« ہدا باز من انت۔ آئی منی گو ستگین ورنائی ووش
 زوری منی ہر مہاریں و سر مچاریں بیج ۽ جون ۽ زندگ
 کرت

منی دنی پیریں جہاں گندیں کہ ہر دیں منی جون ۽ تہر ۽ کرم
 و مور نیک دار نتت من و نی بیج جان ۽ چیرن ہدا امران انت
 خدا و حضرت عیسیٰ منی بیج ۽ پشت پناہ انت
 سر مچاریں بیج! ایوٹ ما بگو۔ شئی بیت تر و نی دستاں
 کچا چیز ۽ بدنت۔ ہر جی شئی دپ بگو شبت من دیو کا
 وقاب ۽ شہم کنان انتت و نی ہند ۽ چشت بوت
 « منی شاعین پتا! منارسل ۽ جکت ۽ برے »

خان چت ات۔ تاکہ جانی دل ۽ درھک و در بوت
 رند ۽ آئی بہر و بندیں لوار ۽ در آمنت

، آٹوں تھی بوت - ہر دیں شاد کامی کٹت - تو آسرا پہ وت

بیکر
 یلیں الگلا چہ گل و چست بوت - آئی چیم چہ ہر وہد و گیش
 تر پان اتنت ، آئی دیم گون پت و کمرت و گوشت
 ، اومنی پت ! من نہ اینیں تو منا چے بشکائی گائے -

نوں من پہ شہما بستیت برہ میراں ،

، من بیج نہ لوٹاں ، خان و در آنت و آئی صہا سکر کہ

سنالانی سال نامداری و سر مجاری و تاج ات آئی

سینگ و شگون ات - زوت شاد کامی کٹت

ہر دو گپ چپ و ہمبر اہی و حرم و ہمار ہی و ر اہدگ پوتنت

شپ تہارت ، ماہ و استال زندیں چاروان جکران

چیر و انگنت ، آتال دیر آریوان اتنت ، گڈاں حنان

در آتنت

، روح پہ روح منی زند جہلانکیاں کپان انت - مہنی

پیریں زر و چہ ساری و کم تر در صکیٹ ، منی سینگ و

ہما پیش اس لہر سکر و کپتہ گنت - منی زند و رشن و

زرا ب چہ ہمے کاسکیں جنک و ورنہ کنو کین مہر و مندگ

بچ ! منار سیدت بگوشش گوا چنی تو بگیر ہمے جنک و

بوت نہ بے ہمنی ہلکان صدیر ، در ہیں صلکان بے ، الگلا

آہ سردے کشت و بچ نہ گوشت -

، من چوں پیر زو کنیں اگہ من اے بز اینیں کہ تو آسرا گلش

کتہ

اگہ نہ نہ بیبا انت۔ نہ بد ز بیبا انت، مردم وئی رد و پیشو مان
بیبا۔ و در سس زندگی کھید بیت۔

«عقل پہ دل جو درداں در ماں نہ انت،» خان پنت دات
«پس امار ایک دوستی جو سہرا ترس کنگٹ لو ٹیرت
خان و دنی سہر چست کت و نیج جو نیمگا پہ دکھید اس
جہاں چارت۔»

«بیبا ایشرا کوشین» اگللا و راہ پیش دانت
خان و پیر یک کترہ جو پکر کت۔ مددے در بخت و ترا چمن و چہ
آئی وئی چند دوست انت۔»

«بے ترا ہم» اگللا و کشس و ارت
«خان مناصم» خان و در انت، گرانیں کم و آبر از بگ
کرتہ گت۔»

«جوال، گڈا ایشرا پشین» خان و گوشت «من آبرا
ترا پچہر دات نکین، پچہر من گیشتر سگ ٹوس
و مننتہ، لا مینی دل و تل کن یا آکرا منا پشین»

خان چرچ ات، بے لوارت، چوسنگ و
بیبا آبرا چہ تلال و زور و لاپ و تیلانک وینے
«بیبا آکرا چہ تلال و زور و لاپ و تیلانک دیرے۔» خان
نیج جو ہبر زرت۔ آمہیلی و پتر تنت، آونی پلشی ہندا
اسراتیں غالیچہ و داب ات ہر دہائی گور و اوشتا تزت
ہاں ہند و گوشے زہیراں تالان کنان اتزت۔ پیرس خان جو

چیم جو مردار داس چھرا ان بو تنت ، آئی اسپتین
 بی این ریش تر بوت - تر پو کیس ارشس ، آئی بچ گور
 کو ہی وقاب وچاں او شوک ات - جنک و پاد کنگا
 ہما لہر کہ دل و جول و روان اتنت ہما آئی واپنگہ لٹان
 گڑاں ات ، آجہ سرت ، شگرہ سب و در آ پو کیس روح
 سہری آئی گلابی کن نازر کین دسیم و آئی چیم جو ہتم
 پھلاں بچ پھلنت ، گلہ زانہ چہ آئی آندہ سیم ات ، آئی
 وئی سہر سہلٹ خان و نیمگا چنک کنت -

، مینی شہباز - منا سچک ،

، پادامن تر گومار وگی انت خان و مدلے گوشت
 گڑاں آئی چیم شاکو اتنت ، آئی چیم پہ گلہ و سہ و کپت -
 آئی وقابی چیم ارساں گل گل اتنت - آباہ شوارہ ات زوت
 ہر ہر و سہر و بو ہوت -

، من کائین ، آئی گوشت ، من کائین - نہ پہ یک
 نہ پہ دو می و - چے شہر ہر ہر پیسہ سستہ ؟
 محکیں دل مدام ہنچش کنت با من ستم کائین -

ہر سہر آستکی دسیم پہ زر و راہک بو تنت چہ رگٹاں
 گوزان اتنت ، گوات ہیتر ہیتر کنانہ ات نازر کین جنک
 زوت مننت ، بلے چہ غیرت و آئی گون کس و گواہ نہ کرت
 خان و دیت کہ آباہ بد کہ گانت ، چے لو تر سنے
 آئی و سونج کت - جنک وچاں شہم وارت - آئی وئی

چٹک کتت و پل پٹت۔ بے خان آبرار پسا دل و داشتے
چکت و چہ و تی سر و بر ز برت و تزار و جہل یہ رات جہل و
چول گون تزار و دھکت و ران اتنت۔ چولانی لزار و پیش بر زانت
کہے جاکت و آیان نرات اکدی زر و بن رست۔ آئی نہ توار
کشت نہ چہہانٹ کت۔ خان تزار و سر و کشت۔

«ابا۔ بیاما بہ رواں» الگلا و ٹو مصینت۔ ادکن۔ خان
و گوشت، و گوشت ٹاپیر نینتت، و ہر جلو کنان ات گوارت
گوات و بیتر بیتر گیشس تر بوان انت۔

«ابا۔ بیاما رواں» الگلا و باز بہ اچہ نینت و گوشت، بے
خان چہ جاہہ و نسرت ہما جاگہہ و کہ آئی و تی متکین زندہ مرد
با منت انت، و چیز و آسمے است، خان بے وس بوت پاد
انت۔ آئی اندیشک و گوشتی و کشتک زند و کت انت، دیم
گمانی نہا میں حجات۔

«راہگر۔» آراہدگ بوتنت، بے لختیں گام زہ گارند
خان ادشتات۔ بے من برچے بریں؟ کجا بریں؟ «آئی
چہ بیج و پول گپت۔ لول من چول زندگت کمائیں کہ منی در سین
زنا ہمیش ات۔ من پیر لوٹگن، گون من کس مہر نہ کنت
اگہ کس و گون تو مہر نیشیت گڈ ان زند چہ کاسے»

«ابا۔ ترا دولت عورت انام و توار ہنست۔»
«من آئی یکت چکت و یا بچکندگت شوہار کن بے بے پیش
چیزاں من تہا بکشائیں، اے در سس مزنگین انت۔»

زندگیں چیز جنیں پر مہر انت۔ اگلے گوں مردم و ہمراہ نہ انت مردم
مردگے پچیرے ستر انت مرنی بیج، ہند اوئی برکتاں تسی سسر و
سناں پخت، خان و دریم پر زر و ستر بیت۔

“ابا۔ الکلآ تو ار پر جت، ابا۔“

“لو آ مردم و سراج پخت دانت نہ کنے۔ آئی سسر و کہ مرگ
خدیجیت۔ تو بیج گوشت نہ کنے کہ آئی مہر و زند و ار و اح پد ابریت

“منایہ دے۔“

“او صد ا۔“

“آزانت۔“

خان مرگ و بانتر لاں بال گراں تلاء و سسر و سدرت۔
دیجیں جپ و تہا ریں آپ و جہلانکیاں گار بوت۔ آئی سراج و
آبر و ایشیت نہ کت۔ آئی بلوشنیں دارگ، دارگٹ نہ بوت
چیا کہ نوں و ہر گوشت نہ گت، زر و سراج تو ار و، نیاحت نہ چیا
نہ خان و آپ و کپکے تو ار، ابیدہ چہ چولاں کہ لہر کناں اہنت
گوات بیم ناک ات۔

تاں دیر و الکلآ تلاء و جہل چارت، مگڈھی سسر و آئی تو ار
پر جت و او ہدا امنی دل و ڈوڈ و حکم کین،

منالوفیق بدکے، او آماں شپ و تہا رسی و ار ہرگ
بوت۔ اے پیم خان سوسیا کٹت و آئی بیج الکلآ سخت
و لشدت

دیلم سرائن اردوس

مترجم: غوث بخش مبار

وائے وطن حشکس دار

آئی پکر گت۔

اے کوچک منی انت۔ کو مان چپ و چاگر دکتر تگیس وطن منی انت۔
منی گس منی و ابانی واگہ۔ ہرچی ہما پیس انت ہرچ بدل نہ بوتہ۔ ہما پیس روو ہما
پیس داد گیت انت باگیان چو مدام سکا ہنی چاب و پھلانی نہالان آپ دیانت
دنی وطن چون دوست انت۔ پہا و سادگی س پر ما براہ ناک۔

آیون گلی س ماں تران س و نی گس س آگس س گل ات۔ ہرچی زیبات۔ ہرچی
پر گوارات و گار س پھار و کیس بوچیت شب نکا نالی مچک س و چر لیک۔ دوت
کشال بال آیو کیس دوت۔ پیروزہ ان دوت۔ نیر مانی نمبی۔ انگور س باگال۔
بوچس تلنگ۔ بہر سہرین پلان ٹو تگیس تاک۔ تیموگ س پیس چو کہ آئی
اشتگ انت۔ دل س پر س آئی گین سار تے کشت کہ وطن س و لبو دیس گوات
گوں اسمی پھلانی و شبو س آئی گین س باز تر چاہ پکنت۔ آئی دل س گل و شاہ
تریشک بال گران انت۔ آئی جان دار و اح س پھر حشس اسرات نیت
غبری کوش س آئی یک یک از بدست کرتنت۔

باگ پر کش و پتھو کیسہ جو آپ نے تواریگی گوشتاں کپت، فلی وطن پر شیشگیں
 و تزد نگلیں آپ کو آرا باز دوست است۔ یک برہ آئی من جہسرت، دل سے سیر
 آپ بو نگ و اومان آحت۔ بز یک پیر مردے پکال دستہ نہالالی
 آپ شلیچکات پیر مردے کش و مان و اوشتناست در اینت۔

سلام ناکو من لہیں گلنب آپ بوریں پیر مردا چک جت آئی

سایگ پر ربرکت بیگ در لاج تر بوت۔ آئی یہ قہار سے چارت بچکندت
 گوشتے بخ تو اید پیر سیم آحتگے او پکال آئی نیمگاکنہ ننت۔ باز جوانین آپ و

سالن جیکو من و روزگانی آپ اگر دش نہ انت گداں و شیں آپ دگر کجا است

قرسکو و آپ و منا نادراہ کرت۔ چھکے ہم نام کنت، جہلا لاس اینجلز و آپ

چو کاسل و بودنت، مہلونک نرائیں سالانی سال چہ پیم گوارزینیت۔ ورنہ

آپ و گلات دیکیں شکون بوت پہ چنکال آپ و ران کرتے و شیں تر و نگلیں

آپ و آئی ارواح چہ گل ووشی و چکا کر کرت، آپ و رگ و رند آئی ہر ہر شکر

و منت گپت، مہربانی ہر امنی لاپ سمر بوت، آئی پیر امر وادیم چرت۔

مالے گل زمین و رندوک چھکس بختا ورن

آئی پدا سمر جہل کرت و پہ چنکال آپ تنگال کرت، چہ وشدلی و

بچکندانت۔ چہ وزیاست آپ آئی لاپ و داشت نہ کہ ہرچی آپ

کہ آومان ات ن گیش بوات۔

پیر مرد چران ات آئی در اینت، منی چن و تو دو کوارٹس آپ وارت

راستی تیلے آئی پسو وارت، اصل و لے آپ منا باز دوست بیت

آنگت دل مانگ ات، کہ کیس دگر آپ بولدت، ملک و تیوگیں شری

آرا مے آپ و نہانز آروک جاہ آختنت "ترا مر کہ و اومان نہ انت ؟

نون بس پکن پکال ء منابدے، تو چه کہ ینگے ؟

”دو سال ہون انت، من چه دو سال ء اے آپ ءد پ نہ جتہ، باز
دیری منزلال کائیں، کترہ ء بیت کہ آخنکن، جی اسٹریٹ ء ودی بوکن
ہما شہر کہ قطبی پکنفک ء ادیم انت، اولسی پین فک، من باز گل
ان زن منی تناسر زندگے خیال انت مناے مہنہ بازوش آحت۔

آئی ہتیں چنک آپ انگت وارت و پکال پدی پیر مردے نیمگا
کنزیت، بتی نہربانی قماش ”تو گوا چنی باز تننگ اتے من تہجر کس ء انگس
آپ مرگہ نہ لیتہ، پیر مرد ء پکال زرت و گوشت آ آیون گلی ء مست و
نیم ہوش ردان ات، پیر مردے چم تاں دور ء آئی دنب ء آنت۔

آئی خیال آرت — گھس ء پر تر کہ چه ہمیں و منی و گلی ء اسست
من رو وارت کہ چه وطن ء دور درشتن، آچہ سان فرانسکو ء قطب ء
پیداگ ات، وطن ء کش و گور ء رسگ ء رند آئی یاداں آبر ادیم ء نہ برت
آ منزلل بران و ڈکار ء سناہاں نزاراں وئی شہر ء آحتگت و پہ شادیں دے
وئی شہر ء گئیال گوزانت، نون شب و روج ء پاں گول یک و دومی ء
انبازلوان آنت، شام چو کہ ہستانی جنک ء ہیراں تامور تامور ترانی

ات، وطن ء زیبائی چہ سے تاموری ء در رکحانت، ہر چی زیدار بوان
ات، آکلن گلی ء مان ترتہ آئی دل ء لے شہر یہ زندے تو ازی ننگا نون
جوات ات، نون کہ عاروس پکنت گول وئی لہگ و جود ء آسہر اتیں
زندے گواز عننت کنت، کوچکے پہکیں گوش، و شین ترنگلیں آپ
سادہ دلیں مہلوک دومی آچہ لوٹیت ؟

شہر ء ہر چی ہما پیم انت، گامانی نام ہما یت، گلی و بازاراں و شس

ملوکیں مہلوک ہماینت، دوش و ش روکیں لاری ہماپیم، ہماپیم موٹلاں یلیں
 ورناماہ دیہیں کا ڈال آہانی گھساں رسینگے اومانء سچ بدل نہ بوتہ۔ آئی
 ہما شکل دیتنت کیچہ کسانئء گندان ات۔ پدی سرء ٹوئی دوچار کیت
 ٹوئی آئی کسانئء سنگت، آدیم پرالیء پیداکت، ٹوئیء ہم آراہیجا آرت
 آ اوشتات، اے دوچار کینگ چوگتے وابہء ات، عجب واقینء
 دوریں واب، ٹوئی آئی کہنیں سنگت ات، آہ ام یکجا بوتگنت
 پیچیء اسکولء جہگ کورء رڈ ناکنگ، میٹر ہاں یکجا، بائیسکریگ
 انبارو ہمکو پگ، ٹوئی آئی دیما اوشتوکت، آ لون دراجیں لواڑے
 بوتگت، بے رواجء سک چنت، آ اٹالیہء ودی بوتگت، بے
 وتی مادری لوزگیش بولیء کرت۔

آپہ گل وشادیں دلء گوں ٹوئیء انبار بوت چہ گلء آئی دیء
 ہمہ در نیاحت، دست و دروت بوتگء رند ٹہقہ جان کنڈان یک
 دومیء احوالء سوچء مان آحتنت۔

”مکرء ہتنگ! تو انچور وچاں کجا بوتگے؟ ٹوئیء آئی باہر برخت، وگوشٹ
 ”پیریں ٹوئی! چے بگوشیں تھی گندگامنی دپ گلء سچ نہ بیت من کوشتہ
 تو ہامری بوتگے، بے نہ تو مرے، تراپہ زہر کشگ کیت، تھی پڑ باز ڈڈین
 انت، آ گون ٹوئیء اٹالوی بولیء ہمہ دیان و سوگند و رانت او ٹوئی ماں ازی
 زبانء سوگند و رانت، گڈی سر آ گوں یک دومیء زوت دوچار کیچے قولء
 سراجتا بوتنت۔

ٹوئیء موکل کنگارنڈا ٹوئیء بار و اچال آراں، بچکنڈاں دیمترء راہگ
 بوت، آئی پکر کرت کہ آ گوں وتی کہنیں سنگت ٹوئیء ٹوں پراخس روج

گوازی نیت۔ یک برسے پدا کورے ادر ناکنگ لوک بیت، وتی وطن

بزرگ چون جوان انت؟
 زبائیں پراہیں گھٹی و بازاراں گوزاں آئی دل و آحت کہ آپہ وتی مات
 گوئدیں نمکی و بہارت مات و دل و شمی کسانین نمکی اسے بلے آئی کیسک
 زربازم انت۔ جوانین چیردس گران انت بلے مات و دگر برسے نمکی نہیں

آئی وتی خیال بدل کرت ورا بگ بوت۔
 دل و لیس بازیں روژ ناو نیم روژ نائیں گلی و مان تراں آوتی گھس نزیک
 رست۔ لون لہتیں ساعتال رند آ دوارگ وتی گھس و رسیت۔ وتی
 کسانیں کہنیں گھس و ہما گھس و کہ آئی مات پت، سے گہار و یک
 کستریں براتے، سا دگیں بہکیں زندے۔

آئی چہ صد گوانز و وتی گھس دلست۔ دل درھکت یک بارگی آچو
 نادراہ و چہ نیہار و زرتیت پر چیکہ آئی اے شہر اے گھس و اے جلگے
 باروا لہتیں پیر بے خیال کرنگت انت۔ آچھاں چیراں بے خیالات
 کہ آرا نادوست اتنت۔ اک بے وڑ بے کار اتنت، بلے آروان
 ات۔ نزدیک و آئی پادمان مان کپان اتنت، دل گر طتی و جہلا نکیاں
 ایر روان ات۔ ہانے دیمی دگر لڑنگت۔ آہرا کس و جوڑ نہ کنا ینتے۔ اے
 بان بے وڑ و دی بوت، آئی زہرگ پھر بوت، آچیران منت کہ آئی پت
 تنے و ہری چیا اے گھس بدل نہ کرنگت، بان و گندگ و آئی کہنیں بدلی
 پانوک بوت سے بد دلی و آرا وتی گھس، وطن، شہر ووش لسانین
 مہلوک یلہ و پائنت، آئی دل و آحت کہ آچہ اے گھس دوہر بوت
 چہ کم سیالی و کم سیالی جوان انت، آئی دل و گوں اے شہر و حبیب

بڑی ماڑی چوریک، کڈ کان ہوار بوتنت، آنون لپھومان ات کہ آئی
 وطن، پرتگرے پرچہ ردی کرت، مزمن نادانی، بولت، ادے پچھیزیا
 نہ انت۔ آپ — ہو، آپ اے منہ سے دل جان، ساچیت۔
 بلے ہورکیں آپ، جوانی کل چیزانی بدی، شمشت نہ کنت۔

جو در آماں گھس، چاران پرشتگیں رواج، دیما کنزان ات،
 بگوشے گول اے گھس، آئی، پچ شریکی نہ ات، بلے ہرچون ات آئی
 گھس ات۔ آئی، واپانی ماڑی، مسافری و منزل، اے گھس، بیات گول
 آئی، دل، بگوشے گول، آچوریں، لوگ تریں، دل، زانت کہ گھس، مہلوک، کس
 درامیت، اگر، درایت، منار، دور، تک، گندیت، بلے اے بدلی، ہمد
 آئی، دل، ایک، کنگے، اے گھس، خا، موت، گندگ، بگوشے، دسالیگی
 دوری، پرانی، تل، بھرکان ات، کہ آئی، کہول، بگندیت، آیاں، سراں
 تاں، پاداں، بچاریت، کیانی، ڈیل، وبالاد، ارسی، بو، گین، پکشت، بان
 کش، ایک، را، چراگے، نامہدیں، روژ، نالی، آ، اوشتات، گول، نرند
 صدجہ، صدے، چاری — وئی، کتریں، برات، چارگ، اومان، اے
 دل، سوزت، آئی، دل، گوشت، کہ آئی، مات، دپت، لپگ، ایک
 گشتاں، بگندیت، لہتیں، ہبر، بدنت، آئی، جیالاں، پسرنیت، بچاریت
 کہ وئی، وطن، وئی، شہر، اے تنک، تر، شپس، بان، طم، بار، وائی
 دل، چہ، پیم، انت، آئی، دل، وئی، برات، پنت، دینکے، ارمان، کہ آئی، بگوشیت
 کہ کتا، بانی، وانگ، وئی، رنگیں، زند، بادل، بیت۔

آئی، اے، پیر، شمو، شگت، کہ مروچی، آئی، سہمی، سبارگ، رند
 تنے، وہدی، پچ، نہ، جنگ، درسیں، رو، ج، بے، وردن، چلنڈ، نہ، آئی

دل وچہ بازیں روچاں اے ارمان ات کہ آوتی مات رے دستلی پختگیں
 دردناں بوارت . آ طعام جاہ رے کہنیں چتر رے سہ چار زانو نندوک بہریم
 وتی مکہ ن مات رے پھناداروک روک آئی دیم رے بچاریت، آئی مات
 گیشیگیں چم و پونزیں گراں سنگین ان سہ جن بہر و ہ تر نہ طبعیں
 تر شپ چار و کیں مات، بلے دل رے بد نہ انت، کہنیں یا تال آئی دل
 پروشت آئی شدہ مرت، یک کش رے آ چاری بوت کہ نوادے
 آئی برات شام کنکار نہ پھیل و سواد رے درایت، آوتی برات رے پال
 نام رے گوانک جنت و ارسی لفظ رے تران کنت آئی حیاں در اہی نشکھاں
 رند گا گلش بوت .

کوچک بے تواری وچی آئی دل رے ستران ات . وار پوار کوچک
 آئی چھاں بے نما بوان ات، گول وتی بے کیضیں و حشکیں زند رے لکڑ بوان
 ات .

بلے گھس رے یلہ دیگ رے آئی پاد ہنگت دیما نہ شتنت، دو گین رے
 گر پتار و بندی، گھس رے تہا آئی مات پت، گہوار و برات انت، پر ایشانی
 نند و نیاد رے آمام ز پیرات . آئی دل رے مام لوطت کہ آوتی در گہ رے شکیت
 گہار و راتال انبا ز بہریت . ہبیلی رے پچریت وتی نیادانی تہا سیر و اب
 بہریت .

بلے گھس رے دوری رے آئی دن اھلیں حقیقت شمو شتگت حقیقت
 کہ باز بہ شکل انت، سے حقیقت رے آئی پکرے دیم حریت، گھس
 شہر زند دستلی معنی بدل کنا ینت آرا وراں ڈیہرہ کنا ینت، لون آے
 بالہم رے پترت و نوکیں زند رے بگج کرت نکنت .

آپدایک برے گھس و دیم و آحت، یہ سبلی رو در گر گوشت، تیلی و یک
کش و آئی مات و ٹماٹر و سیبیں مریج و بوٹک رو دینتہ گنت
پھیار و کیں بوے آئی گین و آحت، طعام جاہ رو رنات، آئی و تر تہیں
جاگہ و داشت و چو در پچہ و تراجم شانک و ات و تی مہلوک و چپاگ
جد کرت۔

طعام جاہ و چھل و بنا آئی و در سان کستر و گہار مار تھار زانانی مشکا
گلاش ات، آئی و دیم گوں دیوال و ات، کہنیں رزاں، مے رزانانی تہا
آئی دو سال پیش و ردن و ارت ات، ہر جنیر و پیری و مرض گیت
بازیں روانے کہ آپہجا کاریت، نون و رزانانی تیلہ و یا ننت، یک
رو چے آہم پیریت، مار تھقا۔ پال، پلٹر و رس پیر نبت، بے
آئی چہ پیری و نادار اسی و دست گیر بو گت و پیش چنتے و شیں روچ
گوں و تی تہلوک و بو ازی نیتیں — نہ کہ اے گھس و اے گھس
منی نازر کیں جیا لان پلپت، اے پیریں جبوریں گھس منی سر اماک
مان گجیت، مار تھقا و دیم چت کرت، آہم ملورات، آئی حم ارسال
پر بوتنت، دل و سگریٹ و اودان کرت آئی و تی کوش و تلی و تیلی
لگاشت و سگریٹ مان داشت، دوت، گوات، و شنگ، کرتنت
مار تھقا چو گھس و گر مکین ارت، گوشے مے ویرا نیر، بان و چہ مات و
چہ پلنتہ۔ باریں آبدل بوتہ اگر نا باریں آتہنگہ چو جنو کیں کاریگر و
چاریت، آئی دل ڈکھیہ بوت کہ آئی پر چہ کہانی و حق ناحق گوں و تی
مات و جہیرتت، چہ و ت و ش نکرت۔
پادانی تو ارے بوت، پال آپ و رگ و طعام جاہ و پترت

برات ۽ گندگ ۽ گھٹ ۽ چیمہانٹے درائیگی بوت۔ برات ۽ محبت ۽
 لہڑجت، آئی لٹانی سراپال ۽ نام آحت۔ آئی وتی ذنتال چرپت
 کرتنت۔ وتی تواریر برت۔ برات ۽ دشین ہیرانی یات، آئی دروشم
 آئی ہون، آئی ارسی بو آراوتی نیمکا کثانت۔

بے آئی پنس نہ کشت وتی دل ڈڈداشت، پال ملور ملورات
 وتی گڑتیانی تہاگان، وتی ہیداں رڈر ناکنوک، آئی چھاں ارس شیوگ
 بوت انس۔ دل ۽ ہڑو سنگگ ادست، آئی لٹنان۔ اویسورع
 یسوع۔ یسوع ۽ دعا در آحت۔

ہون آئی دل ۽ مات ۽ گندگ ۽ ارمان پشت نہ کپت
 مات ۽ گندگا آباریں چونیں گنو کی بکنت۔ آپرترت، ندان بدان
 ہیلی ۽ دیوال ۽ جب کرت وچہ گھس ۽ گستہ بوان بوت، دل ۽ اسماء
 گمانی سیاہیں جیر تالان بوتنت، ارس شننران بوتنت۔ چہ گھس
 ہینکس گستہ بوت۔ کہ ہڑو سنگگانی تواری ۽ کس مر او شکنت، آ بو بور
 گڑتیال بوت۔ آراوتی مات پت۔ برات، گہار وائے شہر ۽ محبت
 ات۔ بے آچہ ہے گھس ۽ چہ ہے زند ۽ بیزارت، بد دل ات، آ اے
 گھس ۽ دور بوت، اے گھس ۽ آ جلت نہ کنت۔

ہون گرنیان ۽ آچہ وتی گھس ۽، وتی مہلوک ووتی شہر بند
 شب ۽ مان شانو کیس تہاری ۽ کار بو آن ات۔

مواپسانہ

(تشریحی نوک: نسیم دہلی)

تو منی زندہ و اجبیں کسوں و اشس کنگاہد و ناکٹ لے۔ نوز
کہ من دتی در نائی و سال دارنگ انت و پچ پش پدے
نہ داران گدڑا دتی کسوں سہرا کنگا چیا ترساں ہ بے ایڑی
بہر و بکن کہ تو گون دگہ کس و نہ کنے۔

من دتی در نائی و و چاں ساکٹ شر رنگ و زیبا بیہ
دستگے بو تگنوں پمیشکا بانہ میں ورنائے پن گنو ک بیتی۔ بے من
دنت ہم ہر کس و دوسستی کر تگنوں حب و وا ہگ و دشیر
کیپانی تنگ و کا گدیں رکت مدام تنی بیتگ انت۔

باد جنیں آدم دتی زندمانی و یک زند بے دوستی کنے
انت بے من دتی در نائیں زند و حب و دوستی و تہر تہری
شرابان تنگ لے دار تگنوں یک ہرے گون من اجیدیز
کسے بے بوست منی حیاں ات کہ اشس جیرہ کدی الا من نہ بیت
بے پہ ایمنی جیرہ بو نشان گار بیت انت۔

مردچی من دتی زند و پیر در دین از مانک و پد رکنانہ
منی آروس و پیریں سارے گو ستنگ ات منی لوگ ہوجہ

یکٹا نوادھیں۔ مردے انتا بے امننا بیج دوست نہ انت چیا کہ چیشیں
دوستی من پسند نہ کت کہ پہ گمہ درار، مگر بیت نہ۔

چونا ہمنی لوگٹ واجہ، جو انیں جیل عو عادت اتناں بے عقل،
وزانت بے بہرانت آئی گپ، مگر اتناں بے زانگٹ بیگٹ
انت کہ اے جیاں آئی دل ڈماگٹ، تہا پت دیہر کاں ساری،
مان گیتگٹ انت آچار دیچار، ابید بیدم وئی جیاں، سر
اوشتی ایٹی دی نہ چار بیت۔ کہ جیاں پہ رہندہ انت کہ ناب۔

مے گس کنگٹ، تو کٹ، انت۔ آئی چار میں نیمگا در چکانی
کتار مرسنگیں کاھانی سبزیں ندرہ، کبانہ جلوہ ناک انت۔

ادیکٹ گو نڈپیں گورم، انت ات منی لوگٹ واجہ، پہ جنگلی
جانورانی شکار، اودا کڈر شکاری کڈکٹ، ادکٹگٹ ات

مے گور، بازیں مولد، مٹھ پیکہ بوتگٹ در بان، مڈا شتہ، لوگٹ
تہا دیت چلوگی کار کرت انت انت من اے چور ہیں جنک،

رمان اسپین، اودان پنج سال، وئی گور، ودا شتگٹ انت نہ
مزن پھوالیں بے سبک دپا داریں نیار، می اے انت۔

آئی گور دن دیم، زیمانی، وگہ جیں چانی سیاسی، ووشیں براہ
دانت ہر و حد، آئی، ہر یزیں مہپر مان پیشا نیگٹ، ووشنگٹ

اتناں چونا، آنتا نژدہ سالی جنک، انت بے جو بیت
سالی جنک، انت نہ۔

مادد ادران شکار کت برے برے وئی جنگل،
برے کرے، گور، ان۔ زمستان، اول سرات یکٹ درہ نائیں

مردے مدامے لوگ ءو آحت دشت بلے پدا ناگہان دتی
 رد آیلہ داتے۔ من حیاں گور نہ کت۔ اینکس من ءو سما بو ت
 کہ منی لوگ داجہ ءور ءو دم ءو بانہ پرک کتہ۔

آمر دیک گراں سگنیں جوانیں ورنائے ات۔ منی
 موکل ءو ابید لوگ ءو چار چوپ ءو ہم پادے ایر نہ کت
 البتہ بانہ بر ءو شپ ءو دعد ءو من گیس ءو پیش گاہ ءو ترگ
 ءو دستون ہمیشگ من گون دتی لوگ داجہ ءو اسے بار دوگپ
 جت تہ منار دک دک ءو چارت ءو رند ءو درائنت لے
 مہہ ترس بلکیں داسشتہ انت ہ۔

یک بیگا ہے منی جو دسک بلے طب ات منا گوشت
 کہ بیار و باہ ءو شکار ءو روان ہر دوح کیرت مے مرگاں دات
 من حیران بیتاں پسہ نہ دالتون ہنگہ من ءو بر ابہ چارگت ءو
 ات گدہ امن گوشت جوان انت سرگر من جاڑی ادن ہ۔

منی مردسک بلے وڈ ءو نگیک ات ہرے پاد آحت
 ہرے ادشتات من نرات اپر چیا چوشیں ہ شپ ءو دہ
 کلاک ءو منی گور ءو آحت گوشت لے تو جاڑی ءو

من ہو گوشت پاد آحت ددشتات ہ۔

تزا دتی سر ءو من ادست انت ہ۔

ادست ہمیشاکہ من رد ہا ءو شکار ءو تھی ہمراہ ادن ہ۔

شپ بلے دانک ات زردوزی ماہ مے گناکیں لوگ

سر ءو درپٹ ءو ات بازار ءو اوج چرک ءو ہر مش کے نیست ات۔

منا و دوئیں ردان اتیں مینی مرد چپ ات بے دتی نشان گسٹ
 چنگا ات۔ آئی چم اینکے آنگر سبیل کنگا اتنت۔ مانور
 ہاگورم و کتہ و رست اینت۔ آئی آپ مزہ (ساکن) است
 چولانی تو ار کتہ کے دی گوشتن نہ کپنت۔ گڈا مادتی ششکار
 کڈہ ہتا پترتاں بہ۔

آئی دتی پتنگ پرکت۔ بلٹ و لتوار و من گسٹ اوں۔
 دھدے آئی۔ منا ماگ گسٹ و دلیت تہ دمان و درائینت
 اگان ننا تزیست گڈا ادا تکزہ بہ۔
 اتہ۔ اتہ۔ من مپت و نہ اسگگون بہ۔

شترین! مسترونے آئی پسے دات اپدا چپ بوت۔ دلا
 نیم کلاک و گپ دترانے نہ بوت۔ من چشیں بے ڈاگھ
 دم برتوز پمیشنا آراجت کتہ لتوسدک و کہ ار دار و باہ
 کیت؟ بہ۔

آیکدم پچ لوزت گوشے کہ من آراچیندک کے پانک
 تو دل و مہ جیرہ من سدک اوں کہ رو باہ کیت بہ۔
 منی جیاں و من گڈگ و التون کہ منی لوگ داہ و منی بار
 و رانہ و رپدات۔ پدا گوشت کے آانت۔ بچار درچکانی
 چیر و تو چیزے گندے ہے بہ۔

من پچ نہ دیست بے آئی پتنگ و دیپ ٹچک کت
 منا شتر چارت کے۔ من دت ہم ڈم و چارگٹ و التون ناگہانے
 ۳۔ گام کے ہر و ایک مردے پدربوت ماہکافی و وڈر ناہیا

شپ تیز تیز روان ات گوشے کہ پچگک ۶ دہ دہ ء ات ہے
 سہت ء پتنگ ء اس برت آمد چو تیر دار تگیں شکار
 تران ء مان زمین ء سر ء کپرت من باز ترس اتون یک پر بات
 کے جت بلے یک تپاریں دست کے ء منی گہ دن ء را گپرت
 اے منی مردانت۔ آئی دنی زور مندیں دستان مناچرت
 کمرت ء پتنگ ء لگت گہا بہا جون ء سر ء مناچگل داتلے۔ منی
 سر ء ہوش بر جاہ نہ ات بلے سر ء اتوں من بس ہمکنس نہ انت
 کہ آمنار زندگ ء نیلیت۔ بلے دگہ مردم کے ء چہ درگیب ء
 ء منی مرد ء سر ء بیڑا ورت آہ نہ زمین ء سر ء دور کے دانت
 بہنگت من پچ نہ زانت کہ چہ کاریت ۶ پمیش کامن گشا دگشا ء
 پاد اسخون من چار ات کہ آئے دانتہ ات آئی چو شووار تگیں
 پلنگ ء منی لوگ واجہ ء رازین ء سر ء چگل داتگ ات۔ آئی پٹ
 برت دجان ء را چاکرہ پاچگک ء ات پدا اناگہ گوشے آئی دگہ
 چیز ء حیاں آحت۔ آئی منی مردیہ دانت ورتگیں مردم ء را گلش
 کمرت آئی لنت دپیشانیگ چکک اتاں رند ء آہنگ ء آئی دوہیں لنتا
 ء چہ کمرت چو کہ آساہ ۶ روگ ء چار گانت یادستی ء بہادر اجین
 لوتنگ ء شوہار لنگانت کہ آئی داکمی گارکتگ ات منی مرد ء چہ زمین
 بچت بیگ ء منی نیم گالنت آئی کم وہا زانتگ ات منی پادان کپرت
 منت زاری کت و گوشت کے مناہیل کن مناتی سر ء ادست نہ ات
 ء من ایش جنک دوست گشت من چہ نہیں ٹوہیں ردے وارتنہ
 "مناہیل کن" بلے من ایش فرنگیں انسان و ایش زندگیں جنک اجین

پکے بوسگال پر یا تاں پیکارگال نا امیت و گنا کیں
چار گالاتوں کہ آئی آسینگے، تہا لہڑا تاں منا، منچو سمبولت
ساہ بند بوگا انت و منی دل چیر پال روگا انت ۛ

مویا ساناے :-
بدل لغت اللہ عجیبی

وشیں صیالے

شکار و موسم ات۔ شام و نان اسات و پسات بو تگت۔ مار
کولیں ڈسی۔ برٹر نیز و لوگت و یا نذرہ شکاری گوں بہشت و زنائیں
جنین و نماں یکٹ و ڈزنائیں میزے و و سیم و نشنگ التنت۔ آہانی
ہمساعہ گیں و اکثر ہم اودا نشدت گوں میرے سہرا بازیں میوگ پل
اپرا انتنت۔

آمہر و بار و اگپ و ترانے و کپت انت۔۔۔ یکٹ مزین سک
مزین بحت بنا بوت۔ گپ ایش اس۔ کہ باریں مردم دلیرے
مہر یکٹ زندہ کننے اگن باز زنداں آھاں بازیں پنچیں مردمانی نام گپت
کہ آھاں نتھنا دلیریں مہر یکٹ زندے کرتت۔ و بار پنچیں کہ آھاں
باز زنداں گوں باز بہت و مہر کتگ ات۔ مردیں آدمیاں گیشتر ہمیش
گشت کہ لے زہریں و اگٹ چوز میں و باز زنداں یکیں مردمے
دل و ہر تیت و وہدے کہ آئی و ویم و اڈے ببیت۔ گڈا آ آھرا
پیش و دت گنت۔ اگن چہ اے گپ وئی جاھ و بے پتوانت
بلے جنیں آدمیاں کہ آھانی گپ چہ گند و چکاس و گیشتر آھانی

دش صیالی و سرائنت گشت کہ مہر دلی مہر
 دفرین ہر تہہ ناپاک زندے مردے دل و پتریت و اے ڈو لین مہر یک بیرے
 پیمانہ پمیشا و حدے کہ اے یکٹ دلے و سرائکپت گشت
 آدل پنچو ہیراں و دلب و دربریت - و پنچو سچیت کہ دگہ ہیج
 و داہگٹ تا کھد و ابے ہم آدل و جاگہ گپت نکنت -

نمار کو فیئر بازیں مہر و دوستی کنگت - آئی گپ پ پر جوانی اجبت
 من شمارا گشیں کہ یکٹ مردے باز رنداں و گوں وئی دلے پر مہر و
 کرت کنت شماغوں من ہما مردمانی نام و گرت کہ آھاں و تارا
 پہ مہر و دوستی و کنتگ تا کہ اے صہیر ثابت مہریت کہ دگہ دوی
 مہر و دوستی بوت کنت بے من شمارا گشیں کہ اگن آھاں و تارا
 و ت گشی و گناہ بر مکرہ تیں - و پمہ دتا روحی دوستی و راہ اشن
 بندہ مکرہ تیں گدا شہ دینت کہ آچہ اولی مہر و دوستی و نامہ راہی
 دراہ بوت انتا - تان وئی تھکیں مرکٹ و پد من پد دگہ بازیں مہر و
 دوستی آئی سرا دور اشش کرت عاشق یک شرابی لے پیم و
 انتا ہر کس کہ نشہ انتا شراب دارت - و ہر کس و کہ مہر
 کزنگٹ - مہر کنت - لے گپ ایت - آھاں و اکثر و را منصف
 جوڑ کرت دگمانی دست بندی اشش کرت - کہ آوئی صیالا
 پدربکنت و اکثر پیرس و یک کوھنیں طہیب لے ات -
 لول نو کرمی و اششت و دتی لملک و احصت -

پہ دل بچا لے اے باردا آرا پمچ صیال نیست ات پنچو کہ
 آیا درانت کہ اگہ مناجنت کزیت - لو من ستھنا یک محبت لے

کہ آئی، دوست و مہسل ہر دکھ اتنت ملا سارہ می، محموداں ات
 آئی مارا پہ وصیت، لوٹنگت، پہ وئی وصیت نامہ، ہالانی پڑ
 کنگا آئی وئی زندے تمہیں احوال ماردا اتنت، من مہچھہ چشیں جھک
 دل سرینو کیں گپ نہ صہٹ کنگت

آئی، پت و ماتاں کہ سیا نی بن بستت۔ اے گنجین
 گل زمین، آرا بندرے صم نیست ات اوھدے کہ اکسائیں
 جھکے ات۔ آگوں وئی بنگراں وچن ولبکارا گشت۔ آ بازارے
 دپ کشک، گورا بندر لو تنت وئی مسپ، سخ و زین اشش
 گپنت وید اشش دات تاکہ بہ پنسی۔ کچکان وئی بنز پنجانی
 سرا ایر کرنت و وپنت۔ گڈا اے کساں کالیں گودمٹی
 کاھانی سٹھالیب کرت و آئی، مات وپتاں دگت، سرے
 کہوڑانی ساھگا۔ مینگے کلیں کہ سیاں، بن بست

کہ، صم آھانی شپ جاھ ورتج جاہ، نام نہ گنت آپ
 وئی پچانی کہ چکانی خاطر آدیم پہ دیم یاں کش من کش، کاھانی
 سرائنت والے گپ، فیصدہ اشش کرت کہ لوگان
 کے بردت، وکریسی جوڑ کنوگٹ، ہستیں توار، بجزت۔

وھدے کہ جنکٹ دور درشت یاں گوں مینگے لچیں
 پچکے، درسی وراستی بوت۔ گڈا آئی، پت، آرا پہ زہر
 کن توارکت، بیا ہنگو! سورسانٹ، ہمیں نہ میں گپ
 اتنت کہ آئی، ہر وھداں ہر شکتت۔

وھدے کہ ایہر بوت۔ آھاں آرا پہ بن بندگی کر سیا نی

چنگ و نزار کا راہ ذات - گدا آہر جاگہ گوں تنکانی دیلے چوری
 دچکان درسی درستی بوت - لوں گدا آئی ء لؤکین برہنڈنی
 ماس و پتاں پہ زہر کئی دنی چکان ء لؤار برہت و دکانے اگہ ابا
 ناشرین ٹکٹ با من بگندی ہاریں لوں لؤچوں گے پادشہا دؤگٹ
 جنے - برے برے بچکان آراسنگ جت برے برے
 زال بولاں آراہتیں پیسہ دست ء ذات و (پہ ہیکہ) آرانزیکٹ
 ہورت ہورت چارت اش -

وحدے کہ آواز دہ سالگ ات - ٹوکیٹ روج آجرے
 حاصہ ۹ گوز گاتنت - کہ آئی ء ولست کہ کسائیں "کو کو بیٹ"
 ادیر پھنا دؤ کپتت - وگر لؤگان ات - پہرچہ کہ آئی دنی دوسو کؤ
 زرگار کتر گتنت - آجرہ نجتا ورن یکے ات کہ آہر و ہزارش دل
 و پھر لؤ د اتنت - کہ جنک ء چہ دنی برس مھیال ء و تار ہیرایاں
 جتا بکیت آئی ء ارسان جنک ء راسکٹ پدرد کمرت - آدم
 ہرانی شیت و حدے کہ آئی ء گر بوگ ء سبب ء سس
 بوت - آئی دنی کلین پوریات - کہ ہیت شوا اتنت بچکے
 دست ء ذاتنت آئی دنی ار سال ء ہشکے کسان ء
 زررتنت گڈ اجنک ء چہ گل ء بال بوت آرا انہاز کنگے ہمت
 بوت بچکے زرانی حساب ء دست گٹ ات ہمیشا آرا دنی
 بگل کنگا شت ء و حدے کہ جنک ء ولست کہ نہ کسے ء
 آراجت و نہ کسے ء تیلانک ذات - آئی بچکے ء راپدا بگلے
 کمرت گوں دل و جان ء انہاز کمرت پدا آپہ و تفت

گدا رند آئی بے بزرگیں چہ بے رست ہاگے کو دکا ہمیشا نہ بچنگت
 کہ آرا وئی سمھتیا نہیں مڈھی بیے دانگت۔ دنہ ہمیشیا کہ آئی وئی
 اولی بکٹ آرا گپنگت۔ اے راز پہ کیسیات و مزن کلاں بر دہر
 انت۔ آتاں ما صافی ما صا ادر پہ وٹھے کنڈ وٹھے بچکٹ بے ہیکل
 ءات۔ بکے ابیت ء کہ آرا بلیکن پدا بگندی آئی چدر چو دکرت
 وچہ وئی پس و ما ساں سو بے زرت۔ وایر کرت اے زر
 آئی چہ کہ سیا نی بن بے بندگت بے کر بچھاں پھنا دی کر تنتیاں
 چہ ہما زراں نہ بھت انت کہ آرا اشس پہ سیا مان بے گرگ ء دانگت
 دھدے کہ آئی و اتر کرت۔ آئی کسینگا دو ذرا نک ہستت
 بے آئی دلیت کہ کسانیں درماں کو اس، وئی پس بے دکان
 بے رنگیں بوتل بے پشت ء سنہریں پالاوک و کچدیں شرابانی
 مینا سخی ء اوشتر کات۔ اودا جھک ء راشترہ دوست
 بوت۔ رنگیں آپ بے ہنکی و ترہ پوکیں کھانی جنتی تو تکی ء
 آئی مہرے بچ گیشتر باد کرت۔ ہبہر چہ کنگا سرگوست و وہدی
 کہ دو می کال ء آئی بچکٹ ء را دلیت کہ آگوں وئی اسکولی
 سنگتاں اسکول بے کر الیب ء ات آئی و ت را سچو آئی ہرا
 دور دات۔ دروز روز ء آرا چک و لیس ء لگت جنک
 ء جبرانی ترس ء پریات بے با بند کرت۔ پرانی اوشس کنگائی
 وئی کلیں صہتا دیں سینٹ بے زراں ء دانگت اے بک
 ہنجیں مزنیں مڈھی بیے ات کہ بچکٹ بے چم در گڈ تنت وچہ
 لگت۔

ماہ بچکٹ ء زرزرتنت و آزا اشته تانکہ گوں دلے میل ء گمانی
 مہر و محبت بکرت

گڈی چارس سالان آئی ہر مڈھی، کتہج کرت پہ پکٹ ء
 بدل گرتنت۔ آئی گورا برے پچاھ سینٹ اتنت۔ برے چت
 یک رندے سھنا ہنخ و نیم اتنت۔ گڈا آئی چہ پدر دی دہجانی
 گرتت و مہر تبت۔ آساں یک ڈ کالیں سالاے ء ات
 گڈی سراں آئی گورا ہنخ "فرانک" ء یک مزین گرت دیں
 کرش یے ات۔ آچہ ہنز نو دی ء یک گل ات آرا ابید
 جمانی صیال ء دگہ بیج گپ دل ء نلیت آپہ وئی بد لکائی
 ء صلا موش ات۔ پرا نی گندگا۔ ادو ادو استھت۔ آچہ
 گل ء بال ات

رند ابچکٹ گابوت۔ آرا کالج ء راھ اشس دات۔ رندا
 آئی گپ جنک ء راچہ ادو ادوی چست و بہر س ء مالم
 بوت رندا آئی چہ وئی ہمار گوشی ء وئی مات وبتاں ء ورد
 دات و موکلانی و صداں ء صھاراھ ء وردگے پر مات بلے آئی
 آرا سھنا یک س لے ء دلیت و پراتاں دو سالاں پدماں پدا
 آئی آرا نہ دلیت رندا و صدے کہ آرا دلیرت ء پہ کلہہ ء
 بچھ ء آدرت۔ بہر چہ کہ آریک بدل بوتت آگوں دنی تبتل
 ہنیں کوٹ ء سکت زیبا و سچتہ کار بوتگت۔ آئی وئی جمان
 دزت تا نہ جنک ء لمگندرت و پہ کماکی چرائی کراگوست
 پکے گپ ء آئی ناں در روح ء گرتت و چرائی رندا ابید

دست کبڑاں بوت۔ جنک ء ہر سال اوداواترہ کرت۔ جہانی
 کر اگوشت بلے آئی ہینگا دلگوشس ء کرت نہ کرت۔ بچک
 ء صم آئی ہینگا دنی چم چشت نہ کرتنت۔ آجنگ ء رابلے کسٹاس
 درست ات۔ جنک ء مناگشت۔ "داکتر اے جہان ء من آئی
 مٹ نہ دستگ۔ ونہ کہ من ہیشکتگ۔ کہ آئی ڈولیں کسمن
 جہان ء صست۔

آئی پٹس و ماس صدا ء مال بو تنت۔ بلے آئی وئی کاریلہ
 نہ دات۔ نون چہ یک کچک ء بدل ء آئی پہ وت دوداشت
 اے ہنچیں کھرس کچک اتنت۔ کہ کس اھانی نرک ء
 شت نہ کرت۔ یک روج اے میتگ ء اھت۔ آئی
 نا پٹ ہمدان کل ات۔ آئی ء دلینت کہ یک ورنائیں زلے
 کہ آرا وئی دلبرمن انبازاں ء ات وچہ واجہ "چو کویت" ہ مکان
 ء در کپت اے آئی جن ات۔ آئی سور کرتنت۔

ہما بیگا صء آئی وتارا صاکم ء ڈگار ء کابیل ء ددر دات
 یک شہر ابی مردے ء آرا در کرت ودرمان جاھ ء برت ء
 واجہ "چو کویت" ء نج ء را وئی داکتر می کوٹ گور ات۔ یہ آئی دلگوش
 در اہت۔ آئی جنیں ء نا پچہ نیارت۔ آئی حر ولینگڈ ء کشت
 و آرقار کاکت۔ گوں گط ء ہرا در اتنت ء تو چونیں کوردب
 تو دترہ پر چہ چودلوت ء کمرنگ ء نوگوٹ !

آئی ء اے گپ جنک ء در اھ کزگا بس اتنت۔ اتان
 بازس مدرتے ء ووش ودرشل ات۔ آئی وئی صدمت ء پچ

مزوے نلوٹت۔ بے جھکے پیہ آئی مزدور دیر گاسٹم کرت۔
 آئی کلین زندگی سبھی گوسٹت۔ آئی کرسی اڈ کر تننت
 وچو کویت پھال دل و دابشت ہر سال آئی آجا چہ درجین
 تاک و دریا نی پشت و دلیرت آرا ہر دار و وجہک و جوکے
 گرگی بوتیں۔ آئی چہرانی دکان و گپت مے پیا آئی آرا نریک
 و دلیرت کرتا گمانی تزان و ہم کرت۔ و کمیں زرے ہم دان
 "ہینجو کہ من ہنون شمارا گشت آہے بھار گاہ و وھدا
 مرت وئی قصہ و گٹگٹ و ورنڈ آئی چہ من دست بندی کرت
 کہ منی کلین کٹ و نپان و من دل و داشتگنت۔ ہمارا بدے
 پرچہ کہ من پیہ آئی جو کہ یاب بوتگوں من وئی لاپ و ہم گرتگٹ
 پرانی سمھتیاں کرتگٹ تانکہ منی دل ورا و پارے بروت
 کہ اگہ منی زند وھیاتی و ناں تو منی مرکٹ و ورنڈ منی صیال و بکپیت
 "زند آئی ہندا و ہزار و سسے سد و بیست و ہپیت فرانک
 دات۔ وھدے کہ آئی ارواح ببل و بال کرت من بسیت و
 ہپیت فرانک ملایا پارہ کپن و دپن و دات و اندگہ گوں
 دتا داشتگنت

"دومی روج و من جو کویت" و لوگٹ و شتوں۔ آھال
 بے زوتان از رہندی کرتت و دیم پہ دیم و لشتگنت۔
 آھانی درمانانی بو اتار ات۔ و آوش صھر نور و لشتگنت
 "آھال منانا دیزت۔ و گرتھی" و پہ من سچکش کرت
 من آرا زرت۔ گڈامن پہ زپیں و ڈے و وئی داستان

بنا کرت دآھاں ء گریو اینگی اوں کرت
 وھدے کہ چوکویت سسی بوت کہ اے چوک و ولا
 کندیں دار تراشیں ء گمانی دوسستی کنگت۔ آہنچو ہرم
 گپت گشے کہ جنین ء جرائی نام و لتوار مزی و عزت ہنچیں
 مدھی ء بچ گپتت

آئی جنین صم برانز گپت۔ در پھگت بھلگت ء ہنڈوک
 ہنڈوک ہنڈوک ء۔ ابید چرے لوزاں آئی دپ ء کھی نہ آہمت۔
 آباد آہت و میزے چپ و چاگر دء و راجہ دراجیں گان
 جنگلگت۔ آئی یونانی کلاھ آئی گویخی سراجپتت۔ آ
 کپگلگت۔ سچار واکتر! اے پہ گپت پہ مرد ء چونیں گندیس
 گپت ایت۔ مردم چہ بکنت۔ اف! اگہ من آئی نہ ندر ء چہ نے
 گپت ء سسی بوتینوں۔ من آراہیں کناٹیزت من ترا
 گشین آچھر در نیاحت۔

من چہ وئی گران و سگنیں گپت ء جنگا ہشک و صہیران
 منتوں۔ من نہ زانت۔ کہ چوں کنیں۔ بے منا وئی کار کنگی ات
 من در ائنت دو آئی منا میار اماں ترینتگت کہ من آئی کلہیں
 مدھی ء ترا بدٹیں۔ آدو ہزار و سسے سد فرائگت انت۔ من
 چہ وئی اے گپانی جنگا بے لما لوم کرت کہ اے شمارا نہ دش
 بوتنت۔ ہمیشا مئی دل گشی من اے زہال گر بیانی سراج
 بھر بکنیں۔

آجن و مرداں مناچم سکٹ و اتنت و پہ بے صبری ء چارگ

ء لگتت۔ من زرچہ ونی کینسگا کشتنت اے بزگیں۔ زر کہ سھر
 سو س اتزنت ہر ملک ء و ہر کاب ایگتنت۔ پدا من چست
 کرت۔ " شما چہ فیصلہ کرت۔
 " چو کویت ء لوگی ء پیر ادپ وزبان کرت و گشت
 بے اے جنیں ء گڈمی ارماں انت منی صیال ء ایشی نہ زرگت
 سکت گران انت۔"

مرد ء اے گپ ء رامیں گانڈ کرت۔ " چہرے زراں ماہرو
 و صہا پہ ونی چکاں جی ء نہ جی گرن۔ " من پہ نادگشی لپودات
 ہر جی سفے صیال انت، " آئی درانت۔ آئی ایشانے
 تنی سردور ء ہمیشا منا ایشیں بدلے من ایشان
 نیکیں کارے چو دیم ء دلین۔
 " من زراں آصانی دیم ء ایر کرت و پدمی بوتوں دومی
 روتج " چو کینت، " منی گورا اھت۔ وپہ ہور کین دیکھلے
 گشت ء آجنیں ء واگن ء ہم ادا۔ اشتگت تاں ؟
 تو آراچوں کنے ؟

" منا کارہ نیستت، " من گشت۔ " اگہ تو برے چو بیرے
 " من و ہمیشی ہر گپ ء اہنگوں۔ من ایشرا ونی تہدھ
 چلے ء جوڑ کنین

آروگات۔ پہلے مندا آواز پر جت۔ آئی یک پیرس ہرے
 و دو کچک مہم ہرے۔ ترا ایشانی کار نیست چوں ؟
 " آوشتات۔ صیران منت و درانت ء انا !

من ایشان چوں کنی ۶ - آخان ولی دلے پیا در و در
 بکنت - "پدا آگندرا نکت، و دنی دست و پمن شجکت
 من آئی دست گپت" من پر تو دگہ چہ کرت کنی پکٹ
 عو سٹھا - بایرانت کہ داکتر - درمان کو اسس و ت من و
 دشمن مبن ۷

کچکاں ء من ولی گوراد اشتگنت ۷ ملا ء سیل
 انت - مہپ آئی ولی گور ابرت - چہ واگن ء پو کویت
 کبین ء جور کرت و آئی چستہ زراں پری ایل ء دگہ
 گپت ۷ "اے یکس مہکم بن دوستی انت کہ سن و نی زند
 دلیتگٹ - داکتر چپ بوت - مارہ کو نمیس گوں ہمارہ سیں جہاں گیر
 کشت راست انت - تھنا صھے زان ء زانتگٹ کہ مجبت چہ

مویا سنان
بدل لغت اللہ چکنی

تھکے بڑھکے

سو دانی ۽ روتج ات چہ گو ڈر ویلے ۽ کلیں دگاں بڑگر گوں
وتی جنیں آن بازار ۽ نیمگا آھگا اتنت۔ مردیں آدم لہم لہمی ۽ واز
اتنت۔ گوں آیانی چنگک و نروریں پادانی ہر جہنگے ۽ آمانی جون
دیم ۽ چوٹ تراں اتنت آیانی پادانی چنگک ۽ چوٹی چہ سکیں
کارو جگے گرائی کہ چرائی آیانی چپیں کو پگ۔ برز شنگت و آمانی
ڈیل و بالاد بے ڈول بوتگنت۔ چہ گلہ ۽ رنگے دھداں پہ جوانیں
مترے ۽ صٹانی پراہ تیج شانگت و چہ ملک ۽ کلیں سرت
و در دہیں مزورمی ۽ سبب اتنت آھانی موش دانگیں
سپزں جامگ انجو تر پنت گنتے شداتگنت۔ جامگانی
استونگ و گردن و وہی کرتگنت و آھانی حدیں جانانی
سراچو گوانو ٹیگا گوات گپنگنت و سھنا آھانی دست و پاد
دراھنتت لہین ۽ راگوک ہمارا اتنت لہین ۽ راگوک
آھانی زال بول دلوتانی لنگا پہ شنک شدت کشاں اتنت
نانکہ آروت تر بر میت۔ آھاں ۽ مزینیں سند و کٹور گونہ
اتنت کہ چہرا آھاں برے برے چپکٹ یاں بٹانی سردراھنتت

جنین آدم پہ وئی مہ دین آدماں گیشتر گشاد و چار کھارا
 تنز آھانی کماں میانیں جان بیک چادے ۽ ستھامان
 پتاگنت و آچادر آھانی گورانی سیرا ترک جگت۔ آھانی
 سراسپتیں گدماں پو شگنت کہ گوں دانچکٹ ۽ گما پانی
 مودر پھیکنت پریشی سر بہ گواش سرات۔ پدیک ۽ گن ۽ گوست۔ اے اجب
 سار دھلاں ات ایشی ۽ ستھا۔ دو مردیں کتر پہ کتر لشتگنت
 دیک جنین آدم ۽ آ آئی ستھا۔ جھلا شگت آئی چہ پھنا دواہ
 کشتگت دو آگن ۽ چیسکٹ چیسکاں گوشس دار گات۔
 گوڈر ویلے ۽ بازار ۽ یک منزیں مچکائی ات۔ لے مچی
 ستھابی آدم ددوت ہور اتنت۔ ولوتناں سخاہ سیر تریں۔

بزگرائی کراھ گون بیزیں ٹبھاں و جنیں آدمھانی گوشوانی کجک
 چہ مچکائی ۽ سر بہ ورمی اتنت۔ زندر و بارگیں چتر سیکٹ
 وجگاھاں تر سناکی ۽ پیدا کتر تگت بے برے برے اے کوک
 کسے کسے ۽ کندگت و ٹھکٹ ۽ لوار یا ننگہ گوں لوگے پل بنگین
 مادگے ہاں سگٹ ۽ چیرا گار بوتنت۔

دلوت و مردھانی گند و گنس۔ شیر و شیلہ پنخ ۽ دوسین
 آھرے درنگین چی۔ کدوھا جگاھ و صید بھچیں نوشیں پو
 کنگا اتنت کہ آراز میںداریں مردم زانزت و بس ما
 "بر پوٹے" ۽ واجہ حاشی کوٹے ہمتوں گوڈر ویلے
 سر بوگت و بازار ۽ نیمگار و گت ۽ ات کہ آئی یک ستھا
 بندیکٹ دیست کہ زمین ۽ سراسپتگت۔ واجہ حاشی کوٹے

مال و بار واپکا میں نارا من ٹیٹے پیما رت۔ آئی ہے عیال کرت
 کہ ہر کارآمدیں۔ جی جنکٹ و سائٹک پیرت آگوں سکٹ
 جنالی و جھل بوت پرچہ کہ آرا آلماسکٹ و نادرا ہی و۔
 گپنگت۔ آئی بندریکٹ و تار و چت و کم کم و پتایگا و لگت
 چیا کہ آئی دیست کہ ہسپ سنج وزین جوڑ کنوکٹ و احبہ
 مرادین، وئی دروازے دیپ و اوشتوک ات دآرا چارگا
 ات۔ آپیشنر اسپر و نوار اولاپ کشس و سادانی جوڑکنگ
 کارانی تھا۔ شریدار بوٹگتنت ووت من ووت دسش نہ اتنت
 پرچہ کہ آہر دوگپ و سکٹ دل آروک اتنت۔

واجہ ہوشو کوئے کمسین پشل بوت۔ چیا کہ آئی دشمن
 آراچہ صا کائی متھایک مکتر بندریکے چنگا دیست۔ آئی وحق
 چنگیں چیسے وئی جامگٹ و پیرا پیر دات۔ پدا وئی تلو و
 کیسگاہ کرت۔ وگل زمین و اپنچو چارگٹ لگت گشے آپینر
 کہ آچار گات تنجاری در نہ سھتگت۔ آئی وئی سرجھل کرت
 و باز و نیمگار و اوں بوت۔ درد و آئی سرار اگیشتر جھل
 کنائینگت۔ آروت بے و شرے متھا۔ دلگوشس جگا کناں
 و مداں مداں و ورنیں مچی و متھا گار بوت۔ ہزگر شرت
 و اصنت۔ چہ روکنگے ترسیں و وانگٹ اتنت دل اش
 کرت نہ کرت۔ باپاری و چپانی متھا چارگا اتنت تانکہ آئی رپکا
 یاں دلوت و عیباں در بگیجرت۔

جنیں آدماں وئی سند پادانی دیکھا ایر کرتگتنت۔

تھا، ہنچین چٹریگٹ، پاد آہرت کہ مردم، دپ، آپ دات
 دچہ گل، بال بوت۔ درستیوں کو نہیں مردماں واجہ جور ڈین،
 گورا درگت وارت واجہ جور ڈین، شراب خانہ، واہندو مہسپانی
 سر و سودا کنوکیں لپنگا، ات بلے آرا زہنت۔

در کابی دست پہ دست، ہنچو ہور کٹ بوتنت
 گنتے سوپ، شراب اتنت۔ آھاں دھل، بار واگپ جت
 گشت اشس کہ زید پہ سہنری، شرانت بلے گلہ، جواں نہ
 انت۔ ہم نکرہ مے لوگت، دیم، فیصل، ستھا۔ دھل، توار کرت
 چہ لتین بے گذریں مردماں و ابید ایندگہ کل گوں پڑیں دپانے
 دزمال من دسرت، دروازگت یاں تاکت، نیمگا سچاں بوتنت
 بولسی جارچین، دھل، جنگت بس کرت گوں لہنگی توارے،
 وتی بے رویں گپ، جارے جت۔

گوڈرویل، نندوک وائے بازار، ستھے کلیں مردماں، ہال
 دیگت بیت۔ کہ مروچی سہب، نہہ و دھبکے دھلا بنیزویل،
 سٹک، سیرا پوسرت، یکت سیاھیں بٹوا ہے گار بوٹگت
 گوں در گچوک، دست بندی انت۔ کہ ایشان زوت صاکم
 و دفتر، یاں مینے ویل، واجہ فارچون ہولبریک، عزا سر
 بکنت۔ آرا بسیت فرائگت چنو کی دیگت بیت۔

پدا مردک شرت۔ دھل، گرانیں توار و مردے جار پدا دور
 دگہ جاگھے، ہشکنگت بوتنت ب۔
 آنوں ہے معاملے بار و اسکت سکت، لگت و گڈ و منج

”راستی! من پچھی گئی نہ اوں“.....
 بلے ترادیں گئیں :-

”منادی گئیں؟ کے گئی کہ آئی منادی گئیں“

”مونشیو ملا ڈین ہسپی سیخ وزین جوڑ کنوکھ۔“

پیر مرد سپر پوت یات ء کپت۔ وچہ زہر ء سہر تر

د بند یک ء واجہ آئی منادی لیت۔ کہ من اے بند یک چت

آئی کیگ ء پٹت و بند یک ء سٹک ء درکت۔

بلے ہاکم سڈک ات۔ وئی تہر ء سرینت۔ ”واجہ ہوشے

کوئے منا باور نکنت۔ کہ واجہ ملا ڈین ء پمیں راستیں مردے

اے بند یک ء بٹو ابگشی۔“.....

بزرگہ ء زہر زہر ء وئی دست چٹ کرت وپہ وئی گپ

راست کنگ وائے آستونک ء لائچنڈت وگشت ”واجہ!

اے پمچ راست نہ انت۔ منا خدائی سرانت۔ من اے گپ ء

وئی ایمان ورگک ء خاطر اد ہو جنیں۔

صاکم ء درائنت ”وہوے کہ توچی ء چت۔ توچو رو کے پیا

جک بوئے۔ دتاں دیراں صاکانی متھا چار گالگت ء کہ بلکن پیسہ

و پیسے بنے کنگ۔“

پیر مرد چہ ترس و ہجالتی ء گٹ گیہ بوت کے جوگشت

کنت..... یک ایمانداریں مردم ء بے عزتی کے جنیں گپ کنت آئی رست ای

صشک بوتنت۔ کس آئی گپ باور نہ کرت۔ آگولے

ملا ڈین ء دیم پہ دیم ات آوئی گپ ء راست کنگے سر ازور دیگا

ماں یکٹ کلاک آھان یکٹ دومی عوا بدورد کرت۔ ہومکٹے
 کوے، جندے گٹنگ، پدا آرا پٹش۔ چرائی پھی درنہ کپت۔
 زنداھاکم سر بیر بوت وائی آرا پاد ترپ وات وگشیت
 کہ من سرکاری وکیل وچست کنین وگڈار نداھکے دیں۔
 اے صبر شنگ بوت وھدے کہ پیر لمر دچہ ھاکم، دفتر
 در اھت۔ آرا مہلوک وچپ وچاگر دکرت وپہ صیران وھبکی
 چرائی چست اش کرت۔ آ بندیک وگپ وگوشت۔ کس وباد
 نہ کرت وائی سرا بندتس۔

ارداں بوت وھر جاگھ کہ وئی براھندگے دیست اوشتات
 زنگ و ماسیات و آورت۔ وئی کیتو وچپی کرت۔ وپش داشت
 تانکہ مہلوک بزاں آرا پھی گول نسیت۔ ہر کس و کہ دیست گشت
 اش "برو ہما۔ سرا پیں۔ استرگ سرا"

آسٹ زہر بوت۔ آچہ زہر و سھر تر تیگت۔ کہ آئی سرا
 کس و بادرنہ کرت۔ نہ زانتے کہ چون بکنت۔ ہر وھد ا منو منوے
 کرت۔ شپ کپت۔ آرا روگی ات۔ آگوں وئی ہمسیا ہکاں
 رضا گٹ بوت۔ آئی آھاں صھا جاھ پیش داشت۔ کہ او داڈ
 بندیک و ٹکر چنگت۔ درستیں راھ و آئی وھے گپ جت۔
 بیگاھ و آبر لے طع اھت تانکہ مہلوک ورا اے گپ و
 بگشی گوں۔ بلے ہر کس بے باورات۔ ایشی آرا شپ و
 تپی کرت۔

دومی روح ویکٹ بکے وھد امور یس پاپیلے مینیو ملی ووام

ہولبریکے ۽ بٹوگوں آئی تھے کلبی چیزاں آورت دسر کرت۔
 پامیلے چہ دیمالوئیے ۽ مستر و احہ برین ۽ نوکراں یکت بڈمی
 ات۔ آمدرد و گشت کہ من اے چیز کشک ۽ سمر اچنگذت۔ بے
 من داگت نہ زانیس۔ پمیشدا من و تی واز دارے گورا برتنگے
 انت اے گپ کر و گوراں تالان بوت۔ ہنہ کاریں ہوشہ کوٹے
 ۽ حال رست۔ آکل بوت۔ آئی و تی قصہ دل ۽ آورت۔ آئی
 سوب برنت۔

چہ اے گپ ۽ گیشتر امانا د۔ وگت ۽ لورینگت۔ چہ دروگت
 بندگت ۽ گندتر دگہ ہیج کشرم ۽ گپ نیست۔
 آئی تمامیں روح ۽ گوں ہر کس ۽ گپ جت گوں
 رھ گوزی مردمان۔ گوں شرابا خانہ ۽ گپ ہما مردمان۔ کہ
 شراب ۽ تنگکا اتنت و دومی یکت شنبہ ۽ روح ۽ چہ گرجاؤ
 در آھنگیں کایں مردمان آنول چہ ات بے یکت چیزے ۽ آرا
 پریشان کرتگت۔ بے نہ انت ۽ چہ ۽ ات۔

اے گپ ۽ گوشدارگت ۽ ورنہ مہلوک ۽ لوازھ کرت
 آھال ۽ باور نہ کرت۔ آئی پنچو صباں کہت کہ گنشہ مہلوک
 آئی باپشت ۽ ملند نہ کننت۔

دومی ہتنگت ۽ شنبہ ۽ روح ۽ آگودر ویلے ۽ بازار
 ۽ نشت۔ پر چہ کہ آرا اے گپ ۽ جنگے ہب ۽ کجنگت۔
 ملاڈین و تی دروازگت ۽ دپ ۽ اوشتوک ات۔
 دہوے آرا گوز گادلیبت گند گالگت..... پر چہ ؟

ہم کر کیٹوٹ، ایک زمیندار بے عکرا نشست۔ آئی آرا
 چہ گریٹ، کٹینگا و پیش من لاپ، عیشیت، جدت، و دریم
 دیم، گیشیت،

” تو زمین بد ذات، اے “ پدا آئی آرا پشرت پر کورت
 بزگین ہونٹے کوئے میراں ات کہ آرا ہمہ چہ بد ذات اش
 گشت و حدے کہ آجور ڈین، شراب خانہ میز، دیم، و شنگت
 آوی بسائیت، آر گالگت۔

منبو یلیز، ہی پانی سر، سودا کنوکیں مروے د آرا
 تو ار جدت “ بیا..... بیا..... پیریں استرگت، سر..... اے
 کھنیں، پکے۔ من تی سٹھکیں بند یک، و بزدا شر زانیں.....
 ” ہوٹے کوئے تک و نک بوت۔

” بلے بٹوا دراہنت، دو می مروا پستوادات، ” بکس کہ
 نا کو..... یکے چندت، و و دوی صال و نت، ہر چور انت
 تو ایشی سٹھا۔ گوں و گوں

بزگر ہشک و میراں منت۔ آسر پد بوت کہ آرا اے واتی
 سرا دیگ بوتگ کہ بٹوا آئی، چہ و تی ہمرا ہے، سر کنگا منتگ
 آئی، و نہ منت۔ میزے دیم، و کھیں مردم ہند، گالگت
 آئی و تی نان دارت نہ کورت و آہندگ و کھکیانی، ہتھاد رہت
 و درشت گٹ گیرات۔ آئی دل گیشتر چہ و تی تار مدینی، ہاسٹی
 سر شنگت پر چہ کہ چہ ائی، آرا ملا متی سر کپنگت ات، بلے آئی
 دل و ہنگت پر اے ہفاری، و سوب، و چہرت آئی، ہر برس

ہیال و پدا آئی و بے گناہی و ثابت کنگٹ نہ ہو لگی گئے ات۔ پہ چہ کہ مہلوک
 آئی و تیزی و سر پو ننگت۔ وناھکین کنگٹ و آئی دل دور دانگت
 پدا ہر وھدا آئی کار ہمیش ات کہ آئی ہر روح وئی قصہ آدرت
 و ہر روح لاکیں ثبوت و گیش تر و مہکم تریں بیان و ترند تریں سو گندہ کہ
 آئی کھنا فی و وھدا وئی دل و آدرتنت قصہ و متقا ہو رے کر تنت
 آئی کھیں ھیال ہمے گئے نیرگا ات۔ آرا پنچو سد کٹ ات گشتے آئی
 ثبوت تچکٹ و ساپ نہ اتنت و آئی و کھیں بھٹ و تران نزور
 اتنت۔

مہلوک و آئی با پشت و گشت "اے در صا در و گیں گیا نت"
 آئی ہمے ھیال کہرت۔ وئی دل و جیتر او ورا بے سو تیں ...
 ھیالاں رنجینت و آدم و دیم کٹت۔

لون پچ و ملند و کنو کیں مردماں پہ وئی وئی وئی وئی و آرا بندہ
 تھک و جرت اسٹن کرت۔ پنچو گندے یک سپا ہی
 و جنگ و بروت گڈ مردم چون چرائی جنگ و گیاں جرت
 کنت۔ آئی و دل کہ چوٹپ و صا زگ ات۔ لوان نزور گشت
 دسمبرے گڈ سراں آوئی بنا داں کہرت۔ آجنوری و
 اولی روچاں مرٹ و مرک و سیاہرت و ہم آئی و وئی بے
 گناہی و جارت و گشتت یک تھکے بندیک
 تھکے بندیک بچار!
 واجہ ملیو! ایشو بنت"

دی وال

ژان پال سارتر
بدل: عبدالمحکم

مارا ڈو میں اسپتیں بانے بہ تہا نیلا نمکش وات۔ منی چھاں تیری
میری کرت چیا کہ روژ نائی بہ سگ اش نصیت ات۔ دمانے باند
منی چیم یہ یک مینے بکیت۔ او پما چاریں مرد ماں کپت۔ کہ آمیزہ
سرا۔ ایریں کاگد و کوالہاں چار نکات ات۔ ہر چاریں مرد فوجی نہات
انت۔ سے مرد رانی لشت بے دگہ بازیں قبیزی بہ او شتا نگ ات
مارا برت ادگاہاں ہوارش کرت۔ چر لیشاں من بازیں مردے پجا کار
ادا بندگہ من درس نہ کرت انت۔ آزانہ درملکی ات انت۔ منی پھا
دوگردویمیں ٹہرگیں مردم جکتنگ ات۔ بہر دوکانی دروشم یک رنگ
ات۔ ادا خود را مش کرت کہ اے فرانس بہ مردم انت، کستریں مرد
گون دتی پتلون بے گلانش ات۔ او سک سر بہر گندگ بے کاتک۔
سے کلاک ایچو مٹی بے گوشت، منی سرگوات کنگ بے ات، گشت
مناسر چرے بے گپتنگ ات۔ بلے او تاک گرم ات۔ مناسک وٹل

بورت۔ چھو سٹیگیں مشیت پاس آن ما آتھا پہ چیم نہ دینتگ ات۔
 او یک پیمادر ہنگ آتیں، گھاٹ، سپا مہیان۔ قیندی یک پہ یک
 آورت۔ اد پیش کرت انت۔ سہے چاریں مردان ہر کس آرا آئی نام
 او بہار، حبت کرت۔ اولس۔ بر سرے ادو او دی جتنے ہم کرش او کو شتینز
 "لوا صلاح او تیرانی گار کنائیگ بہ سازش آگوں بوتگے، یا نہ تو عے ملا
 نہ، صباہ، سمر کجاتے او چہ کنگا اتے؟ بلے آہاں پداوئی سٹیگیں حبتاوی
 جواب گوش نہ داشت یا کہ اچو در کرتے کہ آگوشدارگ آ نہ انت۔ تان
 دمانے آریح اش نہ گوشت۔ او پدا نوشتہ کنگا لگت انت، ہمیشاں
 ظلام آو راجت کرت۔ "لوانٹر نشین بریکٹ آ بوتگے۔" آئی آو سید منگ
 دگہ چے گوشت کرت۔ چیا کہ چر آئی کوٹ، کینسگاں انجیں کاگہ در اتنگ
 ات۔ البت آہاں جو آن آو دگہ سچ حبت نہ کرت۔ سید چر آئی نام آو، آئی لپچو
 کھنی نام گوشت۔ اے نوشتہ کنگ آ لگت انت اذناں شریں سلہتے
 نوشتہ اش کرت۔

"منی براس جو دی اار کسٹ اے" جو آن گوشت او شمازانے کہ
 آ ایدال نہ انت۔ منگوں سپاست آو کار مہت او نہ من آگوں سیاہی
 پارٹی آن

آہاں سچی نہ گوشت۔ بلے جو آن گوشان آروان ات، من سچ نہ
 کرنہ۔ او من پدو سہی آو کر تگیناں سوچگ نہ لوٹیں۔
 آئی زبان بہ لہہ بوت۔ اولنٹے لہرگ آ لگت انت۔ گھاٹ، سپا
 پانچلاں گپت۔ یک کر ابرت اولون منی بارکی ات۔
 "تمی نام پابوا بیتا امت؟"

”ہو“
 مردک ء کا گدان ء چارت . دچ من پوبلت رامون گرس کچا
 ”من زانین“

” تو آراچہ سے ماہ ء شش ء بگرتاں نوزدہ ء دنی لوگ ء چ

دامنگ“

”انا“

ایشان ء تادمائے ء نوشتہ کرت . پداگکٹ ء سپاہیال
 دربرت . نام و جوآن دو سپاہیان ء گول ات انت او ما یکچار
 بوتیں . راہ ء نام ء یکے سپاہی ءے ء راجبت کرت . ”گڈا“

سپاہی ء گوشت ”گڈاچھے“

اے انچو جبت پرس ککات انت . یاں فیصلہ کنگا انت“

” فیصلہ ” سپاہی ء یہ کلکونی درایننت ،

” باریں اے گو ما چون کن انت“

سپاہی ء درایننت ” حکم محمودا شمسے کوٹوے اندر گوشدارینگ

مے کوٹو اسپتالی دراجیں ادتا کے ات . او سک سردات ،

در ہیں شپ ء چہ گہر ادہنت ، رو بیج ہم شرتز نہ ات . من چہ گو ستگی

پنج روچاں . یک انجین کسانین جاے ء بند لونگے اتوں . کہ آثر

دیوالے ء ہونڈے ء پیمیا ات . او دو سے پشت ء سر حوڑ لوٹا

ات . بلے جاہ نیست ات . قبذی سک بازرات انت . ہر جا کہ

دست آبان قبذی آن ء بند کرت . چو نامن پہ وتی سری جاہ

زیریں ذاتوں . او داں چوش گہرت نہ ات . بلے او دان من ایوک اتوں

ادالہ کی عہدہ کہ کہیں دیر بگوزیت۔ مرد مہارہ وئی چندا بدکیت
 بلے ایڈاں ماما ز مردم یہ جا الوں۔ جو آن اصل گپ نہ کرت
 یکے وا آراترست لے اددوہی سمک کسان ات۔ چہ بگوشیت۔
 بلے ٹام جوانین گپی این مرد سے ات۔ او آئی سپین عہ زبان ہم
 جوانی زانت۔

اودان یک پنچے ایرات۔ اچارنگر و تالان ات انت۔ ماتاں
 شرین ساتھے عہ بے تک و لو اراشتیں، بلے نیٹ ٹام عہ
 گوشت۔ "ماشتگین یار۔"

من گوشت منی دل ہم اچو گوشت۔ بلے منی خیال آسے گوٹیں
 زہگ عہ سچ نہ کن انت۔"

"ہو آمان عہ گور آئی چہ ضد سے است؛ بید چریشی کہ ملیشیا والے
 برات انت۔"

من جوان عہ چارت، بلے اچو درا کرتے کہ آگوشدارگ عہ نہ ات۔
 ٹام گوشان عہ شت۔

"تو سئی اسے کہ ماں سارا گوسا عہ لے چون کن انت۔ مردم عہ دگ عہ

سہ عہ واپین انت۔ ادلاریاں چراہانی سرگوازینت۔ مادامراکش عہ
 جستگین مرد سے عہ اسے حال دانتت او گوشتے کہ تیرانی زوال نہ
 کنگ عہ پپہ چوش کنت۔"

من گوشت "بلے پٹرول تو خرچ بیت"

نہا پہ ٹام زہر آہگ عہ ات۔ آراچو گوشگ نہ لویتگ اتے
 بلے آگوشان عہ شت۔ ادا فراسے دراہیں کباران عہ وگ عہ کراشتنگ

او چار انت دست باطل کیتوان الت. او سگریٹ کش انت۔
 پر تسی خیال ء اے ڈول ء یاران یک روکن انت. انا چوش ہم نہ کنی
 انت..... برے برے آتاں یک یک کلاک ء دگ ء ہر اکپنگ
 دہر دنت۔

من گشت "منا باور نہ بیت بے اگن آہانی گور اتیر سک باز کم بہ بنت۔ گلا گپ ایت
 ردژ نانی ء حار کڈک ء اتک اد برزا بان
 چیس نیمگ ء یک دگ لٹ لنگے پاچ کنگ بوتگ ات کہ چیر آئی
 قوت ہم اتک اد برے برے آزمان ہم گنگ بوت چون ایلے
 لٹ لنگ بندت کہ او داں آہاں کو لہ ء گونی ایر کر منت ہمے ہونڈ
 چیر کو لہ او شکرے مزین چید گے است انت۔ اے ہند یہ استیال
 گرم کنگ ء کار مزد بوتہ۔ جنگ ء شردع ء نادراہ چہ استیال
 در کنگ بوت انت۔ اداے کو لہ ہمودان پشت کتنت۔
 برے برے ایشان ء مہرا ہم تر کرت چیا کہ آہے کڈک بند کنگ
 بے خیال بوتگ انت۔

ٹام لرزگ ء لگت۔ او گوشتے "منا سردی ء گار کرت
 من واسنہ ٹول یا حضرت عیسیٰ"

آپاداہت اد ورزش ء لگت۔ ہر پدا آئی جامگ زچک پاچ
 بوت او آئی اسپس سینگ او سہرین پٹ درا بوت انت۔
 آدل بالی ء وپت ادوتی پادے برز کرتنت او لگتری ء لگت بے آئی
 رنڈ لگیں جون انگتہ درہگات۔ ٹام چون ء تیار ات۔ بے آئی چری
 چہ گوشت ء زیات لت۔ من دتی دل ء گوشت کہ آئی جون ء ہاگیں

گوشت و تہا تو پنگ و میر یا نہ کہ سوٹ و سروں پانچو ماں کا انت
 گوشے کہ نیمگ و فرنین جھپے و تہار و گانت۔ اگن آلا غرا و
 پارگ بند بہ بوتیں تو منا الم و اے ڈولیں خیال نیا تلگ ات۔
 طالبی چوسک گہر نہ ات۔ بلے پینی خیال و منی باسک او
 کو یک گون نہ ات انت برے برے منا گمان بوت کہ مہنی چرے
 گار انت۔ من ایدا او دا چارت باریں منی کوٹ کجا انت بلے پدا
 منا خیال اتک کہ منا ایشان کوٹ نہ دا تلگ ات۔ اے نادوشیں
 یاتے ات۔ آلا ن مے پچ در کرت انت۔ او ونی سپاہی آن دات
 انت۔ ادا یوک مئی لیشک او سردیں زین و پتلون پما اشت انت۔
 بزاں انجیں پوشاک پما پشت کتنت۔ کہ نادرا ماں۔ آلا ڈے پرش
 کن انت۔ دملے ہارند، ٹام پادا تک او منی کرانت ہبگا لگت
 "چون کہیں گرم کہتے۔"
 "اللہ و منی نہ زانین۔"

شام و ہشت بچ و وہ ایک میجرے گول دو کسان اتک
 آرا کاگد سے دستات۔ سپاہی ورا پولتے۔ اس سے ایں کسان
 نام کے انت؛
 "ستین بک، ابیتا ماربل"

میجر و دی چشمک جہاں کرت۔ ادا کاگد مہرتی و چارت
 "ستین بک، ستین بک، ہو۔ ترا موت و سزا
 دیگ بیتہ۔" ہوا با نڈا تیر باران کنگ بیت
 او پدا گوشے آدگہ دو یینان و ہم

”جوش بوت نہ کذت. من گون نہ اول“ جوان گوشت، میجر و
 ہسکی و آرا چارت. و گوشت. ”تسی نام کئے انت“
 آلی گوشت ”جوان میر بل“
 میجر و گوشت ”تسی نام ہم گون انت. ترا ہم ہے سزا دیگ

بوتہ“

جوان گوشت ”بلے من سچ نہ کتہ“
 میجر و تپ کو پگ سر نقتت. او دیم و گوں من و نام کرت.
 ”شما باسکے“
 ”باسک کس نہ انت۔“

مرد زہر بوت: منا گوشت گش کرایداں سے باسک انت۔ خیر من
 در میں روج و آہانی چیار نذا بگریں۔ ہو۔ شما بزان لون ملا نہ لو سٹے“
 حاجی نہ گوشت۔

آینا گوشت ”بلیم و ڈاکڑے دمانے و رند شیم گنا کیت، او
 آرا اختیار دیگ بوتہ۔ کراشپ و محمدان بہ بیت“ آ فوجی سلوٹے جت
 شت۔

نام گوشت ”من ترانہ گوشت، پجار، انچونہ بوت؟“
 ”ہو بلے“ من گوشت، ”بلے گوں اے کسانین زہنگ و چوشس
 مکر میں اش“

من اے خبر پر آئی دل، دیش کنگ و گوشت، پونا مزاٹے پچک

دوست نہ بوت، آوت چرو سک دپ و دیم عات۔ بداترس اولرز
 ایشر اگندہ تر بد جلوہ کرنگ ات۔ او دراہیں آزاہانی شنگلے گشت تک
 ات۔ سے روچ سر جو این زھگے ات، اما چو خراب نہ ات، بلے
 نون چو پیریں جن عات او انچو درا کرتے گوشے ایشری کسان سالی پہ جم
 نہ دلیتہ، او نون اگن یلہ اے بدینت، آپدا ورنانہ بیت، پریشی بزنگ
 بوگ چوشیں خرابیں خیرے نہ ات۔ بلے منابزنگ بوگ سک توری نیت
 او مناپہ پور دی بہ جذبہ عات سک بد کیت۔ آئی دیم تراج نہ گوشت
 بلے آئی شنگل زرد تر ات۔ ڈغا وانشت او زمین عات کروندگ عات گت
 ٹام وشد لیں مردے ات۔ آئی بچک بہ دست گت۔ بلے آئی و ترا
 پہ زور چیلنت او خلاص کرت۔ او وتی دیم عات دگہ۔ ڈول کرت
 من پہ حلوت گوشت "ایوک عات یلے نہ گندے چون انت؟"
 ٹام پہ دل نہ کٹی، منی جر زرت، آبچک عات رانسلا دیگ لوٹ ات
 چریشی آئی وید گوشت او آرا وتی بار و انکر کنگ بہ موہ نہ درست۔ بلے
 مناپر آئی زہراتک، من عات پچر مرگ عات خیال نیاتنگ ات او مرگ عات خیال
 سو بلے دی عیت ات۔ بلے نون سو ب دی است ات او بید، ایشری دگہ
 چے عات خیال اتک کت۔

نام پدا وتی دپ ڈری شروع کرت "نو کدی کسے عات را ہنگے؟"
 آئی منا حبت کرت، من سچی نہ گوشت،
 بلے آئی گوشت۔ من اگت بہ ماء شمش مردم جہ، پروشتہ۔ آئی اے
 حالت عات رمارگ نہ لوٹ ات او من زانت آپر چا ایشر امارگ، نہ
 لوٹت۔ منی جند ہم ایشر پوری عات نہ مارت۔ من گوشت ہاریں مردم

سک تو ریت۔ یا نہ؟ من ءتیرانی خیال است ادا مانی وتی خون ءتہر
 روگ او سوچک ء منا خیال اتک۔ لے دراہ چہ حفیں جہرا بید ات
 انت۔ او پد امارا دراہیں شپ گون ات۔ ہمیشکہ ماریچ نہ گوشت
 دیمانے ءر نہ ظام بے تک او تواری بوت ادا من آرا یہ نیم جی چارت
 ۔ آہم درد ترینگ ات۔ اداصل ختم ات۔

من مانی دل ء گوشت "ہمیش انت لون بنا بوتہ" لون شپ ء
 سیاہی ء سال شاتنگ ات۔ چہ سہا کسانیں ٹنگال مر مرا نکلیں
 معذ نالی ء کسانیں برمشے تہا اتک۔ اوسر برا ایریں سیاہیں اشکرانی
 جوں آ زمان چہیرا پو لنگے ء سپا دراکرت۔ من چہ بان ء برزیں
 کڑک ء یک اتنا لے دیت۔ شپ اتم ء پیک او بر فناک انت۔

درگاہ بچک، یک سہدگیں مردے گول دھنپا ہیال اندرا اتک،
 آراوردی ہویات، آئی مارا سلوٹ کرت۔ او گوشتے، من ڈاکٹراں ادا من ء
 موکل انت۔ کہ من شمارا، اے ڈکی این ساتہاں مدت بکنیں۔
 آئی تواری ناوش نہات۔ اومردم ءرادوست بوت۔ من آراجت
 کرت۔ توایداں چے لوتے؟

"من شمشے دستاں اول۔ ادا یدا انگلوں کہ شمشے ڈکی این ساتہاں
 ناں وتی وس ء آسودگ بہکنیں"

"توایداں پرچا اتنگے، اسپتال چہ دگہ مردم ء سم برانت۔"
 آئی لپہ دات "نہا دیم دیگ بوتہ۔ ادا پد پد اشتاپ گوشتے ہما تمباک
 چکیٹ۔ مناسگرت اوسگار دویں گوں؟"

آئی پما انگریزی سگریٹ بچک کرتنت بے مانہ درت۔ من آرا چہا جانی

ہنا چارت . انچو درائے کرب کہ آرا بد اسبت من آرا گوشتون تو ایدیاں
پہلے تسللا دیگ نیا شنگے . او من تزارانین ، من تراہما . روچی کہ منا گشت
گون فاش سٹال ہما فوجی بیر کالی تھا دلیت :

من انگتہ دگر گپ جنگی اتوں . بلے گوں من عجیبیں جبرے بوت . منا
ڈاکٹر اے او دے بوگ ، یا نہ بوگ ، پر واہ نہ ات ، چوننا من اگن یکھے ،
سرا بہ کپیں آرا چو یلہ نہ دیں . بلے گپ جنگ منی دل سوچ نہ لوٹ ات
من وتی چم ہم تر قنت . دمانے ، رند من وتی چم حیت کرتنت . ڈاکٹر عجیبیں
وڑے ، منا چارگ ، ات . پیا ہی تکر ، سرا نندوک اتنت . دراج او
لا غری پیڈر گوں وتی لنگو کال لیب کنگ ، ات . او دوہی ، وتی سر
سرینت . دانکہ واپ مہ کینت .

پیڈر واناگت ، ڈاکٹر ، راجبت کرت . پر تو چراگے بیاریں ؟
آ دگر ، سر سرینت کہ " مہ " اے دوہی مرد ہم بدنہ ات . بلے آلی
سر دین نیلیں چماں پینی خیال ، سہرا کرت . کہ آرا عقل نیست . پیڈر ، دراشت
او پدا وتی ، زرت آدر تے او ہما پنچ ، کنڈے ، ایرے کرت . ایٹی روتنی
شرنا نت . بلے چہ نیستی ، گہ ات . ما ساری ، چٹ تہا ر دکی ، اتنت .
من ناں شریں ساتے ، چراگ ، چھت ، تہی نیگ ، شانکے ، ایگیں
جوہاں ، چارٹوں . من وتی خیالاتی تہا گار بولوں ، بلے من اناگت من جاہ
مستروں ، روژ نالی ، جوہاں گیار بوت . او منا پنچ معلوم بوت کہ من گر انیں

۱۹۵۳-۱۹۵۴ . ہا سی ایس ایک منوک ، گو رشت . کہ آہانی خیال ،
استمان اور باست شہ بنی آدمی آجونی ، دیتر انت .

بارے پھیرا چیر تر شگول۔

اے مرگ و خیال نہ ات او ترس ہم نہ، ایشر انام نفیت ات۔

منی دیم سچکات۔

من دز اچہٹ نفیت او وئی دو میں سنگتال و چارت، ہم وئی
 دیم دوستانی تہا چیر دانگ ات او سرے جمل ات من آئی اسپیں
 گردن ہو گل دیست، کسانکیں جو آں چہ درساں گندہ نرات، آئی
 وپ پانچ ات او گر انزل رزگ و اتنت۔ ڈاکٹر و شت آئی کو پگ
 وئی دست ایر کرت۔ زانہ پر تسلا دیگ۔ بلے آئی چم سارت اتنت
 من دیست کہ بلجیم و ڈاکٹر و دست جمل کپت۔ او آئی دست و سر
 بوت۔ ڈاکٹر و آئی دست وئی دست و درت۔ بلے جو آن پچ کمار
 نہ کرت۔ پدا آئی جوان و دست سے لنکوکانی نیام داشت او لیقت
 گول مس کرت۔ چہ وئی کیتو اگھڑی و در کرتے او چارتے۔ پدا آئی دست
 یل دات۔ او آئی پنجو جہ کیت، گئے ساہے مان نہ اٹک۔ ڈاکٹر شت
 گول دیوال و تک دات۔ او اناگت چہ وئی کیتو و گونڈین کاپی کے
 در کرتے۔ او پنجو نبشتہ و لگت۔ گوشے آرا سکیں ہمیں جرے
 یات اتکہ او آئی نیصلہ آرا ہے دمان و کنگی انت، آئی ہنتیں سطر
 نبشتہ کرت۔ من وئی دل و پد ہر کنی گو شت بلے، بلے بے لس کیت
 منی دست و رگ و چاریت۔ من آرا او جوانین مشہور سے شو میں
 دیماں زبریں۔

آنیانک۔ بلے من دیست کہ مردنزا چارگ و آئی، من وئی
 سر پیت، او آرا چمانی تہا چارت۔ آئی پنجو پدے کماری و شت

زایدان گہرنہ کنت۔ آوت چہ سردی ء چنگ تریگ ات۔
من گوشت "منا گہرنہ کنت"

آئی دنی چم چہ من اصل دور نہ کرتنت۔ من انانگت پوہ بوتوں، من وتی
دست دیما رتنت۔ من چہ ہیدا میستگ اتوں، اے ہاٹے
تہا، ماں زمستان بے کتر، ہشکس روچاں جیش ہیدا، من وتی دست
مودانی تہا برت، منی دراہیں مود ترا تنت، او منی جامگ گوں
جان ء لچیتگ ات، منا کلا کے بوت، کہ ہیدا اتوں، بلے من نہ
زانتگ ات، او اے منافقتیں بلجھی ء۔ دراہیں چزدیتگ
انت، ہمیشکا منا چوش چار تے۔ آئی و ہر یکہ منی دیما ہیدا، ء
چترگ ء دلیت، نہ آئی مالم ء وتی دلا گوشت، کہ ترس یہ
نادرا ہی ء کہ سردر کاریت، تو انخودرانگازی کنت، او پدا آئی
و ترا دیتگ ات، کہ آرا زمستان ء گہر ء کرت چہ ہمک
جان سلامتیں مردم ء تو آئی پریشتی بہر لبست، من لوٹ ات
کہ آئی سرا پر و مشیں، بلے من چہ وتی جاہ نہ کنز تیگتوں کہ
منی زہر کنی ادشہ مندگی ہر دوک گکار بوتنت اد من پنچ ء سرا
یہ بہ کماری کتوں

من وتی دست مال زرت، او گردن ء بہک کرت او اسے ڈول ء
وترا سلاوات، کہ وزن منا وتی ہیدا، منی خیال گورانٹ، آہانی ناوشی ء ماں
جوانی ء مارگا ول، بلے منی دست مال یوگ ء تر بوت، ہیدا نگہ حیرگا
ات انت، پتریں دست مال ء بہک کنگ بہ پچ مانا نصیت انت
منی گلگ سک ہیدا تانت، او منی تریں شلوار گوں پنچ ء لچیتگ ات۔

اناگت جو آن تران لگت۔ "توڈ اکٹرے اے؟"

بلجھسیء گوشت "ہو"

"اے درد کنت..... "نادیران؟"

بلجھسیء چوکاٹیں مردمء گوشت "نال؛ چہ؛ نا، نا
اصل نا۔ اے زوت ہیت۔" آئی اچھو تران کت۔ کہ آپہ زر مال

گر وکیں گرا کےء راوش کنکا انت۔

"بلے من..... گوشت کہ برے برے آدو رندان تو پنگ جن انت"

بلجھسیء ونا سر مرنیت۔ گوشت "ہو برے برے چوش ہم بوت کنت۔

کہ ادلی تیر چشیں جاہےء ماں نہ یا ریت۔ تہ دو ہی رندان پداتیر جن انت"

"آدلی تو پنگ آں دوارہ پر کن انت ادون تو پنگ آن جن انت"

آئی فکر کت او گوشت "گڈ ایدر گوزیت"

آراڈک وایڈا ہینا کیں تر سےء مان شانگات۔ ادیک

پیما سے بارو فکر کھکات۔ آئی سڈ ہم اچھو کسان ات۔ من اسے بارو

زیات فکری نہ اتوں۔ شہ ایڈا ہیزسء من پید نہ اتوں۔

من پادا ہتوں اوتال انکرانی جپء کشتوں، ٹام جاہ کسرت

اومنا پہ زہر کنی چارت۔ منی کوشانی چسکگ آرا تاوش بوت زانہ۔

من نہ زانت کہ باری منی دیم اچھو مہالیء فعدانت آو کھد سدر چرینگات۔

آز میان رہ گیارچہ استالال سمہیتگات، تہا ریں کنت ا

نون ہمارو ژنانی، ہر مش دی نیا تک۔ پہ شب جتیں گردون رہ چارگ

منا ولی تہر کمیں برز کنگی ات ادلس۔ بلے اے شب چودوشی ایں شب

نات۔ کہ من چہ عبادت جاہء بانء آزمان رہ فرمین بہرے دیست

کرت۔ بہر پاس ہا پہ من یا تانی نذکیں چہرے آورت۔ بہب ہا سہرا
 پہکیں نیلیں آزمان ہا منا اٹلانگک ہا تیا بانیا ت ہا پرینت۔
 نیمرو ج ہا برشاکیں روج ہا مناسیویل ہا کھن جاہ ہا ترانگ دات
 کہ او داں من ولی پسند ہا کیف، گوں زیتوں او بادام ہا تنگت
 بیگاہ ہا سامہگاں کہ ماں شانت۔ منا ہما تہا ریں جہلیں سیا ہگ
 گیر اتک۔ کہ گوک ٹریگ ہا گردیں پٹ ہا نیم ہا رامن شانتے۔
 تیوگیں دنیاء۔ اے رنگ ہا، ماں آزمان ہا گندگ سک مشکل ات۔
 بلے لون من آزمان ہا ہر چنیکہ بچاریں، اے منا ہجی ہا ترانگ ہا دور نہ ذنت
 اے منادو ستر بوت۔ من بر تریوں او ٹام ہا گورانشتوں، خنریں ساہتے
 گوست۔

ٹام سان بدان ہا تران ہا لگت۔ آراگپ جنگی ات۔ اگن چوش مکر تیں
 اے۔ آئی وئی جہد شوشت۔ پمینی من ہا آگور من تران ہا ات بلے منی نیمگا
 نہ چارتے۔ آہ منا چارت نہ کرت۔ من زرد تر شیکوں او ہید چو کرا توں، آرا
 ترسنے۔ مادو میں یک پیم انت۔ او چو آدینک ہا پہ یک دو ہی ہا
 گدہ ترا منت۔ آئی۔ بلجھی ہا چارات! ز ندگین ہا۔

آئی شہ من جہت کرت۔ "توسر پد بے" او پدا گشتے "من سر پد
 نہ میں" من ہم بدان بدان گوشت، پر چارا نہ ہا چے ایت ہا؟

"گوں ما چیزے بوگی انت۔ بلے من نہ زانین کہ چے ایت ہا؟"

ٹام عجیبیں بوٹے دیگات، او منا انچو معلوم بوت کہ منا بوٹوں زیات بوگا
 انت، من گوشت، تو کہیں ہر ہا دت سر پدے؟

آئی پدا گوشت، والے سہرانہ انت، من اگن بہ زانین کہ چے بوگی

ات۔ من دیلم بوتوں۔ گوش دار با آمارا گس، و دیما برنت، بشر پدا آسے
اوشنتت، چنیکہ مردم کوشنتی؟

۔ من نہ زانین۔ پنج یا سفیت۔ بلے زیات نا

» جوان ابران شہت بنت، کسے گوشت شست بگرات
چم وت گندین کہ شہت تو پنگ۔ و دپ گول من انت۔ من وتی دل
گوشین رکہ من دیوال و تہا بہ رویں من وتی پشت و گول دیوال

کجیت۔ بلے دیوال نہ سریت۔ پدا من وتی و س و زور جنین بلے دیوال
ٹکا انت۔ انچو کہ مردم و کسپوک بگیت۔ من مہینکہ زانین او من
درایں جراں وتی خیالاتی تہا گند گا اول۔ گندے تو ہم انچو بدیتیں
شرانت، شرانت۔ من ہم الیشر زانین۔ من گوشت،

اے کہ تورینیت او تو یک جبرے ندانے، آدپ او دیما
پردانت، دانکہ مردم و شکل خراب بہ بیت۔ آئی پد جد گوشت
ساری و مارگا دل۔ منی سر لوگردن چہ یک کلاکے و درد کککا انت۔ دا
درد نہ انت۔ گندہ ترانت۔ او باندا من سچے دردان مارین او پدا چہ
من زانت کہ آئی دل و چہ ات۔ بلے من سچ نہ گوشت بزان من
ذانت۔ من ہم دردان مارگا اتوں۔ وتی تیوگیں جون بہ طپانی دردان۔
من و تراگوریشان یک نہ کرت۔ من چو مہائی و اتوں، بلے ایشال و
مزین جبرے نہ زانت۔

من گوشت پدا تو پھلان گو جگا بلے

چہ آ گول وتی جندا تران و لگت او یک کش ہما بلجی و چارگا ات
بلے آ گوش دارگ و نہ ات۔ من زانت کہ آ ایدان چیا اہنگ ات

آئے گیانی گو خداوگہ ہر دک ذات آسے جو نالی چارگہ استہگ ات ہما
 جوان کہ شامش مان ات . بلے کر باب انت او مدان مدان ہر گاتنت
 طام گوشان ہر دکات : اے چو مینا کیں وابے انت ، تو فکر کنگ
 لڑنے وئی خیال ہر کہ خبر چہ اے بلے عے چے انچو در گشتیت
 نہ تودت ہر چہیت او گار بیت . من وت راوت گوشین کہ رندراج
 نہ بیت . بلے من سر پد نہ میں کہ اے چے ایت . بلے دمانے ہر من
 سر پد میں او پد اے موژارو بیت . گار بنت ، من پد افکر کنین ، خیال
 کنین ۔ دور ہر باروا ، تیرانی او توینگ ہر تواری باروا سی میٹر نیلسٹے
 ادن . مناتئی سوگندانٹ ۔ من گنوگ ہم نہ اول . بلے چی اسپست
 من وئی لاشہ ہر گندگاؤں . اے چو گران نہ انت . بلے من ایوگیں مردوں
 کہ وئی لاشہ ہر گوں وئی جند ہر چال گندگاؤں ، منا فکر کنگ انت . او ہے فکر
 کہ من چد و پد ہی نہ گندیں او اے دنیا دو ہی آئی بیت ۔ با پلوا مبارا چو
 ہے فکر کنگ نہ لوٹت ؟ ہا در کن ، من سر ایک شے پر چیزے ہر ہیں
 گوازینتہ بلے آپیز اے نہ انت . اے مارا یلدنت ردت او سا
 پریشی ورتا تار کرت نہ کنین ؟

”چپ ہر کن“ من گوشت“ تو لوٹے کہ من ملائے بلوٹا نہیں ؟

۱ - MATERIALIST

انہیں مردم کہ ہے دنیا او ہمدے شے آل منیت
 ادگہ ابدیں او چیریں ارواحی گپ آن نہ منیت

آئی، پسہ نہ دات۔ من زانت کہ آپمغزے و ڈول و و تراپسٹ
 دارگ لوٹیت۔ منا پا بلو گو شیت اد بے سریں تو ارے و تزان کنٹ
 منا اے و دست نہ بوت۔ بلے آ رستانی درا ہیں مردم زانا نا پخو کن انز
 منا کیس اپخو معلوم بوت کہ آس و بو اکت۔ چونام منا پے نام و چندان
 مہدی کے نیست ات۔ اولوں ہوا میں مرگ و نیمون و ہم زیات تہدی
 سو بے نیست ات۔ من گوں ایند گران دگہ پیس بو تگنوں جوش کہ را مون
 گرس۔ بلے من جو آن او نام و نیام ہا ایوک اتوں اد منا اے و دست تر
 بوت۔ بلکنہ گوں راموں گرس و من زیات جذباتی بوتین اول۔ منی حبزہ
 سک سردانت او من سہے ڈول و بوگ لوٹ امت۔

آئی دتی لوجات و در کرتنت۔ بلے سر برس ہڈے و۔ آگپ آلم ہا
 پرے سو ب و بحت کہ آوزاچہ فکرکنگ ہا رکینگ لوٹ۔ آئی اپخو
 مس و بو کرت کہ پیش درد و کہیں نادرا ہ و بکننت۔ من زانت کہ آراست
 گو شیت اد ہرچی کہ آئی و گو شتگ ات، من ہم گو شت کرت سرگ
 قدرتی شے نہ انت۔ او منا پھی قدرتی معلوم نہ بوت۔ اشکرانی
 جپ۔ بیچ یا نلک پیڈرو و بدیں صورت۔ بلے منا
 ہاشے و ش آہنت۔ کہ آئی بار و اٹام فکرکنگ و
 ات۔ مادرا ہیں شپ و ہر بیچ منٹ و رند یک
 دہاں فکرکت۔ من آراچہ چم ہو کو سان چارت۔
 اسے اولی رند ات کہ آنا عجب لگت۔ آئی دیم و را
 مرگ ہومان پتاگ ات۔ منی مغزوری پرشت۔ بور بلو

ہوت۔ جو ستمیں ہشتیں پاساں من او نام کر یہ کر انہاں
 من آل گپ گوشدا شملتت۔ او گورانی گپ دی جنگ
 ات بلے من انگلت زانت کہ منی او آئی نیام ء ہوریں ہرچ چی
 نیست انت ادون ما انچو یک پیم ات انت

گوٹے ما جاڑیں براس ایں۔ چیا کہ ما یک جا مرگ
 ایں۔ نام ء منی دست گپت۔ بلے منی نیمگانہ چارتے
 او گوشے

پابلو —

من حیرالوں

من حیرالوں

حالیہنی اے راست انت کہ ہرچی کہ کیٹت

من وئی دست چرائی دست ء خلاص کرت او گوشت

ہا " وئی پادوں بچار۔ کچک "

آئی پادانی چیرہ ہاک چو پتچ ء ات، او آئی شلوار چ پادگ پٹوک

کنکاتنت۔

آپچ لرت۔ او گوشے " اے چاے ؟

من گوشت " تو وئی شلوار ہتہا میزگ ء اے "

آئی پزہر کنی گوشت " من میزگ ء نہ اوں، مناس ء نہ گپتہ، من معلوم

ہم زانت۔

بیمھی ہگوروا تک اوپہ منافعی جدتے کرت " تو نا دراہ

ترنے "

ٹام پرچ نہ گوشت بلجھمی ء میتھین جاہ ء راجارت ادچپ بوت
 "من نہ زانین کہ اے چے انت ہا ٹام پر زہر کنی گوشت" بلے من تر سکا
 نہ اول نہ منا سوگند انت من تر سکا نہ اول"

بلجھمی ء پرچ پسہ نہ دات۔ ٹام پاداہت یک کندے ء شت ادس ء کرت دتی جاگت بھول
 بندکان ء اہت اوچی ء یک کندے ء نشت اد بلجھمی نوشتہ کنگ ء لگت۔
 ماہر سے آرا چارترت کہ آ ز ننگ است۔ آچو ز ندگیں
 مردماں سرت۔ چو ز ندگیں ء دلگوش کرنے۔ آماں اے بانڈم ء چو ز ندگیں
 مردمانی ء چہ سارتی ء درہنگات۔ آئی جون ہمائی فرمان ء ات اد سیر و خوشنود
 بات۔ اوماں ایندگران نہ زانت کہ مارا جون و جدے کون انف یا نا
 من و تی تیلون ء چارگ لوٹت۔ کہ باری منی پادا انت کہ نہ بلے مناہمت
 نہ بوت۔ من بلجھمی ء چارت۔ کہ دتی خیال ہا گورات و تی پادانی سراوشتا
 ادالم ء و تی دیم ہا چانی باردا فکر کنگ ء ات۔ ماہر سیں بے حوئیں ساہگ
 چو خون و اریں مرگ ء آئی خون ء چو لنگ ء اتیں۔

آگد امر اکسا نین جوان ہا گوراشت۔ آئی گردن ہا دست رہا یر کرت
 خد اہ زانت آدتی ڈاکری کار ء گزرائی پیٹوی ہا چش کرت یا کہ پرے کسان سال
 بڑگ کرت۔ اگن آرا بڑگ بوت نودرائیں شپ ء اے اولی رند انت آرا پکے
 بڑگ بوتگ ات۔

آئی جوان ہا گردن اوسر ء دست ایرشت۔ بچک ء پرچ نہ گوشت
 او آرا ہم ہا سک دات انت۔ بلے دمانے ء نہ آئی اناگت ء ڈاکر
 دست ء دتی دوئیں دستانی نیام ء زرت۔ اداچو دراکرتے۔ کہ
 مہر گیں گوشت بے۔ پھر نگیں اشکرے نوزے ہا نیام ء انت۔ من گمان کرت کہ اول

دو عین آن نیام و چہ بوگی انت . او منی خیال و نام ہم زانت . بلے
 بلجھی دانی سر پہ نہ بوگت ات . دمانے و رند بچک و سہریں زوریں
 دست و تی دپ و آرت او آراگٹ پا چگ و تمجوت . بلجھی و تی
 دست چیلنیت او دیوال و نیمگا ورشت ، دان دمانے و ، آئی ہر تیگیں
 جہاں مارا جارت . او پدا اناگت گوشے پوہ بوت . کہ ما آئی و دین انسان
 نہ ایں . من ہندگ و گنتوں . یک سپاہی و جاہ سرت ، دو سہی و اب
 ات . او چم و پاج ات انت . بلے آمان و روک مان نیست ات .
 منی ہے وہاں بگوشے دم اہت او من چاڑ کہ بوتوں . او لون من تہ لوٹت
 کہ صعب یا مرگ و بار واد کہ خیالے دلا بیارین او لون دل و جیرگ و چہے مانا
 دی نیست . ات . پمن بید لوزان یا مور کی و دگر چ نہ منتگ ات . اگن
 منانی شے و دل و بیاتہیں تو ہما دمان و تو پنگ آن و دستوں کہ دیش گون
 من انت . من بصیت واران کو شگ بوتوں او پدا زندگ بوتوں . یک برے
 من حالینی انچوزانت کہ من مرٹوں . دان دمانے و داب کپتوں . آسنا دیوال
 نیمگا گران برگات انت . او من پر رحم و دستندی کنگا اتوں . من اناگت
 پچ لرزت او در پہہ کرتوں او بلجھی و چارگ و گنتوں . دل و گوشستوں
 نا واداب و ہتا من کو کار کرتہ . بلے آوتی بردتاں گوں گوازی کنگا ات
 آئی پچ نہ دستگ ات . اگن من و سپگ بہ لوٹتیں من کہیں و پت
 ہم کرت . من چہ گوستگیں دوشپ او دور دین و یک پیمیا آگاہ اتوں
 او لون من و تی مسک جتگ ات .

بلے من لوٹت کہ زندہ دو کلاک زیاں مہ بنت . آگور بہم و کاینیت
 منا پا دکن انت . من و ابینگلی و آہاں رندار وین . چو کہ پس قصاب و

رنابیت ۔ بے من حیوانے ۽ پیامرگ نہ لوشت ۔ من پہمگ لوٹ ۔
 او پداناچہ ہینا کیں و اباں دی سک ترست ۔ من پادا ہنتوں کہیں گشتوں
 وئی خیالان بدل کنگ ۽ پے ۔ وئی گوستگیں زند ۽ یاتانی تہا کپتوں ،
 یاتانی چندی این چہر منی خیالانی زرا چول جنان ۽ شنتت ، ویشیں نا
 ویشیں یات ات انت ۔ آو ہاں من ایشان ۽ انچوزانت ، منی دیسا
 چہرگ او واقعہ یک پہ یک آگ ۽ انت ، منی دیما گونڈ و کیں
 فویر و دیم ات ۔ منی ناکواں اسے یکے ۽ دیم ات اور امون گرس ۽
 دیم ات ۔ منا وئی تیوگیں زند گیرانک ۔ ۱۹۲۶ء من تال سہ ماہاں
 چون بے کارا توں ، او من شہ گزن ۽ مرگ ۽ سنداں سر بوتگتوں ، منسا
 گر بنا ڈاچہ تیاب دیما ۽ گواز ننگیں شپ ۽ یاد اہت ۔ من تال سے
 دوچاں پچے نہ دارنگ ات ۔ من سک زہرا بوتوں ، من مرگ نہ لوٹ ۔
 منارے خیال ۽ حذگ اتیک ۔ یہ وشی ادشانکامی ۽ چون چون گونک
 سرگرداں اتوں ۔ پچنیں ۽ او پدہ آہوئی ۽ چون گونک اتوں ۔ پر چاہا ؛ من سپن ۽ را
 آذات کنگ لوٹ من پی یا مار گال ۽ راساڑا ت ہوانا رکٹ آں گوں
 گوں کپتوں ، اولسی دیوان ادھی آئی دیما گشتانک دا توں ۔ من ہرچی ۽ را
 انچو پہ دل زانتگ کہ گوتے من میران اتوں ۔

ہے ساہت ۽ انچو دراکرتے ۔ گوتے منی تیوگیں زند منی دیما انت
 او من خیال کرتے ۔ اسے میرگیں دروگے انت ۔ ایسی لون سے فائدہ
 نیست چیا کہ اسے کتہ ۔ او لون مناچرا توں ، کہ من چون سیل و سواد کرتگ
 ان ۔ چون گو ۔ پتہ کارگ گون جنکان ہند تیگ ۔ من وئی چوچی لنگ ہم نہ
 سر تیگ ات ۔ اگن من زانتیں کہ من چوش مرین منی زند منی دیسا

ات چو ملک ء و پ گرات . بذات ، بلے ایشی تھے ہر حر سلاط
 ات . نہ تھیںگ ات . یک ساتھ ء من ایشرا مارگ ٹوٹت
 اوگون وت ء گوشگ لوٹت . کہ اے زیبا میں زندے انت .
 بلے ایشی بارو امن فیصلہ کرت نہکت . اے بس کر دے لکیر اتنت . من
 وتی تو گیس دہدینیرانی ء را ، بے سوب کنگ ء گوازینگ ات
 بلے پچ چی ء سرید نہ بوتگول ، من ہچی بے خیال نہ کرتگ ات .
 چشیں باز شے اتنت . کہ من شمو شنت کرتنت . اچو کہ نزالیندہ ء تہم
 بانکہ کا دیز ء حیر ماہی روچاں گونڈ و کیں چنگے ء تہا جان شودی بلے مرگ
 درستان ء بے تام کرتگ ات .

انگت بلجھیمی ء ، شریں جرے محبت . اومارا گشتے . منی دوستان باگن
 فوجی کار مستر منا اہادت بہ دینت . تو من شمعے دوستان ء شہ ، شمعے نیمگلا
 کلہہ کے بانکہ نشانی ء اگن شہا بہ سے پچا بینگ ء تیاروں ؟
 ٹام ء زبان ء چیرا گوشت : منا پچ کس نیست

من پچ نہ گوشت : ٹام تاں ساتھے ء واپچ نہ گوشت بلے پدا
 منی نیمگا پہ چار تے و گوشتے ، تو پہ کونشا پچی دیم نہ دیے .
 منا چشیں نازر کیں لیکہہ نہ وش بنت . بلے منی جند ء ارد کرتگ ات
 من سر ء شپ ء کونشا ء گپ جنگ ، بایدات . من چش مکتیں . من
 تاں سالے ء گمانی بوتگ اتوں . سر ء شپ ء پدا پر آئی دمانے
 گندگ ء من چون ہوک اتوں ! پمیشکہ من آئی گپ جنگ ات . ہدہکی
 شہ من زوراک بوتگ ات . بلے نون آا ، گندگ ء منا پچ خیال نیست
 ات . منا گور آئی پچ گوشگی نہ ات . من آرا اہباز کنگ ہم نہ لوٹ ات

من چہ دنی جسد و ترستوں، کہ زرد تر پیگ او ہید چکرات او منازرات
 کہ آئی جان ہم منا پچو تر سینیت۔ من کہ مرین کوفشا زار جنت، گریست
 تاں ہتہیں ماہ و زہد پر آئی بے نام بیت۔ بلے انگت منا مرگی انت او من
 مرین۔ منا آئی قہ حین چم گیر انکنت۔ آ منا سردیکہ چارت آئی چمان منا
 کلچہ دات۔ بلے نون من دلجم اتوں کہ جبر ملتہ۔ اگن آتون منا چار بیت
 نہ آئی چارگ جندہ چمانی تہا پر و شیت۔ او مناسر نہ بیت۔ من ایوک
 اتوں۔

ہم ہم ایوک ات۔ بلے مہی رنگ و نا۔ آئی کبر زانی بستگ ات
 پنج و سک چارگ و ات۔ او لشکر تیگ ات۔ زانا سیکہ ات۔
 دلی دست و شہارت او دار و را اپنچو دستے جت گوشے کہ پر آئی دست
 جنگ و اے پر و شیت۔ دست و زوت کش ات۔ او ہما و ڈالشت
 نام و بدل و اگن من برتیتوں۔ تہ من پنج و زاد دست نہ جنت او و تراوش
 آل نہ کرت۔ بلے اے ہم آ رستمانی بے سقلی آن چہ پیکے ات۔ من ہم
 زانت۔ کہ اے شے دگہ و ڈورا کن انت۔ آ زہات لڑ شنگ اتنت
 او تنک ترا انت۔ چوسریک و نہ انتنت۔ پمن بے بازات۔ کہ
 من پنج و را، دلی و را او اشکرانی چیدگ و را چارت۔ او مرگ مارت۔
 چونان دلی مرگ و بار و ا... شری و خیال کرت نہ کرت۔ بلے من آرا
 ہر جا او ہر کنڈا دلیت۔ ہر شے و سراد لیت اپنچو کہ چیرے پہ نکیت
 آسمو دان کپتہ۔ اپنچو کہ مردم مرد کہیں مردے و کر اچون بلوت کن انت۔
 او نام و پنج و را دست نہ جت، بلکنہ پنج و سر اسہرا میں دلی مرگ و
 را دست و جت۔

من اچھیں حالتے ۽ تہا اتوں۔ اگن مناکسے ۽ بگوش تیں تو بے توہر ۽
 وئی لوگ ۽ برو۔ نرائی تیوگیں ز ند دیگ بوتہ۔ من انگتہ انجوسارت
 بولوں، کراست اتوں۔ اگن مردما نیرانی ۽ گہولی آپ یلہ بدست۔
 پر آئی لہتیں ساسہت ۽ اد بازیں سالانی چم و چاری یک پیم انت۔ من پہ
 یح چیز ۽ دیک نہ اتوں۔ بلکنہ من یک پیچھے ۽ بے تک و تو اتوں۔
 بے لے بے تک او تواری سک ہمناک انت۔ آدھم شہ منی جون ۽ سبب
 منی جون، آرا من گور آئی جند ۽ چماں چارت۔ او گور آئی جنہ ۽ گوشہ من
 اشکت۔ اولڈن لے منی چند نہ ات۔ آوت ات۔ دت لرزات، من آرا
 نون درس نہ کت۔ آرادر گیجگ او گندگ ۽ پہ منا آراد دست جت انچو کہ
 دگرے ۽ جون ۽ مردم دست جنت۔ برے برے بلے من اکرامت کرت
 او مارت کہ نون اے ۽ انت۔ انچو کہ بانی گراب ۽ مردم سوار بہ بیت
 او ۴۔ گوات ۽ تہا سریشکالی بوارت۔ او برے برے من وئی دل ۽
 در ہنگ اشکت انت۔ بلے انگت منارج بیسہ نہ بوت۔ منی جون ۽
 ہرچی پر من راہ دات۔ آہم تمام نہ ات۔ چونا آگیشتر بے سدا ت۔ او منا
 ہشکا میں بارے معلوم بوت۔ او انچو درا کرتے کہ گول من نہ وشیں
 چیزے پختہ۔ او منا مے خیال بوت کہ گو منانا وشیں ناہارے
 بستگ اش۔ یک وارے منا خیال اہت کہ منا پتلونے پادا
 انت۔ چار توں آہم ترات من نہ زانت کہ اے ہید انت یا مس۔
 بلے من انگتہ ہم شت او مس کرت۔
 بلجھی ۽ وئی گھڑی در کرت۔ او چارات او گوشتے، "لول سے
 او عیم انت"

اے کوٹھک ء یہ زانت چوش کرت، ٹم جاہ سرت، مارا پچ خیال
 نیت ات کہ ہ ہم گوزگ ء انت . شپ ء مارا بے شکلیں ، او
 تہاریں ہزار نے جو ڈول ء ماں پتا تگ ات . او منا اے ہم یات
 نات کہ شپ کدی . چو دہی شروع بو تگ ات .

کسا تیکن جو آن گر لوگ ء لگت . آئی دست یہ دست لگشت
 او کو کار کرت . "من مرگ نہ لویش . من مرگ نہ لویش"

آئی دست بزاکرت . دوا ہیں بانڈم بو تہا تہت او پدا تگردے
 سراشکون دیم ء و ترا دور داتے او ہر و سنگ ء لگت . ٹم آرا پر سیر
 جہاں چارات . بلے آرا تہلا دیگ ء اچھو کیں جہا لے ہم نہ دا شہ
 اولون اینک جہاں ہم نہ کرزت . اے زھگ ء شہ مازیات
 کو کار کرت . بلے چو میگا . مارگ ء نات . آ اچھیں نادرا سے جو ڈول ء
 ات . کہ آو ترا چ نادرا ہی ء یہ تپ ر کینگ لویشت . بلے نادرا ہی
 یہ تپ دیا د تر سنگ انت .

آئی گریٹ او من ثری ء دیست . کہ آرا پہ دتی جند ء بزگ بوگا انت .
 من یک میکٹے ء گر لوگ لوٹ ات . بلے من دگہ ہم بوٹوں . مہی ہم
 پہ بچک ء ہر ڈو سنگ او آن کو پگاں کپت ، آ سرگ ء انت . منا
 اے ڈولیں کار پہ بنی آدم ء دوست نہ بوت . منا پہ وت او نہ پہ دگرال
 دوست بوت . آدمن گول وت گوشت .
 - من پہ ہکی مرگ لویش -

ٹم یاد اہنگ ات ادچہ ہما گردیں کڈک ء و او جہر و وژ نا ئی ء
 چارگ ء ات . من پہ ہکی مرگ ، ہر جرم کرتگ او منا ہے خیال است

ات. ادلس. بلے شما کہ ڈاکٹرء مارا وہہ ڈسٹنگ ات. من مارات
کہ دہ یہ بال انت، اوپٹ پٹ ء ٹھگ ء انت.
دانی انگتہ تہار انت کہ ٹام ء نوآر منی گوشاں کپت " تو آمان ء
اشکنگ ء اے۔"

"ہو"

مردم بان ء دیمار ج کنگا انت.

" اے نوگوٹ اے وہہ نی چہ لوٹ انت، تہارو کی ء آ تیر جت
نہ کن انت. " دمانے ء رند ما سچی نہ اشکت. من ٹام ء گوشت -
" زن روج انت."

بیڈر د، گاسان ء پادارت اوٹی ء گوشت - اوگوں وتی
سنگت ء گوشت " چشیں آفتیں سارتی۔"

درایں بانڈم جو پھر ء ات سے گوشاں تیر کاری ء
دوریں نوآر سے اہت. من ٹام ء گوشت ہمیش انت بیکج انتے
..... منی خیال بان ء ہما پستی نیمگا کنگا انتے،

ٹام چہ ڈاکٹر ء سگریٹے لوٹ ات. بلے من نہ لوٹ ات منی دل ء
نہ سگریٹ کش ات ادنہ شراب. چہ ورنہ آناں اصل تیر کاری بند کرت
" تو زانے چہ بوکا انت؟ ٹام منا گوشت -

آ انگت دگہ گئے گوشگ لوٹ ات. بلے چے کرت او دروازگ ء
نیمگا چارگ ء لگت. دروازگ چ بوت، یک لفٹنٹے
گول چار سپاہی آل تہا پترت. ٹام وتی سگریٹ دوروات -
" سٹین جیک؟"

ٹھام، سچ نہ گوشت - پیڈ رو آرائشان دات۔

”جوآن میربل“

”مگر دوسرا“

”یاد آئے“ لفٹینٹ ء گوشت۔

جوآن نہ سرت، دو سپاہی ء آرا بغلکی آل گپت اوختارینیت
بلے اچنوخ کہ پیداش دات ڈ غارا کپت۔
سپاہی لپسرنہ گو بوتنت۔

”اے اولی نا جوڑیں مردم نہ انت“ لفٹینٹ ء گوشت

”شما ہر دوک ایشرا برے آ اوداں وت اوشتارینیتے“

دیم ہو گول ٹھام کرت ”بیا کہ روان“

ٹھام سپاہی آئی نیام ء رو دکات۔ او جوآن دگہ دو ء چار دست
او پادکر تگات۔ او آمانی زندا انتت۔ آ نہ تگ، چمے
درگڑینتگت اوارس گلانی مرار پچان انتت۔ من ہم ڈن ء روگ ء
تھیگ کرت۔ بلے لفٹینٹ ء منا جلت۔

”توا بتیایے“

”ہو“

”تو سہاں نند، آرنڈاپہ تو کایننت“

آشتنتت۔ بلجیمی اد جیل ء دو میں سپاہی دی شتنتت۔
من ایوک انوں من نہ زانتت۔ گول من چے بوگی ات، بلے من
لوٹات۔ کہ اے زوت زوت خلاص بہ بیت، من برسات
رند تو پنگ آئی یک کشیں تو ار اشکت او ہر تو ار ء مننا

جسکنت، منالوٹ ات کہ کوکار کبئیں اودتی موداں بہ روسینیں
 بے من ولی دنتان دکشتاں اودتی دست پتلون کیتوان سسی
 دانتاں پر چیکہ من پہ ہیکلی و زادارگ لوٹ ات۔
 آ کلا کے ء رند منی رند اہنت۔ منازرتش ادا دلی بادگیر
 برتس۔ ساکسانین اوتا کے ء تھا پترتیں، اوداں سگریٹ ء بوات
 اد گرم ہم سک ات۔ دوا فسر نند دک اتنت، سگریٹ چگا
 انت۔ ادا کاگہ اش کٹ ء ایرتنت۔

”تو ایتمائے؟“

”ہو“

”راموں گرس کجا انت“

”من نہ زانین“

ہے مرد کہ مناجبت و پرس کنکات چمکیں زندہ میں مردے
 ات چشمک ء چیرائی چم نہ سرتنت۔ آئی ناکوشت
 ”ایدا بیا“

من ء زیک ء شلتوں۔ پاداہت و منا باہران گیتے اد
 انجو منا چارتے۔ کہ آپہ چارگ منازمین ء چیرادیم دنت، اومنی
 باہر ء راگوں دتی پوریں زورا کھتے۔ آئی منا پٹی کنگ نہ لوٹ
 ات۔ بلکنہ اسے لیب آئی پہ منی ایر دست کنگ ء کرت
 اودتی دپ ء نادرشیں بولے منی دماگاں ما پر نیگ لوٹ
 ات۔ ماتاں دمانے ء سے ڈول ء اوشتاہیں، مناحندگ گرگی
 ات۔ آمردے کہ مرگی انت، آئی ترسینگ سک گران انت۔

اے لیبء کار نہ کرت آ منا تیلانک دات . او پدانشت ، آئی
گوشت "تنی ساہ ۶ بدل آئی ساہ انت . نو اگن مارا آئی دوس ۶
بدے . تو ماریہ دیں ؟

اے مردمان ء و تی ایسی چاہک دست ء انت او ایدا اودا
سٹٹ او کتت . بوٹانی تو از زوت کشلی ات . جزوت نابے شمن
اودمانے رند . آمانی گردن جہل ات . او پود تیگیں کا گدانی تھا چارگ
ات انت . داکہ دگہ نام درگیخت . آمانی رندابہ تجنت ، آمانی
بکن انت . بیانکہ بخش انت . آمانی پہ اسپین رہ آ دکیں روچال لیکہ
وسیم داشت . او ایند گہ چیزانی باوراسم بہ آمانی اے گو نڈ دکیں
کار مناسک تورت انت . من چو آمانی ء بولت نہ کرت ، من
و تی دل ء گوشت اے ریتگی ات .

پیکس مردانگتہ منی نیمگیا چارگات . و تی بوٹان ء یہ چاہک ء
جنگ ء ات . آمانی درائیں سرد پراتی یک غرضے ات . آایش انت
کہ آ ورتاز ندگیں اوزوراکیں نابارے جو کنگ لوٹ ات .
"واگڈا؟ سرید بولتے؟"

"من نہ زانین؟ گر س کجا انت؟ من گوشت "منی خیال ء آ
ساڈ ریڈ ء انت . "ایند گہ افسر ء و تی دست مدان مدان ء چیت
کرت . او اے ڈول ہم آ پہ زانت . کنگات . من آمانی درائیں
کسانکیں سرد پیران ء کہ چارت من سیران بولوں . کہ دنیا ء تھا
چشیں مردم است کہ آوتا پہ چشی دش کن انت .
"نزاما پانزدہ ملت ء موکل ء دیں جوان ء فکر بکن " آئی

بک بک و گوشت : الیتر اہج شودگ جاہ و بہرت او پانزدہ لٹ
 رند بیارتے ۔ اگن انگتہ نہ گوشتیت گولتے جاہ و گوشتگ بیت
 آہاں ولی دراہیں کار جہانیا زانت انت ہمارا تاں یک شت
 من بانڈے و استتس ، پداٹام او جوان برت او گوشتس او منا
 تاں کلا کے و چم و چارش کرت ۔ اونوں مناماں پچ شودگ جاہ و بند
 کنگ و انت ۔ ایشاں الم و تی درج او بند سر و شپ و گیشینگ
 انت ۔ آہاں ولی دل و گوشتہ کہ اسے ڈول و مردم و ہوش روت
 او پدا آتہ من جبرے کشنت ۔

بلے آسک ردانت ۔ پچ شودگ جاہ و من یک کسانیر ، دارے
 مرلشتوں ۔ من سک ۔ نزور اتوں ۔ من لون فکر جت ۔ بلے آہانی و ک
 باورانا ۔ چونا من زانت کہ گر لیں چہ شہر و چار کلو میٹر درگون ولی
 ناکوز سکاں نشتہ ۔ من اسے ہم زانت کہ من آلی با سوٹ جاہ و نہ گوشتین
 گوں دانکہ آسنا ایزامہ دینت ۔ اوپہ منی من و آہاں چشیں خیال نہ
 داشت ۔ من زانت کہ ہر جگیشینگ بوتہ ۔ اوہے گیشینگیں راہ بند
 مرا کار ہوگ و انت ۔ ہمیشکہ مناچو زیات ہدوک نیست ات ۔ مناس ولی
 چندہ کرد و سر پد لوگی ات ۔ من گرس و دست و دیگ و بدل و مرگ
 لوٹ ات ۔ پرچا ؛ اونوں منارا مون دوست ہم نہ ات ۔ منی پر سنی
 دوستی ہما دہرا ہاس بوت کہ بام و سر منی ہر پہ کوشتا و مر ت ۔ ہما وہاں کہ زندہ منی
 واہگ خلاص بوت بے شک من آلی سک عزت کرت ، آدیس مردے ات
 بلے سبب و من آلی بدل و مرگ نہ لوٹ ات ۔ آزند شہ منی و زیات مانا نہ
 داشت او کسی زندہ داشت مردماں اش گوں دیوال بے و بست اوشتا وہاں تیرانی آہا چش

کرت تاکہ آہان ساہ بہ داتیں نون تری . من بہ میں ، گرس بہ بیت یا نہ کہ دگر
 پرچ فرق نیست . من زانت . کہ آپہ سپین ۽ مقصد ۽ شہ من
 کار دنت . زن من گوشت ، سپین او انار کی ۽ خدا بارت . سچی
 مانا نیست . انگت من آہانی دستا نون . من گرس ۽ دست ۽ دگر
 و دتی جند ۽ را چڑائیت کرت کت .

او پر منی خیال ۽ اے دراہ تو از ہے بلے اے منی مٹو کی آر
 من ولی ولی ۽ گوشت من سکیں مٹو کے اول . او من ۽ ایک عجیب
 دشی ۽ مال ریت .

آہاں اسہت او منا پد امہادو میں افسرانی ۽ بورت . شہ منی پادانی
 موشکے درشت . منا حدگ اسہت . من چہ ہے سپاہی آل کیے ۽
 گوشت " موشک ۽ را دیستے ؟

آئی جواب نہ دات ... آسک موبخا موبخات چیا کہ و
 زنیہ دے یکٹے من حدگ لوٹت . بلے دتی حدگول داشت ، من
 ترس ات کہ اگن من یک وارے شرودع کر نون ، پد ابند نہ بیت
 ہے سپاہی ۽ بروت . داشتگ ات . من پد آرا گوشت " و
 بروتاں بہ تراش ، احمق ! اپن اے عجب ات . کہ آولی پٹار
 بلیت . کہ آئی دیما مال پچنت . آئی منا لگتے جت بلے پہ دل نا
 چپ کرتے .

افسر ۽ حبت کرت " جوان گدا ، تو فکر کرتے ؟
 من آہان انچو چارت کہ مردم یک عجیبیں لوک گلے ۽ بچار
 من گوشت " ہو سئی اول کہ آکجا انت . آقبرستان ۽ چیرانت

لحد و تہا یا نہ گور کو شے و کڈک و تہا۔

اے انجیں نواز ہے ات . من گورا ہاں پیشکھ کرت کہ باریں
اے چون زوت زوت پاد کائنت . دنی لانک بنداں نزن کن انت .
او چون پہ اشتاپ حکم دینت ۔

اد حالیہی اے مرد بہادمان ء او شتانتت " بروان مولیز ۔

شہ لفظینٹ پو پنیہ ء پانزدہ مرد بگر ۔ اولو ۔ " ہے ہوتیں مردک ء گوشت
۔ من ترا یلہ د سبائیں ، انگن نوز راست گوشگائے ، اداگن تئی دروغ بوتنت
اد تو پے رد دیگ ء چوش کککائے گڈا من گوں تو انچو بکنین تو دت زانے
من ء گوں گاکٹر و سپاہی ء یلہ اش دات ۔ او پہ کو کار در شتنت ، من ء
دم پہ سامہت حدگ اسہت . کہ گور لیٹان من شرین نواز ہے کڑت
اد دان رونت . ہر قبر ء دپ ء پچ کن انت . سنگال دور کن انت
دراہیں قبرستان ء پہ سر زورنت . من دتی دل ء گوشت ، انگن ایٹان
چموت بدبتیں اولی چون ، ش بوتوں ۔ او درتا چون مزن لیکتوں
سپاہی گوں دتی بے فائدگیں بروتاں او دردی آن قبر بہ قبر زندگیں
مردے ء درگیگ ء چون سر گردان اتنت ۔

نیم کلاک ء رند چٹکیں زندیں مرد ایوک ء اسہت ۔ من گوشت
کہ اے من ء گوشگ ء حکم ء دیگ ء پہ آستہ ۔ آدگہ مہوداں قبرستان
بنت ۔

افسر ء فنا چارت ۔ اد گوشت " ایٹر ء گوں ایندگراں دراہہ برت
نوجی کاروائی کہ خلاص بنت ۔ گڈا سر جمیں عدالتے ایٹی فیعلہ ء کنت
من سر پہ نہ بوتوں کہ ایٹی مطلب چہ انت ۔ من جدت کرت ،

• بلے آ..... آمن ء نون کوشگانہ انت

• نانا، نون، اور نندا ہرچی بہ بیت من آلی ذمہ دار نہ اول

من انگتہ سر پد نہ بوتوں "بلے پرچہ.....؟"

آلی سچ جواب نہ دات۔ دلی کو پگ چند یقنت او ڈن شت۔ من
سپاہی آن گس ہر دیم ء برت۔ او دان صد قیزی ء کس اس ء بوتنت۔
زنگ، زابلول، او پیر مرد ہم گون اتنت۔ ہمہد ایک کاہی کو گنگ
است۔ من ہمیشی تھا گر دگ ء لگتوں۔ جیران اتوں۔ کہ اسے گل چہ بوگ
انت۔ نیمردیج ء مارا درگ جاہ ء ورگ اش دات۔ "سے مردم ء منا
پول گول کرت۔ من آماں درس الم ء کرت بلے سچ جوابوں نہ دات۔ من نہ
ذانت۔ کہ کجا اول۔

بیگاہ ء وہاں، دگہ دہ نوکیں قیزی اش آدرت۔ من گار شیا ء پچ
آدرت۔ ہمہد اول نان ء پہت۔ آلی گوشت "نوچوئیں بختا درے اسے
مناتئی زندگ ء گنگ ء سچ امیت نیت ات"

من گوشت "منارگ ء نرا اش دات۔ بلے پدا بدل بوتنت
اد من نہ زاینین پرچاہ؟"

گار شیا گوشت "من ء دونج ء وہاں گیت اش"

"پرچاہ؟ من دلی دل ء گوشت گار شیا ء گول سیاست، پچ
سرد کار نیت۔

من نہ زاینین، گار شیا گوشت اسے بس ہر کس کہ چو آمانی ممکنت
آرا گرانٹ۔ آتی دلی تو ار جہل جت۔ او گوشت "ایشان گرس ء ہم
گہنہ۔"

من لرزگ ء لگتوں۔ کدی؟

” مروثنی صحب ء۔ آسم گرگ بوت۔ منہ شبنہ ء آئی گوں ولتی ناکو
 زمکاں جرے ء سراجرا جرا کرت۔ آمانی جاہرہ یلہ دات۔ آرا چیرہ لویکیں
 مردم سک ہا زاست۔ بلے آکسی منت واری ء زبرگ ء تیار نہ ات
 گوشتی۔ من ابیتا ء جاگہ ء شنت۔ او ترا چیردار۔ بلے آرا ہم گینگ
 اش پیشکہ من و ترا قبرستان ء ڈکیں۔“

” قبرستان ء؟“

” ہو چونیں بے عقل لے ات۔ آ مروچی ہمو داں شنتت، چش
 الم ء بوگی ات۔ آرا گور کوش ء کڈک ء دیستش۔ آئی ہنتیں تیر ہم
 جنتت۔ بلے گر جاہ بیت۔“

” ماں قبرستان ء؟“

پہنی خیال ء درا ہیں روز میں چرگ ء ات۔ پدا من چارت تہ من
 بنانشتگتوں۔ من ٹہکارگ ء حند لوں۔ او پدا کو کار ء لگتوں۔

سیر سیر طے، ساہم
بدل عبدالحمکیم

انصاء و نعت

پروٹی واری وچوں پہ، چیم وچارے تندرے ابلے، پرا
 نوکیں چئے نہ نیت۔ چشیں بہ آکھاں باز رنداں دلینگات
 ہ سینگاں مدام پہ جو انخر دی اے بلاہ ٹیلنگٹ ات و سسی
 س لیں عمر پہ ہنچشئی گوارینگٹ ات۔ کلیں زندمانی پرے
 کترے ہیں گوسینگٹ ات! لون! لون! سہرت آھتہ۔
 باریں چے بنیت! آدی چم وچار اہتہ۔ گوں سد کی۔ اگن گوں
 وت سکتی نہ۔ بے امیت و ہرت و گوں!
 شہ زحمت و موے ٹالا! گیں راہ اشس گینگٹ ات
 اوھما وھداں کہ گناہ ویشی رنکس پل جوں پہ صھو وکٹ شنکٹ
 بوتنت گناہے ویشی و رگبیں وروشما آکھاں ورمپیزت
 نہ کورت۔ دل۔ گاکرمت بے چم جہلی میا رات۔ اولوں
 لوں زرد کندگان پریں راہ کینگٹ ات۔ مسافر وئی مزے و
 جینگٹ ات۔ نین مزدور سیرت۔

ہرے جوانیگا ہک دگر ازان انت۔ گالور جیا کن انت
 سیدک انت ابلے ساہیں جوانی اندرا شکرے ساء کہتہ

خلاصی و دستگاہی عساکہ - اشہیں بخلاصی ک ہ -
 مروچی دیامد امیں زندانت - چوں درفشگان انت - آگنے
 چندر و چپیدن زندنے راہ اش بگپتیں - مرچی آصفانی دلے حال
 خدازانت مرشی کنوخ بیتنگے ترنت یاں دل اش ترکیتنگ
 مروچی منجو ہرکہ و بنہ - انت - نہ نہ اں انت - مرنگ انت
 کہ زندگ انت چش میں پچ کار - رے شایانی دستا نہ بوتہ -
 کہ و ترا میر جن انت -
 پریشنگ سیدت - مستانگے گوں انت ک ہرت
 اتکہ دیار وے - وانی کار پداں گندگے - وشن انت - پیر انت
 وشن انت شہ وئی فرضہ بخو بے یاں نہ بوتگ انت -
 کترہ - یک نیمرگا بوت انت مزین چنی ات - ہر طکے بوتکے -
 تنگوس و بنا - سچا ریں چورٹا برونت دیم پہ انصاف نہ پختا
 درہائے تمنت ہائے - ہمنائیں مزین جننگے ات بسکیں رہ رہ
 کو کار و جنگائے ات !
 بے تواریں کو کار و جنگائے ات ایچ نہ بلوکیں سر پہ
 دیم پہ تحت و انصاف و تحت روار انت - زانہوا
 وزنگ گوں انت - چہ نلمہ و نہ وراں چیر نہ گوں چہ شدہ
 گژن و رنگرہ یاں مرنگیں - چہ ہو پت و نادر ایاز مرنگیں -
 جنگ و جدلاں فنا ہنگیں -
 ہراں ہرنگیں ہنی آدم اے مچو کالی چو لورکا از انت - پہ
 ایاز سے آنہ مانی درگاہ و ایچ ہمیں جیرانی و ہیکہی نلسدات

بل! تہ جنگ و کار و جگائے۔ سو بہ آصفانی جہان او نرے
 کینگے ات زرد ترینگے انتت۔ چو بیہ انرز گانتزت۔ چ
 گار دگر ری ۶ ترس عوجان و میری و ویس آپی جہانیا
 سوار انتت۔ جہار غور اثار پید و نیا گرگ کرت۔ روت
 عوار بازیں کاراں بہر دستگ انتت و ست سکت پہ پد وکت
 کرت، انتت۔ آیانی ہر جان ہوت ساہے ماں ات۔ پامیت
 زندگ انتت پہ و دارے۔ پرمی مہرا۔ جان رست آجراں
 ہوتہ دل ترک ہوت اکٹں ہوت و دور و جیس کوٹ و ایلودان
 جان اگن و آئی لوگی ۶ کینگے جہکد مہ کرتیں تہ و ست پشت
 کینگے انتت چونائے رانی سزاد سکت ما و وسد انتت داہ
 بناہے زانت۔ بلے ہر و ہدا آئی بہر مانا یکت کلین ناز و تہر
 یور کرت انتت۔ آئی گن ساہ کندر شہہ رات ہوت سو جہا شہر گ
 شتیں تہ جنیے منتگ انتت۔ بلے مہرا اے کرت و ورت
 نادر و ستیں جہا رانی ہوت۔ داری اپنت۔ پیر شہر گ
 پہ انصاف و تحت ہر نذرت۔ تن یکت س ہیا و اج و آوانی
 نیمگا ایچ کمار نہ کرت۔ راستیں جہر ہمیش انتت۔ کہ آہ
 جو سکا جنگ انتت ساھتیا۔ ہی فلا سفرے اہتگ، انتت
 ہر وئی فیصلہ ۶ گد ششس دار گ۔ اہ و انصاف و گہ گ۔
 زندمانیں و بہ عرا گوشتہ او دیم پہ دیم سز من تہر
 نہ منیا۔ بہرے گتہ پتہ ہوتہ بادشاہ صافی بادشاہ تہر گت
 انتت۔ بلے فلا سفر و دے زمین و و حالت گیرا ہوت۔

ہمانا ہو دگٹ وناشرین گو ستن آرایا د آہرت انت و اجہ رے
 نہ مزگا ہتر لو د نہ بوات - دلاجہرات گو شلت - دگنیا کے حالت
 بات کا بئنت - تہ "پیلویں رزور اکی" و "پیلویں جوانی عا کے
 مینت دلیل دیگا لگرت وگو شلتے - کے نہ زانت ہدی من
 دنیا عوزندگت و سلامت انت - گڈا و اجہ ہدی عواد اشرت
 نہ کنت - چہ طوار سچہیں زور کی و واجہ انت -

اگن ہدی زندگت انت - تہ پیلویں جوانی عا چہ طوار واجہ

انت -

پیلویں زانت کارا پے رے لوکین گاورے نہایت - بنے ہرے
 گڈا وگو شلت وگو شلت صم آلیا بواجہ کڈگت حقیں حبر
 ہمیش انت واجہ ہرچی زانت بنے اسے پون ہر پیمو عواد
 نہ کنت - آدمی ووزور دیکھا کنت پون نہ ہنت بن

فلاسفر عودتی وڈیرین فلاسفر زانی پیمو است - کہ نہ دگوشے
 گڈا من چشیں راجہ ہر پون پچہ گاہن کہ کسہ ہمیں قوت ہر واجہ
 نہ انت و پیلویں جوانی عا لمانک نہ انت -

مدام زندہ کمانیں واجہ عا پیمو نہ دات - دیکھ مہ سیکان
 اسیکا فی نیمگا تر پینت - آپہ عا جزئی و امیت واجہ ہر ہر
 عواد شتوگت انت -

دنیا عوزند چوزہ کسان انت - پہلہ زندہ ہیں مرد آدمی
 ہر واپوت ہا نہ ہر کنت اور ہر نگیں مردم
 نہ آئی دیکھا پچ نہ ہلوکین زندہ انت - شادت زان ات کہ

جنیکہ بے پاندگیں جبر کہتا کہنت - بے قصہ کوتاہ آہراں جہون

جان ولیرسی عو غاروس لوت تہاں پنج سال عو گون
مہر و محبت عو آوانی سال گوست انت - جہان عوہ دستہ رہ
کیت کنون بیت مہر و محبت عو رشانی بنگیر بیت . روش
پڑدہ ساگت انت شہ جہان وہ سال کیست روش رنگ
وماہ دینیں دنگے انت . آنگا ہیں دسشس رنگی عو گون اتے
پنجور روش ما دسشس رنگے انت . مے پیمہ بہم وزنگ عو شہر گ
انت

اسے پنجو پند بھین واک گستا مے نہ بیت - کہ آوان عو مان
نہ ننگہ سات - دل گوشہ شہ اشہ و دنیا جہاں ٹا ہینگ
ہیتہ - شہ اول عو تن اہا سمجھو نوار سچہ ہراراں یکجا پوتہ و
اسے رنگے سر گپتہ نہ

گوشہ بہ بگتہ دگرچوں عاکی و شہ پچا کے کنت یہاں چو
مست و سمو عو بنگی عو کہ مہرا پوہ ہرینف انتہا - دل گہاں
پوتہ انت خاواد ہین مردم انتہا - دنی عو انہن مدد
دا بھراں بہ شریف جھاگرہ زہر پامس مے کہ عو سہار و دار شہی
چون کن انتہا - جہاں جہراں انت - بگتہ ہر گین نا پو عین
جھاو کے آتہ چون بلہ و انتہا - او... روش سگور کہ گین
مرد سے آتہ پچے انتہا ... زانت اش میرسی آوانی مہر
عہاں و اسہا

مے اصل نام مہا پ زانت بدل کر گنت

میری بے دلاشتہ حسد و کینک بے لہرے کے کو ہا ہند کتنگ اتے
 پہ کے ؟ پروتی دوستیں مردا با آئی سے صد و سٹش رگت ٹوکت سی
 نہ ات۔ کہ آئی دلا ہوشیں یال کے پاداحت کنت۔ برے برے
 سند و میل بے شکٹ بے بوت۔ دلے سہت۔ دلے مستریا
 مدھی دات و دست و دگانت۔ دریا عجیبیں در دے چہ مہرے
 درد انیا ت سو چاکٹ انت۔ برے برے دل بے جیرتے
 آمن بے دنت۔ تہ من زندگ ہیں ؟ چون زانتے۔ کہ آ بے چارگٹ
 دست بے دت نہ کرت۔ گاہیں ہا ہند سے بے آرا بے وار
 کرتے۔ چون آرا دی ملامتی نیست۔ دعائے لے گریٹے گونڈل
 گونڈل بے اس کپت انت۔

جان وردت، ہر دوکان میری بے بزرگی دیتت بلے چون
 کن انت۔ سکیں در نہ جیں و تہ میں جہد سے ات وار سے
 وار سے دران ضروری کرت دن بے اسس بے ہر انزان
 ہڈے جگٹ سہتگ ات۔ بلے بغانہ بوت انت گونا بدی
 جگٹ اش کرت۔ دل اش حرکت گاکا احت۔ بلے پاکر امینی بے سہرا
 پیرش بست پہ مرز چیں روچا بٹش ایمنین لاند اسٹش دیم
 حونی کتنگ ات۔ او پہ واجد بے دیم بے بوگا۔
 رورٹ بے دل بے مہرے لہرے پر کتنگ ات۔ دنگہ مہرے
 جاہ اش نیست ات۔ دنگو بٹش بے خدائی و نیازی کا رانی
 نیمکا گور کرت۔ بلے گور بے سنگیں۔ دے بے چورا و دہرے گانا
 بومان دات و رو دینت۔ کہ دے روٹ۔ رند آئی بے ہیرے

دیکھ کر اٹھے آسمان پر سہنت۔ مہراہ درویشی نہ مننت۔ نرم اذنانہ کینہ
 انارک سیاہ ترینت۔ چو آئی دلے گا۔ سکی و ترندی ہر ماہ
 رامذہب زانتے۔ در دواہری کرتے بلے پہ بے دردی گد
 سران کینگ۔ و ت سری ووت زانتی آئیے مسترین مہرینت
 ادجان وئی روجاں ٹیڈینگٹ۔ عہت۔ مرگے و دوا

نشنگٹ ات۔ دل تنگ و ملورات۔ بے پہ جوانہ دیکھا زیندے
 نہ و شین رہا ہتے تیلانک۔ دانت انت زند عیج مہر
 مطلب نہ دانت جہدے کرت۔ سوب باؤ سونٹ
 کرت دلائے پرچہ۔ نہ ہلو کین و شس نیالکی کے ات۔ پیر و تہ
 جنین عو جوانہ پرائی سکت مہربان ات آئی بیگا مدام دگوش
 ات۔ فرنگی و خانوادہ میں مردے عو پیکما۔ آئی ہرچے ناز و نرہ
 پورا کرت۔

میری جوانین و فادارہ میں جسے ات۔ مردے کے پرمانت
 ت، ہج ہر مردارا اید نہ جتنے کہ چو گنوگٹ و شیدائے۔ بے
 دین ہر و دیاں چہ گلگت پر ات۔ تر شربت تر شپہ
 جہنے کرت۔ اپدا و ترا سلامت کرتے۔ بے آئی وے
 جہرے نہ ات۔ مرد و شس نہ بیت چون کنت۔ ساہے
 پہ مردا اید کنگٹ۔ ات بے سہر تگیس و برہ تگیس زیند
 زیندے واہگائے دسیت دلامے ریشس کرت گوش
 ریشس روتج ہمہ گندرات امن چو شس گار و گار
 کنگٹ۔

ہو ہر بیم بروت - جو رہیں نہ ویشیں زندے گو سکتے
 ایچ گناہ اسش نہ کرت - او - نوں آوانی مزدوست
 دپانزت -

داسیتان سھلت - بے تکٹ تواری عواما - شانت
 پچو گشے! پاکین درگاہ عو ملکہ ہم نہ ژونگیٹ -
 "دورخ ببرا ویت"

پاکین لفظانی سرائے لوزکے اتنت
 اے حکم - پے ڈولین مسکرمان ؟

بے آئی دیم تہکارگشت - ولتی دلاگوشے!
 پرکجام سکاھت عو من اے درنش سوکیں روتج
 ٹاھنت - کہ بے پادینے وجہ میں زرے

سینگت عو ہر مشن دنت - و ہر ف جہر شد
 انت من ہرز سربہ کوھانی سیرا -

چمک وشن زمیں سیرانے جنان
 پہ جہر لگانے کپت - بے گاہے کوشش سوزیں

دگارال مسکرزیت -

واجہرک عو گو شنت "چو کہ استال من
 چات - عو لردیے آپ - اندر اردشنا

انت من آزمانانے نہ انت -

سکین سکاھکے ولتی قصہ گوشتگ
 ات -

ہو شتو کے اتزنت نہ و شینے داستانی
 ات۔ بلے سد کنے و دلے جمع کے داستان
 ایشے پورہ ہی ء گوشتنگ اتے
 واجہہ ء وہ پے کرتے
 پہنچو کہ مسردم رو کیں طمانے ء راہ پے
 کنتے گندہ ا کے بزرگیست روح
 کجا ایزنتے ؟ ہا پچھے نیستے
 گوشتے ! امنے حیکر انوں مہر کلوک
 جنسی اد اودیا سے ء این کے سرنے پر زانت
 اگر نے منی کتاباے بواننت تہ وت سہرا
 بیت۔ کہ منے انانے والنسانیت ء نیز وربانی
 بار و ایسکے نم دلے بوتگولے
 نونے ء فلا سفیر ء نیم گاتر بیتے۔ کہ
 صنگت ان ورتے پے گر گا ہو شتنگ ات
 مدام زندگیں واجہہ ء گوشتت۔ چونیں۔ نونے۔
 منے۔ پیلویں زوراکے و پیلویں۔ جوانی چور
 پے شری بکجا کرتنوں۔

شاعر

(سیرسٹ ماہم)

(تدیوٹک: نسیم دشتی)

من مزین نامیں مردمان گون زیات داہک نہ دار لیں دنہ کدی
منی دل دے حیاں بوٹہ کہ من گون مزین گندین مردمان دست منے
دست بہاں چوش کہ منی باز سنگتانی عادت انتا بہ

دھدیکہ منایک مزین منصب دارو یا مردم و دوچار کپک گشت
تہ من نیمونے کنین ہے پمیا کہ طور و مناں سینٹ آنا و دوچار گیک
و ارادہ کرت تہ من چہ وئی سر و پزینت سینٹ آنا ہا مرد
زمانگ و ہنچین حالتن گون دوچار کپک ات۔ کہ مردمان ماہرن و
ڈولین شاعرے ہوسا ہ پونز و سینگ ات آئی ہم وئی

زندہ مانی ماہرن و پھاگولزینت آئی شاعرے زندگی ادنیگ انت
ادہے شاعرے آئی مزنی و سوب بوت من آئی شاعرے و ڈولڈر
و نگد و شرکت نہ کنین بے دھدیکہ اولی دارا من آئی شعرونت
انت تہ وعدی منی عمر ۲۳ سال ات او منا بے کساس دس بوست
آئی شاعرے ڈولڈری و تپاکی و باز رنگ رنگین حیلان پرات۔

آنی شاعری، منا گو سنگین یا تانی دشمنی و شامانی، پرنیت سہکس و مثنی
و شامانی کہ من دتی در نالی کو سنگت اتون و بس :-

منی جیاں، سینٹ آنا اے ناموری، چٹے حقدار انت کہ
آہ سپانوی گشوکانی نیرگار سینٹ آنا مانگ، آنی شہد
شکلین شعرانی گال ہر سپانوی در ناو دپ، اتنت و منی
سنگتانی گور، مدم آنی گپ و قصوات :-

من نور، راجت کمرت کہ نون اے شاعر گندہ گاجون انت
”زیبا“ آنی پسودات :-

من گشت تی گور، آنی بت است

ناگہاں نور، افارے جت در ایلنت کہ در یکتین منی کرے، آنی
بت بوتین نور، منا گشت کہ وحدیکہ سینٹ آنا، عمر سی و پنج
سال ات آنی بت، کشت و وتارا، ہیج جنجال نہ کمرت بلکین
آنی لوٹ ات کہ نوکین پس اندگ آنی پیری، و نا بلکن در نالی،
بت و بگد انت۔۔۔۔۔ من گون سینٹ آنا، اے خیالی :-

ہم تپاک اتون چیا کہ من زانتوان کہ آتی در نالی، بے کساس شر رنگ
بوٹہ دآر سنونک کہ آنی در نالی، گوگدگ پیری، آہگت و وحدیکہ گشت
انت۔ جو ان سہر کنت کہ کجام بدین چان آنی، ہما کسان، چار اتگ
کہ یکت وحدے آنی، بشرنگی و زیبائی، و منوکت اتاں بے نوز؟

بے دلی سنگت نور، سور، پرنیت و پیشی جق اتون کہ من دت
گون اے مزین شاعر، و چار کپان کہ، فی شعر من بدم و سنگ انت
دانی دشین شاعری مرحی ہم منی دل و دہاگ، ہا لشک انت پیش پت و چار گپ :-

تہ من اے حیاں کر تون کہ یکت ردیح پگر دان ء عیش جاہ مور دان
 کہ ادا شاعر واجہ سند دکت انت منی حیرانی ء حد نہ ات کہ ہما
 روح ء من عیش جاہ ء شتون تہ بیگاہ ء منایک کاگدے رست
 اے کاگدے سینٹ آنا ء دیم دانگ ات۔ و منی عیش جاہ
 روگے حال منی ہمیل طور ء پیر ترا دانگ ات ء لون نیمون کنگ
 چ منی دس ء ڈن ات ابید ایشی کہ آئی بگند ریخے۔

اہول ء کہ من نشنگ اتون مزین بازار ء ات بہار گہ ء موسم
 ء صوب ء سر ء اے بازار شرز بیبا ناگ و ڈولدار انت من شہر
 حد وہیل ء چہ ڈن در آحتون تہ دگانی سر ء بے دانکی ء مان شانگ
 ات و کدی کدی سیاہیں پر شا کانی تھا لہیں جنین چوکوہ سری کبگ
 لڈان عیسائی مسیتان چہ دیم پہ لوگار دگا اتنت۔ عیش جاہ
 یکت کر انیں شہرے ات ادا گام گام ء سر ء عیسائی مسیت
 اتنت دمسیتانی ہرزیں تا کچان مرگان کد و بستگ ات من یکت
 ساعے ادا شتانون دگوز دکیں حرانی یک کتارے ء سیل کنگ
 ء اتون آیانی سر ء مزین مزین گوالگ نزانتون کہ چیا پر اتنت یکت
 زمانگ ء اے شہر و تی مٹ و ت بوتہ ء سینٹ آنا ادا یک
 زندین مارٹی ء سند دکت ات من مزین مارٹی ء سنادارین دروگا
 نزدیک ادا شتانون دمزین شاعر بار و وفکر کتون۔۔۔ من ٹو جت
 سبط باز دیر ء چہ رند ہنگت دروازگ بیج نہ بوت من پدا ٹو جت
 تہ یکت پیر نے اے دراحت من آئی و تی گند و کی کاگد (ملاقائی کارڈ)
 دانت دگشت کہ مناسی واجہ ء گند گانوٹائینگ۔ آئی آہن ء دروار گت

بہج کت أنت و مناتہا برت :-

اے بان کمین سار ات دہا مزن نامیں شاہ جو گریہ
انداز گت الم و جنگت بوست بریت پر چاکہ بان و نیہی بہر پہ شستگ
دھرا بات بے دومی نیمگ سپاہ و ڈولدار ات من ساری
سی اتون کہ سیدٹ آنا گریب شاعر ایت بے آئی ایشی بیج
ہر پر دانہ کت۔ اے چٹ پیداوار ات کہ نون آدتی زندگی
پہ ہنگی و خوار می گوار نیزگان انت۔ بے گریہی و چہ بے سماہ آئی
پراہن بان و تہا یکٹ دراجیں بیج کے ایرات د آئی چپ د
چاگر د و کرسی جنگت ات بیج و سر اہتین رد و کمین مہتا کٹ
ایرات من پکر و اتون کہ اے شاہ و دماگت و چے چے جیاں
کیٹ ؟ دحدیکہ سگریٹ و دوتان بان دیاغ آ اے بان و
ندیت و شہر پر بندیت اے بیان و بان و
کھیں چچی آت و مرنی و احوال و دیگات من دل و گت
اے شہر دتی تمام عمر و ہمے بان و گوار نیست اے
ویرا نیں بے جلوہ ناکیں بان و منا گہر سردی بوست
دائیکس ندگت و دل سیاہ بوتگ اتون پدا ترس ہم منی جان
و کہت من سگریٹ بن دات و کشگا لگتوں۔ من دحد و سر و
انگت اتون اے پے چڑ کانی پہن عذابے بوست من پادانی
تو ارش کرمت منی دل سکت جنکا لگت منا ترس کپرت پدا من
چار ات پیا نکانی سر و یکتے ایر آہگات منی گندری کا گت
دست و ات آئی بالاد باز دراج ڈیل نذر و لا گرات آئی بیج

کوہنیں نیلی دنتان و رنگات سرد و مردہٹ و دگہ دڑ اتنت
 بے مجاہد و سیاہ و بڑ اتنت و اے چا چانی چیر و آئی چیم زیات
 ترسناک اتنت - من حیران بوتون کہ اے عمر و آئی و چیم پرچے
 چو سیاہ و تر پناک انت و آمنار دکٹ و دکا چار گات چو کہ
 پچہ نیار بیت آئی سیاہیں پچہ پوشنگٹ انت دگند گاسک
 بیم تاک ات من پچہ انداز گت جت کہ برد بر آئی اتح و تی شعرا
 باز کسانی دل آگاہ کتہ و آبیشکٹ یکٹ بے در درین شاعر
 ایت پدیانکا من سرد و ایر آیان آمنی نزدیک اتک
 آئی چیم چو شہینی چنان نچ شانت انت پمن اے گوندین چکا
 سے نہ ات پر چیا کہ من گوں یکٹ مزین شاعرے و دیم پہ دیم
 اتون من کیس شرمندہ پوتان بے سمت و شری و من پیر و
 چیزے گپ دپٹ و ٹوٹا زکر اتگ ات، داہ ایشی من دتی دین
 نصیبی زانین و پیر بندین کہ تو گون یکٹ در آمدے و اینکس مہربانی
 کرت کہ آئی تھی ڈوین یکٹ مسزین و در بیانین شاعرے
 و دیدار نصیب بوت بن

منا پنچو سمار بوت کہ آئی ترسناکین چیم منا کلاگت زہر گا
 انت دیک دمانے و گڈ آئی لنتانی سر و یکٹ و بچکندگ
 کے شہم ات و پدا آئی چو گشت داہ! من شاعرے نہ ادن بکیض
 سوداگر و یان دپڑم و مرد و با پارکنین تو رو لے، سبٹ اسلہے
 لین و دومی لوگٹ و نندیت بن

نون من زانت کہ من ر دین گسیا اکتگون بن

سمرسٹ مام
بدل - تاج جمالی

چاشت

نشء منی چم پر آئی کپت من شدت د کرا پے نشتمول
گڈی رندء کہ من آرا دیست . نون بازیں و حدے
گوست . ذمنی گمان ء آگہ کے ء آئی نام مہ گپتیں ، مشکلات کہ من آرا برا نہیں
آئی پر ڈر دلی درائیت !

شر بازیں سال گوستہ کہ ماہ یک د دگر ء دیستمن د حد چون گویت
چما کے ہم نون دگر پدی ورنانہ بوت . ہما و ہد گیر انت کہ اولی گشتاں من شمارا
دیست بر منا پر چاشت بر وگ ء لوستنت
چو منا گیریت ؟

بیت سال پیشتر من پیرس ء زندگانی بر و دچان گو ادینگا اتن -
تلاین ء مملہ ء منی گو نہ کیس آپار تمانے ر فیلیے ، ات کہ ادیرہ ء نزدیک
ات .

آئی منی کتا بے دنتگت . و آئی بار ء وئی خیالاں پن نبشتنگ
کر گنت . من پسو داتن و بار منت وار بوتن . و ہازو ہد دگست چہ آئی

ہنگ و مناد کہ گاہے رست نہشتگت کہ چہ پیرس بہ راہ و گزیت
 و دل لویت کہ گوں من کتر ہے نزان پکنت بے و بہ باز کم ات و بید چہ پختنہ
 و گریک ساچتہ ہم آرات نہ ات و صوب و " لوزا بجرک " و گوا ز نیگی
 ات و دل و میل ہمیش ات کہ بزانت کہ آیا چہ ایش رند " فوبوت " و گوتیس
 چاشتتہ و رگ و سر و منی مہمان بوت بنت لوبوت ہا پختنہ رستورانے
 کہ او دافرا نس و سنا تور پار لیمان بہ با سک انان درنت و منی ر و گ
 ادا اچنی و س و ہمنکہ ڈن و ات کہ پچہر خیال و ہم نیاحت .

بے منی سر و ہوش شتنت و نیگتہ ہمنکہ و رنا اتن کہ بانکے و ر دین
 جوابے دات نہ کرن ہنگ اے کار و سیلاک نہ اتن گون من ہشتا و فرانک
 (طلاء فرانک) است کہ تاماہ و آخر و منابس انتت و یک معمولی ایی
 چاشتہ و رگ و چہ پانزدہ فرانک و گیشتر خرتج نہ بوت . اگہ دو ہفتہ و رگ
 کافی موارتیس ہرچی و شون جوان بوت . من کاگہ و پسو و فائن کہ دلی و دست
 پختنہ و ر و تیج و دوا نژدہ و نیم ساعت و رندہ " (فوبوت) و دیرت
 کینن . انکہ کہ منا انتظارات . ہمنکہ و رنا نہ ات و چہ و ش و روشمی و گیشتر
 پر ہیبت ات . اصل و چل سا لگیں بانکے ات کہ اے من و جنین . مردم و
 پرامنت .

گئی میں چینی ات و چو کہ در ابوت منی بار و نزان کنگ و نیت و داریت
 من پر شوق آلی گپانی اشکنگ و را منی بوتن و ہد یکہ ہر گانی سینور ہوش و ور گانی
 نامانی کاگہ آ و ترت . مناس و نرت . پر چہ کہ ور گانی بہا چہ منی اندازہ و
 باز گیش انتت . بے آلی منی ترس و کم کرت و در اینت " من مدام چاشت
 پچی نہ ورین .

من چو سخیاں جواب دات۔ "ادوہ ۱۰۵" سے چہ جہرے!
 من پچہر چہ یک جی جے ۷ گیش نہ ورین۔ اگر من ہجرت کنند چہ
 مردجاں مردم باز درنت۔ من بلکہ مکے ماہی بورین، نزاہن ماہی

یا نہ؟
 بلے شہ۔ سال ۷ اے موسم ماہی ۷ نہ ات و درگ ۷ میفونہ سر ۷ ہاں جو
 نام نہ شگ نہ ات۔ بلے من چہ پیش خدمت ۷ جہت کہ تن کو ماہی
 است یا نہ؟

بلے یک شہریں تارگیں ماہی ۷ آہر تگنت اے اولی ایل
 کہ آدان آحتت من جہت کرت کہ تا کہ ماہی تیار بہ بیت دل چہ میل کنت یا نہ؟ آئی جو بلے
 پچہر چہ یک جی جے ۷ گیش نہ ورین۔ بلے ہاں خاوریار دارت، خاوریار ۷ ہاں
 مان نہ انت۔

منی دل مکے جہل کپت، زانتن کہ چہ خاوریار ۷ بہا ۷ جنجال ۷ کہ کہ بلے
 نہ کینن، بلے آراہی گوشتن نہ کرت ہر چون کہ انت پیش خدمت
 پر ماتن کہ خاوریار بیاریت۔

من پودت ۷ چہ در سال ارزاہن ورگے کہ اسپتین گوشت پس ہاں
 مکرے ات۔ گچین کرتن۔

آئی گوشت۔ منی پچہر ۷ گوشت ۷ ورگ چہ عقل ۷ درانت۔ من زانہ
 کہ چہ لے رنگیں گرانین خوراک ۷ ورگ ۷ نہ شہما چون کار کرت کینت

۷ خاوریار یک خاصیں ماہی ۷ ہیگ انت کہ بار لذیذ و بادگر ان مانند
 گیشتر چہ روس ۷ قطعی آبان پید بہت۔
 پلار

رنگ ہے اور لڑک نہ ان ۔

پیدا تنگ ہے جریات بوت ۔

آئی گوشت "من گول چاشت" اور گے و بچی نہ تنگین "من نوت

جواب ترینت "من ہم ہے رنگ" بے آئی و تی جبر ہے پدایا لذات بیدچ

اسپتین شراب و فرانس و اسپتین شراب بازسک انت ، درگ و مفعم

گفت :

من پدا ہم پر مہمان لوازی و جستن کرت ۔ شے میل چہ انت ؟

بے لوان گیشتر خوشنودی پیش نہ اشتن ۔ آپر دوستی گوشت ، منی ڈاکٹر

نہ نیست کہ چہ شامپاين و ابید چیزے دگہ تنگیں ؟

منی گمان و ککے منی رنگ بدل بوت ۔ نیم دنگے و پرمان داتن پہ

بے رضالی گوشتن و کہ منی ڈاکٹر و مناچست چہ شراب و تنگ و منع

کرنگ ۔

و گڈائی خیال و نہ چے ورے ؟

"آپ"

آئی و ش و ش و خا و دربار ماہی و ارت و مہنر آرٹ) دو سیتی و ادبیات

بار و و تران کرت ۔ بے من آپر و تھاوتن کہ خدازانت و رگ و بل چنکہ بیت

و ہر یکہ لیس و گوشت رست آئی مناسک ملامت کرت ۔

من گندین کہ شما گر انین چاشت و رگ و ہیں کر تگت ۔ من شرز انین

کہ اے جوانین کارے نہ انت ۔ پر چے منی ڈول و نہ کنت ۔ بس یک چیلے

نہ ورت ؛ انشا اللہ اے دستور شمارا دوست بیت ۔ و ہر یکہ پیش خدمت

پلا برتیت و مینو و آورت من گوشتن "من چہ یک چیلے و گیشتر

زورینی :

آئی چو احمقانی ء پیش خدمت ء اشارہ کرتا نہ ، نہ من چاشت
 پہنچی نہ ورین . بس یک لفظ لے چہ آئی گیشتر ہی نہ لوٹین و آرا ہم پہ مجلس آرا
 خاطر ورین منی خیال ہی نہ ورین ۔ بلے ہاں اگر شرتیں مار چہ بریت
 بے مار چہ بے درگ ء پیرس ء یلہ دین باز افسوز بے جبرے ۔

لڑن پہ راستی دن جہل کپت ۔ دکاناں مار چہ بہانہ دستگن ، باز
 بے کج گران انت ۔ دجنت وران ، چہ آوانی گندگ ء دین چہ آئے پر بوت
 چہ پیش خدمت ء جستن کرت کہ بانک ء میل پہ مار چہ بہانہ
 مزین مار چہ بہ دارنت یا نہ ؟

دنی دس ء باز کوشش ان کرت کہ آرا آ مادہ کینن کہ بگوشت
 نہ آئی پراہین نسانی سر ء چہ گل ء بست خندگے نقش لبوت ، مناد لہجی دان
 کہ آوانی مار چہ پہ بہ مزنی و جوانی ء گچین انت ۔

منی مہمان ء آہ سر دے کشت و گوشت ۔ منی لاپ ء جاگہ نہ منہ
 بلے شما کہ لڑن اسرار کنت ۔ عیبے نہ داریت لہتیں مار چہ بہ ورین نہ من پرمان
 داتن "

زافین باز مردمان ء مار چہ بہ دوست نہ بنت ۔ راستیں جراثیش انت
 اے گوشت کہ شما ورت شے دپ ء تام ء بارت ۔

ماچار گاتن تانکہ مار چہ بہ چبنت ۔ من پیرنگ بوتن ۔ لڑن جہل

سے مار چہ بہ اطالیہ ء مردمانی مشہوریں ورگے کہ چو مائیچک ء دراحیں چیر انت
 بلے چہ مالی چک ء باز ز نڈ انت ۔

ذات کہ پر ماہ ہفتگیں روچاں دگہ چنگہ ند مایت، بلکہ جراثیمات کہ آیا انک
زرگوں من اتت کہ درگ بو بہا حلاص ببیت؛ اے من میارات کہ اگر دگ
فزانک کم ببیت و من مجبور ببین و چہ مہمان ء و ام ببینین، اے کار ء و ت
را آ مادہ کرت نہ کنین۔ شہ زانتن کہ گو من چنگہ زراست و نیتن کرت
کہ اگر ہل آئی چہ گیشتر بوت۔ دست ء بہ کینتو ء بہرین و پے کلی پر یات ببینین
و چت بین و بگوشین کہ منی کیسگ ء در تگنت۔

البتہ باز بدیل جبرے بوت، اگر آئی ہم کافی زرنداشت، آو ہد اتہا
کارے کہ بوت کرت ایش ات، کہ وتی گھڑی ء ادا ایر کنین و بگوشین کہ پدا
کائین و دران ء دین و حلاص کنین۔

مارچو ہمان ء آورنت، ہانہ جوان گرتگنت و اشتہا ء تیز کنوک
انت، آپ بو تگیں نیمگ ء بو ء منی گین ء حرکت دات۔ آشویں جنین ء
دیتن کہ چون مارچو بہ ء ٹکران ء وتی دپ ء مان کرت و پے لذت ایر برت
دآخر حلاص کرت۔

من جستن کرت، کافی؟

جواب دات بیلے یک آئس کریم و کافی ہے۔
لذت جبرچہ احتیاط ء گو سنت۔ پرمان داتن کہ کافی بو پین و کافی ہے
و آئس کریمے پہ آئی بیارنت۔

ہنچو کہ آئس کریم وارت گوشت بزانت کہ من یک چمی ہے زانین و
آچی ایش انت کہ مردم و ہیکہ چہ نان بو سر ء پاو بیت۔ بزانت کہ مکے دگ
ہم وارت کنت۔

من پہ باز نرمی جستن کرت "شما ہنگہ شدی مت؟"

۲۰۰۰ء شدی نہ ان۔ زانت من چاست نہ درین۔ من کافی ہوا گلے
 صہب ہا دیکے شب ہا درین ہلے چاشت ہا چہ یک چہ زیات نہ درین
 من ہہ تماگوشتن
 "ہلے سر ہند بوتن"

ر نہ ہا عجیب واقعہ ہا پیش آحت ہما دمان ہا کہ ما کانی ہا راہ ہا جلدن
 پیش خدمت گوں بشند گے ہا کہ امارا متوجہ کنگ ہا پہ دروشم نقوش
 بستگ۔ اے میز ہا گوں پیسٹریا نی پرین بدے ہا آحت رست
 اے پیسٹری جہ کانی بے گناہیں دروشم ہا سہری و اطالیہ ہا سوزیں سر زمین
 نہ ارگانی رنگ ہا داشتیش۔

ہلے آدہ پیسٹری ہا ورگ ہا نہ ات۔ خدا زانت کہ آپ پیسٹریا نی ہما چرات
 منی ہمان ہما رنگ ہا کہ جہ دراج کر تلگت و بید چریشی کہ ہوش ہما موجودات
 چہ پیسٹریاں یکے چت۔

بل ہا آدرنت و ہ یکہ من ادا کرتن دینن کہ مکے زر ملنتہ کہ یک ہا چیزیں
 الفاعے اٹپ ادا ت بکنین، آلی چم بہ ہما سے فرانک ہا کہ پیش خدمت ہا
 بہ میز ہا سر ہا استن کپت انت۔ جیران بوتنت دمن زاینن کہ ولی دل ہا
 منطیس زانت۔ ہلے و ہ یکہ من چہ ہوش ہا در آحتن تیوگیں ماہ منی دیما
 ات۔ ہ منی جیب ہا یک شامی ئے ہم نہ ات۔

ہما و ہ ہا کہ برخصت ہا بولگ ہا دستان ہا کپتن آلی گوشت منی طریقہ ہا اختیار کنت
 ہچہرے چاشت ہا چہ یک چہ گیش مہ ورت۔

من ہر تندی جواب داتن ہا ایشی شہرتیں کالے کینن و سیکا ہی شام نہ درین۔
 و ہ یکہ ٹیکسی ہا سوار ہا رت گوشت ہا چوکی! باز چوکی میں مردے ات۔

ای۔ دی لوکس
بدل۔ کریم دشتی

ڈیکی عوبت

من دنیگہ ترانگہ ء کپان منی جان لہ زیت ہے و دہ ء منی
سنگت۔ ماہے خبر ء ات انت۔ کہ جن پیری پیری شتگ
دغیبی زور، اے کل چہ انت و گوں بنی آدم بو زند ء چہ طور ہوار
انت۔ گندانت۔ بے گندگ نہ بنت۔

چشین گپ بے لف انت بے بے تام نہ انت نہ
اے بیگاہ ء ما کلین سنگت ڈینی ء لوگ ء شتگ و تران
ء اتیں، چہ ماہر کس ء فقہ ءے حال ءے تجربت بے ہرچی کہ اشکتہ
سرو گوستہ، آورد چہ دہ آمدان کہ گوں مان شتگ انت
یکے رد سہن و اے پچار و ک کنا نینت یکے لاغریں زردگیں
بچک ءے ات کہ سکت گوں۔ دلوکش ہے گپاں گوشدارگ
ء ات۔ لوگ ء و اہند و سنی ء پرائی ء و دلبطی ء لوٹ ات
آئی ء گپ ءے بہ پر ہائیت، درائینت ءے، ترا چشین قہر
و تجربت گیر نہ اینت۔ ؟! ہو دمان ءے ء پید پسوے دات
بے جو اے دگہ قہہاں نا۔ چشین قہہے نا، کہ یکے ءے چہ دوی

دوتی چہ سیسی ہوا شکنتے چشیں ہم ناکہ شماسگنتان آمدنہ
 من زاناں کہ باز بر مرد آچہ گو اچن آئے مانگتے، گیشتر باور کننت
 چونانی آئے ہوا، بلے پنچیں گو اچن بیت۔ کہ چہ آئے مانگتے، تو نامدار
 ترانت۔ من گوں شماسپنچیں فقہے کاراں کہ منی سر آگور گیشتر
 دے قصہ ہمیش انتا۔ مردچی بیگاہ آئے اترام بورتہ۔ مال گوں
 آئی دست بندی کت کہ زوت ہے فقہے آئے بنا بہ کنت۔ ا
 "یک و دو سال بیت کہ من گریٹ آئے مانڈ سطر پیٹ ہو یک
 کوہنیں لوگ لے ہونند و کت اتاں چہ من ساری ہے لوگ آئے
 یک دہقان لے ہونند و کت بوٹگت و آئی آئے و اب و تاکت آئے
 راجوانی آئے اسپتیں رنگ چنگت ات چہ نمب و ناس آئے ہماں
 منی تخت ہر حد آئے یک جاگہے دون لڑتگت و دور آئے کت ات
 ہے برتگیں جاگہہ پنخ ات کہ گشے مردی بت ہر ہمداد شتو کت
 ات۔ ہر ہر مردی رنگت ہر پنچیں مردم لے کہ ناکہ من دیتگت
 ات دمنی تر آئے درطیں مردم آگن ات ات۔ گت ایکے ہا
 کہ آئی ہر بت منی و تاکت آئے و شتو کت ات۔ صحت و بیگاہ ہا
 و درچ، نشت و پا د آتکاں۔ ہر وقت ہے بت چار ات
 کم کم آئے من گوں ہمیشی آئے پنچیم طپ تہاں گزنی آئے آئے منی ہمیل دہرا
 ات عجب ترس گپ ایش انت کہ پنچو کہ چشیں پنچ لڑت انت
 کستر بنت، دگہ ڈول بنت۔ اشی آئے چہرگت و دروشم چہ
 ہبل نہ بورت "یک ہرے کہ من آئے کمین نادر ای لے آئے گپتگت ات
 من دگہ کلہ کت نہ کت۔ ا بید و انگت آئے در اے جیرگت آئے

لوکاں اے بت ءگوں من ءگیشتر پیرات۔ دمن ءگیشتر گوں دت
 لبت ءمن بگشاں منی حیا لانی مہار ہمیشی ءدست ءبوت
 نون ایشی ءپیشانی پہ دڑے دلہ نندہ نندہ کہے سج ات نہ
 من چہ ونی نادرا ہی ءدراہ ہواں بوتان بت ءویل دوسوں
 منی چک ءد دان بوت نون گشتے کہ از من پہ اے بت ءواہند
 گنوگ بوتان من ءہے دسو اس بوت کہ ہرتج پیم بیت ہے
 بت ہوجسہ ءے مردم یا ہما مردم ءکہ بت انت ارا درگیوں
 من شو ہاز ءدر کپتاں من گشتے دل ءسک آں کہ ہنجیں مردم
 الم ءانت دمنی آئی ءتسمت ہوار انت، نون منی کار ہمیش
 ات۔ کہ ہمو دا کہ مردم بچی بہ بنت، دعطے بہ بیت مچی دہند
 اے بیت، سیاسی پارنی طرے مچی کنت۔ فٹ ہاں لیب بیت
 ۔ ریلو انی ءٹیس، مسافرانی سرکپنگ دایر
 کپنگ ءہند، چشیں جا گئے نیست ات۔ کہ من ہمو دانہ شتتاں
 بے نون من اچک زانت کہ دنیا ءچہ دڑچہ دڑیں مردم است
 انت نہ۔

اے شو ہاز ءسر بہ گنوگی کشتت، من اے دگہ کلین کار
 شموشت انت، ہازارانی دمکاں، ہمو داں کہ مردم گیشتر گوزنت
 دمام اوشتاگک اتاں مردمان من ءگنو کے زانت دلہ لیس ء
 منی سر ءشٹاگ بوت کہ پرچہ من دمکاں اوشتاں و مردماں
 چاراں۔ من ہچر جنین نہ چار انتت، مردین، مردین، مردین
 آئی ءوتی دست گشتے دلمبرگت ءے پیشانی ءوت۔

و جہل کت۔ وقتہ پدا بنا کرت، من در کپنگ آ بار ہی موٹل
 سوارات، پکا ڈلی ۶ روردر آکی تک خوردگ ءات۔ من پہ
 دنگ رندے کہتاں۔ ہی دمان ءا نا اگہ بارے ہوٹل ۶ جہاں
 ء ہو رک ء پیدا ک ات سہ گیت تھا در دکت ہما موٹل ۶ رند
 ات ماتے جہد کت۔ کہ پیسری موٹل چہ مے چھاں اندر مہ بیت
 ماں داں چارنگ کر اس سر بوتیں۔ من میدان کت پہ پلیٹ
 فارم ء ماں دتی مردم زیست کہ گوں در جنیں آدم دیک
 کسانیں۔ جنکے ءے ء فرانس خوردگ ء چن دلائخ ءات۔
 من دت ء ہرت دیمتر ء کہ گوں آئی ء گپ بکناہ، بے چہ من
 ساری سنگتاں چپ و چاگر دکت۔ من خبر کت نہ کت و
 آدم ء کنتران بوت انت دیم پہ ریل گاڑی ء۔

"من ہم پہ اشتاپی ٹکٹ کے زرت کہ آداں آپ ء
 ہر دت۔ ساری ءر سینان ءے بے نو لک دن ء چہ
 من پیسراہ گوں دتی سنگتاں آپی گے اب ء سوار بوت دمن
 پرائیویٹ سیلون ءے ء کہ بازیں کیبن ہوار اتنت نشت لزن
 زانگ بوت کہ آرنڈین زر دار ءے ات۔

منی تیر کہی وان ات۔ من پچھو زر گون ات کہ من ء باد گنے
 ء پچاریند کت اش، من جزم اتاں کہ راہ ءالم ء پہ سیل دسوار
 در کیت، مرض دے کہاں بو لگنے ء لون پر کت دسوار
 بوتماں دہائی ۶ سیلون و دپ ء نشتاں۔ لون من ءوچ ء
 سرینت نہ کت، نیم کلاک ء پد سیلون پرح بوت واہ کارگو

جنگوئی ءو در آکٹ منی دل ءو در رکھک ءے زت، گشتے مرکب ءو
 چہ اے بن ءو ہم گیشتر سرینک ءات۔ من بچ ر دنہ دار تک ات
 چہرگت اہمات بت ءو کلیں دروشم ہمانی ءو پیشانی دراہیرہ
 کر چکک۔ یکک یکک ءو۔ من اے چارات دہر ز ءو سر کیچک
 ءو بوت۔ من خیال کت کہ دہد ہمیش انت اگن ناگڈ اپجبر دہر
 نہ نیت۔

واجہ امن ءو پہل، کن منی زبان لرزگ ات دنی کار ڈو منا
 پیش ندر ءے ؟؟ من سکک گٹاں لوٹاں کہ گوں تو ءے واجہ
 ءو خبر کناں۔

" گشتے ہبکہ بوت۔ بچار کے کت من ءو کار ڈے شہادت
 دت گوں جنگو ءو ہر نہ ءو سر کیت ہر کس زانت کہ من ءو گنو کے
 لیکت اے وہے خیال کت، کہ من ءو سلاکے بدنت۔
 من کار ڈرت پہ اشتاپی شت جاگے نشت دوت
 منی سرگشت چھاں سیاہی آورت پرچہ کہ لیش ءو نوشت ات
 مسٹر آنہ مانڈواں نام۔ نندر وک۔ انت پیٹہرگ امریکہ ءو چد ورنہ
 من ءو بچ ہوش نہ کنت اپیداشی ءو کہ دہد کے من سار کت
 من دار و جاہ ءو نادراہ اتاں، لتیں روچاں ہمو دانا
 دراہ کپناں۔ مروجی ءو چہ ماہ کے بیت کہ من چہ اودا بیرہ کت۔
 آئی ءو دمانے ءو آہیچ نہ گشت مئے اے بیگاہ ءو سجائیں
 دیوان ءو گپاں اے کسانین زر دکیں بچک فقہ نامدار ترات
 مئے دستانی چم پہانی ءو سکک اتنت۔

من پداگریٹ آزمانڈ اسٹریٹ و سیشن "رمان کے نور نور
 آئی و پدا بنارکت ہنچو کہ رستان پٹ و پول و شوہانہ پہاڑ
 منی شوہانہ ایشن ات۔ کہ من بزاناں منی بت و واہندہ
 ات چہ کار کنت۔ من پیرک کاگد روان دات، و چہ
 کت، امریکہ و احوال کاران و لویسٹ، لندن و امریکن
 و مات و پت انگریز بورتگ انت۔ و مات پت لندن
 بورتگ انت۔ بے لندن، و ڈس و لٹن اسن چہ بورتگ
 اے جت و من و پت و ریت۔

"بہیم و روح گوازان بورت انت تاں زیکیں صحا
 من سکے دم بورتگ انت و پنگ اتاں داں بے و ہد
 دیراں، اے و ہدا کہ من بورت کنت، و روح و ہرانہ بان
 پترنگ انت، ہنچو کہ منی عادت ات من چم کہ چچ کت انت
 ادلی پدا بت چار ات، ہبکہ ہوتاں و ہدیکہ من دلیت کہ
 ہنچو کہ ویم انت۔ کہ ہبکہ گندگے بورت۔ گو سنگیں
 اے ہنچو کہ نات۔ کہ بگشے۔ ہنچ کہ گوشے گان گوں
 تران و ات۔ بے، اے صوبے۔ گنتے سیاہک انت۔
 "منی گنتے سرگشت من حیران و تپہری در کپتاں
 احوال تاگت ہلوگ و اتنت۔

احوال تا کافی مزین احوال کے ایشن ات۔ کہ امریکہ
 مزین مالدار و موٹل و ڈوکس و ارت۔ من پہ اشٹانی
 بہاگپت و دنت۔ احوال ایشن ات کہ ٹمبرگ امریکہ

ذرا مسٹر آر مانند وال گوں مٹی ہمارا یاں دنی موٹل ء سوار چہ پینینز
 یاریم پینا ء وردگ ء ات کہ آئی ء موٹل ء وردگہ و گین کے ڈوک دارت
 مسٹر وال سک پٹی انت نہ۔

من پدائی لوگ ء آنکلاں ماہنچو کہ تپہ کہ دہنچو حیرانہ گشتے
 گانہ مٹھے چٹائی دیم ء سیاہی ء ء مانٹ ننگ ات۔
 دہت ءے دیم ء نشہ ت چارت مٹھے چیم ء سک اتنت
 کہ بت گار بوت پدارند تر ء احوال تاکہ در آنک انت نہ۔
 اے احوال ایشہ ماہ ات۔ کہ امریکہ ء مالدار مسٹر آر مانند
 داہ پیرانہ بوت پدا آبلے واکک بوت نہ۔

عجب انت مردم ء سردرد نہ روت۔ کمال
 انت چشمہ فقہ ہم بیت ؟؟؟ مانٹنگینا
 درائنت۔ "ہو" پدا آئی ء درائنت" اے فقہ ء
 لاف سہ عجیب گپ است۔ اولہ ایشہ کہ ماہ
 لندن ء بانی ڈیکو ء دونے ماہنچو بلٹریٹ کہ چہ رائے
 امریکہ ء مردم کے بت جوڑ بہ بیت داے پت گول۔
 ہمارم ء ماہنچو بندوک بہ بیت۔ کہ ہرچی کہ مردم ء سر
 بہ بیت بہت ء سر ء بگونا بیت۔ دنی گپ ایشہ
 کہ ہمارم ء نام ء بہر کہ ہم گول ہما جا کہہ ء نام دیک
 بہ بیت ہمو دا کہ آئی ء چہ کہ گ دہت چہ غیبی
 ذرا لہ جوڑ بیت۔ پنچو نہ انت ماہے۔ ۹

ماہ در ستارہ گویہ آری و تپک کتہ
 جنہ دپیشنگ و غیبی زورانی بار و عزانی
 جوانی تریہ ماہ ترے و سر بوت۔ آہک
 روگت و نیشدت دچست کرتہ۔ گڈا اک
 وقتہ و سیمی گپ ہم ات ۹

"اد ہو۔ من و پہا کرات۔ من بے ترانگ
 بزنگ اتا۔ اے وقتہ و سیمی عجیبہ گپ ایش
 انت کہ اے وقتہ نیم کلاک غریبی من در
 جوڑینگ ات۔ اچہ نوذ من و موکلہ انت
 مے در ستارہ بے ہر شہی۔ و دہد
 مایرکت مانا فقہ آرنگ گنگ بوت
 دنا کہ رڈس دیٹے۔

ہینگ وے
بدل - نسیم دشتی

گنوک

مانٹر ٹیسن عجیب جلوہ ناک ات او ٹیسن ۶ روڈ ہائین
ہوٹل ۶ پلگارین میزانی سرعہ ووش بویس پھلانی گر پخ ایراتنت، نقشی
این کرسی پر نذگ ۶ چوش بدنہ اتنت، کہ مردم زنگ ۶ اے بخت
ادیوال ۶ یک کڈے ۶ گھڑیال ۶ درتنگ ات ادیک کیف جاہ
ہم است ات۔

دو جمال شراب، تنگ ۶ ات انت، اے وہی ڈن ۶ سک
برف چگ ۶ ات، دگہ جمانے پترت، گوشت ۶
سمپلاں اورین ایکسپریس، سینٹ مارلیس ۶ ٹیس ۶ اوشا تک
کلاک ۶ بگوزیت، گڈا کیت، جمال ۶ گپ جت و پترت ہوٹل ۶
داشته واجہ وھیلر ۶ گور ۶ اتک آلی ۶ دراپنت۔
"ایکسپریس کلاک ۶ بگوزیت، لون درکیت، من پر تو
قبوہ بیاران"

سہو! بلے چمانی واب ۶ مہارت۔

”گڈا تو ت بگوش“
 ”شترین، مکب بیار۔“ واجہ وھلیر و پسہ دات۔

”مہربانی“
 آئی و مبدہ خانہ و پچے قہوہ آورت واجہ وھلیر و ڈن و کس
 کشت و چارت، دانکہ برف وھنگت رچگ و ات۔
 ”لوا نگریزی و ابید گہ زبان و گپ جت کنے“
 ”مہو، من فرانسسیسی و جرمنی و ہم گپ جت کنان۔“
 ”شراب تنگے“
 ”نا واجہ، اے ہوٹل و پین اے گپ و نہ من انت۔“
 ”تمباک و کار و کنے“

”الش کار و من ہم ہر زاون“
 ”شتر کنے“ واجہ وھلیر و درائینت۔
 آئی و تاک و ڈن چارت، پدا قہوہ و گٹ و تنگ اتے
 ”داشته“ آئی و جنک لوا رکرت، دمان وے و رند جنک
 آحت و پرسی ات۔

”واجہ، بگوش، وتی کار و“
 ”من و تی و جنڈیکار انت، آئی و پسہ دات“
 ”بچار۔ من و گلاگ مہ گر“
 ”راستی۔ من راست گوشان“
 ”من ترا گوشان چشین گپ و مجن“
 ”لون گپ و رپ و بل، واجہ وھلیر و گوشت،“

ہر نیم کلاک بگوزیت گاڑی اداسر بیت، بروین پہنمین بالاخانہ
ترصد فرانک دیان۔

”توسر پد نہ بے۔ من جمالان حال دیان“

”من جمالی بے۔ او سپاہمی بے کارینت من بے تو پکارے۔“
وہیلیرے درائینت۔

”واجہ پادابرو لوگپ نہ زانے، جنک بے بیہاروات۔“

”من جیا، تسی جندروت تو کہ روے من وت سرے نہ جیتران“
داشتہ شت، وہیلیرے ہورت چارت بگندے گول جمالان
آلی بے زنگ بے جنت، بلے پچ بے نہ گوشت۔

”جنک“ آلی بے پدانوارکرت، داشتہ اتک

”دل سیاہ بے بلے شراب بے شیشگے بے بیارگون“

واجہ — شترین“

وہیلیرے چمے سک اتال۔ دانکہ جنک شت، پدا آحت

وآلی بے مینرے نریک بے اوشتات۔

”بچاں لون من بے دو صد فرانک بے دیگ بے پچ عنرنیت۔

”گون من بچر حش گب مجن، اش کتے“

”تونزلنے دو صد فرانک بے فرانسیسی کلدار، بازانت“ جنک

وتی مورک مجنیت، او پد نہ گوشت بے۔

”دو صد فرانک — منی نرے تو سک، گندگین مردے اے۔“

”من کہ گندگ اون، گڈا تو چیانہ روے تو ادا نہ بے من گپ

نہ جمال“

داشته، "کیف جاہ" ءر ہادگ بوت واجہ وھیلر ء کیف پوشا
و بچکندت۔

داشته ء آئی ء پدا گوانک جت۔

" بگوش ء چے لوٹے

تئی جند ء من ترا سے صد فرانک دیان "

" تو زرداریں مردے کے "

" سے صد فرانک سو کمر لینڈرے "

جنک شت، او وھیلر آئی ء چارگ ء ات، یک جمال

پترت، عے جمال ء وھیلر ء ارد آورتنگ انت۔

" واجہ — گاڑی پیدا ک انت، آئی ء فرانسسی زبان

گپ جت۔

واجہ وھیلر پادا تک و اوشتات

" داشته ء آئی ء گوانک جت

، من ء شراب بے چکنس زردیگی "

" بہت فرانک "

واجہ وھیلر ء بہت فرانک میز ء سر ء ایر کرت، جنک

رخصت کنگ ء رند ڈن ء در آحت۔ بے جنک یکپارگی

آئی ء چارگ ء ات ادوتی دل ء گوشتے۔

چونین گنو کے، من چشیں گنو کے، وتی عمر ء نندی تک، یک

ہنجان، ارنامین کار سے سے صد فرانک دیگ ء ہوک ات

ہما کار کہ من باز برے زرے، بے مزد ء پیریا، پر جب کنگ۔ ادا

بالا خانہ کے استات اودنے دگہ ہنٹائیں جاگئے دروگر و حد
 و موسم نہات۔ ادا واجد دھلیر ریل گاڑی ٹیسین و اوشتا نگات
 ریل گاڑی و چم چارات ات۔ دل و سچے ہلکٹ و ات کہ ادا سے یک
 کلاک کے و دردی و دگہ تاوان کے نہات۔ ورگ و چرگ و دروشم
 کن بشر ابانی زربس سفہت فرانک ات۔ سنگتہ یک فرانک کے
 بخشش و ات۔ اگاں سجائیں فرانک کے و بدل و سفہتاد و پنج
 سنٹام بخشش بداتیں، گڈ ابعیت و پنج سنٹام بدامین پشت
 کت۔ اے حساب درسان شرترات۔ سوئزر لینڈ و یک
 فرانک کے فرانک و پنج فرانک و بردرات۔

المٹس گپ لون پدانت۔ و اجد وھلیر پیرس و دروگر و ات
 او آئی و چہ جنگ و گیش زر و جیال گوزرات۔ اے ٹیسین و مدام
 آسٹلگ ات۔ اینٹری و زانتگ ات کہ اے ہوٹل و نہ
 بالا خانہ کے پر۔ اودنے پھنٹائیں جاگہ کے۔ آئی و مدام ساری
 ادہوش و بودین گپ جت۔

میکس برانڈ
بدلتا ہمارے چہرے کو

انگور اور چاک

اشتاپنی و گپ دگہ بیچ نیست ات۔ ابیدر ہمیش کہ آئیہا راز
تن و گپنگت۔ نک و تہلی و زرتنگ ات۔ گشہ کہ چنگ وادہ
دارتنگ۔ لونی و لوگ و سر بیگت و سارت و ش پینہ
آپہ و رسگت و امیت و ونی نک و گول لیز و تر کنان و
مدان مدان و گون و پیس و دسیم و روان ات۔ آکھلا
اشتاپنی و بیچ ز لورن ہم نہ ات پر چاکہ آئیہا انکت پر پینہ
دچار کلاک و وحد است ات و مہوکت و راہم آئیہا کھن
ہون و چہ سہب و پپیر مالوم بیگت و کماح خطر نیست ات
وہ آئیہا نہ ہم دگہ چہ و ساہنتا۔ دیر بیگت المی ات۔
طریٹ غراپہ سپاہیانی بیچ کنگت و وہد در کارات
دگہ آوقی پمذ و پور و کنگت و حصب و ایوکت تان آئیہا
و بیبت۔ پداہم آئیہا پکر کنگت و بیچ صاحبت نہ بت۔
چیکٹ کلاک و گیشر و گیشر گت ات۔ دوسر
لونی و لوگ و سر و گواشچہ و گنر گت ات۔ بلے دراج۔

دہراہ پہنائیں زمین پر کسے اور سنگین انگور و در چکٹ آبیارا چہ
 بالور و ہر زگت و در کپگت و پیسیر گندگت و نیتگنت۔ پر چاکہ
 جہلگت و اتزت۔

لوتنی و ہاز بجر و گون آٹیا گشتگت۔ کہ مور و موسم و
 چات ہمے جہلگت و سوٹ و چہ آپ و پیر بنت۔ مور گوارایت
 پٹانی ریکٹ ہو رہا پاں چو شیدت ریکٹ و چیر و کور کین زمین
 و سوٹ و آپ جہل سچان ہمے جہلگت و تمہا کینت و کجا بنت
 ہتم و موسم و چاتانی آپ صم ہشتگت بنت۔ بے لوتنی چاتانی
 ہشتگت بلیگت و چہ باز پیسیر آہانی آپ و یکٹ یکٹ پٹ
 گون پمپاں کشا ٹینیت۔ و آسن و ٹانکیاں پر کفنت۔ اے ٹانکیاں
 بن و آسن و نلی است انتا اے ندیانی سوٹ و کو کو آپ
 انگور در چکاں دات۔ کہ داں زمستان و آگگت و آزندگت۔
 بہ داننت و ہر و ماہ و شروعت و ہور ہم گوارگت و بنا کنت
 باز و حدیں تنگین ریکٹ آپاں انچو جو شیت کہ زاگت ہم نہ بت
 کہ ادا ہور گورنگت ات۔ پیسیر کہ دود آٹے ادا اتلگت
 آٹے چاں ریکٹ و آپ ورا چو شگت و ندارہ دلیتگت
 بے ہتم و ردچاں آچد و پیسیر و بھر نیتگت۔

دور آٹے و چیم آپ و ٹانکیاں سر و کپت۔ گتے کہ آسید
 کارون و گنج دست کپنت۔ بے یکٹ انا گاہ و چہ آٹے جانہ
 بد پٹک و شروعت۔ جہلگت و گوات بند بلیگت و
 سوٹ و ساہ پر نیتگت۔ روتج سک گم ات دس و چاک۔

اے روپان درچک ہم پڑ مردگٹ گندگٹ ء
 سر بوانگور اش چت ات شراب اش کشتیگنتت ء
 درچک گون ہنگیں تاکاں اوشتاگنتت -

چہ چہ گٹ ء در کپت و دو می نیمگٹ ء روح بے سر
 بیگیں ہشتاں گون جو ٹ کنگیں دیوال عرتھا ڈو رہا
 و لونی بوان ء دسیم ء پچیں جاگہ ء اتک و اوشتات ادار
 نیمگٹ ء نامداریں سچل رستگنتت - آھانی سکر بوزندہ
 و منیر اسپین سچل سٹک ڈو لدار ننت - ڈور لنے
 پچاں ء نام نرائنگٹ - اے پھلانی بو ہم سٹک و ش و ش
 بے ددر اے سچلانی و شبو دوست نہ بوت - وچ پچ
 بو ء آئے تن ہم گیش بوت آئی و فی اسپے لگام یلرات دیوال
 و تھاپرت - چل بکش ء بوز کوہنیں دو ڈو ایرات چہ
 دست ء ڈو چہ آپ ء و راستیں دست بچہ شراب بچہ
 ڈور لنے ء چہ چین دست بھٹ ء آپ زرت کوتی دست
 گلاس بھتھا ماں کت و ساری ء ہزگٹ ء زرت - او
 آئی گوانکٹ جت بے اے تو ارچہ ہشکین بکٹ ء لزان
 در اتک - آئی گلاس چہ آپ بے کت و تنگت شہ
 جت گٹ بے سٹ کت و گون ساپیں تو ار ء گوانک بچہ
 "لونی بچہ باز دور ء یک تو ارے اے گوانک پو آحت
 رومی گلاس بے تنگٹ ء گون ڈور لنے ء را و تی بچہ
 سر بے تگیں ریک ء بو اتک - یک بے آئی

ہوت کہ گرمیں گوات چہ آئی جان و پچاں در آگٹ عوانت و بان
 بہاری آئی در گٹ عوانت۔ ہمے س ہتاں لونی بو دارین ہا در
 سنگین زمین عسکری آگٹ عوانت اٹک۔ ڈورائے ع
 کنایت۔ لونی گوں و تی دارے نکلیں پاد و لڈان عوانت ک فرست
 آئیے تپگیں دسیم عایہ شہم گنگٹ عوانت۔

“ادڈک مہنی شہیں رگٹ۔“ چہ باز و پچاں رندا گنگٹ۔

تئی گنگٹ عوچہ جولیا ساکٹ و شس بیتگٹ ات۔

جولیا آدانہ انتا۔ ڈورائے عوانت دپ عوچہ آپ ع
 کلاس دیر گٹ و جہت کٹ۔ ادا لڈ گایج عوشنگٹ۔ ادا
 ساکٹ گرم انہت۔ من آئیہ اگشت کہ تو لڈ گایج عوبر و۔ ادا
 گوات بند نہ بیت۔ و توچہ گرم عوچہ۔ آئیہ گریٹ۔ بلے من
 پزور دسیم وات۔ “لوچہ گشت۔ آئیہ گریٹ۔ ڈورائے
 جہت کٹ۔

او۔ آئیہ گریٹ۔ جولیا۔ چون شتر انتا۔ لونی گوں مہر و ولہیت
 او۔ ساکٹ شتر انتا۔ ڈورائے عوانت و آپ و گلایے

جہت کٹ۔ بلے داں دیر عو آئیہ آپ نہ وارت۔ ٹاکٹ ع
 وات۔ و گشت۔ لونی! منی اپس عوام کمین آپ بدے۔

لونی گوں و تی دارین پاد و لڈان عوانت عاپس عوانت
 دگٹ عوانت ڈورائے نات عسکری سچک بویت۔ و
 ریکٹ عوانت بھو کیس روتح عوانت نانی عوانت شہم کنو کین
 ریکٹ عوانت و عوانت عوانت عوانت عوانت عوانت عوانت

آہاں چو سگ سوات۔ دآنیاساسک گژن و گپنگت۔ چہاں
بیر انانی لزار آئیے گوشاں پکیداگت ات۔

کو دیر و ندر لونی و لوار چہ چل و سر و اتک۔ لوجہ

دکٹ؟ مہی کبر اکولدی و گوشت ہم انت بے آتراد

نہ بیت۔ ہیر! من پہ لومیکسیکو و مرط و جور کناں

و شنت و گرم منی تہی دلپسند و زاناں۔ و منی کبراپہ لومیک

شرین شراب ہم۔ است۔ دکٹ! چشپیں شہین

کہ من پچاں جو کیا ہم پتک نہ کزرت۔ و کبر گوشک و ہم

بکناں۔

کہ گوشک۔ چو نیں؟ گوں تپنگت و چھرواں جگیناں

انہاں۔ من کبر گوشک و گوں تپنگت و تیراں شکار کناں۔

”لو کبر گوشک و گوں تیراں جہے؟ ڈور کسے و گوں تیراں

جست کت۔ او۔ مہی کبر تپنگت است۔ مہی تپنگت

و تیراں دیم و ہرج کبر گوشک کیرت۔ پدا زندگت و ندر پد

لوزانے کہ مہی پاددار و گزرت من دور شمت نکناں و آہ

ندر و درکٹ و گپ ہم بیت نکنت۔ مناں گوں کناں

شیواری و زانت و ایشاں و جگت کپیت سرہن

بوستے؟ سہب و کہ سوتج شہم کنت۔ اے مہی لوگت ہنزا کبر

و کائیت۔ وونی گوشاں سرین انت۔ من تیر و تپنگت

آہانی پیشانی و سر و جناں۔

چ۔ چ۔ کہ گوشک و پیشانی و تیر و ڈور انہاں

گشت و سکت ہیران - لویتا - وئی پیشانی نو پرنٹکٹ -
 دست بوجست کت - ساریا دیم و ترینت - ورنند بوجست
 لونی و درگت آر تانت و دار و یک کسانین بوجست
 ایرکت انت وہ و درگت و نشیت انت کیش و دیوان
 سر و ایرس قنڈلہ و ژنانی ہمیں بوجست کیک و انت
 وئی وچہ و درگت و پیر وئی دست و دریم ششتگت
 وہیہ نمیں گلا گت و نشیت و تانت - ریگتان و اینگرگ
 آپ و کہ لونی وئی ریم ششتگت - چہ بیست و پنج
 کدار و ہم گیش رسدہ کنت - و درگت سکت و شس
 نت - لونی و درگت اڈ کنگت و سب بو تار انت و شراب
 و حالی بو کین گلاسانی اشتاپی نو پرنٹکٹ ہم آئیڈز انتگت

اتے باز کوہنیں شراب و " یازدہ سال کوہنیں
 ہت و دستانی کشتگیں - شیشگت و چست بکن و
 یے تے شراب بچار تہ تراسورین رنگت و تہا بزین
 کی چکین رنگت و گندگت و کیت - پت و گشتگت
 ت - کہ ایے بزین رنگت شراب و تہا گوں و حد و مدت و
 یٹ -

تسی پت و درگت چوں بوت ؟ و دور انے بوجست کت
 لونی و وئی دوئیں دست ہرزاجست کت و بے
 ربت - گتے - کہ آپہرے صشتگت و انت - و وئی

..... حیا لاں یکجا کنگت و انت
 مپت و رار یکت سردارت - مماناں آیتے ایس رر
 بے آہم مرتگت - آئے آپران برین و یکت مگتے
 چہ ادا پنج میں دور ساہو آکیا ریلو است - جن و رر
 بال غمار اما لوم ہوت -

..... چنچ میں ریس یکت کلا کے جو مزلے با ادو مھلا ہن
 گوشت دگوں بیر اینا پٹانی و ر اچارت -

..... چہ اپس و کپگت و گوں ہر انت ؟
 انان ریگتن و در اچہ تن و ہر انت و در اچہ
 یکس و ذابیت ساریا و بیجا مگت و در انت گج
 و چوشن آپہ ساری ہر امیرت و کن انت - بٹہ آہ
 و پوست چہ گرنی ہر رات و سچیت و اچانی نزل
 یمکت و آپہ پنچگت و انت اگوا و نی دستانی زور و
 و کوندہ انت - چہ دپونہ رار شس چہ ریکت و ہر ہنت -
 کوکار و چیمان جن انت - ریکت و کوندہ گت و چہ آہ
 لکوکانی ناکن پر شمنت گوشیت

..... در کانت
 لوتنی و گپ داشت انت و شراب و یکت
 کھے استگت

..... تو ریگستان و بیج بھر کسے و ر اچہ تن و مرگت
 گڈا لچوں زانے کہ چہ مرگت و پیسر آگوا و چھال جن

.....
 دور لے لے جھست کت۔
 آہانی مرد گین جون ۶ دیم ۶ کو کار و چیمیاں بولن شان گندگ
 ۶ کابینت۔ لونی ۶ گشت۔ بندیر و تی گلاس ۶ چہ شراب
 ۶ پیر بکن۔ مترس۔ ادار یگت مان تر اہج کت نہ کنت۔
 پت ۶ مناں ریک ۶ راجہ اے جھلاک ۶ دور کنگ ۶ سو ج
 داگٹ۔ ادا ما گول باز مزہ دوشی ۶ نشتگیں۔ تووت بگش

.....
 ناں ۶
 اور دور لے لے ۶ لونی پشاٹ ۶ جیکٹ چہ کت و گشت،
 گون باز دوشی و مزگت ۶ ما ادار نشتگیں۔

اے گپاں چہ رندا تا ت ۶ سر ۶ پت و داب کپت
 سہب ۶ چہ پینگ ۶ تو اے آیت چہ پت و شہ
 داب ۶ بیچ بوت انت۔ آئے چہ آزمان ۶ سر ۶ کپت انت
 نیلگین ساپ و پراھیں آزمان۔ یک ساکت آتیا
 انچو ما لوم بوت کہ چہ بزر ۶ جھلاک ۶ اندارہ ۶ کنگ ۶
 انت۔

.....
 اپاد اٹک۔ لونی ۶ یک دستی ۶ پینگ ات و دومی
 ۶ یک کر گونسکے چہ گوشاں گپتگت۔ و پنداکت تو دلیرت
 لونی ۶ کندان ۶ گشت۔ سہب ۶ سر ۶ ہناری انک
 دے دروزاگٹ ۶ راجتے۔

دور لے لے ۶ کر گوشک لونی دست ۶ زرت و چارت
 شر رنگت و ہز وریں کر گوشک ات۔ تیر ۶ گوں سر ۶ دیکٹ

دیرتگت اے نشانہ اے گندگت سوچہ ڈورائے بوجان
پاراکننت - چہ نہاری و پیسیر آئیاجان شمشت
ہم جان بوپٹ نہ وہت انت

نہاری ہم چو شریپ ہوشام سسک و شانت
آس ہوسر و پنگلین کہ گوشک و مگر میں کافی - آھاں نہا
ہاس نہ کنگت کہ رددر اکی در سوچہ روج ہر ہرا نراکننت
و آہانی اید در اکننت

لونی دنی تینگت و بدے - چاران ہ چون انت
ڈورائے و گشت - اورا تینگت و سچا - بے ایشہ
ء داگی مکی - لونی و کندان و گشت و پانزدہ وار کونو کین
ڈورائے و داتے

پہرانت ؟ ڈورائے و جصدت کت -

اولوگت اگت و گوں من چہ در ایس کاراں پیسیر تینگت
و پیر کناں

لونی تو - گوں من دن بیا - ڈورائے و حکم دات -
لوگت و دن اکننت - چہ گرم و ڈورائے اید در تک انت
بے زلیست ہشک بوت انت -

لونی و نون مناں گوں تو ہرا بی کنگت کپیت - تو اد
منی دیم و بوشت - ویکٹ گام ہر ہم مہ سر - دین
و گوشدار و مجسٹریٹ - ہر و چچی منی رند گیری کناں
در سنیست - آپہ دست و پے دنی ہمراھاں چہ تھی آپہ

آپ زیرایت - و منی پشتاکایت - سر پد بولتے ؟ -
 بے آ منی زندگی و ہما دھدی کت کنت کہ آیا آپ گوں
 بیت - بے آیا آپ نرسیت - " او ڈکٹ - اسے لوجہ گنگٹ
 بے لوجہ گنگٹ ؟ مجسٹریٹ چپا تئی پشتاکایت - لونی و
 جست کت - " بے لوجہ گنگٹ من ترا یکٹ بچیں جاگہ و چیر
 دیاں کہ اد دا ترا بچ کس ہم دیست نہ کنت -
 مجسٹریٹ ورا آپ رسکٹ لڈ پیرت - من دگہ بچ نرانا
 دور انے و گشت دتیرے جت - تیر وچہ در اھاں چسیر نریک
 تریں ٹانگی و بن ٹنگٹ کت آپ گوں اسپت دبار کت
 پینزار و درانکٹ درمکٹ ریکیں زمین و آبیا راجو شست
 لونی کونڈانی سر و کپت و پریات کت - اناں - ڈکٹ
 اناں - ڈکٹ منی باغ و بچار - سبزیں انکور و در جکاں بچار
 اے چہ تن و مرانت - " اگہ تو ایساں چارت نہ کنتے و تے
 چوں بند بکن - لوں کہ من بنا کنگٹ - داں آخر وریساں -
 لونی دیم پہ چیر کپت - آیا و تی دیم ریکانی متھا چیر دات
 دنی گوٹ نی سر و دست و ایر کت انتہ کہ تینگٹ
 و لوار آئیے گوشاں لمیت - ڈور آئے و یکٹ پہ یکٹ
 پتو گیں - ٹانگیان و تیر جت و ٹنگٹ کت انت -
 آیا لونی ورا حکم دات کہ منی آیداں و بذر وچہ ڈور
 سارتیں آپ و پیر بکن - لونی ورا حکم ایشکٹ - دتی داریں
 پاد و سر و او شتات چاریں نیمگٹ و چارت چھے انکور

در چکان سزگت و انتنت۔ چٹا نکیاں انگت آپر چکشاہ
دریکٹ آپ عوہ سگت عواستہ۔ لونی عوآپدان نرست و ان

.....
عرتہا پتہ ت۔
ڈور نے لونی اپس عوسوار بوت۔ چہ رنگت عوچہ پتہ
کوگت عوگت در استیں دست عووتا سس عوزرت۔ ہم حال
لونی گویا اپدان عوچہ بان عور انگت ڈور استہ عوتان لونی
نیمگت عوداشتت وچہ آئیآ اپدان عور نہ تہا پتہ چاکہ آئیآ
انت۔ کجا بیر گرت عوصاتر لونی دگہ کارے مکنت۔ با
لونی سبہ حم عضم برہ اجست نہ کت انت۔

ما لونی اتی تہا بس ہمے یکیں بدی است کہ تی تہا بیر گرت
عولڈ نیست۔ آگہ کے گوں من چش بکوتیں۔ اچو کہ من گوں
کتگت۔ باور بکن من آئیآ راچو روگت عونکشتگت۔ بلے یگت
لوی کہ بیج گکوشتے وبلے لوارے۔

لونی عوگتہ کہ آئی گپ ہم نہ ہر شکت و دست انگو
عور چکانی نیمگت عور راج کت انت وگشتی او خدا
نیں اے مرانت؟

.....
ڈور انط لونی کو پگت سرین تننت۔ پدا آئیآ اپدان
سرینت پہ اے چارگت عو کہ پرت انت۔ یاناں بلے اپدان
پرات کہ چہ سرینگت عو ہم آپ چہ وئی جاکہ عور نہ بہریتت
ڈور نے لونی اپس راجا بکت جت ورا دگت بوت۔
لونی عو لوگت عوچہ نیم میں گوزگت عور نر آئیآ پگت

دات اے بیکاریں بارہ زیر گٹ سوچہ پانڈگٹ ؟ ڈور لٹے ء
 یکیم ات۔ کہ لوطنی گوں وئی دارہ پاد ء و ال ادا پتہ پنگٹ ء ہاتر
 نہ بیت۔ بلے یکٹ میں ہر گچ گوانینگٹ ء رند آئیآ چاک جت و ہار
 تہ لوطنی ء و ر اد لیت آئیآ چہ ریکٹ ء س ء وئی تہنگٹ چہنت
 کھت و آئے نیمگٹ ء چار گٹ ء ات ڈور لٹے سو کہ گو شہ
 پیشانی ء گوں ڈریکٹ دار نگیں تیر ء لٹانگٹ یات اٹکٹ
 دچہ آئے جان ء اید چنگٹ ء شروع بوت وین آئیآ زانت
 کہ ہر گچ نیمگٹ ء آگہ آبلوٹیت شدت کنت۔ بلے پدا آئے
 انگر ء باغاں شدت نہ کنت۔ ہیں او دا پہ آئیے پیشانی ء
 درگٹ سو یکٹ تیرے آئے راہ ء چار گٹ ء اٹکٹ۔ بلے
 ساہت سو مجھ پیٹ و آئے ہمہراہانی اٹکٹ و پدا اٹکٹ ء
 ھیال سوچہ آئیآ را کندگٹ اٹکٹ۔ مجھ پیٹا و آئے ہمہراہاں
 لوطنی ء لوگٹ ء شراب ء کمی نہ بیت۔ بلے بے آپ ء کج م اٹکٹ
 اے ریگتھان ء سفر کندگٹ ء لوطنی ء نہ کنت۔ بلے آگہ
 آئے کراپہ سوار ہی سو چخر واپس بہ بیت۔ ڈور آئے ء وئی
 پرن اپدان سرہنت۔ آگہ بلوٹیت آچہ انوں ناں آپ ء تنگٹ
 بنا کنت۔ بلے آئیآ آپ نہ تنگٹ۔ چہ کہیں تن ء اے ساہتا
 آئیآ اسکٹ مزہ اٹکٹ ء ات۔

آئیآ ریکانی سء ڈور راہ سء ء چم شاکٹ دات انگو
 انگو کپگنت۔ در آئے مان ء نہ یکٹ ء ہرہ و جھلینے
 سیاہیں کشکٹ کو صفائی ڈس ء دنگٹ ء اتنت داں دسیم ء

سہرے کے آگے کو حانہ سپریت
 چہ بیٹ جہیں کندھے کو یک گھر گٹ بڑ در اتک و پنجان
 دیم پہ وکت شت۔ اچھو لوڈ وھاٹ۔ بوج گوات سوبال کنان
 روت۔ آگے سوریں زبان ڈن بڑ در اتک گت۔ یک انا گاہ
 ڈور انے بوج۔ سچیں بدن ہٹک بوت۔ آئیآ اپدان بڑ پت
 گت۔ و دپ بڑ سکت دات۔ آگے تہا بوج اتک ڈور انے
 عوصیال کت۔ بلکیں چہ باز دیراں ارد بڑ تہا ایر بلیگٹ و گری
 سوب بوج کنگٹ و انت آئیآ گہ اچھ صیال نہ کت و تنگٹ تنن
 بے اثرب تنن۔

آئیآ چہ چیت کت انت و دور آ زمان بڑ نر یکٹ و گوا
 سیاہ و دراجیں لیکر بڑ چارت انت۔ بے آ الوں ہم ہنکرگ
 دور گندگ آگٹ و انتنت ہنکرگٹ و در کہ سہب و گندگ
 آگٹ تنن۔ بیست ۲۲۔ چار کلاک بڑ سفر آپ بڑ یکٹ پے
 نیست و شراب بڑ چہ پریں اپدان۔ مری صال ہمیش بلیگٹ
 لوٹیت۔ ڈور انے بوجوں بے و میں جوش و گشت من کہ
 آگے کد بے کت بمرات شت لار گوں باز کوشیت
 آئیآ دنی دل و تہا چیت بتنگین لہر و راداشت و پیلدا
 کت کہ دال نیم روح و شراب بڑ یکٹ پٹ بڑ ہم نہ و رال
 نیم روح بڑ ہم ایک گلے وارت۔ اے و ڈور آگوازی و کٹیت
 آگے نزاں باز ساحت گوسٹک ات بے و حدے
 دنی گھر پال چارات میراں منن۔ پر چاکہ سہرت و رات

ایسے زھر گت بارین کجا شدت - آپدان ہر دپ ہر تیج کت و شرنہ
 تکتیت - آپدان دپ بند کنگٹ - وگوں آسے تن گیش ہر تکت -
 ایسا پدا آپدان ہر دپ تیج کت و دل ہر تکت ہر ش - اب ہر دات
 میں آپدان سکت سبک ات -

یکت بھر سے آئی آپکے میں ہر دیم ہر تکتہ نیت ولوٹنت کہ پدا
 ہر د... بے پیشانی ہر س - ہر تیر وار تگیں کر گو تکت ہر تکت
 دیم ایسے چھانی دیم ہر گہر دیت ایساھیال کت - انگور ہر دچکٹ
 مرگت ہر انت - آصانی سبزیں تاکر چکٹ ہر انت و دار
 ہر تکت ہر گت ہر انت -
 پہ لوتی ہر آسے انگور ہر دچکٹ ہم ان اتنت - وڈو کتے
 ہر انگور ہر دچکٹ کار کتکت - ہدا آیا چم کو صانی نیلیہر
 کتکانی نیمگت ہر شاکت دات انت - آسے سیاہ
 در آکٹ ہر انت - بلکیں چہ بھہر ہی تکت ہر تکت ہر سوب
 ہر آترس دلیر ہر انت - تن ہر سوب نہ -

روح گوزان ات - آسے لاہ ہر دے ہر مانت
 دلے ہر گہر گت ہر انت - گتے کہ انون شاینت آیا چہ
 ہر چرات - آسے کوش ہونین اتنت - آپس را بازین
 گت جنگت ہر چہ آسے پالو ہر تکت ہر تکت و نیں چہ آٹپ
 ہر ہون - چکٹ ہر انت - آپس ہر پتار ہم سست ہر تکت ات
 ڈور انٹے ہر انیں صیال ہوت کہ آچہ دیان اپس
 ہر تکت ہر انت - لگام ہر چکٹ ات - آپس ہر دانت

اپس بدوتی پاؤنج کت انت۔ واوشتات۔ اپس بدوتی
 ات۔ ولرزگ عوات۔ دور انٹہ چہ اپس عوات کت
 اپس بدوتی بیج انت وزبان بدون عوات کت۔

اپ۔ اے ہوا بیت۔ من ہم چنگہ نہ زانتان دور
 عریگستان بدوتام نہ بدو کین بے توامی عتہا کت۔

داں کہ روج جو برکت بیگت عوات پس عوات
 ابید و تاسس عوات گہ وراہیں۔ سامان گول اپس عوات

انت دوت پادان عوات دیم پادان بوت۔ چہ کلکے
 و تاس دور دات اے ہم نہیں پہ آئییا کت گر انیس

آئی لنگ ہم ژند بوت انت۔ و دیم عوات عوات
 و اکت۔ آئییا ہم بز اچست کت انت و آزان وراہارت

یکت ساتے استا۔ پہ شرمی و شہم کت عوات
 سور و اسپتیں رنگ عوات آئییا چانی دیم عوات

آریکانی سر و تچکٹ بوت۔ چم عوات بند کت
 عوات گرمی عوات بیگت عوات انتظار عوات کت۔ بے گرم ات کہ نہ

اے تہارمی عوات ہم بند کی عوات عوات کت عوات
 بو کت ات۔ کہ گول گوات عوات یک ماں پونز عوات تہا چرگ

عوات
 آباد اکت۔ و آدان میدان جزیت پدا آئییا گامان
 کت و تچیت۔ لول آئییا ہر ساہت عوات اکت
 کہ ریگستان عوات تہا چرتن عوات گرمی عوات گنوک بنت

تیسے زبان گوات گیتنگت وزند بونگت - چہ ایشیا پیسر کہ ارے
سچا زند بونگت بیت دگت بونگت بکنت - ہدیچے ناں آدنی زبان
بہریت؟ ساہ بونگت آگت عوچہ آکمر بیت دہون بونگت
عوچہ آئیے تن ہم کم بیت - بے پدا آئیہیاں تک کہ ہون سور
انت - چہ آئیاتن صتم نہ بیت بکس گیش بیت -

کسانی عو ایک بھرے گوں دنی پینا عو ایک کوہستی
نیابانی عوچہ گوزگت عوات - اودا آصاں ساپ و شیشگیر
آپ عوچہ پر ایک تلا دگت عو دیتنگت چو آدینگت ہر شہم
گنوکین تلا دگت آئیے آپ چو برپ عو سرت ات - انوں
صا تلا دگت بوندارہ آئے چمانی و کیم عو گر دگت عوات - آئیہیا

ازمان عو چارات - بے استار گندگ عو نیتنگت تہا و دوسر
تہارات - آئیہیا ریگستان عو حشیں تہا و بیہیا کیں شرت
ہج بھرن دیتنگت - آئیہیا صیاں کت - آئے چمانی روک کیم
بینگ عو انت آئیے - چم کور بنگ عو انت چہ اے صیاں عو
آسک تر بیت و کیم دلے مان اکٹ سہب کیت و ادویہ

کو صالی تدارہ دورنی منزل عو دیتنگت نہ کنت - راہ نر بنگ
چہ اصد اپت و چاگر رمی عو چار اپت و داں کہ مر اپت -
استار گار انت - گوات بندر انت گوات بونگت
سوت عوچہ پیش گلیں جا گور بونگت - آئیہیا و ہی لشک
چو دینگ عو گنت دگوں ٹر پگ عو درت -

انگت ہم از زمین عو گندگ عوات - اگہ چہ از مکان

اپس بونگت
بیراتک دیتنگت
گنت
ناں دورانے
گنت
دورانے
اپس عو یلات
کلاکے عو گد آلیا
رائیں بارے ان
عو جواب اش
ان عو اچارت
انت بے پدو
نت
کنت انت و جان
ت کہ کم نہ بونگت
عوچہ اچووی
تہا پتر گت
.....
گامان تر ند
ت اکٹ ات
نوک بنت

استار گارتنت - آٹوں کوری پر نتر گیا۔ اُترتا۔ اچھو کر گیا
مشک ماں کور چائی و بکپیرت و دنی زند و چہ نا اچھو کر گیا
بیت چہ ایشیا گیشس الفول اکیا رہم نہ ندر و اچھو کر گیا
ات۔ "اوه! اے اطالوی شینان شراب پر تمہارا چہ
ہوار کنگے و زان انت کہ انسان و وجود یا آئی دسر
و یاد و بیکار کنت۔

ڈٹی و شراب پر تمہا کور کنو کین زہر ماں کنگے
وت اٹیا راکور بکنت۔ آئے گوشان اسی
رچکے و لوار و پیمیں لوارے صحت اے ندر
ریکے و حال ندر گے و لوار ات اے اچھو ندر کنگے
کہ گوں دستاں کوند گے بینگ ات

زند و باز سہرت۔ رند و جمہر میں و بے استار
چہ ہور و گوار گے شروع کنت۔ سار یا کومر و
و لوار۔ پدا دکر باز سرد مانی گت و لوار و شور
و باز اپنی تچکے و لوار و پیمیں ہور۔

اے ندر و تیز ہور و تھا۔ منزین منزین
سڈن پانڈتیں۔ جون واریں گوتو۔ دو اسیہ تکی امک
اچھی و ریگستان و بال کتان و بکجا گے
و اتنت

اچا گے
کہ ادا دور آئے و جون کپتنت

آہ بیکر دے کشت و گوشت ہے - دنیا - من ہم افسوس کشت
 دمن لگا مانی تھا مگانو کیں جنیں و صورت گندگا انگ - کہ ہے
 بنیا کساں کسائیں بچکاں آہیارا تنگ کتنت - و پداگو شنگ
 او گنوٹ چہ اس ووتارا پیریز - اے جبر و اشنگا چہ زند
 گنوٹ ہنچو نہ کتنت گشیگاں کہ آس و تھا سچگان
 گدا آسریا دجنان امگنت - و در جنگل و شتنت - من
 رامعلوم ات - کہ اے جاگہ و تھا ابراہیم آہی و سوا من مہر
 ات - آہی ورگ - و اب ددگ چیزانی حیلدار می آہی ابراہیم
 ات - من خیال کت - کہ بچار گیں گنوٹ و زندگی و چہ آس
 و چگاتہ سنگت - بے پداہم آہی و موت چہ آس
 یعنی حیرانی و جبر ایش انت - کہ آہیارا و تارا و تونک
 ضرور آہرگ و گوشتگیں زندگی و تھا ہنچیں بکٹ غم
 اے خیال و آہگا چہ زند من چہ ابراہیم و جدت کت - کہ
 ترا گنوٹ و گوشتگیں زمانہ و چہ نہ و حال معلوم
 یا نہ و ایک گنو کیں جنیں آدم و ات - ابراہیم و جواب
 رات - بے ناکو من چہ نو دگہ جدت و کنگا ہوں - یعنی
 آہی گنو کی و زندگی و چہ بپسیر و زندگی و حال - منی لہج
 کنگا - چہ زند ابراہیم خاموش بوت و کمیں دیر و زند
 گوشت کہ ہو من آہیارا زاناں - شری و سزا
 صا د صداں چہ زاناں - کہ آہہ باز جنسین آدمان و بات
 شوار نرم طبیعت - نیکے دل و شر عادت انت

بنا دہاں چہ کہ آدنیا ہر مزنیں و شس قستمتیں جنیں عرات۔ ایک
 آسور گین دو شکا لیں۔ جنیں عرات۔ آہیا را زندگی ہوتا دگ
 بیخ غم دہریش نی نینت ات۔ ابید ازح موت و دہر وئی
 مرد ہر پیسیر یگین جنیں ع۔ کہ آھی ہر نام زہرہ ات۔ زہرہ
 من زبان دراز و بدعا دتین جنیں عرات۔ آہیا حسینہ ہر
 (گنوٹ ہر نام) سدا بار حید وارت گت۔ حالانکہ حسینہ
 چہ وئی ہر نگاہ ہرہ عرا اسکا بیت ہر موقعہ نہ دانگت۔ بلے
 زہرہ چہ وئی بدیں طبیعت ہر سبب ع چہ حسینہ ع ہر
 ہریم عوش نہ بوت۔ بلکہ ہر دہد ع آہیا را نقصان دگت
 ہر کوشش ع ات۔ چہ زہرہ ہر بدیں طبیعت ع آہی ہر مرد
 بار نالان ات۔ اے واسطہ آہیا زہرہ عرا دگہ لوگ ع دات
 دت گوں وئی توکیں۔ جنیں حسینہ ع دگہ جا گہ ہر نشنت
 کہیں۔ دہاں رند حسینہ را خدا صا مردیں چکت ع دات
 زہرہ عرا دچکت نیست ات۔ دہدیکہ آہیا دیشت۔ کہ
 حسینہ عرا چکت ع بوت۔ لوزن منی مرد پرہکا چہ من رشت ہے
 سبب عرا استک ع کباب بوت۔ دہر و ملاں جنگ
 دہیرہ کنگا لگیت۔ آخر کار آہی ہر مرد بازہ تنگ بوت۔ دہا
 زہرہ عرا طلاق دات۔ ہرے جبر ع حسینہ و شس نہ بوت
 بلکہ آتر سبت۔ کہ زہرہ ضرور ہر گہ گے کوشش ع کذت۔
 ہر جیا کہ آہی ہر طبیعت ہر کوشش ات۔ کہ آخا موش نہ نندیت
 آہیا ع بوت۔ کہ وئی مرد ع ہر ریت دگہ شہر ہر بدت۔

ناکیر چہ زہرہ عرسنا دویزہ ارسانی کو چہ بہ بچیت۔
 طلاق غویہ لبتیں روچیاں رند وھدیکہ دویں جنیں آدم دینیں
 اہمہ درحسبہ بکٹ جاگنیا دیم بہ دیچہ بوتنت گڈانہ صھرہ
 بڑا گوشت تہ۔ اون تو تھا کے۔ مزہ بے۔ بلنچو شس کہ تو
 سندرا بر باد کتہ۔ من ہم شمارا بر باد کناں۔

من آہی خونان وراں و من آہیا اپیشس داراں
 روزگیشس انت۔ من تہی چکا یا چہ را دسیم کناں و شس
 ا۔ در شسین روچیاں و گار و گمار کناں۔ حسبنہ دنی لگا
 اتک۔ بے آہی بد دل چہ زہرہ ہر حبراں بارہ بچیدہ و عثم بارہ
 ات۔ روزگ اہمہ شسیت۔ شدرپ ہوتا۔ بکی شنگدہ ہوتہ
 حسبنہ ہر مرد و اگت ہر وہد ہوتہ۔ بے آنہ اتکٹ، نیم شس
 ہوت۔ بے آہیا ہم نہ اتکٹ۔ لوزا حسبنہ ہر پریشانی نہایت
 ہوان اتنت۔ آہہ لوگٹ و گار اتکٹ۔ رادادوان ہر جاگہ ہا
 آہیا معلوم ات آہیا تلاش و حسب حرکت۔ بے آہی ہا
 لوگٹ و اجہ ہر حال آہیا رکت نہ دارتہ و مجرہ و ہدرا آہیا
 گوں دنی نامراد ہوں دل و پریشانیں خیالان و نی لوگٹ و گار
 آگیا شسیت۔ اسے چیا آگد پی بے گواہ نہ ہوتہ۔ آگد
 کہ اصبا دنی پلسیری جنین ہورا۔ طلاق دانہ۔ چہ اہیا رکت
 شسیت و آہیا ذرا گوانہ نینگٹ۔ چوشن بیت کہ ہر ہر
 شسنی کتہ۔ بلنچو شس نہ آہیا پلسیر و منارا ہا تر اپ
 رومہ۔ روزگ ہم شسٹ۔ شسٹ اپ اتکٹ۔ سر شسٹ و گار

در درازگت جت - حشینه دسیم په دروازه و تچان ا شست -
 آصیا یقین انت - که آری و لوگت و اجه انت - آصیان و ت
 زوت در درازگت بیج کمت - آصیا دلیت که یکش چ کینما و
 آصی و امیت پر شتنت - آری و نکت هل بوت - چه دینا
 جرنیکت - آریو کین چو کینار و در اینت - که سچو کین کور و چه
 جون و لاش) سرکاری مردمان و دست کپتنگت که آری چه
 ردیم) کراب بوتگت - و بند بند پر شتنگت - که آری و سچا
 ارگت (شناخت) باز مشکل انت بی سرکاری مرمانی بی
 خیال انت که آتی لوگت و اجه (مرد) و لاش انت حشینه
 گنگت بوت - پر آری و زین و نمان گم دش اکتت - آصیا
 و تی سر و آرا سر نیت - و چو کین داور و گوشتیت و لاش
 معلوم انت - پرا لوگت و تها شست و کین و دیر و نرند پا و
 اکت و تی چکا با گوشت و که من یک ضرور مکار و واسطه زهره
 لوگت و بار و گاژون - جلدی پرا کایان - لوگت و چه ورمیا
 گوا آچ لوگت و در اکت بازار و شست - یک و تبه و کاسیت
 دیکت بکس و بهانه و نیت - و دسیم په زهره و لوگت و
 روان بوت زهره و لوگت چه شهر و کین و دیکت کور و جنگل
 و تریک و ات -

چت و جاگرد جنگلی در چک و لوگت و بیج شخ و بند
 انت - حشینه و چاری نیمگت بر چار انت کاسیت
 و تبهیل و اید و کت - و لوگت و چاری نیمگتیل و پیر و کت

پہلے من جیرانی اور جبر ہمیشہ انت۔ کہ من پر چہ تینکا گنو کہ
 پہلے گنوٹ بوت۔ آہی ہ گنوٹ بو گتہا جیرانی اور جبر ہمیشہ نیت

.....
 نہ بوتگوں؟
 تو پر چہ گنوٹ بیسے؟ من جسدت کت۔ آ گنو کین
 جنیں بوگوں تہا جہ تعلق انت؟ من آہی لوگت واہہ (مرد)
 متنگین جگت اور پیت۔ دور درج وچہ لوگت و
 اول پے واسطہ گار۔ بوتگوں۔ کہ وھد بچہ من پنہا یاں۔ وئی چکے
 اور ابگنداں۔ کہ متنگت و پر بوتہ وئی جنیں اور ابگنداں
 کہ گنوٹ بوتہ۔

من جسدت کت۔ گڈا آ لاش کہ سرہ کاری مرمان و دست
 کتنگت۔ کئی بوتہ۔ ابراہیم و جواب دات کہ آ گڈے لاش
 ات۔ آہیارا من کتنگت۔ آ منی دشمن ات۔ من آہیار
 یکٹ پوشیدہیں جا گھیا برت و آہیار کشت۔ و آہی و دیم
 ماخوش خراب کت۔ کہ کس آھیا لا پختاہ
 مبارکت۔ کہ کئی لاش انت؟

پدا من آھیا را سچو کین آپ و تھا پلہ دات۔
 من لے دلاھین کار منن کمال و ہوشیار می رع
 سراکتنت۔ وچشیں، بیج لاش فی نہ اشت
 کہ منارا گرفتاری و خطوہ و قمر س بیت
 من چہ وئی جسد و گتہ وچہ و نارغ بوتوں۔ منارا
 پورا عتین اتے کہ کسارا اے ہار و اشک و شبہ نیت۔

شہر و کجام طاقت و محکم و پدورند
 سزا گنت - کنت - چنانچہ تار و
 سدو چے مینے جسم ظا صر نہ بوت . دگر
 ہم منارا آج مردم و سزا نہ رات - ہاٹے
 پہنچنے طاقت و وسعہ عین مہستی و غم
 استات - کہ آدرایں جہاں چہ معلوم دارات
 دین در سہیں کار و کمر ہاٹے گیند گات - آج
 من گن سزا در صحت و منارا آگناہ و سزا
 دات بے سزائے چونین سزا ؟
 (بشکر یہ نتخابہ نو شہراچی)

کرتش چنند رتہ

بدلے امرادساہا

زندگیاں

..... نہ ساعت بیت
 باب الہندہ جو بصورتی در و آ باز کم بیت، لچیں زہگت درکے
 و در کنان و وئی لو کرانی پجی و موٹراں سوار بیت لوگانے
 شدت انت کلار کان و وئی جن و چکان و پھیل و سوارے۔
 لاپنجاں سوار کنائیگت و پکوڑا کاجا و کو پڑا کے آپ و در ایگت
 در ند جرح گیت پر راہ گپت۔ گجراتی و مار واری سیٹھانی
 منشیاں کہ وئی "یارانی مذاقتاں و وید الم کتگت، آ وئی
 ہما در اسی و پدار اسپتیں پوشا کان گوں، نوکیں ترہ پناکیں
 کوشن ژیر جج و مزج کنان و آتاکے در صست انت
 و پلا آیاں وئی یاران و چو و ام و کتا بانی ڈول مہر گپت۔
 دار زانیں ہوٹھانی راہ اشس گپت۔ کسے جو ہو و شدت
 کسے و کپور یا ٹر مہنس و "لوکٹ و، کسے" کولا بے و" کسے
 ٹیکسی و سوار بیت، کسے، اسٹ و کارطھی و کسے
 نیم سوین موٹراں صکتے منشی و گور و یک کتا بے ات۔

پکے کتابے آئی اوماں دوکان عوبند کنگ و آنگکت و درون
 کتاب و راج کنگ عور و گے عانت۔ آئی عودل و عوطی
 و دطیفہ ات۔ و دپ و شراب و گنش۔ اجمالی ہن
 براہنگین زنا ات۔

نہ ساع و نیم بیت۔ باب الہند و سلا و انگ
 دلگے مردم نہ نکنت۔ نیم عمر و جنین و مردین کہ آیال ذوق
 ورنائی ازمانائی و پرانہ و گوازیننگے عورند، آرام عزیز
 گوازیننگے و طاقت اش حاصل کنگ ات۔ بچارگان
 دل و چہ زر و وشین تیاب و بہہ پا و آیکٹ نہ لوٹت ات
 و پراچشیں زر! کہ ہمگے و مان آئی و تیاب و ہزاراں
 ماہرگانی شہم کنگ عوبیت و انگریزی س از محبت ہون
 جنگ و ببت۔ و طلاہ رنگیں چول شیت گران و نان
 ہول و صمک رنگیں چراغانی و درنائی و چو ہزار رنگیں نراشیں
 لال مردار دانی ہم و ترہ پیگ و ببت۔ و دیر جم جیاسا
 زر و لاپ و اوشتا تگین آگوتائی تہاوشش و شش و نان و
 صحبت و نرمیں قرار آیکٹ و ببت و دیم و نہر نیگ و زر
 تالان بیبت۔ و دوتی دشت یار و بارگیں سرین و
 دیار و عمر چیل سال و بزر بیبت۔ و دوتی عمر پنجاہ سال
 پگار ماہمے ہنخ صد کدار بیبت شش زہگے بیبت و یک
 کسانیں موٹے! گڈ توت گش نہہ ساع و نیم و ہم
 کئے دل چہ باب الہند و پا و آیکٹ کشیت برابر نہہ ساع

دینیم و کہ باب الہندادہ معلوم ہریت۔ باب الہنداء دیکم پے دیم
 تاج گوین، ہو مٹانی ترینا کیں پیش جاہ و نایح سکتے روہریت۔
 کہ جیشتی حلا زادہ مدام صشتت سکتے و کانت دست
 بے مزین سیٹھ و زر دار، لیدر و سروکٹ، مزین مزین
 زرگر، ہر ہا مزین دژا کہ دو یا چار کار خانی، بیخ و ہوت
 ہزار مرد رانی، لکھانی کد رانی و اہند انت نہ ساعت
 دیم و چہ رند عیش و عشرت جاصل کیت۔ ارزا نیرے
 پوشاک ایش پر بے پہک و صافین۔ لسانی ہر ایک
 شیرینیں بچکند گے، چہ زر و مسہرائی و ژنالی و چہ ترینا کیں
 چم گران قیمتیں انگر ہر سی شراب بے ساری و اژنا
 کنان، بچو کہ "لاں سو منگ پوں" اپنی پرسی، نیلیں آپ
 سرا نایح کنان چشیں شر رنگین چم لکھانی مردمانی چاند
 کورنگٹ و رند، نہیں تریدیت۔ چشیں پہکیں و شو لکھانی
 بے ایمانیان و لہر دیک، چہ ایانی شیرگٹ و درنگٹ بہت
 اے رنگیں بچکند گٹ لکھانی دلانی و امگان و سٹرینگٹ
 چہ رند پیکر انگٹ ہیت۔ سیٹھ ہمینقد کم قیمتیں پوشاک
 پوشت، آیانی یارا، ہمینقد گیش تریدیا کیں و زیبا میں
 پوشاک پر ہیت۔ "دسھ و لہر پیکر بہت۔ چہ پوڈ و رنگٹ
 و تارا سنہنتیگٹ ایش ہیت۔ سیٹھ مندہ و گوں و لی زالی
 بچی و رومت بے تاج و گرین و گوں و لی یارا کانت
 دہر لا مڑے کہ پک رچے کار مرد کنت۔ اندگر و بہت

حاتر ابیت - سپاہی بچار گت دت - کجا جنگت کنت
 بھرتی گنگت بیت - پدا جنگت و چون پچینر
 دیکت دہو سواری اسرپ عر ڈول عور ارگت
 کنا بنگت بیت - پدا آئی عور شراب چار بنگت
 دست و تفنگت دیکت و آئی گنگت
 مہر دمی ز صگت اسر دہو محمود رحمان اکشمن
 دآ میر بیت اتناں بزاں میر اینگت بیت - پدا
 اتناں بزاں کوٹا رینگت بیت - و پدا آئی عور
 مرنیں "در و گے عور مہار می اد بیت - یکے
 بگل و شتیانی سر بندہ بنت - یکے عور
 بیت - بٹے حوکن یکے اونائیں سپاہی میے
 کدی آ آزاد می عور سپاہی بیت - کدی
 کدی قوم عورت عور کدی دور دور بید گت
 آئی عور زند عور مانہ عزت گیت مانہ دور
 نہ جمہور بیت ، و آئے دوستیں چیرانی ارمان
 نہ بیت ورتی شدگیں لاپت عور داران عور
 عور راجپوت گشیت و آئی عور تو سپت کنت
 سو جھن سنگھ ہم یکے راجپوت ات - اسپہ
 بیڑا ات - کدی کدی آئی عور گشت ات -
 "مہنی پت و میر کانی زمانگت باز شرارت - آباں
 ذرت ات و در آنگت انت - و پرتو ماکن این

بادشاہی یہ کہ بنیت ات ایک کسائیں
چیرے! چیرے نہ پیرے آیان سور بست

.....
دست و دست کو کتے۔ ہر مرد خنہ خنہ جیلا و چتر
دشک و ابیرا دگر چہ ز بیت؟ کے زخم ہو وصت و کبنت
بیت۔ گدا مہ نہ ہم تگی خ کھام کلات و مٹی
دوار گیں شست کھار اشہ کہ رسنت
دور و پگانی راسن ہلا نہ بیت۔ مسروم
چکان چہ گجا پوانینیت پیریا بیت
درمان و دار و کبنت۔ جن ہر گوشتانی واسطہ مسر
مرد چان گلی ووشی و ہنر منچوش
کہ شست کھار و مہگار دہریں راجو ست
ووشی ویک کیا سے شادہ ویک ساعے
کت نکنت۔

.....
چار و بچار و کنگ و اور نہ سوہن سنگ
دوستی یلہ کنگ ات و کو کین و بہا
پر چیا کہ کو کین و بہا کنگ و
آخر مہی تیں لیٹکر و سیاست
پہا کنو کنگ و شتر ترانت و پیشی دھر و
داناں و ت زحم جت ات
چینی غز نہ رسیت چمیش کو کین پہا کنت۔

"ہاں زردہ شانزدہ سیکلے انت، واجہ لو کہیں قہارے ابد کسینی
 بچن نثان بیت اسیتھہ اچو نین لوسے؟ مار وارڈ می گہران
 مراٹھن، پنجا بن، کشمیر، مدراسن، راجپوتن، عیشہ زمانان
 اے صوبائی و قومیت و اعزت "زناؤ" ستھا مصم سمہت انت
 اینقد انگشگت و ہم کسے و دنگوشن نکست انت، گہ آئی ر
 دتی آخری حقت "کار مردکت انت یور و پین، ماں بیاران؟
 انگریزی، ہنر انسیا۔ پرتگیزی ما و لنڈیزی، اطالوی،
 رومالوی، تہ کی، پولش، ہجر من، کڑے بڑے "بجرت شراب
 بوارینیت۔ موٹر۔ بھلاینیت، سیٹھ و ہنر اکنا کینیت
 ہے جاہ و کہ انگشان و رست انت۔ گہ اسٹریٹ شریں
 سیٹھ و مردم شکیں و یکا کپت انت۔
 شرف و کار باز نیکیں کارے انت۔ بڑاں کمیشن ایجنٹ
 یا شیر و بازار و دلالی و۔ ہنچو کہ یکٹ مردمے چیزے بہا کپت۔
 او دومی مردم بہا کنت۔ اسے دو بیان و دت ماوتان
 دوچار پونہیت۔ دوتی کمیشن و نقد کنت۔ آخری بچار کین
 شریف چہ ایشی و ابرید و گہ چہ کنت ہسے کا۔ و شیر بازار
 و دلال ہم کنت۔ کہ بیگاہ و قیمت کین مرٹراں و ہنر کنت۔
 دتا ج و گہ بن و کانت۔ و چہ شریف و جنین بہا و کنت
 جنین، ہم چہ و چہ و دور دن و ہم و بہا کٹ و بہا بزرگ
 بنت۔ آیاتی نیت ہم کردی گران و کدی انزان بنت۔
 کدی ماٹھن و ہنر و قیمت کیش بیان انت و زہرہ

من گشاں رشتی عو جیران بیگت عے جبرانت ؟
 ام سو سن سنگم عوز حم یله دانگت و کو کین بہا کنت من گت
 بادشہ کننت۔ بادشاہ نہر دگے جنت و کشیت سو من سنگم
 توچے آورنگت

اشنتت و اجہ تھی دیم عو ابرانت۔ سو من سنگم جواب
 دانت۔ عو اجہ عو دودھ کھار چشنت کنت۔

اے پشند و اں پیر۔ سو من سنگم "بادشاہ در ائینت
 شریف ! مروجی توچے کنگت ؟ بادشاہ گوں شریف جنت
 پیرس و نگیت۔

شیرین ہنرین بد معاشے ات۔ اھل عو آبد ہاشے نہت
 مردم بد معاش اتنت کہ چہ آئی عو "جنیس اشس" لوگت ات
 شریف عو ہمے کار ات۔ کہ آئی عو مرد عانی طلب پور و
 کت ات۔ شریف بگت ڈولین "ڈیپار ٹمڈرٹ اسٹورے
 ات۔ کہ اور اھر ڈولین مال رسد ات۔ انچو کہ سیباہ
 واسپتیں قانون عو ہر پیمیں چیر رسیت ائمے ڈول عو۔
 شریف عو گور عو ہر وڑیں جنیں "رسد ات۔ صھک
 رنگت و ہر قوم عو صھک عمر عو ابارجے الہند عو نزد یکت عو الکرٹی
 عو صھکٹ عو ابر گوانت عو آ صھکٹ روج ڈیخ و نیم ساعت
 عو آگت ات وادفتات ات۔ اسپتیں قتمیص، سیاہیں
 کوٹ۔ سیاہیں کوشش عو پا و گت ات۔ در اھکت
 آئی بو گراگت چہ دیر عو یکجہ اورت۔ ات نزدیک عو شنت ات وگت

قیمت ارزان بیان اینست - که می گوید نوره قیمتت کم شدت
 نیم سوره سنگت و آرام پیاری بود و صد نیم اینست
 مترا شش و گریب ایشدنت - که ما همه که همیشه فی طلب
 گزشتیم ایامی گشتگت اینست که استعانت ای یکسخت
 هر یکت در دل سوره جلی و بر نزهت بیت - و اسے جبر در و گشت
 به اینست - بهر چیا که در دین بازار ان همایکتی سیاسی و سپ
 بود و ما پدید بیگت و انت - همیشه که گو استگین روحان
 و دردی در گشتت کشار که زوران است، هر و درین مال پر
 و گشتت کم بیگت ات - بیچاره گین شریعت سوره هم دلی مثال
 در نوبت کم گشتت کپت ات - پند که ادلی جنگت سوره مانه است
 قیمتت بر نزهت بیان اتنت هرشتت و نهه کمدار ز بر و کین جنگ
 نهاد شصت و هفتاد کمدار ات - پکے سبب و باز
 و سوره اشیر باز در و بدلی و چنگه گو گشت ات - آیا
 گشت ات، که زهره و نهر پچه انت و گران اینست یا که ارزان
 نهاد اول و آیا و دلی مال و سوره گشت ات - زهره و قیمت
 بر نزهت - پیے و اول و آیا و دلی کر پاس و نهاد گران
 ات - اگر قیمتت کپت و انت - گد اصحا و طر و آیا و دلی
 طاه و بیها گشتت شروعت ات - بهر چیا که جبر آخر ما
 طاه و انت مال اگر کو کین بهیت، یا جنین، یا که و البیا
 شریعت نه دلی نام و توار اشکتت الی گشت و گشت چه
 در و پ و صلبه ز نزهت گشتت و بهر چیا که گشتت

چہا بھرنہ کئے نما۔ حرام و اولاد نہ بادشاہ و نذر گیت کشتے۔
 وادہ سپاہی نذر گیت پرل۔ دینی غرضانہ تقانہ غائبنگاں۔
 یہی گیت ترا "بادشاہ و برا نذر گیت و جہت کرت۔ سپاہی و نذر گیت

منی مردم و را.....
 راست گوشت بادشاہ و مردم و سپاہی چون گیت کنت اجیرانی و

دائے ارت...
 وادہ آذکین و نسب پسر سے است۔ ما ہم قہانہ و پجاہ آرو کے نہ ات وادہ"
 شریف و چو تو لگ و ذرتال در آذرتنت و گشت دگر برے اسپشیں و نہ
 وارت۔

وادہ دراپہیں گپ شربیت، مات و پت۔ ا
 ہیں بادشاہ سلامت و بچکندت و چوتی نیمگا پجاہ کلداری چت کرت
 دت۔ گشتے پرداہ نیست دینگہ مرشت انت۔ بردون و پھل و سہرا
 یک نہ یک صداء بندہ کے تزد دست کیت حداروزی رسان ایت۔ آ
 زوڈ نگ و ہم نمن دنت و ذرار و ہم ا

ہمینچکا آیانی ہم پہ من کیت انت۔ بادشاہ سلامت چوتی کرسی و
 بھسرات، دو کاری کت گشتے۔ تو کے ادا دچیا آتنگے؟

ہم و سری کونش چیری و نہ رست۔ بادشاہ و آڑی و اڑیاں کا رنج
 ہلا بنت و چپ چا گرد و منا انگر اش کت۔

من گشت۔ من لبرانت پیاں، قصہ نہشتہ کناں، وت اشکناں
 و اگر ان ہم گوش و ارا سینار ادا پہ قصہ و شوہاز و آتنگ اتاں، پرچیا کہ
 مردیاں بچ جاہ قصہ دست نکسیت، ہر قصہ کے کہ بہت ات بزناں ہر رنگیں

خیال و دود لاریں دوستی یا نی، جنتی پری یا نی، خسروک دیو کیس و ابانی رو دین
 وڑیں کند گانی او ہما دا ہنگانی کہ چو قندیل و رورثا نانت۔ سما قصہ ما تہا روکی
 ایر بکتگ انت۔ او آہانی تہا زہرا دار بینگس و آہانی شہر زنگی و نا کنگ
 و قصابانی دکان و چو گوشت و وڑ و بہا کنگ بینگ او من تہا روکی و
 من رورثانی لوٹاں، من طوراں، من ٹہک ٹہک و کنگ لوٹاں او
 حقیقت و چنچو نریکاں کہ یں قصہ گو شد ارگ لوٹاں۔ بادشاہ تو دنی قصہ
 گواراں بیار تو حوج و دل سے تہا روکی و بادشاہ رہے ہا تہا روکی کہ جس
 سالان آدم و اولاد و کسرا ساہیل انت۔ تہی غرت و شان چہ اندر گرا
 پچ ڈول و کم تر نہ۔ نت۔ ہما کہ تاج و گرین سوٹلاں من قیمتی پورٹا کا
 سبک گام دوش ردا جس عوراں گول تاج و انت۔ اسے دست
 غلام تہی تا بعد ارا انت۔

بادشاہ چہ منی تو سپہاں سبے حد دش بیت۔ آئی و وقت آرز
 واڑیاں و رخصت کت۔ کھک و بے لزاری بیت۔ بایدات کہ آ
 جت بگنت، من چہ آئی و جت کنگ۔ شروع کت۔
 "واجہ تہی نام؟"

"سلیمان"

واجہ، تو کجی مردے سے؟

"ابی سینیا؟"

ملکہ شیبہ و ملک؟

"ہو"

اودا تو چے کار کنگ؟

عکلام اتان

عکلام

”ہو“ اسی تہا جیرانی ۽ چے گپ سہنت۔ منی زند ۽ خبر بہ ہمیشس
گشت کہ انسان ۽ ظاہر ۽ گھلای ۽ رسم کار و گسار کنگ۔ بے
ہ سنگت گھلای ۽ رسم کار نہ انت۔ آتا سنگت گیشتر ملکال سہت انت
انسان تا سنگت بہا بیگا انت۔

من گشت۔ اے واقعہ سے نہ انت، اے گشت تا تک ایت
گوش ہدار۔ سلیمان ۽ گشت۔ من شاہی ماڑی ۽ اوتائیں گھلا سے
ان۔ ابی سینا ۽ آئیگا پسر من ٹانگا سیکا ۽ یک جہشی سردار سے ۽
عکلام اتان۔ وہ سے کہ اطالوی و جہشی جنگ۔ بیگج بیت۔ من گداری
کت۔ و اطالوی یاں گوں ہور بتاں۔

من پ ساوا یک گشت۔ دا جہ تو برابر چو باد شاہانی پیجے گپے کت۔
سلیمان ۽ گشت۔ من اطالوی ۽ گوں صور بتاں۔ یک اطالوی
کرش ۽ منی سرا سک مہربان ات۔ آئی ۽ منارا وتی ہوری ۽ روم ۽
آڈت۔ روم ۽ منی دوستی گوں مہ در و شمیم چنکے ۽ بیت۔ مرد ماں
منی کنگ ۽ لائک لبست۔ پر چیا کہ من جہشی ۽ اتان او سنگت
مما اول ۽ گلام اتان من چہ او حاجت ماں ویک آتا، گ ا بے مند ستان
آئیگا اتہ من ادا آئیگا رند بھول چند ۽ ڈرائیور بتاں سیٹھ منی سرا
بینچک اعتبار کنت کہ وتی جہلین ۽ سرا ہم اینچو اعتباری نیت۔
من پ حلو ت جبت کتہ سیٹھ ۽ کار و بار ۽ تہا تھی چے قدا حصہ انت؟
بادشاہ جہہ ترات۔ اں ترا چون معلوم انت، راست بگش زیت

گفت:

دوامہ ہنوش پہ خیال، عفا و زانت ہا
 بادشاہ سلامت، رات کو سنان بیت انت۔ آگشتے۔ اورانی
 جہدہ جیساں کنان او کمانی، سند رہ تہا منہننا و پیٹھہ پیر پیرت و سنی منار بیت
 بس دگہ یک جتے تہ اکناں، سن گشت۔
 گشتے۔ گشت

دوئی حکمالاں گوں چو کچک تہ پر چی پیش کاے؟

چوشی تہ ابید حج کس بادشاہ بیت نکنت، بہادر بیت نکنت، گوں
 من گوں ایٹاں کچک رہ دڑتہ پیش بیایاں، اسے گڈ اسنی ہراہری دعویٰ
 کننت، تو دت زانے ہادشاہی تہا ہراہری کج انت، اگاں کہ سے تہ
 کے حد رہ چک نہ انت درست انسان بہ اولاد انت، بلے پدا ہم من
 بادشاہ جوڑ بیگ تہ، گوں آھاں گنگ کپیت کہ من شاہ سلیمان
 اولادان شاہ سلیمان و ملکہ شیباع۔ تخت سلیمانی بہ سر سنی حق انت
 سر پد بتے۔

من گشت، ہندوستان بہ بخت پادا گنگ کہ آئی تہ تہی ڈوہل
 بادشاہ بہ رستگ، ہندوستان تہ منن منزین پیغمبر آگنت
 بادشاہ آگنت، بلے تہی گپ چہ درستاں جتا انت، تو تخت
 سلیمانی بہ دابل تمامیں دنیا بہ تخت بہ وامنہد ولا تھے، ہمک تخت ہ
 تہا ہی مشری بہت انت کہ تہی بادشاہی تہ مان انت، حد تہی منن
 و شرب تہ روج بہ روج زیات کنات۔

من صہینچک گشت و بادشاہ بہ پاداں کپتاں، پدا پاداب

مادانک و لشت کانی کجما جنال چه گیرانج و کڈن درانکال و باب الہند
چنگ و ز بادگ بنال .

باب الہند دیران ات . در یاء چول بے مہری سترک و کمرے دیوال
ڈیک و رگ و بریہہ بریہہ بیگ و پدامن در یاء اوار بیگ
انت سترک و کمرے تاج موٹل و دیم و لوکیں موٹروقی اژدہا میں
دروشماں گوں اوشتاگ . انت . گشتے کہ ترسناکیں دیہہ
انت . من پکر کدگا گنتاں . تخت و نشود و چے فرق سہت ، اصل و
اے دینائی تہا پچ فرق نیست . ہرچی کہ ستگارہ تخت انت سماغریٹ
نشود بیت . انسان پر جیاد نیتگت بادشاہ و گلای تہا بہر و بانگ
انت . تہر تہریں سوال چه منی دل و یاد آئیگا انت . و ذہن و راچو در یاء
چولانی پیمایچ راہ نہ رسکات . و نا امیت بیگ و دیوالاں گوں ڈیک
درگ و پد و اتر کنگات . انا گاہ منی دیم و برزیں تاج موٹل و
روڈ نامیں قذیل کوڑہ آس بیت انت ادوش زمیلیں ساز بے توار
بیت انت . من جیال کت . دست ماں بارگیں سر نیاں ، منگل
بیت انت . بسیں باسک پر سچک بیت انت تنکیں لنت
گورہ بریں لونسال ڈکنت . شراب و بوچو مسک و ز باد و تاج
تہا میں قبرستان و ہمک کڈ و زران انت او انسان کجا و اب
انت . و اور یا اینچونز یک بیگا ابید ہم بے دس و لاچار انت
چیا ؟

روگ روگ و من چه تاج و دیمتر ، ریڈیو کلب و نیمگادر آتکال
در یا ہما ڈول و چول جنگ و ات . او برابر تیاب و دیوال و گوں

سره ڈیک وارینگ ات۔ من پہ ناامیتی گشت، ہنی ہنی
 تربیت۔ سنگت دریا بازیرانت۔ سک دیر!!
 انا گاہے من گول چیزے ع ڈیک وارت۔ تر بڑا تال
 دگ ع بکپاں، منی گد چہ آپ ع تربیت انت۔ اے دریا
 مزین چولے ات۔ کہ چہ دیر ع آنگ ات۔ گران و زہر ہر شست
 کناں، تیاب ع دیوال ع سرگوزان ع سڑک ع سرائیک و منی گدی
 ترکنت و شرت۔

من چک جت و چارت، تاج ع دیم ع تمایں موڑھے گردنایں
 چول ع مقابل ع انگ اتنت۔ او نین اے چول ستران، دور کناں
 کندان، لیب کنان، پادیم پہ دریا ع روگات ات، او آئی ع کند گانی
 تہا سنا ہنچو معلوم بیت گشتے زانا کے انسان ع سوب ع مغروریں
 سوت ع گشگات :

اشرف نوحی الدین
بدل: حسعل

گورکن

شب بکھری پاس ات۔ آسمان سیاہ میں جہر سے ہر تہہ ہاگا راست۔
مور ہا یک شترنگے خلاص نہ بوت۔ کہہ آدگہ پہ رند ہا ات یک گھپ گھپ
کنوین لہٹنے ہا پہ خاری چمت مردم ہا راہ پیش دارگات بشش و ہشت
مردانت۔ آدانی کو پگ ہا یک جنازہ ات۔ لالین ترینگ ہا گوں مرگ
بوت بے روک کنگ بوت۔ المشا زوت زوت قبرستان ہا نیمگ ہا
دگاتنت۔ ترپ میت اسپتیں چادر سے سر ہا پٹ ہا رچھا نیت
زانا مردگ ہا پہ گر لوک کس نہ ات۔

قبرستان ہا تہاری سک ترسناک ات۔ ترسپ دگوات ہا روحان
تالان کرنگ ات۔ کہ کو کار جگا اتنت۔

میت ہا یک نیمگا ایرکنگ ہا رند ازح ایشان یک۔ پہ گئے پر ہا توار
جت۔ کئے است، کئے ہا یک سہنا کیں توار سے احت چو رکتے کہ مردگ
بہر سیت و فریاد بخت۔ ایدایا میت ادرنگن۔

سیت بچ وقت ہا یہ آرام ہا نیلنت۔ شب ہا واب ہا نیلنت۔
بیشیں وقت ہا مرنت کہ دگران ہا خوار کنت رہنگ دگیگے اشکنگ
بوت۔

پیدا ایک انجین مرد سے دیم آحت کہ اتج آلی گنگ عوجان پر بوت
کے مرنگ۔

آلی پہ دگہ وڑے جہت کرت۔

یچے بے وارثیں میتے بیکے عوجاب وارث۔

شمازانت ایدابے وارثیں میت قبر نہ بنت من بے زر عوجا

نہ کینن "براس شب انت"

گورکن عوجوشت کہ امیشی کسے وارث نہ انت۔ تو من چون کینن؟

بیت کلدار گرگی انت۔ دتی گور عوجنگ عوجر د بکران ہما دخت عوجا لے

بے وارث عوج وارث پیدا بوت انت ہور گوار گات۔ دگہ کجا بستین

تئی جاگہ عوج آحتن"

"تنکہ منازر نہ رسیت من قبر نہ جنین، پیر مرد عوج حنک جواب دان

شب انت دگر سے بوتینت۔ یکھے پہ دو گپتن لون کہ شما گشت

بے وارثے گڈا بیت کلدار چہ کم قبرے جنگ نہ بیت!

شاہ صاحب! بے وارثے کفنے نہ چندگ عوج بوتنگ لون دگہ نہ

کلدار اتج کجا بیارن۔

گہ اڈا گہ جا ہے ہر تے شاہ صاحب عوج پہ لاطمعی گشت۔

"ترا شرم نہ کیت یک ورنائے" شاہ صلح عوج دیم عوج گیت

زانے اے بے وارثیں ورناتن سے روتج عوج گشتنگ ات تب دگہ

آیا گشت لون اتج تئی دست عوج قبرے ہم نصیب عوج نہ بیت۔ آ

پر تو ہم یک روچے مرگ ہست۔

چہ گشت۔ زرد کنت اکار کینن! گہ نہ بردت!"

داہرا ایسی ورنائی ہے ترس و بکن
 سے ورنائی کجا منت کہ ایسی پشت کسیت ۔
 ایس انت یک ورنائے وئی دستے گھڑی و دات ایساہ تی ندانی بدلے
 بزدلی میں مردہ گھڑی دستی کرت . و قبرے بنگ لگت قبر تیار لوت
 مردگ و قبرے تھا ایر کر منت گور کہ . و داب و گیتنگ ات آمل کے گجگا
 اشتاپ ات کہیکے و توارجت دیما وچ کنت ! بے وارثے کھدیار
 کتے ! پنجا دیر کنا ئینت " گور کن کیت داہ تر شریعت ہے حکم انت !"
 دیم اش پیع کرت . دراہیں مردگ و جوان مرگی و پھار مان کنگا تمنت
 کہ گور کن و ہم مردگ و صورت و دیم و کینت آئی بلاہیں فریاد سے جت
 و لاش ہوسر و کیت . منی بے وارثیں چاک تو مرتے ابو کہ من نہ بوتن " اتج
 ایسی پیش کہ مردم آیا چت بکننت آئی ساہ دات ۔

قافیہ نذر الاسلام
بدل، حمد، اسحق

چو میں زبیراں

تو منی پرار میں چھاں چہ دیر سے یا چہ کھیں راہ ہا!
منی دامگانی ساہ! منی اے دیری ہا چہ دتی ساہ ہم نزدیک بزاد
نوں تو گوں زکیں ہادی ہا بندگ بو گئے، تہی بشکنگ گ لو گنت وارہ میں نوک۔
تہی دامگانی پیلو نو گنت و چو دش زبیلیں شہراں ہشترت ہا لوٹ
ہم مقدمہ ماننت۔

بلے ناناں کہ منی زبیرانی سر کجا بو گنت!
منی بانک مردچی منی دامگانی پیلو نہ بیگ تہی دا ہندے دادانت
مردچی منی خیالانی بھلیں امبازاں تہی دشیانی ماڑی ہا بنیاد چرتینا
سھب ہا بے برمشی من اشکت۔

مادگے ٹیلو آئی و شین توارہ۔ من دیرن گوں زندہ ہا ناکامی ہا ایکو۔
بانو! تھدائے میارے۔ وقت ہا کسکا گوں گوازی ہم گنت۔
نی تو تو زکیں مخلوقی ہا
آگنت تہی ماڑی ہم لو گنت۔

بیگم و بیگم ناکیں تھاری بہ تہار دگر روگنا سما بیت کہ دنیاے تہا
جاوہ مانا ہے نصیب تریں مردم کے بوت کنت کہ آئی ہو گل و چراگہ
روسی لنگا پر یک و زنان کاڑے بیت۔

چہ آسمان و پرائن سینگا، یک و زنان انتارے ہ گول امر سٹیں
جہاں مانا ہے زانگہ و پرینت، وڑانی بے لڑیں گوات ہ اے گپ جت

بیگم و بیگم یکیں استارتی غماں سگیت۔

اگر اے تہار و عہدیں بیگاہ و یک مساپر سے چہ دتی بند و جاگاہ
پر دگر بیگم مساپری و در بیت۔ دن آئی و جہاں بیگاہ اے استار و جگرے
ہون و جولو بیت تہ عمازانت کنت کہ چو نہیں سگرات و وکت ہ آئی و دن
دیکر و جہ حال بیت!

من چہ ریک ما دن سیاہ ڈناں دتی سفر نیگج کتا۔ بے بر مٹی دے توری
اے حالت کہ دل و توار ہم پہ جوانی و اشکنگا آئیگنت بے زاناں
کہ دیک و کہام شاہ پہ سگرات نالکافیت کہ آیانی و شیں زمیل چو کر پاسا
چت بنت و مٹی ناموشیں دل و کلکلی کنت۔

ہنچو کہ شب و درختیاں مان شانیت، استار من رد آ زمانی زمیلا
پر بندنت۔ ہم اے وڑامنی دے تہا ہم گارین آزمانک و شمو شتیں
تھو جاو جنت۔

منی ساہ و منی جان پیک دردی و گریوان انت۔ اف منی دے
چرن ڈوبگ!! بے حمان ٹوبگ!! یہ حدائیگی بگوشت کہ من
دلی دلہا اے و شیں و تھیں قصو ناں چو شمو شتاں۔

پنچوکه بیاہ ماروتی مار موگ و آئی و تری پناکی و شمشوشت نہ کنست
من ہم وتی در وہ غمانی مورگ و فراموش کت نہ کنناں۔

من آچہ کسانا و زانت۔ چہ ہمار وچاں کہ بینگ مکسکان آئی و
بورزانت و پے ایوکیں روچاں چہ داشت، ہما و ہدی کہ تنگا ورناناں

جول آسود گنتت۔ ہما و ہدی کہ ماہ روزناتی حدنگا گول سیا من جہبرانی
کوکران گول بند و کلاشتت و تینگا من زمینا سر نہ بوتگت بافت با

کراہا گول بند و کلاشتت و تینگا من زمینا سر نہ بوتگت بافت با
آئی و کل گول منی کلا دیم پے دیم ات۔ ما گول یک دگر ا مہر کتگت

منابہا و آئی و زورت بینگ کہ منی دستاں پے کسی و جگت بیک
دانگت منی جنگ سم دگے و ڈس جنگ ات۔ بیست و حد، آئی و جگت و جگت

مناسکین و شئی و انگگت۔ بلے پے گناہ و بیار جگت می دست کہ دی قم
چت نہ بوتگت۔ آئی و ہم نراناں، گول منی اے ردی و جہر دوستی

استخت کہ اگن دوسے روچا من آئی و جغتت اوت کندانا اتنگ
دگوشگت تو زاتاں زارے دوستی و روحن کہ تو مانا

نہ جنگ دن ذتی مورک جغتیک و گوشنگا انانی منانہ جنگ
کتبت، چولشی و گڈ من و تا گول وتی دیم و ایرین۔ چہ آن گول مسلما کنگت

دانکہ اے منی و انگیں در داں پے شمشوشت۔
کتاباں چہ شمشوشت من نکش و درگ و دیگ منی ہر و ج کارت چہا کہ

منی حیالا چہ دوش تریں نیکی دگے ہی نیست ات پشکا کتب و ہم من
مدام کتاباں حراب کنگا پے کرسی آئی مرا اوشتا ریگت یونگاں۔
یک روح و من چہ دنی کلی و پے سچہ آیتا گریبت کہ از لہایت و منی
ایساں گیتہ پے آئی و عریح نہ گشت من گول وتی دستاں زور آئی و را

منہج نہا کر آچند بربت و گرہیے، آئی ہو اس کہ ترنت چہ پرا سنا کو شست
 دانی تو بیت، در این مورد انگاں پر و شائے تپک ہے، من آئی ہو بڑ سمارت
 دولت گنوک باپ چنکیں دردی سہ کو کار کنگ!

دع یک برے من آئی ہو گوازی جاہ بہ در این چہ شنگ شانگ
 کتاں چہ ری آئی ہو بہ دل گوں یک حشکیں واری سنی لشکوت جوت
 وزی کشت آئی ہو چہ سے جنگ سنی لنتان جوت پہ وت یک
 بشکند سنی ان شانت، وت اٹک و سنی میدے سمارتالی دگوشته
 پہل کن، من رد وارتہ، پہ دزد لوتے؟

چیزے رو چاگد کس رو ج ہو منی شنگ شانگیں مودے سمارتالی
 دگوشته، ادا چو پینہ، مرزا، چارے گوشے زاناں چک ہو تر زاناں جک
 بیگے بسن۔

اسے سیاہ ڈنیں راہ ہو کیں بر کاکد منہ دلا جبت کت، گڈا چہ بوت ہو
 دے دستہ تک گوشہ اسے ملور، فقار و سٹن موٹین بیگاکا وتی کسو
 شوٹک لوتت، بے زاناں ہاریں چیا منی گنگین زبانا سر سے سمانت،
 کھنا صا! من آرو چہ گوں زاہر و گ بر بگ، تو مناسک د دستے،
 پہ در نہ مینا کیں حاموشی ہو تھاوش ز میلیں تو را بہہ جت و آدانی سمھاریں
 ہرال رو در اٹک ہو دار، اگوں ڈک وارت و یک مزق چیت و ایرے
 بیگاش کرت، و سنی عام تہی ثیار و ارح ہم گوں ہم ووش تو اریں زمیلاں
 ہم تو بربت۔

ہم اسے پھامے رو ج و شب گوں نقل تھلیں و شہ پہلا گشت
 داکر یک دھے ہو گوں در نالی سہ دو چار کپت، لی آچار د، سالی دیکے اہ۔

منہ بانگ و ش حال بیتہ اے جیال مام منی دلا حیت و ایر بیت۔ یک
 روتج و انا گاہ و منی دے رنج و غم و سوچک ماں دشی و آرمی تو بدل ہونٹ
 گشے ناناں ہنی ویران و سوتگیں دینا و وشی و جمبور گال شورے پیدا کھنگ
 پیار کیر اک مزن اس پچی بچہ رند متا لوکن جہانے رستا او اشپ در دتہ
 جنجیال نم۔ گسا۔ انت۔

اے کجام تڑو سکر کنو کن سازن۔ اشی و منی مدیمی بے درویں دلال پیرن
 و داب گیتگ اف چہ پنچو رو چاڑے اے و شیں زمیل کجا لو گنت
 آروچی من نیم شپ و سیاہ ویمینا کیں تھلکی و چوبے و س اے
 گوشگان تان۔

و اعرا کال جہاں و شین گنت۔ زمیر و نک۔ گد نہ بازیں جہدر سنگ
 و دوستی زہر و نمک جنگ و و دامن دیست کہ دوا جیس ددیریں ڈنا گیا
 ساہگ گوں یک دگرا اولرینگ و جہد انت و دیر بازو و دانکہ نظر
 کارنت بائین لوگانی تہاچن دوست دوا نمک و گوں گواتا ستر ناگنت۔ اٹلان
 گندگا گو منی گیر تگیں دل چہ عثمانی بار ابر مرت در یگت۔ منی کلا ہم چراگت بن
 دیو کے ہوتن اچہ من بد نصیبے کل ہے تھا رومی و مدام وئی سراخ بخت پدا سنا
 نانت بیت کہ چراگت و ایما سہانی و کہ گشان وئی دیما داتہ نشتا ارمان کہ
 اے گوں وئی گریو و کن و دادلا یو کن چماں گوں منی تریکا بہ اتکیں۔ من ہم اے
 حیاں کھکا اتوں کہ یک و تا تھا و گوں کوش و گوات و در چکانی حکمیں تا کن
 بر طے کت دیک و شیں آوازے منی گوشانی تہا پترت۔ مساپر مترس۔ نوئی
 جہر سہر بر تر لہ سنگسن۔

منی دے تار یک پارگی و ز بختنت و گوشے اے جہان بل۔

انہوں نے کہ گدا پوتہ !
۱۲ ہدی و ڈے چہارین نیم گاجو ڈیستان بے تلمی و حسنا کی ماسی
فی سنگت . مصیبت و تکلیفان گوں چہرہ ، و کن دوستی کو ہم معنی چہانی و ابن

چہاج ڈر زینت
ار سیں چہانی پر وگ و سر ایش کینگیں نقش چیت بیاتنت .
آئی و سورے رو چہا چن پییر منی آئی و گو ما اولی و گتھی عکافات بوگت .
و آئی و گوشتگت " منی سورے حال و ذرا سنگت بگوش نوچ بیت و من
عورت . ۲۶ سو دگ بے "

اشکنا گوں گشتے تو ست . و لاچن چہارے ورا تک آسماں بگوش نمان
استاراں یک پارگی و بٹش کندت . گدا آئی و گوشت ، اے چن بوت کندت
منی نہیں اسیگ دتی گپ نون چون رمنت . چنچو رو چہا چن گڈ من آئی و
دشیں تو ارا سنگتگت . آئی و ملورین مہاچ جہار جنگا انت کہ آسو گینگت .
من گوشت " حتی ساہ اسن دراہ فہنگاں . بے با و کن گمانی و گوں کہ تہی
سیادی بندگ بیگنت . آ مناچہ زیبا رک تزا شرپ دنت . پتہ تہی و ش و آسیدگ
گنگا ہریچ ہمن چہد کندت آ و داہ و گاچن گڈ نو مناسٹو شے ،

گوشتگت و من اے گپ گومتال . ہلے گڈ من جیال گت ، آ مناچہ لہات
واند و ن . ہوشیار ترن . شر رنگ ، و حاب لاپ ترپ بوت کندت
بے آئی ہوجب و دوستی چہ منی مہر و گیش بوت نہ کندت . اے جہانی باہریں
پر گنگا چہ منی دے درائن . آس و انگر کیجا جم بوت . و یک آسی آپرے بوتنت
من گوشے سہانی و تہا رنگاں بے سارین ٹہرا بی و پیا آئی و گتھی لکوک و تی زم
تازہ کیں لکوکانی گو ما زور پر داخت . و گوشت " حنا اصنا اکدی ہم دہ من گون

بے واہگئی و گوشت حنا چھٹس بیت۔ لڑا ننا چہ جہائی و تو گسکی
 ہما و حدی منی سر و ہوش چہ طروری و لڑکا منتت کہ آل و اب
 و گشتے منی دوست! تو ہمارو تی شمشتان کہ تھی تکر نہیں دست منی

مرچی ہم ہما چہ میا بجن
 و حد و مانگے بازین پشکتگیں جو منی دے کتابے تہا و دی ہوش
 منی مغروری و دتی ہمتار اسر دات۔ منا گٹ کنگلی انت۔ من گو کند و کس
 آئی و را گوشت۔ اگر تبا با ورنہ بی گڈ ابر و مرچی من حکمیں جہراتی دیمانہ ہر
 کہ سنا پہ تو دوستی نیست۔

اے گپہل متی دل دات و آئی و چو بیدی آسکال دورکت و گوشت
 چے گوشتے ہ سادرا عینت ہو پھور و چامن ترارد داتنگ۔ راست
 کہ یک سو چے ہم سنا پہ تو حب و دوستی نہ ہوتا۔

اے گیاتی اشکنگا چن گڈ پہ زہر گوشتے ہ بردا نکل منی دیمانہ
 گوں تو دوستی نیست تو جلا دے ہو بیدے ہ دیرا چہ منی دیمانہ
 نہ کنال۔

چو گوشتنگا گوں آچہ منی چھاں دیر بیت۔ و من اشکت کہ کسی ہا چکر دان
 و رہ لوگا پکت۔ آئی ہو دپا چہ اے دردنا کیں تو اردد اتک مات

کورے ہما دستما یک میدے پردردیں زیلے آرگانت۔ من
 گنالی ہو ٹرا گوں سر بلا عینت۔ و گوشت او مید چشیں دیمانہ
 شیشگیں دلا پر و ش۔ منی اے طنناک و بے مرادیں زندا کہ بے
 آما آئی و سرا چو تو نگلا بتگ۔ اشی و بیار من تیاب و
 یا گوں و تی چولال ہیر۔

دل رہا تھا گیمز میں بدل رہا تھا
 ہما کہ من چہ ولی تھیال دپہما مفسر زاننت . وتی ساہ ء سم دوست
 دداشت آئی ء را د حد سے عثمانی ٹیک دیگا پہ من وتی دلے کنشگ
 پیشکت۔ تزانماں چنیا آردچی منی دلا در حککے مانت۔ بلے ارمان ؛ آئی ء
 قنانت۔ منی دل پہ ماہ رنگ ء ندر بوت۔ بلے اگہ آشمو شگ ء وتی
 درست بزانت گدا چون من چہ اے جو رد چپا ء در اتیک کناں منی ہما زاند
 کہ من خون۔ امرس و آس ہ تھا بلے تا آئی ء کلامیابی کجی چیرنت۔ ارمان کہ
 اسی ء چزیات پندر گاری چہ بوت کنت ؟
 آئی ء سور بوت . ادد۔ اگند آئی ء سھرے ماڑی ء تہار رنگ
 پر رنگیں چراگ روک دروشا ننت . ویکے منی کلیں کہ من تہاری ء امبر
 شتائن .
 شب بیجا گون یک پہ لکا درا ہیں چراگ روک بنت بلے منی کل
 چراگ ء ز بہرن ۔

دو مئی ماہر

شیر محمد مری

گنگو

آسمان نماز ان گمری تہا مری ہا گوں دتی دیم ہا اتج روہج ہا شودی پش چال
 بیڑ گات۔ بے استار حشکیس آسمان ہا دل دورین ارسانی ڈول ہا لردگا اتنت۔
 خدا بخش جیل ہا تمکیس کوٹو ہا نشہ و مروچی دتی چکی و در نالی ہا دوش و مو ہا
 دخت ہا سنگتاں گیر آر گانت جیل ہا گو نڈین و تنکیس کوٹو ہا تہا گیر اتج یک
 پر سنگتاں ڈیوہے دتی خدا بخش ہا سنگت نیست۔ لاچار و بے ویس ڈیوہے ہا
 پروتی شب ہا پند ہا گوازیںگ ہا وختے۔ دختے اتج دل ہا نہر ہا یک بدگیس
 دد تے کشتی، دوت اتج در کپنگا پر کوٹو ہا کوہیں دیوالاں گوں مان کا بت۔
 پروتی شب دتی سنگت ہا مو بھیس یک سیاہیں کشتکے گوں سیاہی ہا
 جوڑینت۔ دکشتک کہ پر ہا ڈیکیں ہا قہذی ہا جیل ہا سیاہ دیس حال دان
 بے خدا بخش دتی چکی سنگت دور نالی ہا دلا ہاں گیر آر گات۔
 خدا بخش اتج دتی جاگہ ہا کر ڈو بیتہ آہتگ۔ کوٹو ہا سک و سو گہیں
 آسینن پنجر ویش دپ ہا جکت و پرویش دستاں سیخاں گت
 دیر باز دیر آسمان ہا تہا رحم ہا مک کتہ۔ دگو سنگتیں روچاں لوگتاں
 بے دہک مرد بکی خدا بخش ہا خیالانی نگاہ گوں بے دسی ہا گون
 دگشت ہا جہل ہا آسینں دروازگ ہا مان کا نکنت۔

خدا بخش و ہالی دہرہ کہہ کر چمکی چہاں رہناں ہو گوتے۔ یہ یک تاج آئیکہ
 حوں وک درانی و ہوار بیتہ چمکی لیب گوں چکی سنگتاں جو سنتت بن برود
 در نشان بزرگ کہتے۔ خدا بخش مردہی کہین دوی و لنگڑی پو زوراں داران و آئیکہ نزدیکی
 سال و ہینگا گوں بر و تانی بزرگ و دل و کھو دیر بجاں یک چیزے پوت و دہا
 ہے رنگیں دنیاے و تہاشت کہ ہما دینا نہ بچا رتی۔ خدا بخش و ت ہم سی ذات
 بلے یک جسے و خدا بخش موبخا کہتے۔ کہ چہ ایسی پیش سد و گوں من و لیب
 کت۔ ما آپی دست مردنٹی بانکو یک دات۔ نین سد و نے گوں من
 اولی و دل و لیب کنت۔ او نہ جوانی و کھندیت د حدیت خدا بخش و یک
 جرے تی ہم چہ تگ کہ من سد و وک دی اچ اول و گر ان بیتہ۔ جر گے
 دی نرین اثرتے بلکہ سد و نین کہ ہر دخت خیریت و تی سری پو پلو و ڈ و بر و
 یک و دات۔ دو نو کہین چی سری و چیر و دی چلی جنت۔ نین نے
 سد و ایوک و حیرت نے شپاں گوں چکاں لیب کنت۔ خدا بخش و
 دی سے بندی چک و ناسی زانتی در د و محسوس کت۔ کہ اول کھو سد و کا تک
 او منا اچ لوگ و بہ لیب و چمکتی۔ من بازیں و خاں نہ شتاں۔ بلے نین من
 روان سد و چکاں کاراں۔ ایوک و دو پو ددی و لیب کناں۔ یک
 دی زورے چکت۔ خدا بخش پا داں داستاں، خدا بخش و دل دود و
 صلاحات پو دت پرشت۔

خدا بخش و گیر آئیکہ کہ چون یک رو چے آپہ گلا لکانی شودگ و کو ر و
 آپ شتاں۔ کہ سد و دی پو جرائی شودگ۔ و کو ر و آحتہ۔ گوں سد و و گا ماں
 خدا بخش و سے رگ محسوس بیتہ کہ سد و گل زمین و پلو شان و سپد اگنت۔
 خدا بخش و جان لڑتہ۔ دل و ناگمانی و و نا حق و دیگے زڑتہ۔ خدا بخش و

دان لکھا لگان بیٹ نہ ٹٹنگت کہ سدو ء تو ارکتہ کہ جو پچھے شوگی تیر
 دے من شو دانش گوں سدو ء لوک ء بوتر خدا بخش ء جان ہدی بند
 ساہ بیتہ چو کہ مردم ء چک ء نیت . کسیت . خدا بخش نہ ولماں کتہ کہ جہاں
 دیاں یادیاں . آخر پستی رچادر لانا کتہ . جبر کشنہ آورتہ ڈوے
 ایرکتگنتی . سدو ء چم چر فیتہ گوں پادو پنیر ء جیال جیال کت . گوں جیال
 چم دلی دیمی اناج لچ ء بنا کتگنتی . پرہ . بیتہ کہ مروچی تھام نہ درخت . کہ
 چمانی پلگاں پر زور ڈگھار ء جبکا انت . حالانکہ بازیں سال من و خدا بخش گوں
 لیب و دست مردنی ء گوازیختگنت . یک گھمیں زورے ء ناگ
 خدا بخش دپ پٹتہ . لرزان دلپر زان ء گوشتی :-

"سدو تہ من مایکامن شان چھے مے لوگ ء لیب کنگ ء پرہ
 نیائے ! اور توج ء دی کہ منا گندے نئے لوکے نے تو ارے کئے . بلکہ من
 گندے چماں دی بنا کئے"

گوں چھ ہر ء پول کنگ ء دو ہرید ء ترمپ . اناج خدا بخش ء دیس
 تہا کتہ . زمین ء ہوار بنیگنت . خدا بخش ء کہ نگاہ کر ڈکتہ . دیتی کہ سدو
 دیم ء دی ہیدانی لنگنت .

بہات ہر رفتار کہ تاسے مند ء پختہ . اناج خدا بخش ء چماں دوزخ
 اترسی (ارسل) جیل ہر کوٹہ ء سلا خانی چک ء گتگنت . جیل پارو دار
 پہلی داتہ کہ ۔ "قیدی شپ ہر یا زدہ و جتگنت . تو ہر ہر گدہ ء ہر
 جکتہ . اشاراں لیکھے ؟" برو وسپ . "خدا بخش گوں وت ء نکالات
 خدا بخش ء گلگیں چم دیر ماں جہاں چھی سے گند گانت . جو ستگیں رو
 یک پہ دومی ہر رند ء گوں دل ساتیں پاتاں ۲ گلگیں وخت ء گوز گانت

باتانی ہے پریں بال تا ہا ہندء آکہ کہ ہما کورء کچ بچبتہ کہ خدا بخش و سدو
 جردا قرار کج گنت۔ خدا بخش ء سدو ء جبر گیر آحتہ کہ یک زمستانی جبر
 میں آپ بندیں جڑے ویم ویم ء گوں انتارانی شاہدی ء وئی ذالی
 موار ء دست ایر کنتہ۔ قول کتی کہ : مرگی الگی کوڑی جبر گورء برگی انتہ
 وخت نا و خصال دو تھی این دلال اتج بے لبح بے حیائیں وز ورا کیں
 روان ء دیر جا ہے ماں نیمروج مگر ماں جا ہے۔ ماں زمستان عگوک
 ہا میں نیم شبال جا ہے ماں سو پہل ء چار دہی ماییکان ء وئی قول پالنت
 وخت پہ وئی رنب ء زمین جکتہ۔ تما شا کنگا آسمان بے جیا و بے لبحیں
 بھاگیہ دولت مند ا رواج ء چک ء خند گات۔ چمانی اگ ء ہماں
 رواج آکہ کہ سدو ء سانگ گوں محمد علی ء بیٹہ۔ محمد علی باز مریمین
 زمینہ ارو بھاگیہ ء ات۔ پنج ہزار روپی رو کیں داتہ۔ چڑھ محمد علی ء سدو
 بت و صورت گنتہ۔ بلے صد ء دل وز بند ء سودا و لاگوں یک پوریاتی
 این در نامے ء بیت گت۔ خدا بخش ء ناپوہی ء شتہ محمد علی گالی کتہ۔
 کہ محمد علی تے مے مرنے۔ مے حلق ء بھاگیہ وز مینہ ارے من باز یں
 و خصال گوں تو پوریات کتہ۔ تھی نمک وار تہ۔ دو مے مات پتے،
 زاتی ذات۔ تہ سدو ء مگر۔ پر چہ کہ سدو ء ادمنی دلالی روحانی
 زمیندانی سودا اولا بیٹہ۔ مے دو یں تھی ء دلال کڑو (جتا) مکن دو سنگیں
 ہا بے قراریں روحانی نیام ء مکپ۔ بلے کر و کوریں رواج ء ٹھیکیدار
 مندہ۔ وجواب ترینتہ۔ گھر و اگنوک بنگے۔ تہ یک لوبج و لنگڑیں
 پرتی اے۔ سدو ء ڈولیس زال تھی رنگیں پنڈ و کالی لائق نہ انت
 سدو ہا سر و این چم دچو آسک ء چھاں اچم بوریں بوت (بوز س یم)

شریں دست لوغاڑیں سفر رسر لڑک بودیں و شیر سنجر و کیں در تانی سنجر
 لالہ انت کہ سد و نشنگی ء زور و گنجان لیب کنت . او کوڑ و ہر
 گیرت و ڈہ انت کہ پداگوں سے پنڈ و کیں دپء ہے زنگیں
 مکن . سدو پہ پنڈگ ء نرسیت . بلکہ سدو پنچ سزار روپی گول من
 سے حشک و جوریں شنگان اشکنگ ء گول اچ خدا بخش
 اگ ء تہارے لیٹے زمین اچ پادالی چیر ء در کپتہ . جان دی شرتہ . خدا
 پشتگیں پاداں گڑ تو و تی لوگ ء آحتہ . آحتہ و چپی ء و تی چترہ و یک
 نشتہ . خدا بخش ء بے دن تانیں پیریں مات ء حال داتہ کہ مر
 پہ سدو ء سانگ ء دیل بچینگ ء کہ سدو ء لوگ ء شنگہ سدو
 سروا نہیں جم اچ بے بادیں گریوگاں ریٹو بتینگنت . منا اچ تی
 کتی کہ خدا بخش دراہ انت ء ہندا آٹ ! بتہ خدا بخش ء دل ء یک
 روک بیتہ . ویک بارگیں دو تے در کپتہ . خدا بخش نے چکے لے کے
 پشتی تاتو و تی چتر چک ء و پتہ . چتر سہریں ہنگر و داسکر بہ بیتہ خدا
 دراہیں شپ اے پھناد واک پھناد بیتہ . اچ و تاب ء آہگ ء ہنگر
 و دینیں بیتہ . یک ناگمانیں زور سے ء اچ خدا بخش و تی چتر ء کر دین
 و تی تو پگ زرتہ سر گپتہ . بے و ت دی سخی نہ ات . کہ من تا گور دگ
 پاد و تی دیبی سدو ء لوگ ء نیمگ ء اشت پانی کر و و ایر بیگانت
 جھنڈ کتہ . سدو ء سمرانڈی ء آحتہ پختہ . سدو ء سمری تانہ راستی دست
 کر ء آلی لوغاڑیں سر چیر داتہ . سار تین ساہیلان کشکات . سدو ء ہر
 ساہیاں و پادرفش ء سار کتہ . ماری ریس گپتہ چو درینی امرتہ . خدا بخش
 ہر دویں دل زمیرانی ہوار بیتینگنت . ہمکر نڈینک بیتینگنت کہ یک دوی

در سبک اشکت. دلانی آس اتح ہر دو نینانی چھاں زنتہ میں ازس بہتہ -
 گوارا دیکیں جڑی ڈول ء شلہ چکانتت. ازس حسک بیتہ. چڑوسٹر کیاہی
 برہارات. جو این ساعنے ء چہ پدسدوسٹر کان ء وتی رکھ اتح یک دومی ء
 ایک (ایوک) کنگ ء کوشش کت. بے سٹر کیاں گٹ پر پختہ -
 کلاے سدو ہر وادریں دستا نانی نیامگ ء لڑزان زبان جزرہ -
 زکندن پرشتگین زبان ء سدو ہر دپ ء اتح دی ... د ... گ ... لکوی
 زمین سڑکی کے نیام کپتہ. لوک سستی. اگدی بازیں وسال گو توار گتی
 دیدگ خدا بخش ہر دپ ء اتح در کیت. ح ... ی. اگدی جھٹے ء بے ننگ
 دنا میں آسمان ء دوزیریں دلانی لا چاری و بے بسی ء ازس بہتہ گنت.
 آخر سدو ء گوشتہ، کوڑی ء لنگر و نہیں دریں رواج ء گول بے لچ
 و بے جیائیں لب (ولد) ء ٹھیکیداران مروچی مارا پہ مکھ مکھوستہ -
 دیگ لے مارا گول زرد زوراں کرٹ و کتگنت. مگہ سے زیند و دل و
 و باب اتح ایسانی زرد زوراں دیر و سکنت. محمد علی وتی زرد زور ء
 رستری چنگلاں گول منی بت و سو نہائی ء وتی کتہ نہ کنت. بے مارا خدا
 دی کر وکت نہ کنت. خدا بخش گول سے جہراں بت پر بیتہ بے لوک و
 تولد چھی ء سدو ء زور ء گول دیکہ داتی پدا ٹیلتہ. سہر گیتہ جگڑتہ وتی
 لوگ ء آتہ. مات ہر یک رلی ء توک ء کیتہ نارگ ء ات. چھی ء
 آتہ مات ہر اندی ء چکت. دیستی مات ہر شک کر شکیں دیم گول
 ہر ساسی ء آگوستگیں ڈکال گیر آرگاناں. خدا بخش ء سے معلوم بیتہ
 کہ مات لنگگاناں. منی پچ اے منی دیم ء کر شک سے بھاگیاد سیر کیں
 بے و بے جیائیں نظام ء گول بازیں لنگڑی و پوریتانی ڈکال کتگنت -

اگہی اناج خدا بخش، چند روپے، جسے جرد رکھتے۔ گتہ تہ سدو دی گتہ
 بے جیا یاں گرہویننت۔ اناج منا کر ڈکنت۔ دل آ فیصلہ کتہ
 رواں دتی مات بہ کر شکو میں بے حوین دیم و دلعل سدو و از
 منٹ گراں، تو پاک و تیر ماں کتہ۔ سرگتہ۔ آحتکہ محمد علی
 درد ازگ اے روپے و جکتہ۔ تاک کر کینتی۔ محمد علی در کتہ، بہ
 بے پرس خدا بخش و دو میں دست کر و بیتہ۔ و وراج بیتگنت
 ناگمانی و چڑنگانی روشنائی و یک دھکائے بیتہ، گوں دھک
 محمد علی شلنجی رطہ۔ زمین چک و کتہ۔ محمد علی و روپے و در کتہ۔
 ا۔ آگوں خرکائے و سارت بیتہ۔ خدا بخش زور زور و یک ٹاٹکے
 - مٹے، مٹے منی مات و دیم و کر شکانی مٹے منی لعل سدو و ازسانی،
 لنگر کیں دریں چکانی، دومی بر و اگہی حدتہ۔ و تو پاک چکتی راستی ہما
 زال و چک آحتنت۔ ہر کس و غلغلہ ماں آحتہ۔ یک پوریتی پیر مرد
 اناج خدا بخش و پول کتہ۔ "خدا و اے تہ چھے دھندے کتہ؟ خدا بخش
 جواب تر بیتہ کہ من چ دھندے نہ کتہ۔ اگہ شہاد دھند گندگ و باڈا ات
 دھنداں دلیت کنت۔ برہ ات منی مات بہ بے حوین دیم و کر شک
 گنت۔ منی زبیدہ کوڑی بہ لعل سدو و ازساں در یٹوں چھاں گنت۔
 بے جیا میں وچم جہلیں لب بہ وراج و گنت۔ بھاگیہ و بیٹر کئی بزرگ
 گنت تہ

بازیں مرد مالی روپے و در کتہ کہ خدا بخش گنوک بیتہ۔

خدا بخش جرگہ و گوں متھکر یاں پیش بیتہ۔ جرگہ والی کرو کو ریں نظام

دا جگاں پول کت۔ خدا بخش محمد علی تہ کشتہ؟

جیلے کہ من کشتہ! من پہ لاپ سیری ء نہ کشتہ۔ من وتی ماتہ کہ شکانی
 من گنتہ۔ من پہ سدو ء کشتہ۔ پہ لنگرہ دکیں دریں مردمانی منٹ کشتہ،
 شے کلانی نیمگ ء منٹ گھرانٹ۔ جرگہ ء کرہ گوری فیصدہ داتہ کدہ ہزار روپلی
 من و چارہ سال قیند با مشقت سزا، مروچی سیری شپ ء چارہ سال ء اچ
 من یک نیم شپے گوستہ۔ خدا بخش ناگمانی در بہ کتہ۔ دلیستی کہ من جیل ء کو ٹوٹو
 بنال۔

گوستگنت۔ شتگیں روح گولوش و زہریں و ختاں دروازگ ء
 اچ شیلنہ آہکہ وتی بستہ ء چک ء و پتہ۔ و محسوس کتی کہ جان سے رنگ
 پستی بانٹ۔ کہ ہر بندے ایک ء دیوگ ء درد کتگنت، یک منتگیں
 نگہے۔ بے وس دوتی و اچیں لاچاریں سنگت ڈیوہ ء نیمگ ء کتی
 ڈیوہی پرٹ مرگ ء سار تیں دوتاں کتگنت۔ بے.....

شپ گوستہ پنج بچہ گول گھرانی سیری بانگ ء جیل ء جیل بسنگ ء
 مان آتہ۔ قیدی پر نماز دو منوریل پلا ء وتی کوٹواں در کتگنت۔ قیدیاں
 چھا خدا بخش دلینہ۔ کہ اے مرد ہمانگ انت۔ وڈ گارہ آپرہ ستریکیں
 نر عمدہ ہم حکتی انت۔ خدا بخش شتہ یگ ء بیتہ کہ تی قیدی رہ اچ نور محمد ء
 پول کتہ۔ کہ تو چے ء سر ء جیل ء آحتکے، نور محمد وتی قصہ ء شروع کتہ
 کہ من ذی وتی ڈکار ء جوٹ ء بہا ینگا۔ تاں چو نیمر و جہر و دخت ء من
 کھین آرتہ۔ لٹ بہ سر ء رینگ وچم ہنچو وتی دیم کہ کر کتگاں تہ من دلینہ
 کہ من سنگت خدا بخش ء منین بنور ء منین کلیرہ در شک ء گول
 جگائیں مرد سے روگنت۔ من رنرب زرتہ۔ بلشان ء پوشاں ء گول چگ ء
 من اچ بیڈگ ء کار کشتہ۔ و ساد گڈ جہ۔ منین کہ من ہیڑتی ء حیاں کتہ۔

تہ من بجا رہے۔ اے منے شہرہ منڈے دھکے اک نام سدوانت۔ سدو و رکو
 رنت پر شخند گانت۔ گیوار گول۔ اں مشتق ات۔ لڑا ریں چم پتی اتنن
 دیر باز، در ماں بجاں آسمان پر برزی ہور گیں سبزی و نمک اتنن۔
 جھٹ کتہ دست و گپتہ۔ گوانک جنہ لوڑ ینتہ۔ سدو باسدو باے سدو
 منی گوانک و چہ باز دیر شنگت۔ من سدو و سری کشتہ و تاننہ۔ سدو
 حک و دانہ و آحتہ۔ وتی ڈھاگ بتکہ و لوگ و نیمگ و راہی۔ میکان
 ماشتا پی آنکہ سدو و مات دینہ حال و اتوں گول حال و انشان پر ات
 (فریاد) و لوکر ڈڑتہ۔ منا گپتہ و جبل و آرتش۔ گول سے حال و اندر
 چکتہ۔ یک زور اکیں واسوئے جتہ و مزین در واذگ و نیمگ
 گڑ کتہ۔ گول پنجگاں وتی سر آسین در واذگ و جتی۔ قینیاں جھٹ کر
 داشتہ۔ خدا بخش و تار چکتہ و پہ زور و گوشتہ۔

من و ملہ دست۔ من رواں، ہمو دارواں کہ مچی منی زیندہ منی
 امیتانی دنیا لعل سدو شتہ۔ من ہمو داں رواں کہ ہما ڈیہہ و منی مات
 بے و منی ویم بے کر شکے اڈے انرس بنت۔ من ہما ڈیہہ و رواں
 اکو دامر دم پہ زراں بہا مینت۔ بھاگیہ و سیر کینی بے جیائیں کر کو
 نظام بیت۔

گپتہ جبل و بار و داران خدا بخش و دست پاد بستگنت
 ڈاکڑ آحتہ لکھتہ و داتی کہ اے قیدی گنوک بیتہ۔ کر و کوریں۔ گنگ
 و گنو کیں راہ بند و خدا بخش گنوک کتہ۔ ملے دامر و جی و ہما ڈیہہ
 خدا بخش و ڈگار و مزین کیلر و در شک و نہ کہ سدو و دانہ
 گنو دات و کشتہ۔ پہ وتی مراد اں پیرالی منتاں کنت۔ بکڑ

حکیم نامذیب دانی گول سرگواتال زرو زدر ۶ شاپه ی عودتسه

بلوچی اگست ۱۹۵۶ء

ط - روقی

بے مرادین ماسی

ماچہ شیر و کباب در و رشتاں کہ دگ (سٹرک) بوکتہ ہمارا ایک کلمہ
 نظرات سنجیں گوات ہنگہ سے پیشانی، چکرت موسم بوتہا زندانہ
 کیف موجود انتہا۔ اچ دورہ آپا پیچنی نگر آبشارانی شہر
 و شیں ترارکات۔ یکا خاصیں درہ ہوسکیں بوکے ہر موسم کل
 ہاتلان ات موسم ہرند ارگٹ و چاہا جت۔

یک گوندیں ساعے ماہما کھڈل بودیم و اوشتاتاں ماچے گنڈا
 کہ یک اسپیت کو چکایں (اسپیت رنگین) ماسی کے خاکے
 کونزگے ماں دست وچہ کھڈل و درکپت آئی چیم ہرماکپت بے
 زیات خیال نہ کرت۔ ہزارانی مسافر اچ آئی اے کھڈل بودیم
 و گونتت آہما چار راہ ہوسر و نشنتت کہ چہو داں ہر روح اللہ
 گونت۔ آئی وئی یک بتائیں دنیا کے آباد کرتنت و نشنتت آہما
 معلوم ات کہ اے مسافر کے انت ہ کجارت ہ پرچے روت ہ
 اے ماسی و عمرسی و پنج مہل سال ہونیم و ات۔ مگہ چہائی
 چہائی ایشک و اشک و سیاہیں نشان و کہ سچان آئی اسپتیں ہ
 ہوسیدگی و پنچ معلوم ہوت کہ اچہ وئی عمر و پلسیر پیر لوتہ، من ددی
 وار و محسوس کرتن کہ آئی۔ مے نیمگٹ پہ بے پروا ہی سبل کہت
 پنچ معلوم ہوت کہ مے ڈول بے میار ہیں انسان و آئی باز
 زندہ چارہ راہانی ہر و دیتہ۔

نگاہ پر بزمیں محل و مہاڑمی ہر اسپتیں دیواں و گنگران کپنتت و پدی
 کہانت آئی حال پہنچش ات چش کہ یک باد و کیں بشرط جے و تی
 مہی میں گوازی ہر سر دنی تپنت کپنتیں موڑی ہر بہ بشرط ہر ایریکنت
 من آدنت ہر زنگے اتاں و دنی پس ہر دل ہر اندازگ ہر جت
 کرت نہ کرتاں۔ مرد جی جت کت کنان۔ آ باز یک غیرت مندیں
 انسانے ات۔ مگہ کہو لے ہر لہتیں زندگانیا فی چڈا اینگ ہر خاطر ہر
 آئی منابہ یک ہمارے ہر دپے دور دات دوست ہر بہتاکرت
 مناچہ دنی پس ہر گلگت نیرت بلے چہ و نی مشومین بخت ہر ضرور
 گلگت داراں۔ اے دنیا کے تہا ناداری و مفلسی چہ مچان مزنیض
 گنہے۔ چہ غریب ہر دست ہر مردم چے نہ کنت ہر مفلسی ہر تہا گہ سچی ممکنے
 تو ذلیں بے زردار گہ ہر جی کنت بکنت تو آیان ہر کتے سچی گوشت
 نہ کنت۔

من بے لوطین گسان کہ داخل ہوتاں تو منی دل ہر بانہ
 ترس کپت من دنی پس ہر لنگگ گپتاں کہ منی پس رچکت و دنی
 لنگگ ہر احلاص کرت۔

مہا جنک تھی گس انت۔ من سر پاپ ہوتاں انیکس لوطین گس
 چوں منی ہوت کنت مے ڈولین مردمان ہر چو کپدار ہر چشین گسا
 ہر چو روگ ہر نیلنت اے لویک مزنیں حاکمے ہر گس معلوم ہریت
 کی چوں ہوت کنت ہر منایات نہ انت کہ اے گس ہر تہا
 چکس کوئی دکرہ اتنت وقتے کہ چہ زند ہر شومین روچان
 شکست دارنگیں مے اے گونڈیں قافلہ اوداں رست

تہ بازیں مولدے مے دیم ء در کپت ننت چہ یکت کوئی ء بہ
 ء چہ ددونی ء بہ سہی ء وقتیکہ چہ سہی ء بہ چارہی کوئی ء شتان منی
 سذت آئی گڈی دار ء منی نیمگ ء سہل کمرت من
 یں روتج آئی چانی ار سان ء بے خیال کمرت نہ کنناں آئی
 پجات آنا چیرے گوشگ لوٹت مگہ گوشگ نہ کمرت
 گٹ ء پیر گریوگ لوٹت مگہ گریوگ نہ کمرت دست کیں
 بوت وچہ آئی پدند وازگٹ بند بوت منی ماس گون من گون
 پیشا منی دل جم ات مگہ من چہ نرس ء لوزتاں انیکسین لوٹہن
 انہ ساز و سامان - ایٹی تہا انسان ننت ہ سلعے لڈی
 کہ چنتے ماسی ہے گس ء تہا اکلزت پن زیاد جو انہی سچ و سہ
 اور ننت من اے پچان ء کہ دیتان بازوش بوتان منی کسان گور
 زندیس دڈین پچان گو سذت بلو کین ابریشی یں پچان ء کہ
 من دیتان من چہ گل ء خدیتیاں -

اول منا غسلا نہ ہ تہا بہ لٹش منی جان ء اش ششت چہ
 پدانا ہا پچانش بہ جان ء دات دوسے مولدان منی سہر ء بہ جو انی
 دگو پنت منی جان دسر ء وش بو جنتت -

من ہبکہ دحیران تاں کہ منی انیکس پرچے خدمت چہ منا عار
 (بالور) اے جو رکننت منایک تے ہر دیموئی کننت منا
 گپت پچ گت وگان نہ ات من کہ ابریشی یں پچاں دیتان
 چہ دشی ء گنوگ اتاں منی ماس چرٹ (بارکل) چپ ات
 مرک پچہی ء گپنت من حیران تاں کہ منی پچان ء گندیت

وشن نہ بیت آپن دتر پپے ندر و صدقہ نہ کنت باکیں آگوں مان
 کت و کینک کنت ہ من چٹ عاروسی جوڑ پوتاں چہ ایشی گڈ منا
 ہوش نہ کپت کہ چکس دیو پدیک بدرنگیں شکلے زندو ہتیار و پین
 مرد کے چو ہنار کو تھا احموت دراہیں مولان وئی تھر پائی دیم و جہل
 کرت و سلام دات آزندیں و بے وڈیر مردکے ہورت ہورت
 و منایل سنگت و لگت من کہ اے مردکے و دریتان مساجہ آئی بداحت
 و لغت آحت مگہ آئی چہ خرس و (رچھو) وئی دشمنان دراکرتت و منایل
 کرت منی دن و ترس کپت من لہ نہ تاں پپے کہ منامدو ہرت کہ بیل
 ہے نہیں مردم و حکم بیت نہ

لہ ہنار و وئی مولد و انشار و کنتے کاسم ہنار جوان چہ ہنار و وڈ
 وڈیں نان و وڈلگ اور تمنت و اپر کہ تمنت گوتشت ہر ہتگیں رانے
 من دیم و ایرت کرت من ایرنگت ہر ہتگیں ران پچ نہ دیگتاں
 پیمشا دت دوت ہر وگ و لگتاں پداوش بوٹیں کہا پانشہ
 من دیم و ایرکت باز و وڈ وڈیں چیز ایر کرتنت من حیران تاں کہ پچ
 بوری پچہ مہ وریں زند و تھا اولی یں وار و چو وار ت من آر و پچ و
 دیتاں چیں و شیں و گت مگہ مزا ماس و ہچی نہ وار ت من حیران تاں
 کہ اپر پچ چشیں جو انیں دراکان نہ وار ت نان خلاص ہوت و پدا منایک
 مزین کر کے ہر سر و تار نہ تمنت سارہ می ر من گشت کہ بلکیں من
 تین کرتے ہر سر و نشگان و ہن چیر و درست جتاں بازہ نہ میں
 جہے ات مزین مردکے و من اسے حرکت و رادیت خندت
 دنا آئی خندگ باز بے وڈہ معلوم ہوت دہ لگت سارے و رندیک

بتا آحقن دہے کھڈل ۽ تہا کپتاں۔ اے زھگ ہما مزین
 مردک نشانی انت من ہے زاہگت ۽ رودنیگاں ہنی مرد
 مناہر روچ شگان جت، من چٹ تنگ بوتناں بہر روچ چہ
 گر وگ و فریاد و گہ چارگ نہ منت۔
 آخریک روچ مرد ۽ ہم مناہشت وشت لون من و اے
 زھگ۔ بس من وے یکیں زہگت کہ یک مزین مردکے۔
 ہشتانی انت۔ من پوریات کنان رنان دران دلے زہگت ۽ نان

دیاں۔
 بلے ہنی دل ۽ شت و من شمارا نہ گوشتاں کہ ہنی پس باز دیہ
 اندگ نہ منت۔ آئی خود کشی کرت باہر ہم ہمیش ات کہ آخو د کشی پکیریم
 شابلکین چہ منی اے دستانگ ۽ بازوش بوتگت مروچی من وئی وقتہ
 اورا ہما مرد ملن ۽ اشکنائیلناں کہ دانندگ و تعلیم یا فتنہ و سر پدے سنت
 کہ ندر ۽ تہا من مزین گپ جنت ہما کہ بہ مردم گرمی (الننا نیت)
 ہما ہما دنیا ۽ روشن کننت باز کم مردم نیت کہ چہ منی
 اے وقتہ ۽ سی نیت، مگہ من وئی وقتہ ۽ شمارا
 گوشتاں مناہشتہ منے ملک ۽ ضرورت نیت،
 من یک مزین مردے ہو گس بانکا

چہ پشی پدائی خدیت، و پدا عاک ۽ کو تزگ مار
 اورت ہو گپت و دیم پچہ گت، ۽ آپ ۽ آہ گ ۽ شت۔

پاک منت چیا ہینچک، شعر و نوازے آئی، گوشاں کپت کمیں دیر،
گلکے دیم پے راہ پیداک ات گلگ، سائبان، یک پر در دیں
دسون ناکیں شعرے جنگ، آئی، شعر و سر حال ایشت (ع)

بیا کہ زہیر منارا نیلنتیں!
رنب رنب، جنگ کاہنت آپ، چومش صباح، سارتیں گوات
ہن ہنس ندنت تہی شوندا ت، بیا کہ زہیر منارا نیلنتیں شعر و اں ہدرا تہنگ
ات کچا ہالی یک زندگ دے، کو کارکت و گشت، بگوش ارطے بگوش
شکر دل، اے دیر سریں راہ و سیاہیں شپا پہ بے نوار می نگوزنت
کینگی و خیال، چہ انتارانی تپاسگت، بیر و کت دیم پہ ہماشو و کو کارو
نیمگ، وشت کتے، گتے زانا آئی، نہاں، تار دست جت، نت، آئی،
راچک، وناشت گت سک بلند ووش ات بھوش گئی، آئی
وہنیں دروے دل، ہوا نگاہت آئی، سار بان، شعر و لپوگوں اے
گالاں بناکتا :-

باغانی کپوت ووش آوازیں بے توار، وونی، روچاں گوازیں امر و زہ
دانیستیں بازیں بیا کہ زہیر منارا نیلنتیں، کینگی، درد منیسا دل، چہ در انگلیں
اے چاریں گال شپا، سیاہ و تہا رمی، و درازاں بیت وشت دہما گلگ،
سدا ہاتانی گوشاں اپہ کپت، نت، سرد وین، نیمگ، یک بے نوار می،
وہاں فسانت، ادا نک، و گلگت ہم، آنک، درست یکے، و درار، نت، ارطے
داجر توہ کی مرد ملے، کہہدا شہسوار، کینگی، بوجوب، تربیت، لوتچہ بندن، پیداک
کینگی، و گوشت، ہو کونٹ، چہ نہا داہنت، بارے ہشتاد کھدار کینگی
وشت تلاما، ایک گول مارا چار، دانگ بدے، کینگی، و چیزے، ماہیک

اھال ہدات دآھان چہرے کلونٹ۔ ہرکس عوقی راہ گہت و شہت
 ننت بلے کینی ہوتی گشتگیں شعر آئی ہد دل کد بیت۔ آوقی
 روحانی ہک و شیں ساعے ہد دل سوچیں ترانگے ہکیت اسے
 ات، آئی ہکسانی ہوہبل ہلے آئی ہوسیر دوسال ہوسیر یک مالدار
 ہتگ ات ماہان آئی ہکسانی ہدوست ات ایکیں ہیتگ ہر شہت
 دمن ہیتگ اندنت بلے ہوسیر ہرند ماہان ہومرد آئی ہوروقی ہیتگ
 ہرتگ ات، ماہان ہومیتگ کینگی ہوراہ ہوسروات یکت ہارے
 ہودل ہمارہرکتگ ات کہ ماہان ہوجاگہ ہومان ترہلے آئی ہوقی دل
 رابح کما رنہ کنگ ات۔

ہیں آئی ہودل نہ زانے چہ آئی ہچند اگیش ات دایکت ہودل
 ہوارہ ہوخیاں کنگ ات کہ ہاریں ماہان چون انت ہاریں چہ
 ہوانت ماہان ہودل ہوانگت منی داھگت است ؟ اے یک
 سوال ات کہ آئی ہوگوں وت ہکت بلے ہاریں درد و دغاں چہ ٹپ
 وار تگیں دل ہوج پتو نہ دات ہدوت جو اب ترہیت کہ ماہان کدی
 بلے حالی کت نکنت من ماملوں چارگت ہالم ہورواں
 ہہما شپ ہ بانگواہ ہ وقت ہ آئی ہوا شتر ہ ماہان ہومیتگ
 ہونیمک ہوگت ہات ماہان ہوہم پہ کینگی ہوسک دوستی ہوا ستانہ
 بلے دنیا ہوے دودیس کہ یک پیمانہ ادشیت مروچی دوسال ہوہم
 کینگی پہ آئی ہومیتگ ہورگت ہات ہماری ہ وقت ہ کینگی ہ ہار
 ہومیتگ ہوشت و رست یکت مردے ہوراجت کت۔ آئی ہوسر
 دات ادل ہودیم ہوگردان ہوگردے ہما ماہان ہولوگت انت

کینگی بہلہ دے سوج پدے ماہان بولوگ ء شت ورت اشتر مشاک ء دار لبت
 اے دنی ماہان شیر ء منٹاک ء ات آئی ء کہ کینگی دیت بہنیرگ پلہ دات تگر و
 کتاں کت دگدان بولپش گاہ ء پچ کت کینگی لشت ماہان ء دیر دیرین و ش
 کت پادانگ سودگے ناؤ پر کت قدہ شیرہ بہنیرک ء ابرہ تیک ء ادرت و کینگی
 دیم ایزکت ننت و ت یک کرے ء شت و لشت کینگی ء یک دیارے ناچہ
 سودگ ء نرت و دپ ء کت قدہ بوشیران چہ یک گلے گپتے چم چت
 کت نرت و ماہان ء چارگ ء لگت دو میں چم ماہان ب دیم ء ساگ ء انگ انتنت
 گنتے زانا ماہان ب دیم ء آچیرے شوزے ء ات ماہان ء سر چت کت د و مینانی چم دوچار
 کت ننت کینگی ء و تی ہوش بر جاہ کت و گشت تو مناج کارے ء ماہان گنتے چہ
 ادب ء پد ریت ہر دیک دگرے ء پینچ چارگ ء انتنت گنتے زانا یک دگرے
 ء اچہ آرگ بوجہر ء ننت شرس ساعے پہ لے لوار می گو رت ماہان بوجو اب ات
 ماہان لے اتاں پینگی بوجو اب لے نہ ات گنتے زانا کسے ء شل سریں کارچے ء آئی ب
 دل بوجت آئی ماہان دپ بوجو ریت ننت دست مان سودگ بوتا خنٹاک
 نرت اپہ مزین مشکلے ب دست چہ سودگ بوتا د رکت ننت و چادر بولڈب پربک
 کت پادانگ سوارس پاد ء کت ننت اشتر مشاک ب دار ء بونک ماہان ب در اکتیت
 تو ہلک نا ماری نہ کت ء ساعے بجل ناماری بکن ! منی لوگ واجہ چہ رنگ ء
 کیت گرم ء سارت کن گڈ ابرو ء کینگی ء پ پینگیس گٹے جو اب نرت نرت تو کہ
 من بوجے تو نیارے پر من لے سارتیں ساہگ گرم نرت در آمد ء سارتیں ساہگ
 بچہ و دیک بوجے بوجے شتر نرت انت اتی ساہگ پر من میں سارت نہ انت کینگی
 ہوق اشتر ہا رکت و ر بادگ بیت بلے نہیں آئی ء ر پاداں جو اب دانگ ات آئی ء
 چہ راوور و لان ات بلے آئی بوجہ بوجہ نہیں آہو کھمے دل بوجہ دیم رپہ دنی چہ ا
 چہیں ہلک بوجہ بوجہ پریات کمان دسر زندان بوجہ وگ ء ات ۔ (رہت)

مراد سام

گہرند

ایسے پنچھی سال ات کہ ہور سے تر پیسے ہا ہم نگو ر تنگ ات . یک تو
 ڈ کالے ہا ملک ہا ماں شانتنگ ات . گلہ ہا دان پہ نشانی ہا
 ہم نیت ات . چار کیا س سہرو پہ گلہ ہرے مشکلی ہا ر تنگ ات .
 ملک ہا مزین وردے ات . جہنگ ہا سہر ہا بہا بینگ ہا ات .
 ورنج پہ قضا یک نیک بختے ہا زاورگ ہا ر تنگ ات . غزن کہ پنچھی
 ڈ کالے ملک ہا تہا کپنگ ات کہ مات و پتال و تی ساہ ہا چور
 تریں چک . بس سر ہا بد اتنت . کس کسی نہ ات . ڈ کال ہا ہا مگلیں
 کہ مرگ ہا چہ ایدگوں کیسے ہا سہنگ و جتا کنگ بنیتنگ اتنت .
 بہر بہر و لکر کنگ اتنت . کہہا شہسوار ہا ورنائیں پچ قاتم ہے ڈ
 ملک ہا کنا بینگ ات . آچہ شد ہا سا مار ہا تنگ ہا مشظ ہا
 سپاہی بینگ ات . کہہا چوچ ہا غماں ہر و حد پر سیگ ات گئے
 آئی ہا ڈ کال ہا پرواہ نہ ات . اگہ کہ آسک شد یگ و وارات پچ
 غماں آئی ہا راچہ ڈ کالے شد و ہاری ہا چہ ہم گیش پریشان کنگ ات .
 مردچی کہہا کاپر ہا چیر ہا تحت ہا سر ہا نشتنگ ات . ہے کاپر ہا
 دادو پس ہا پورست جگا ات . کسانین چک و چوریگ پہ پس ہا پورست
 واسطہ آگر بینگ و کنگ اتنت . کہ کہ ی دادو پس ہا لاپ ہا چاک

بنت۔ دامراپ ورتے دست بکیت۔ اے پس کہہ اے یہ زمین پیر
 مہ جرات کنگ ات۔ کہ منی چک چہ مشقظہ پدائیت، ہم شش ماہ
 سرے یک لیے جرات کنگ ات۔ دادو اے پس پوست جت، پمیر
 کارج زرت۔ پس بڈ چانک اے ایر آدرت۔ پس اے سٹیں بڈ دست
 چہ بن ہڈال اے برت و جتا کت۔ کارج اے گول گوشت برت و دیرکت،
 بڈ دست اے روج اے دیم اے میرت میرت اے چارگ اے گت۔ کہہ اے
 گوشت، دادو شری بہ سرا بچارے باریں، امبرو موریت یا نہ، اے
 ذکال اے مخلوق سیاہ کارکت۔ دولت و سامہ ارتن و شدہ کشت مت۔
 درچک و دارحشک و ڈ مگر بیت انت۔ اللہوت چہرے بیاریت

باریں ملک و حال چے بیت!

دگر ہم چہ و پنج مردم جرات اے بوجہ گران بتیگ و اتنگ انت۔
 نین درستاں ہم دادو اے کرچ و کوسین دیم اے سک داتنگ انت
 میرت میرت اے چارگات۔ کہیں دیر اے چہ رند دادو اے گوشت و اچہ
 اے بڈ دست اے حالے گون اے دادو اے ذینگتا جمان دپوات کہ و اچہ
 داینت گوشتے حال خیر! تو پد اشری بہ سرا بچارے، باریں بڈ دست
 چے گوشت!

کہہ اوتی دپ بہر تو ام نکت۔ و بڈ دست چہ دادو اے دست اے پچ
 گت۔ و میرت، میرت اے چارگ گت۔ دادو اے کہہ اے سوچ دات
 گوشتے و اچہ، ادا بچارے اے جاگہ اے باگندے۔ گوشتے زاناں و زہے
 مان شانگ! منی زانگ اے فرنین ہور و باران بیت۔ اگہ مور نہ بیت
 گوارا اے یک لہین یہ گوات و طوفانے ملک اے سرکنت بے منی خیال

دل بیت سر کس ہا سرار کت و ویت بے کہل یک ہم ء دتی چک ہ
 بابت ء خیال گنگا ات۔ دل ء گنگا ات کہ اے پانزدہویں روح نہی
 غزنت۔ منی چک کیت۔ من من آسار پداروگ ء نیلان اہ مزین
 جراث انت کہ آئی ء دستار میں من بیتگ۔ خلاء مہربانی ء چہ
 آجوں و ت چار کلدار ہم کاریت۔ من آئی ء راز مزین دہل و دما میاں
 جوں سیر دیان۔ آہے خیالانی تنہا ات۔ دانکہ و اب کیت۔ انسان ہم
 عجیب چیزے۔ یک دمانے ء جہر ء زانت۔ و سالانی خیال لال کنت۔ آخر
 ہماروچ ہم اتک، چار کی ہا بنریں کوٹ پاکڑہ کت۔ یک پنادے
 دیکھوئی ایں پٹھے۔ پاکڑہ ء سر ء تخت و بست دتی تو فرنگ
 نذت۔ ننت چہ کہد ء موکل کیت۔ دیم پہ بدن ء ر ہادگ بیت۔ بے
 مردچی آسمان جہران الکلپی ء پوشتگ ات۔ ہنچیں جہر انت، کہ
 گئے زانہا نہیں ہور بیت۔ تمایں مخلوق گل ات۔ کہ منی جہر ایردینت۔
 ملک آبدان بیت۔ اے ڈکال ہا شو میں روح۔ رونت۔ جنگل و وڈ
 ہزینت۔ دلوتانی دپ پہ کاہے ء سک بیت
 سے روح ء مسافر ی ء چہ رند چار کی بدن ء رست دور روح ء
 رند آگوت آتک، آئی ء واجہ گون ات۔ چار کی ء چہ تیاب ء بوجیگ
 نہا واجہ ہر و بڈ کت۔ و آورت ننت۔ یک روچے ہمو و انشت۔
 کنت۔ اندگہ روح کوچہ او دار ہادگ بیت ننت، تمایں راہ ء واجہ اشتہر ء
 جمانات چار کی اشتہر ء دیما گون ات۔ دور روح ء رند آیک میتگے ء
 اتک ننت۔ اے میتگ واجہ قاسم ء یک دد ستے ء ات۔ آیانی
 میتگ چہ ادا نیم روح ء راہ ء ات۔ واجہ ء چار کی ء راگوشت۔

چار کی تو پسیرا برد، زمین و اجہ ء حال بے سے من اے گرم ء مہا سادات
کنان۔ خدا بکنت۔ پشی من کایاں؟

چار کی گلی بیت۔ پر چیا کہ کہدا ء حال دیگا چہ، آئی ء کا ایک بیگلیا
شدار سے ء ایت ات۔ چار کی مہا دمان ء چہ او دار مدوگ بیت
مرد چی ہم کہدا کا پر ء چیر ء نشنگ ات۔ وچم یہ راہ ء انت۔ آئی
ء دیر ء چہ چار کی ء رادیت۔ پچھے آورت، بے آسک حیران بیت
کہ چار کی ایوک ء پر چہ پیدا ک انت؟ کسانین واجہ کج انت؟ انت
کج انت؟ چار کی ہم اتک درست، سلام دات۔ سلام
ہنگت چار کی ء دپ ء ات۔ کہ کہدا ء پ ترس و حیرانی حبت کت
چار کی تو باریں ایوکا آتنگے۔ ؟ واجہ کج انت؟

چار کی ء کنت دگوشت۔ واجہ ء کہدا محمود ء میتگ ء نا
وہ ء جلتگ۔ نما پسیرا راہ ء دانگ ووت پشی کیت
کہدا ء کہ اے و نشیں حال اشکت، آئی ء دل ء گر گے جت براب
ء را سکل کت۔ کہ با دا چار کی ء دپ ء شیر بکن۔ کہ و شیں حالے آدنگ
دوبرو پور مگ ء دو پس گھین کن و بیار۔ پشی کسائیں کہدا ء مہانی کنیں
ساعتے ء رند سے حال چو گر و کے ء تمائیں مینگ ء شننگ بیت
مزمین پنج و تاگے شروع بیت۔ مولہ ان دان زدت سنت۔ پد خنبر ان
شت سنت۔ داد و مرو چی پدا و تی زنگی ایں کارنج ء تیز کنگات۔ یک
کے دار ء جنگ ء شت۔ بے مرو چی ہم سک جرات۔ روہ اار
شت ء نیمگ ایک یہ گواتے ہم جنت بیان ات۔ برے برے گرد کی
ہم شہم کنگات۔ نماز ء چہ رند واجہ قاسم ء کہدا محمود ء دخت

کہہ۔ محمود ء آل ء را باز منت کت کہ شی بجل۔ باندا برد، بلے واجہ
قاسم ء ینشت۔

بیزیں کوٹ کتک ء گواز کنان ات۔ وپنازے پیداگ ات۔
دن میگ ء چہ کمیں دیر آئی ء را ہے سید گوات ء گیت بلے گوات سک
تیر کنگات۔ پنچ تہارات کہ چم پہ چم ء میم نیا تنگ ات۔ کہدا قاسم ء
کتک تاب کت۔ مچی ایں ڈگارے بند ء سر ء کا دانیں کبیر ء نیمگ
ردگ ء لگت۔ آتاں کبیر ء نہ رست کہ مور ء ایردات۔ بلے منجیں
طوفانیں مورے کہ چوشک ء دپ ء رچکا انت۔ تر مپاں گوں ہور
زد نکل رچکا انت۔ یک یک تر و نکل ء کدے لارگے بیت۔ کہدا قاسم ء
اشتر کبیر ء بند ء گوں لبت۔ دت کبیر ء بند ء بن ء تکہ بکیت۔ دلشت۔
کمیں دیر ء رندگر نہ ہم گر ندگ ء لگت۔ پنن جبر ء منچو گر ندگ ء ات۔ کہ
مردم ہر جگر مال لاپ ء تہا لرزنگ اتنت۔

کہدا، شہسوار لوگ ء تہا نشتگ۔ ات۔ چار کی راہ ء حالال
گول کہدا ء بان کنگات بلے مرد چی جبر جبر ء سر ء کہدا زور زور ء کند
ہم رات۔ آ باز گل ات۔ پر چیا کہ مرد چی پر دگار ء رحم کتگ ات۔
ہر میگات۔ اپنچو روج ء چہ رند آئی ء چک ہم پیداگ ات۔ یک
انگاہ ء زبردستیں توارے بیت گشتے زاناں آزمان ترکت، یک
رے زمین ء د آسمان روک بیت منت۔ دیر یک بوسگے ء توار بیت
گشتے کہ کوہ ہر کپے پہ زمین ء کپت۔ کہدہ جاہ سرات۔ ہنچوٹن ء در آتک
گشتے چار کی منی خیال ء گر نہ پہ زمین ء کپت جھٹیں توارے پہ کسائین
کہدا ء دیر کت۔ سہگت نیا تک۔ خدا میں کہ ہمدوا بحلیت۔ مرد چی تہریں

سور و گوانے۔ ہرے کبیرا پر ڈن بے ادشتگ و نہ اشنت۔ پھانگ
 تھا آتک۔ بے کبیرا بے دل و گشتے زاناں یک ترس و سوا سے
 شا زگات۔ ہار کیں سیاہک آتک۔ سیاہک و گشتے۔
 شاتوارا شکت۔ خدادات بے گار بے کادائیں کبیر بن انت۔ کادان
 گرد کنتگ۔ اے نوار گرد بے انت!

بلے نین سور حسدت بیان ات۔ میتگ بے مردم کادان
 روگا انت۔ چار کی ہم گون ات۔ اودا کہ شنت ننت۔ چارت
 دانکہ کبیر دو کب انت۔ کبیر بے پرشتگیں شاح بے چیرا کبیرا بے
 کوٹ و گردن گنگ آ میگا انت۔ چار کی بے پر یاتے جت۔ کبیر
 پرشتگیں شاح بے سر بے کیت۔ نین اند گرد مردم سر پد بیت ننت
 ہار کیں کبیر بے شاح اٹل چیت کت۔ شاح بے چیرا کبیرا قاسم
 جون وراتک۔ نین واہ ویل بیت۔ چار کی پر یات کنان بے
 میتگ بے پیدا ک ات۔ آئی بے رند بے دگہ چار و پنچ کس تچان انت
 دھ یکہ اے جر کبیرا شہسوار بے سر بیت آئی بے دیم جو تا بگ
 ترا ت۔ دپ بے چیک جرے ہم نیا تک۔ لوگ بے یک و اد
 زارے شروع بیت۔ اندگہ مردمان تحت زرت دیم پر بیت
 شت انت۔ بے کبیرا بے خبر نرات۔ کہ بے بیگا انت۔ آجران بے
 ات۔ آئی بے چھاں یک ارس بے تر بے ہم نیت ات۔

جبران گورت۔ دشت ننت۔ ملک آباد بیت دادو بے بد دست
 جرزاست بیت۔ بے کبیرا واسطہ اے آبادیں جہان تہار و دیران ات
 ہما کاپر بے چیرا کبیرا نمان زمین بے سر بے شتگ و کشک بے چار گات

ترانے چیا آلی بوجھ ہے کٹک آسک اتنت جلالانکہ آلی
 پک کہی پہ آتگ وشتگ ات ہم :

پوچی کراچی
 جنوری ۱۹۵۷ء

شیر شکر می

ط حدو

اے اچ بتن ء جڈ و نہات .

اے چ مرچی ء سے سال ء پیش دنی مات و پت ء چمانی دید
دایتانی فیھ ہنات . ایشی ء ماد و از دہمی جماعت ء و نت .

یک دہے اے مروچی میں جڈ و ء دتی جبر پچ ہٹا ہنٹ
بدل کرت ، دتی پٹ (مود) گوں و شبو میں عطران مشت . راستی گوں
کشتگی ء کہ بانگو ء پ پڑھگ (وانگ) ء کالج ء جنکائی نگاہ یک
برے ہیرنگ ء پچ ہنستی چو کہ مور من گار ء (موران) ہجور (خ) ہن
کالج ء جنکائی وہاب ء ورنارونج ء تیر و دارانی (تیر دیگ) . لافری
ہر بانگہ ء کالج ء جنکال گوں دتی وز گہاراں تیر دانت . کہ کوہ پردش
اے ورنارونجائی تیر داراں ہر روچ گوں تیراں بہریت یکے
گٹت . ویکے پر تیراں برا ہننت . پر کوہ پردش ء باج (بید) اتاج
جنکے ء کہ آں آہنی چکی سنگت و بلوچی سٹریٹ ء . ہمسایگ گراول
پلات . تیانی روگرانی اسر ء مورد مدگی حیاں دہ نہ گت .

پیشی ء جنکال ماں وتی نیاد و دیواناں آہنی نام انٹر تک
پرواہ ، بہنگت . کہ اے چور داتج دتی ورنائی ء گوات ء سونہائی

اوش رہے پرواہ) انت۔ نی کسی سرالیشی تک دہ نکسیت، کوہ دلیں
 جہکانی ارمانانی دلال پھر پھر (مکر مکر) کنوکیں کوہ پر و ش مروشی شال کوٹ
 مزین سڑک ۽ کندھی (کڑوا) ۽ وتی پاد ۽ دراج کتوشتگی ات۔ موٹر
 لاری، بگھی، انگو، آنگو مردماں چہ پری ۽ روگاٹینٹ، اردو، لشکرانی،
 درنایانی جنگیزانی (مڑوکانی) لاریاں چہ بستہ، ورنامار دی (فوجی تنک)
 چکتیں جراں واپواں دارگاٹینٹ۔

مردھی آزاتی ۽ روج انت، آزاد بینگوں، ملک و وطن آزات
 کتیں، آزاتی بکوہ بات، وطن آزات وزیندگ بات!
 کوہ پر و ش ۽ حال اردانی جرد درنایانی واپواں و باب برتگت
 کہ نامگانی ۽ دستے ۽ کوپگ گپتو جھتی (جکتہ) داتہ۔

منھراج ایڈ لکڑ و بی پرچے کہ مردھی آزاتی ۽ شادہ ۽ مرادٹینٹ،
 یہ اے دگ ۽ اے سڑک ۽ نین ملک ۽ مزین وزیر کیت و
 گزیت، آہنی ۽ روگی انت، اودا مخلوق پہ آہنی ۽ حیل انت
 آردھی آزاتی ۽ سر ۽ گوشتا تک (تقریر) کنت، آزاتیں
 ملک ۽ واجگانی حکم انت کہ پنڈوک ایچ پنڈگ ۽ بندانت
 پنڈگ ۽ انیشگ (پشانی) ۽ ٹکے

کوہ پر و ش ۽ دپ ۽ آج در کیت، "شمے آزاتی پنڈوکاں ۽ تہ پیداکنت
 پر پنڈگ بندانت، اے چون بیتہ بیت" — وتی منتگیں جم چرینتی
 دوڑگ (جہر) کنوک ۽ نیگ ۽ دیستی تہ پھارتی کہ اے آہنی کاٹج ۽ سنگت
 فتح عمدانت، گولنگاہ و چمانی ہو رہیگ ۽ ہر دو بیناں یک دومی
 پھارتہ، فتح عمد ۽ جھٹ کتوز و نڈ کو نڈ بیتو، کوہ پر و ش بھانکر (انباز)

کتے۔ "کوہ پر دیش اسے تو سے؟"

کوہ پر دیش، بجاروئیں (بجیں) اچھاں ایج سہریں لواریں لہر لہر کپتے۔
 کوہ پر دیش ترا چون بیتہ؟ تہ کالج ءو کہ یلہ داتہ پکوشنگے؟ چون کتے
 اسے ترا چون بیتہ۔ تہ دتی درنائی سونہانی رزیہانی، چول کتہ۔ ایرنگ
 پر چ کتے۔ تو تہ جہ و دہ؟

مہرات دشتگیں شیرگودان ءو نہ رونت تسی کلہیں پولانی (جستانی)
 جواب ہمیش انت کہ من تسی دیما گوں درنگیں جہر بہ نگیں گلک (موت)
 پریں تہم برا نشتگیں درنائی ءو گراں ہاریں منتگیں زیند ءو ڈھولگاں۔ "دویش
 چوری (چکی) سنگت دانی پول و گول ءو انت کہ سترک ءو آل سہر ءو چہ یک
 لہکو کیں (ترپو کیں) دراجیں موڑ سے مار ءو ڈول ءو تشکان ءو دیما تلان ءو
 پیداگت۔ آہنی ایج اگ ءو (دیما) دواردی ورنادر ومانی (وتاس، پستول)
 بستگی ءو موڑ سائیکلاں سوار انت۔ اور ند ءو موڑ لانی نہ سد وکیں چہرے
 (قطار سے) گوں ہرزاتیں رنگاں۔

چو کہ موڑ سہرا بیتہ، فتح عمد ءو پول گول (سرسوج) ناپلیوی ءو اشتوانتالی
 دوگام ءو دیما بیتو۔ سترک ءو کندھی (کر ءو) پادانی، پیننر مہارکتو دویں دست
 یں دالو (یلہ داتہ) چو کہ ہیں (سنگ) بہ، بت ءو ڈول ءو جکتہ داوشتاتہ (کہہ
 پر دیش سئیات۔ زانتی کہ اسے اردی سلام انت۔

چو کہ موڑ نزدیک آہتہ کوہ پر دیش ءو دیتہ۔ موڑ ءو اگ ءو نشتن ءو
 جیٹ ءو) موڑ ءو سہلوک (ڈرائیو) موڑ ءو سہکلا مینت۔ پدی لشتن ءو
 یک دوری ایں (پزدریں) دا جگے کہ ایج لاپ سیری ڈرداں (ورداں)

مہر میں گرجے ات۔ چھاں شیگس چاڑتی ء (ایر کرنگ) نشنگی ات۔
 چھی راستی عام سئی زانتی یا پہ نہ سئی زانتی ء زور ہو پڑ ء عام دارگا مینت۔
 (غرض جنت) مئے وزیر زندگ بات۔ آذانی پادار بات، وطن آذلت بات،
 کوہ پر و ش ایچ موڑاں نگاہ تر نیتو وتی سر ء یر نیتہ برنگیں بدو، حشک
 دلا گریں شنگیں کیلڑ ہو ڈولیں (چو کہ رخ ہو کر جو گزرت دستانی کرانی لہاسک)
 آرد یا نی گر پخ جھاں گوں گو نڈی گنگ ء دو سار میں ارس تر کینتور پینتہ،
 آ نہی برنگیں پادو سر ء پر نیتگنت پر آذانی ہو واسو داروک او موڑو وزیراں
 نگاہ دار وکین مردماں نہ دیستگنت۔ چڑ و کوہ پر و ش ء دت پر نیتو دت
 دیستگنت چو مذہبی قیامت ہو ڈول ء دت کاریت دوت گندیت
 موڑانی چریک پہ دومی رند ء تلشکان ء وتلان ء گو ستو جہتگنت۔
 (حلاص بو تگت) نین چڑ و یک لوڑار و میں (چو لوڑو ء) دھنڑے بھر گات۔
 کہ واسو دار و کانی دیمار چکات۔

فتح محمد ء دیم چر نیتہ گوشتی، "رات تہ باریں پہ منی روگ وتسی ایوک ء
 الگ ہو بوجھار ملور) تہ نہ بینگیے؟ من لا چار تاں، منی ڈیوٹی ات من سر کار ء
 کہ ء دار و لا کراں؟

"من سیباں؟" کوہ پر و ش ء گوشتہ۔

"تہ دتی قصو ء تہ کن کہ تہ ایچ کالج ء ہما انٹرنگیں (بے پر و ا، میں)
 درنائی دملگی ڈیل تاں اسے جڈ ولی ء چون آرتے" — فتح محمد ء بول کہتہ۔
 تیل ابرات گوشتگیں روچاں پرچہ پٹیاں وادال ریچے۔ نہ کہ گوشتگیں
 دہر دیت۔ ونے دوبر ء کیت۔ نے کہ نین من گرت واولی و ہاں
 آرتہ کھاں۔ نین گوشتگیں و ہاچ گوانکاں دیر باز دیر ما گوشتگیں

میاں مرآحتگنت، دستگنت، کوہ پرورش، جواب داتہ۔
 "گدہ چیزے ڈس نکو (پیریں) زمینگ انت؟"

"نہ رات آہنی دیماجوان بات آہنی دہ اناج اسے ڈو کال موکلا مینتہ؟"

درخصت گپتہ)

تہ سہکر، یک بگی والی بہ آحتکو گو زگ، عہ بیتہ، فتح عمد، چودا بھی سہکر
 داتہ۔ "چرا بگی، دارا سے مرد، منی بنگلہ، دیستگے، برہمہودا پھیلیں؟"

بگی والا، دوئیں دست بستو۔ سلام کتو، گوشتہ، تھی ٹی، ڈو کلام

ان صاحب! ہمارنگ، کہ واجہ، پر مودا!

کوہ پرورش، جھٹے نادو، انگو آنگو کتہ۔ پر فتح عمد، آل بھا کر کتو،

چک، بڑول، بگی، سوار کتہ، بگی والا، چا بکے چکتو، مادن (مادیان،

اسپ) بونگ، تا پنیو مہلی داتہ۔ "بورجر (برو) آزاتی، روج انت

تہ دہ پر گہلینگ، تاج، سہر و آرات بی؟"

بگی والا، دھک ماں دھکی گوں پاد، پنیز، جیال کت کہ تھاندا

صاحب، گوں اسے جڈدیں فقیر، چہ کارے کہ وتی بنگلہ، بجا سینگے انت

دل، دت گوشتی مزین، مزڈانی مزین کارانت، مزین مزڈونی کا طادہ

پوہ بنت، ماچے زاتوں، لاگریں ڈھلتگیں بے دس و بے زبانیں

اولاگ، کٹان کٹان، آرتہ بنگلہ، ایرگنتیکی، بنگلہ، دری گلو (دروازہ)

بہ دپ، کوہ پرورش، وتی برنگیں پاد دراج کتو، نشتہ، سڑک، جیال

پرمیتی دیستی اسے سڑک منی ورنائی، وانٹریکی، سڑک انت، بازیں

روچاں گوں کالج، سینگتیں چھی، پاد دراہی، ماہے سڑک، کاکون

یک مزین توت، درچکے، چیر، بیگہ، دیمیا گورے من گورے

تھانی ترہینگوں (ڈک دارگن) قول واقرارہ... پدی پدی ماں
 رھان دہ تنگے داتہ۔ کوہ پر دس ءچم بوٹو۔ (چھاں نزکتہ) زیند ء پدی
 ہر تنگیں پدانی نیمگ ء بھیر نہ۔ ہم کردہ سنی نہ بیٹہ۔ کہ چکر وخت
 حوستہ۔ گوں موڑ سا نیکل ء گر گر ء دیر ہگ کتی۔ دیستی فتح محمد
 موڑ سا نیکل ء سواری ء حکمتی انت۔

فتح محمد ء جھٹ گوشہ سے اڑے تہ ایدا دراشتگی سے؛ اندر ء
 پرچے نہ شتنگے؛ تسی نثار گوارگ پل ء تراندیتہ۔ آن استیں تہ لوگ ء
 ات۔ اد گوارگ پل با اد بانک بیار نہان ء کہ کوہ پر دس آرتوں۔
 بنگلہ ء اچ چڑو بینگ ء (کچک ء) لہونکتہ۔

گوارگ پل۔ پلانی؛ کوہ پر دس ء سر چرتہ۔ زمین اچ چیر ء در کپنگ
 آسمان جنتری چرگائنت۔ گوارگ پل۔ منی دوستی ء نام۔ پلانی منی دہا بانی
 بانک۔ ورنانی ارمان، زیند ء وہاب۔ برائنتگیں شرط، کھر بئنگیں
 بھیدی جھٹ ڈانگ در تورالی بیٹہ۔ کہ فتح محمد من اندر ء نیایاں منان
 گوں تو کاسنے، منا پدا اشتاپی گردگی انت۔ من رواں۔ فتح محمد جھٹ
 کتو گتہ۔ برات نین ترا کے پر ردگا کلیت۔ روگ اولی بار بیتگنت۔
 گردواراں پل، جزا اندر ء

لاچار و بے وس بیتو جڈو ء و تی لنگیہ، پاد کر پنتیان ء بنگلہ ء
 نیمگ سوارالی بیٹہ۔ دانی گور پل ویرمان (بیلان) روگاستنت کہ گوارگ
 پل سر دری ء در کتہ۔

کوہ پر دس ء کہ و تی شدی یس و تنگیں نگاہ پرینتہ۔ گیران جزگ
 شہشتہ۔

پلانی مروچی گوں سہریں ابریشمیں شلواریں سہریں سروش آستیں
 (مروشک آستونیکیں) لٹیک ادگوں مگھیں جیک آج سہنٹا لڑائی
 ات۔ سرگیو کتو پدے چکل دا تھی۔ پٹ چو با پوچی (گولا) ڈول ہوا ایٹنگ
 گر پٹریکا سٹنت۔ چو کہ قضیہ الی سبزاں پری۔
 گوارا گ پل آشتاپی پول کتہ۔ ملو کاٹ پت اسے جڈو ہوا ہوا
 برے ایٹی آچون کنت؟

فتح محمد آدی اشتاپی جواب ترینتہ۔ بانک ہر جڈو کو ہر پروش انت
 سے کاٹ ہر سنگت سی بلوچی سٹریٹ ہر ہما گ۔ کو ہر پروش ہوا
 کو ہر پروش؛ پچی پڑھوک (ٹالوک) سہروانی۔۔۔۔۔

ٹوک (جر) گھٹ بیتہ پلانی ہر رکھ (لنٹ) ہوا ہر بشنگت۔ نرنک
 آحتو حی ہر جکتہ (اوشتاتہ) کو ہر پروش ہر برتگیں پاد ہر گرتا تگیں ہم
 و ہر تگیں پٹاں نگاہ پرینتی۔ ناگمانی انج دپ آدر کپتی۔ کو ہی پلانی ہر
 آہنی دوستی ہر نام دہ سے آیر کتنگت (تہ ولی ہاری چون کتہ۔ وچش
 وار تہ۔ اسے تہ گوں و تار چون کتہ۔ اسے کچے بیتہ۔ اسے تو سے؟

کو ہر پروش ہر ہر ڈول ہر سارت و موت ہر ڈول ہر چپ ات
 جواب ترینتہ نہ کتی فتح محمد کو ہر پروش ہر کو پگ پتو بھی داتہ ہر جزیں جزیں
 اندر ہر دل۔ نندوں۔ گدہل و صبری آگوں حال و احوال کنوں۔ ہر سے اندر
 پہنیکت۔ فتح محمد آگ کو ہر پروش کر سی ہر سر ہر نیاستو۔ (نندارینتہ) گوارا گ
 پل ہر نیمگا دیم چرینتی۔ بانک۔ تہ پہ کو ہر پروش ہر چاہے وردے
 و رگ چرگے تکانی آزدوت (کن تہ ہمکر ہر من غسل کناں جواں مٹا پیدان
 کایاں۔ کو ہر پروش ہر انج چیراتی ہر بیہتکت کہ اید چش ننداں پر زور زین

داؤن لشتہ .

حردتہ جہاں پدی پاداں اے سہا پلانی انت . کہ وہ دے منی ورنانی و
 واپانی بانہک ات . منی چک و گنو ک ات . من کہ زہر گپتاں تہ پلانی چھاں
 اچ کہ کئیں ازسی (ارس) شیکنت . (رتکنت) کہ کوڑی اتج دوسوا
 اے کوڑی گوں من نبیت . پر مردچی ہما سلگی این تی مرد سے
 زال انت . گوں وتی زمیں بھانکراں تی و زیند و روانہ کنگنت . استیں
 تہ ہما انت . ہما زالی گیہوار . قول و اقرار . ہمیں بھانکر زیند و سنگنتی و سلامروچی
 ساگی من جڈ و آل ملوکان بہ مات من کل چی برائیتگیں ، آہنی فتح عمدہ و بنگلہ
 دورنانی کنگنت . اے منی مردی ملنہ انت . منی چا ہما انت .
 تہ ہمہ فتح عمدہ تاکہ اوکری بہ سرا دیم پر دیبی لشتہ .

گواؤگ پل سہری رگشاں ، لوکاری کتی . یک مزمن تالی بہ درنگی و اندر و
 پیہتہ آہنی اندر و درچکانی پلگیں بر . بادامی مجگ ، چاہی چا جوشے اد بازیں
 تی گنجے ایرانتت پلانی و گوں وتی دستاں چاہ جوڑینتو . کوپ چی و کوہ پرورش
 اگ و (دیما) تیلانک داؤگسکینستی ، کوہ پرورش و ننگ چو آس لبونوی ماں
 آلیگات . پر بے دسین مرد گوں لٹکا ال دہ گوں مہانتت . پر جہ کہ مروچی
 گسنگیں روچ گوں آحتگیں روچاں اوار سوارینگانتت . کوہ پرورش
 دوروچ و لنگرات . نہ وارتی و سہود کہ وارت کتی یا کہ دل و پرورگ و لوٹت
 پرچے کہ جڈ دانی پر برائتگیں کوہ پرورش و بلتگنت . کہ پلانی منی دیما لشتگتی
 انت . لزل

پر مردچی نے ادلی کوہ پرورش ات اونے کہ پلانی
 کوہ پرورش و دیم و چھاپ و دیما گوسنگیں روچاں آرتگنت .

دپ ء گول جھئے پلنتی دمنت کت کہ — " ابا جنگ ء رو سے چوں سکے
تسی بت کس ء نہ کشتہ. لوزا خدا فضل ء کنت. ترا سو بے بیت. لگا تو رہتی ہو
ژکنیگنت. من آگ ترا برائینتہ. گلا وطن ء آزالی کشتہ. پر ما ہے؟

ورناتی ء اوشی ء من پرواہ نہ کنتہ. کہ اسے دیریں مردم ہے زانفت
آزالی ء د جنگ ء مہنی دست گپتو چکتو. وونی دل بہ سر ء ایر کتو. سدا کیال
رہلگ (دیوان ء گوشتی — ابا مال پیرانی جھولی ء اے؟

سے ارد تیار بیتہ. مالاری ء سواری ء گول ہتھیار و سلا حلال پوشی ء شہ
کوٹ بہ ٹین ء انگدوں. شاید فتح عہد بہار و جی سہودا نہ نیتے، تی با زین کلا
ورنآ آحتگی اتنت. ہا! گواڑگ پل تہ دی اتکی اتے (گواڑگ پل چم بنا جتو ہوا
کتہ بہ مات و پتانی زمین دو ستیں کٹ سدا گانتنت، گہارانی دھیر و دست
روگا سنتت سنگتانی ٹا کہو سرا بیگا سنتت. جبگانی لڑا میں چم گول انزا
دیریں درایاں پہ کڑ بیگا سنتت. مخلوق و مردمانی یک دریا سے ات
مال ٹین ء کہ اجھلاں (چول) دیگا سینت. برش کندگ و انڑس نگا ہانی
تنی این برد آر. موکل د بھانکر زیند ء پلپٹ فارم ء و ش، سوکھانی
وامہ، نارگ و ڈکھانی بنزیریں جھنڈی ء نگتہ. (چنڈتہ) موکل و سدا
انڑس آف ویشری ہوار بیتیگنت. گول بنزیریں جھنڈی ء رنگ ہارین
یک دوریں و امودا شتہ، عالم ء و امودا شتہ۔

وطن ء انڑ تکیں درنایاں آ و کیں روح شمیگنت. شمدانی لجان نزا
موت ء دپ ء روگا مت. ما پہ شما جیلوں (خوا شہمند) ریل ء دوی
وامہدا شتہ. اجن دھواں (دوتال) کو کارگایت. ریل گول دھکے ء
جزرتہ. ٹین شتہ درآحتہ. ما گوشتوں دہما گھسکان ء. آخر منی ڈیہہ (دوی

اچھی چھاں اوڈھرا (اندیم) بیٹہ۔ ریل شپ وروچاں گڈان کے منزل آں دوزی
 دوج کنان ء اجن دھواں کوکاران ء مار برنوجگ ہ پڑا ایر گیجٹی۔
 یک در کے کوہ پر و ش چپ کتو یک سار تیں ساہے کشتو۔ گڈانے فص۔ رانی
 کتی شہرات جنگ ء پڑا، تو پانی رڑاٹ (توار) تو پکانی ٹہکاٹ، تیرانی
 جہانٹ، آس و دھو ڈانی نہ سد وکیں سر و دہنی شورگ و گو کرتے ہوا ریں
 زبیں بوگوں مردم، انسان اشرف المخلوقات ء گوشتانی لوساڈ (پلیوشگ)
 و نار ہاٹ (نارگ) و نفسا نفسی زیند گران و باز گران، پر و ت ارزان و
 ڈینگہ (زیارت) ساہ (ساہگ) ڈول ء نرینک نے کٹوک ء و تی کشتگیں
 پچ کارت۔ اونے مروک ء و تی، کٹوک مروک ہے سئی نہ ات کہ من پچے
 مرگاں ہے رنگ ء کٹوک ء دی نہ زانت۔ کہ من یک مردے یک انسانے
 و تی ڈولیں پچے کٹیکاں۔ پر موت ء ہر دو میں پچ کارتنت۔ من مرگاں انہاں
 پہ و تی لجاں۔ و تی ملک ء۔ پہ آزالی ء پہ لیڈرانی گشتن ء پچے کہ آزالی کیت
 ملک میر و سوکھ بیت۔ زیند ارزان موت گران بیت۔ لنگڑ وکیں دری گار
 بیت۔ من موت ء نرینک ء دلینتہ دی مڑگا اتاں۔ دو سال، حون و موت دھوول
 آسانی لاپ ء (توک ء) گو ستہ۔ من پٹی بیگیاں، من موت شتگوں مرطان ء
 مناں۔ ہسپتال ء داخل کتشن، منی پاد ء نرے ماں اتنگ۔ ڈاکرہاں
 و ش کتہ پر ٹپ شتہ، چیرا بیان ء آخر پے و س لاچار بیٹو۔ ڈاکتران منی پاد اتج
 کوڈ ء برتہ۔ من یک پاد بیٹو جڈ و بیگیاں۔ جنگ ء منی ہٹ (نذرستی)
 ورنالی برتہ۔ مناں جنگ ء جرنیل لوٹا بیٹو۔ حکم دانہ کہ تئی یک
 پادے گڈ بیٹہ۔ نہ جڈ وے۔ نین نہ جنگ ء دانہ نکنے پمیشی نین
 ملک ء تئی گز زمیت۔ ترا موکل انت۔ مہود کہ تئی مہانت، ڈس ترا

سرکار پھینچی۔ بین جنگ نہ ماکٹتہ۔ دشمن سو برا سنا تو تھیوار چکل اور کھنڈ
 جنگ جیت گنت کٹوک سئی نہ ات۔ کہ من چھے کٹتہ بیکہ برا سنا تو کھنڈ
 کہ من چہ برا سنا۔ من گرنگاں۔ منی وا جس بلاڈ و لیس، جڈ و من بے دست
 د بے پا دیں بکور، کر، ہرڈ و لیس یک ریل و سوار سنیوا ج جنگ
 پڑو جنگ کٹتو۔ دتی بت و ہٹ برا سنا۔ جڈ و گرتنگوں، ریل و
 سال و پیش شاکوٹ ٹین و اج سرگرگ و اج و آگدی و امہ دانہ
 اجن و د ہو وانی کو کارگ شروع کتہ۔ ریل سرگھنہ پرانے دھک
 (رند و) چہ اولی، ڈول و اشتاپی نہ ات۔ چو کہ منی خیال اتنت۔ مار
 اندر و آتی روت موت، پچا رکت۔ جنگ ہو۔ نہ جنگاں انسان
 مان اتنت۔ بلکن دتی دوست و عزیزانی سنگت و دوستانی، یار و
 مے خیالات۔ چو کہ مادتی ڈیہ پھول۔ عالم مخلوق، مات وین
 سنگت۔۔۔۔۔ وزیر و کیر۔ کل پر مے و ش آحتن و کائنت۔
 کہ ما مروجی جنگ و کٹتو پیدا گتوں۔ مادتی بلج پھینت گنت
 ما آزاتی زنتہ، وطن مے بیستہ۔ مین ہج وزتے نیت کہ مادتی و
 انوشیں گوں ورنائی و اب و داتگت۔ سہٹ جڈ و کتگت۔ او جنگ
 کتہ۔ مین نے تہ شد و سنگڑی بیت۔ اونے کہ بے پوریاتی ہرے
 بیٹما رہیت۔ ہر تکی گنج بنت۔ مے و اب و اتنت۔ کہ ماریل و
 گندگاتفس کچھ میں جیالانی و ت و اب۔۔۔ پچھے کہ ماں نہ پجار
 ہزارانی ہزار کتو و تی ہزارانی ہزار نا پجار و اں گوں کشا سیتو۔
 پجار تگیں ڈیہ بے گور و کفن و اشتو جنگ کٹتو۔ روگاتوں، ریل
 ڈول و شپ و روچاں گڈان و منز لان درزی دو ج کسان و دھو و اں

چھ ماہت۔ و ابانی رنہ وریل و تاج۔ من کہ چم پیتو حال کتہ۔ اناج ر وناج
 آسان و ر وناج و سری پادگ ر برا تر ا منی انیشگ۔ ماں آگکانت۔ من
 جوانی جیال کتہ۔ من دینتہ ریل ماں بولان و ر وگ سنت۔ بولان منی ڈیہہ؟
 دو سال و سسٹین سنگت پیریں مات، بلوچی اسٹریٹ، یک پہ دوی
 ر نہ و منی جیالاں پیداگ ر وگا کتنت۔ پر ریل ات۔ کہ بولان و چیراں
 برز و پ کلا ر وگا کت۔ جنگ کشتگیں، منتگیں سپاہی و ڈول و
 پکو میں نیر وناج و ریل شاکوٹ و پھرت۔ گنداں کسے کسے جکتیناں
 چوچ کہ ریل ماں ٹیشن و نر زینک ر وگا کت۔ بقیاں و منی میل ر وگا کت
 سدان و۔

جھے من گوشتہ نوا کہ چم مناں پر امگا کتنت۔ پر جوانی و چمانی بوٹ
 وٹ و اتر و پچ و ناچہ پد کہ جیال کتوں نین ریل و دی من ٹین و ماں
 و اکت۔ کس نیت چر و ارد و سپاہی گوں تو پک و دلاں و تی
 اردی جراں گورا کتو چر گا کتنت۔ من دابل دیہگ کتہ، دھک ماں دھکی
 منی پو لوکس جہاں انگو آنگو شدی جیال کت۔ نوا کہ نوا کسے آحتہ بیت۔ پر ہیچی
 ماں ایر کتنگوں۔ کس نیا حتہ باردی لاریاں سوار بٹنگوں۔ ہر کس و چہ پول
 کتنت تیا ہند پکوانت۔ من و تی ہند ڈستہ۔ منا بلوچی سٹریٹ و ایر
 جیمیش، من و تی لکڑی یک پاد و سر و جکتو دست گوں گلو و
 (دروازگ و) ٹیک داتو، اشتاپی گلو کٹر کتنتہ۔ یک بارگیں تو اے
 آحتہ کہ کے ات؟ چے پولیت؟ زائیفگے و توارت۔
 گلو و بوجت من کوہ پردش آل تے من جواب تر نینتہ۔
 چشیں کوہ پردش؟ تالی کوہ پردش؟ ایدا چے لٹے؟ منے زیں

کس سہ نہ اشت!

من حیران بینیگاں کہ اے چے گوشتیت - اسے من والی من
 من چش بھلت باں کہ منی چکی ء ہمیدہ اچم پٹو گوں در نامی ء کبھی کبھی
 من دانی ہے گر و دارے اتاں کہ مگور پیر نال (ما سنا ز حالانی اتی ادر
 پیداگت . منا پجار تو دست دراہی کتو منی دست چکتو . چھانی چک
 ایر کتو پول گول کتی . من اشتاپی پول کتہ - چاچی رترونی (اسے
 نہ انت ، آلی چون میتہ . اید اچ اندر ء کسے کھالوارا جر ، نہ کتہ
 ما سنا ز ء گوشتہ بیچ اے سہد واجہ ء دتی اچ تئی مات ہوتیہ
 کہ جنگ ء گوں ہرچی گراں میتہ . پمینی ہندانی ہارو دی . آہنی
 کرہ گپتوتی ہارو و دارے ء داتہ . تئی مات مے جگی ء انت ہستی
 چوتہ . کہ من جنگ کتہ . اید دتی سہد براہینتہ . من اشتاپی جگی ہونگ
 رائی بینیگاں . گوں اشتاپی جگی پہنگ ء منی سر جگی ء پیش دارو
 آتہ ، منی لوپی کپتہ . من سر دری ء بینیگاں ، منی مات یک رلی
 لوک ء دپتگیات . منی لوک (جر) اشکتو ، امرستہ . (چت بود
 پس دیگ ! منی پچ ! تو آجگے ! پرہٹ ء نہ براہینتہ (دس ء کک
 دواتہ) من پول کتہ - " آلی مات (ترا چون انت ہ مات چپ ان
 چڑواج چھات از می رہینتی ، ما سنا ز ء گوشتہ - " اپا تئی مات ء انا
 لوزدہ روج ء تپ گر گائینت نے در مان و داروئے نیکہ چک دیک
 - من دتی باری وانشین در نامی گوں فلی ہٹ ء داتوں . چیرب
 نذر تگت . ہما من دتی مات ہر سر ء پہ در مان ء پہ خرچ کتگت .
 اچ من موکلاہینتہ . چو کہ من اولترا گوشتہ . من گوں . آہنی ہندہ سری ء کتہ

پچھے کہ مین گوں من کفن بو قدرت دی نیستت -

آہ رات اڈھکانی چھے پو لے کئے..... کوہ پر دوش ء جیال
 آج میر تیں ازس رو گائنت. ادر فتح محمد چھاں تک کتو
 کنہ پال نہ چھاں اچ بے نمگ ء جیال ء گنگائنت.

آہی دپ ء نمگ ء جیال ء گنگائنت. ادر فتح محمد چھاں تک کتو
 رات بائین من پسر ء لنگری پہ مئی ٹند ء من دفتر اقی برو آر شروع
 کنہ. اچ حارانی جگی ء بلوچی سٹریٹ ء صعب و سنج ء (صعب ء صہالہ)
 کڑویت. لنگین پاد ء کڑ پینان ء تا سکر ٹریٹ ء شتاں، نواں
 کہ ملک ہو واجہ ولی قول پائنت. جنگ ء واسطہ داتوں کا گڈ ڈستوں.
 برو کری نہ ملتہ. ہر گلو ء کشتاں بینگ ء ڈول ء ریسین جیتاں۔ پر چھے
 کشتاں نے کلاہ داہری ء (سفارشے) استت. ادر نے زرے۔ ہے

گردواراں سائے گوستہ، من جڈ و بواتاں، جڈ ویں آراتی ء منادی
 جڈ و کنگت، ملک ء ڈ کال کپنتہ. دان سوداگراں چیز زمین جنتہ۔ ہر چیز
 اچ بازاراں گار میتہ. لنگر و کیں دری ء سیاہ دپیں دیو گوں وتی موت
 رستری جنگلاں زمین ء برگائنت. دپ ء کنان ء اولوڑھان ء زمیند پہ
 دپ ء بہایت. مروچی لچ پہ دنیا بہا بیگائنت. ہر ٹرکانی کندھی اچ انسانی
 کشتاں پڑائنت کہ بینگ و کرگس درگائنتت. بینگ و کرگسانی میر
 سالی دکال ات. مردم ء انسان ء پہ ڈ کال، ملک چھارمہ کنڈی اچ
 لنگراں سڈکیاں دیگائنت. وطن اچ کین دری ء برا بینگ بیتگت.
 ہر کئے کہ دیم چریتیں موت و عزرا میل دریس (چاپ) جنگائنت. چک
 دھانی سودا حوں پہ لنگراں، پر گڈ دی ہے موڑانی و اجکانی موڑ رگائنتت
 اچ بیان ء چھارمہ کنڈی انسانی سڈکیاں دیگائنت. ایثانی محل و

ماڑی و ماڑیاں اچ کنڈگ وٹا بھو کا تکنت. سو دا گرائی انیشگ روکھو
 دیمادر کپان بے بخوری روتج پہ روتج روگا سنتت. اسی ج زراں پر پان
 موت، لنگر پڑ کو کیں انسانیت پر کنڈے پر ما جنگ کسنگت
 دشمن بے پرائیگت. ماں جنگ بے چنڈیاں وتی ورنائی وتی بے
 جڈ وکتہ. حک چوری بیتگت. چندی سفدریں گیہواریں بانگانی جنگ
 پٹ بیتگت. ماتانی کٹ اچ وتی دیدگ بے ہورک بیتگت، بازیگ
 سانگ بے سہریں جواں اچ سیر بے پیش رن. (جنورام) بیتگت
 کٹے. آزاتی پر آزاتی جنگ بے بیتہ. آزاتی بے ہلہ جنگ بے کٹو، لنگر، کپ
 دری، لجانی بہا یک زبے. انسانیت بے بہا ٹینگٹے. ڈونڈانی ڈب
 بیگانی دور، کرگسانی ہال و سرسائی بے آزاتی۔ بس انت۔ بس انت
 من دیماقصو بے نہ کناں. منی سرچرتہ۔ کوہ پر و ش بے گوشتہ۔
 آجنگ بے پیش بے موڑانی دا جہ گوشنت. جنگ کٹوں. کس کس بے
 نیت۔ بے پوریانی گار بیت۔ ہر کس سیر و سوکھ بیت۔ پرائشانی آر تگیں
 ڈکال، برات! موت۔ بے بے دریں۔ زمین بے گرائی لجانی بہا پچے، جنگ
 ما کر دے سنگتاں یک ہند بیتو۔ پارٹی بے جوڑ بیتہ کہ اچ بے ہر
 یٹر کینانی آر تگیں بے درماین بلا ملک حلاص کتوں۔ ہر کار بے
 آزاتی کٹو کال وتی ورنائی سٹ دیو کال نام بے داتو۔ کر دے مال حلا
 پیہنتہ کر دے تہ اچ ما زیندگی بے گار کتگنتی۔ کہ تا دانی ماسی دی نہ
 کہ جڈ ویں آزاتی و جڈ ویں وطن بے جڈ و کتگیں چوں کتگنت۔ من لجان
 پول بے کتاں۔ آزاتی بیتہ پر لنگڑیں باز لنگڑ بیتہ۔ کین دریں بے
 بیتہ، لچ پہ زبناں بہا بیتگت۔ انسانیت پہ زبناں بہا بیتہ۔

اے چہ آزاتی انت، گوش ما جنگ پر چے کنتہ۔ ما چے کنتہ، چے بر ائنتہ۔
 جنگ کنتہ۔ وز بند برائینتہ۔ آزاتی کنتہ۔ لنگرہ کنتہ۔ لنگرہ کنتہ دری
 کنتہ۔ برائینتہ۔ موت کنتہ انسانیت۔ چہ زمین جتہ، ہمیشنت
 جنگ، کنتہ۔ اف جنگ انسانیت، دشمن جنگ موت۔
 پن مے پاری و سنگتانی کار ہمیشنت۔ کہ ما جہان ء جنگ ء نیلوں۔
 جنگ ء اچ دینا ء گار کنوں۔ چہ بھاگیہ ویٹر کینی کشن۔ و آہنی میت
 کنتہاں پہ جنگ ء نہ دوں نیکہ و تی چکاں چوری کنوں نے سند وریں
 گہواران گیسو کنا سینوں۔ پنن دیمیں ڈ و بلال اچ جیکاں بے جیک نہ کنوں۔
 سانگی مہریں جوانی ارمان ء گوں رنی سہار بیگ نیلوں۔ نیکہ کند و کیں رکال
 پر بیگ و موتکاں (مودگاں) نی نیلوں نیکہ انسانیاں و اباں گول دھو و اں
 مجا روں کنوں ادکنگ کلوں۔ نیکہ نہ پجا رنگیں مردماں کشن او نیکہ و تار ء
 کشا سینوں، شد و لنگرہ، کین دری او موت ء اچ ملک ء دیر کنوں پہ یک
 انسانیاں سنگت و براتی دوستی ء چے کہ سیر سو کھی، آزاتی و انسانیت
 گول چر کیت چہ ء دامن، اچ دیماروت۔ کہ گول جنگ ء مرو چی
 من دی گیلتوا و داسرک ء کندی ء کشن ء آتکگان۔ کہ گندال کہ منی
 کشنیں آزاتی کہ ہما آزاتی ء من و تار جڈ و کتہ۔ منی چہ و نڈانت۔ اے
 شے موت ء آزاتی گندگ و چہ منی کشنیں آزاتی ء سناں سڑک ء کندی
 ننگ ء دی نہ اشنتہ۔ من پنڈ وک نہ اوں۔ پہ پنڈگ زیند نہ رو دیتہ
 انسانیاں تاریخ انت، ہمیش انت منی قصور۔

انسانیت چہ چر نیو۔ پلانی نیمگ ء کہ خیال کتی دلیتی پلانی اچ انرساں
 گنتہ، سڈکیاں دیکھانت۔ فتح محمد ء چم و دیم چہ سہرا نگرہ بشینت۔ تی چے

سلا انت، ماروں۔ (ردآن) یا ٹھیکال؟

کوہ پر دس مادی گول پہ چیر، کنگ عا پہ چیر، آرگ ہا اور کنگ
گار کنگ عا بیائیں ہر سے قول عا کنوں، کہ جنگ عا نہ دووں اجنگ
نہ کنال اہر ہما چیر عا اچ جہان عا گار کنوں کہ جنگ عا کاریت ہر
تا سر ہر دس عا پہ چیر عا کہ چیر عا آتکنال زمیند ہر ارزان موت گار بیت
کہ جنگ زمیند۔ النہایت عا گار کنت۔ موت، ڈکال، لنگہ...

کشار انت۔ چیر زمیندگ بات اجنگ گار بات !!

ہمیش انت سنگت۔ النہان عا آد کیں زمیند گول وئی تاریخ
کوہ پر دس وئی جڈ وئی شمشو چم ماں فتح محمد عا چک
کتویک فاتحانہ بر چکندے کند گات۔ معلوم بیگانی کہ مروچی جنگ
کٹوں اچ جنگ عا۔

پلانی عا گوشتہ۔ کو ہی! تہ نین گول ماٹیک! ایدانی!
نہ منا کار کنگی انت۔ جوان! من نین رواں قول عا گیر آرت!
دانی اچ فتح محمد و پلانی دپ عا جواب نہ در کیگت، کہ کوہ پر دس
جڈ و اچ بنگلہ عا در کپتو دیم پہ بلوچی سرٹریٹ عا رانی بیتگت!

جولائی، اگست، ۱۹۵۷ء

بلوچی کراچی

ناکو

ذولی تزدء بگند

منی ناکو ء یک زبیاں جنکے نیمگاونی دست ء را شہار دات .
ایٹی!..... ء من جہرائی ء جہت کرتوں .

ہو..... ایش تہی ترو ڈر گل انت

ڈر گل ہونہم جواش کنگ ء چہ منی دیما دہ سال ء یاتانی وشیں ندرہ
گردگ ء گلگت انت . آئی ء زبیاں سکے رنگ و داگ ء آسکی دیدگ
کاٹارین پونز کما من بروان . مارے پچیس ملگور ہر دنائیں دل ء چہ بند و کال ننداریت
..... بے منائی پلین دیم ہر سہریں لٹائی وشیر بچلندگ سک
دوست انت ہمیشا من ناکو ہر اے گپ ء کہ تہی ترو ڈر گل انت ، بازہجران
منتوں . پرچاکہ آچہ کسانئی ء منی واب و جبالانی ماہ درہریں دتک انت
بے لون کہ منی کما شیں ناکو ء ونی لوگ بانک کرنگ انت . توپمن پکرو چالال
چہ ابیدگ ہر چ پش نہ کیتنگ ات پے سوب ء منی چھاں چہ ارسانی رگام
فلت انت . ء چہ دل ء بون بند ء اپالال بانہدکت . بے پہ ناکو ء کو ہیں
اتر ء من ونی بے تا میری ء را یکدم سہرانہ کت بے چو نائی ء ایش گمانی بار
پتہی زوریں بالاد ء سگ ء گیش ات ہمیشہ من پہ ڈن ہر دگ ء ونی گاماں

کے راپہ گیگ واندام چیت کت گوشی کہ درہ میں زمین بہ بار مٹی چیکس
اسلام علیکم من ناکو سوا سلام دات و گشا دگشا دات و قی بان

درستان —

و علیکم السلام برد! تو حدائے میارے

من و قی بان و تحت و سر و شکوں دیم بوتوں و پکر و اندو حاتی طویان
منامان رپت من خیال کرتوں کہ مئے رواج چنکس بے ڈول و بے
کاراں چہ و قی دان راپولنگ کرتہ منی ڈولیں چنکس ورنہ پرتی
ارمان و داہستانی واسطہ تلوسگ و انت بلے آٹھلیس، رواج و دیلے
انت بن و ہشتاد سالی میں ناکو بے گوں کسان سالیس ڈر گل و سورکنگ
سک تورت بلے چون کنین۔ ہکما شال و راپرت و سوچ کنگ
بے ادبی ایت۔ پے سوب و پین نا امیتی و آہ اپاران چہ ابید گہرچ پد منت
دمن چہ پھکیں لاچارگی و گون حدائے جہت و جواب کرتوں۔

اد واجہ ہدا! منی گناہ و میارچی انت ہچوش پرچا بوت ہچتی ہم واجہ
ہمیش ات کہ ڈر گل یکے و اتامت ات تو آدگہ کس ہہ لوگ ہہ زیب و براہ
ایش یک دایے تو نہ انت۔ بلے نا! ایش و اب یک الم میں احوالے ہونہ
منی دیدگانی ارس نا ہودگ و ر تکنت۔ منی دنیا ویران و منی ناکو و دنیا
آباد ہوت۔

دنیارہ چہاریں کشتاں تباہی و مالشانتگ ات۔ ہے تہار مایں
شپ و آزمان ہہ اتال دریشگ ہہ انت۔ بلے منی تہاریں شپ ہہ
دریشو کیس استمال کہ باز دیر و نہ نہ ڈ لگ بوتگت نوں مر مر انکو بوت
منی او میستانی دنیارہ نیگ و سیاہ و تہارات، نہ راہے پد نہ دیم اجہ و قی بان

۴ پیش کے زیارت و پیران کے تواریخ پر کتون دتی گرانین گمانی سکت
 کے دیلم پر مسیت و شستوں و گوں خدا وادہ و زاری کرتون۔

واجہ خدا باریں چوش بوت، اسچ مروچی وادہ سال و پیش من و ذر گل و
 تی پائیں لوگ امیت وادہ زندہ و سکی و سوریانی تہا ہمراہ و ہم کو یک بوگ
 سوگند وارت۔ بلے مروچی وادہ سال وادہ من چہ گندگ واون! کہ منی زندہ گلنی و
 روز نامیں ماہ دگر پسر و لوگ و اشہم کنگ و انت۔ راستے کہ دنیا
 سک بے رحم انت بلے تو چوبے رحم نہ اتے "تربہ" تو ہم کس وادہ پچ گشت
 زکرت کہ ذر گل یک و انامت انت"

یک روچے من دتی یک سنگت وادہ چار کپک وادہ روگ و
 اتوں کہ من ذر گل وادہ دوہمی نیگ وادہ آگ وادہ دلیت من اوشتا تون
 بلے آگوں دتی دز گہاراں گپ جنان چین خشکوست و من حنک و حیران
 بوتوں کہ آپر چا چوش مواز انیت و

روچ شپ و شپ روچ جوان وادہ گوستان۔ و من طور ملو ر
 بوتوں۔ و ہر وادہ پکر جت کہ ذر گل منی گورہ پر چا چوبے برمش و توار و
 گزیت گوشیک من وادہ بجاہ نیاریت۔ من دتی دل وادہ نیت کرتوں کہ من وادہ
 آدھے وادی وادہ سوب وادہ ضرور جت۔ کینن پمیشا من پہ آئی وادہ لوگ وادہ وادہ
 بوتوں بلے وادہ یکہ وادہ گ وادہ سر کشت تو دلیتوں کہ آدرا ہیں آدینک و
 دیلم وادہ شتر دتی مود وادہ لگوران رندگ و دتی جندے سنبہگ وادہ ات
 کہ یک رودر تکی جنین وادہ چوش نہ براہیت وائی وادہ حالت وادہ چہ من سک
 بعد بوتوں۔ من آئی وادہ بان وادہ تہا پتر تون وادہ وادہ گ وادہ راندکت من
 سک بے تا حیراتوں "بلے آئی وادہ گون مزین بہرے وادہ وادہ نیت۔"

بگوش چہ گپ ہے؟

من من

”ہو جی..... جی..... بگوش تو چیا ترس ہے“

”من..... من..... تو ناوش نہ بے“

”اتہ..... تو بگوش نا۔“

”درگلی.....!“

”جی....“

”مورگی! ما زنگانی ہو یک دو میء سہراہ دہم کو پگ بو ہگ ہے
 وارنگت۔ بے منی روگ ہے چہ رند پر چے چوش بوت! من وئی دل
 چنکس واپش وارمان داشتہ پہ لوگ آتنگ اتول بے منی درسیں
 واپش وارمان گون خاک وپران ادار بوتان مردچی من ترا ہے جت
 کینن کہ ایش درس چہ تھی داہگ آ بو تگنت اگان نا؟“
 ”ہو۔۔۔ چہ منی واہگ آ.....“ آئی آ وئی چمال آ راہل کن
 دیک زوریں تو ارے آ یسودات تو گڈا ہما سوگندان آ زوت شوژنا
 کہ ما پاکیں میت آ وارنت۔“

”انا..... بے“

”بے..... چے!.....“

”بے لزن زمانہ باز دیما شہ۔“ واپش دیدار وکین زمانہ ہوا سہ
 نمال لوٹیت..... سہروزر لوٹیت..... من آئی آ گپ آ راتوام کن
 ”تو زانے کریم..... مناتھی نا کو آ گوندرج واہگ نیست بے من
 آئی مال و دولت آ گون حب دارین دتھی نا کو مرچی نا بانذانت چہ

دنیا و موت۔ جو دگر چا آئی، دولت و چہ پاییدہ بکشتنت۔
 میں کن وئی پوتاری، من تھی ڈلیس مگر بازیں جنین زندگ، پشت نیگین
 اول تھی ہما حال بیت پنچو کہ یک زین گناہ گار، تانکہ تو دنی لپیں واگہ،

چہ اگر کس، بے باد مہ کنے۔
 من یکدم در گل گئی گرت، پنچو کہ یک شامین، پنجشک، سر، ہیشتر
 بنت، بے منی دست لرزت انت، و یک تو ارے منی، گو شال کیت۔

..... پر چا دنی ناکو، ارمان دواہگانی دنا، ویران کنے..... ہمانا کو کہ ترا
 وانا بے مت..... و تھی ہر تہل، و نازے پخت،
 جوق در سچ، و ادات، وانا بے مت..... من ستو، و مسیت، و تگر، و سرا
 بے مروچی تو آئی، و دواہگانی دنیا، و تباہ کنگاہے، من ستو، و مسیت، و تگر، و سرا
 دیم، پر چیر کپتون، بیگاہ شپ، و شپ نیم شپ، بولت۔

ساعت دراج بولت، دخت دنی جا جا جگ، ہوشتات منی، ارس، و
 گوہر زمین، و ماتی دامن، کپنت۔ من پا، و آحت ڈن، و در آحتوں منی، دل پرات
 گم دفا، دوستی بے وفائی، زند، در گل، ناکو، درد، دل، رنج، نہ ہر بار
 دست، نادوستی، بے دفا، دگینا مال زر، دوستی، در گل، بے وفا
 مرک، زند، و کل آحت، و منی دیم، ہوشتیا نت۔

کجا.....؟ کجا.....؟ من اتج وئی دل، و پر سعت۔

منی سر جہل ات، دگوں، وئی گمان جیڑگ، و متون، زند چے ایت۔
 دفا چے انت، دوستی کجائی نام انت، منی راہ کجام انت، دل، و پدا
 اردے پا، و آحت، اسے کار چے انت، ناکو، و اب انت، وئی در نائیں جن، و
 گل، و آنت، منی چھاں دلیت، کہ در گل، ناکو، و بگل، و انت، آئی، با، و میں، چم
 بنات، و لنت، و پچ انت، منی دل اتج، نہ ہر، و پر بیت، جون من رگان

تیز بولت. لنت و گٹ چنت. دست پہ دتی لانتک پہ کانت
 شت. گام تیز کرتنت و پہ ناکو و لوگ راہ گ بولتوں.
 انا گام کچک و دکیت. و من اناج دتی و اب و آگاہ بولتوں. من
 دتی چھاں چنت کت. و برز و چار بخت، زمستانی شپ و بیستی مس
 ایر و دگ ات. و چو سالی نادرا با منی نیمک و گندگ و ات. زمین و آرم
 ماہے لڑے چاہ و داب اتنت. آ زمان صافات. و استال بولتوں
 اتنت. در چکانی کپتگیں تاک منی پادانی چیر و چو پشتمیں دل و تورتنت
 من دتی چم پہ ماہ و سک دانت و ہوشتمات. ماہے نڈ منی دل و
 اناج لڑے پر کرت. اف، اف زند، دل و تہاری و تہاگر دک و جت. و
 یک لڑے پاداحت. او ووشنایں نڈ رنگیں ماہ او پشتمیں تاکا
 رنگیں پھل منی منی درد منی زہر منی گم و بہر کشت. منی چھاں ارس آحت
 دل چو آ زمان پراہ بولت استال دل و روک بولتنت.
 او لوہیں پراہیں گل زمین و بے و فائیں در گل و جاگہ است
 او زند پہ ناکو ہم دش انت. او ماہ و استالی دنیا
 او سوزیں نڈ و پھلانی دنیا ناکو و در گل و لفییب بات.
 من اناج دتی ناکوے لوگ و راہ پد و گشت و دگہ راہے گپت
 منی گام تیز بولتنت. منی زبان و دش و دش او لوظ در آ تک ناکو. درگ
 من و پھل کینت !!

درود کریم دشتی

تو گئے ہیں کنگ گشان، دیم، پر دیگٹ۔ تو دتی دیم چیر
 داگٹ۔ نون گپانی پتو، دوش و ش، دیم، جبرے تہ بکن۔
 نام کنگ اے کہ ترا لچ کھت۔ !! من گون دتی ما ہو گشت۔
 تی، دامود چہ بوتج، پر انت۔ تو گئے گون زہگان گوازی کتہ
 دتی لہیں دست، پر شہار دات۔ منی گوکٹ، چہیزے دور
 کت منی مور، چند تننت۔ و پداوش دوش، دتی گشان، پر لب
 پر دست، کتہ۔

”ما ہو ! تو گئے بجن۔“
 ”او نون بے؟“

گون پلو، سشار، دتی گوازی کتہ۔ تی، اے لچ و میار
 تنکدین، مور، دتج، پر روتج، گیش بنت۔ تی، اے میار، پر روتج
 تان چنت، پر بیگا، نہ بیت، ۹۹..... نون دتی میاراں مل۔
 اے میار، دت ترانہ، تیلہ، دتینت، پر
 نون منی دتی، سور، دود، نہ انت، گدا، پنخو، میار، کتہ؟

”ادکھا شاں سرء توک ءو سٹک - من چہ گنجین دہر
کتہ - یوں شپ ءوچے پشتکپت تما پو - مرچست کت دہر نہ

چارت نہ

منی ماہل! کلکشاں مدام تئی سرء توک ءو انت اسے
دیرئی ہو دس نہ انت بے تر اثنا پ انت پر چہ ہ
تو منا چون گنوکان اسے بامسار ءو انگت جلتک عالم نون
پدا پادہتک گشاں ہومان پوشت - دجنزگی بوت ”مرگیت
ءو منی ماہل! مدام سر سوار کی انت تئی بام ر ہنگ ءو دیر نہ
مرچی گئے نہ جت کہ چون بہ بیت ر چون مہ بیت پس اینک
بجل با ساعت ہو دگہ نہ

”من نہ دیتک کہ تئی جبر کنت - چوشیں بر نہ بیت کہ تو من
ءوت رضا بدیئے مرچی نا! آدہدی کہ ما چوری ہو تگاں ہر کس ء
ریب کتہ دئی گشاں داب ہو تگنت تو من ر راہ ءو دانتک
کہ دت جناں - انگت جلتک ءو دہانت نہ

”منی ماہل! دیر یگیں تنگے ءو یکٹ گے آپ دیگ دہا
کنک ءو ہاگہہ انت کہ آئی بے گٹ آپ دیگ مہ بیت
- ہما بسات ءو میار

”بے اے تن ءو امن ہر سیر اپی ءو نہ دیتک ہر
دہر ءو بے تنگی دسے بہاری نہ

”منی ماہل! آروح زوت کیئت کہ تو بانو بے گڈا بارین
من بگد ہنار ہاں اگاں منی تن روت - گڈا بارین چہ ہم شپ

بگواہ بیت۔ آدھد عہم تو گشتے کہ نون شپ پانگت آدھد عہم ہنچو

بمانر بیت۔ ۱۱۱

”رتبھار نون منابن کہ رولیں گنزان ۶ چندت وگشتے نہ۔“

۸ ابراہیم جان! ادا براہیم جان! انگت داب، ودہانت؟

پادا ترا داجہ لوٹیت۔ پس ترا لوٹیت۔ اوتون ۶ پپہ چیا؟

برشت دنی گپان بجن کے دنی گپان بجزت؟ پادا ترا چون انت؟

یہ منی سرور گور، ادشتہ انگت دین، لوٹہینگت، وات نہ۔

معاں من ع چون انت پرچہ؟ تو دابگت دیگت مسرو

گپ جن من پچہ کپتہ، معا پادا اتکا دن نہ۔

بے نون پادور وق دیری دراحتہ۔ من عوا جہ عورا ہ دانگت

کہ ترا پادکنن زدت بر و ترا زدت لوٹیت؟

۹ من ع پس لوٹیت؟ اشتابی؟

مہو ترا لوٹیت۔ من ع گشتے پادہ بکن ودیکے دیئے۔ من کہ

سارکت۔ من الم عوا ب، دیگت، ادا ماہل نکات کجا فاب

دکجا گواچن (حقیقت)

من پادا احتوں۔ پس ۶ نیمگت، سشتوں نہ۔

”تونوں چہ داب، سارکتگت۔ انگت۔ دیم نہ ششتگت، تی؟

نزدوتی دیم، شود منا پہ تو کارے است منی پس ع گشت۔

من سر پنے اتوں چہ گپے چہ اولے؟ مروچی داجہ، پمن چہ کار کپنگت

دست ماں آپ، اتنت دل ع جیرگت، اتون نہ۔

بھامی دنی لالاٹے ار زبند، منی گور، بیار۔ بل ۶ منی گور ع

ار ز بندیت۔ من پیرانی کارے انت صنی کستر س برات۔ گولک
 بوجت جی ہونہ

نوں من گیشتر حیران التوں کہ چہ ہبرے بوٹ تو انگت نہ
 گیشتر پچگی دیرے نہ کنے تو۔ من پیدا کوں واجہ! من لپسودا ستہ
 من ترا لومتگے کہ تو سر پدے بے کہ ترا من سا نگٹ وانگٹ۔ من
 گشتوں کہ دلی زندہ تھی مراد اں بگندیں۔ بارین تاں کدرین تو من
 زندگٹ مائیں تو سر پدے بوتے نا، من ترا زامات کر تگوں ایک
 برے منی زبان بند بوت۔ دل پر کتو گشتوں "کجا منی جا کہ گیشتر
 بی بی مہہ گنج و گون پس و لپسودات من خشک بوتوں منی دپ بندیت
 گشے من دل و گپاں ماں دپ و آرد و کیں تنگ سمرکت
 من دست پہ ننگن و شہار دات چندے ننگن
 لطینت۔ دست دپ نہ شمت پدا دل پر کت و گت
 بی بی مہہ گنج و کجام جنک و شاری و کہ گراناز و؟
 شاری و گراناز و واسطہ منی دل اشش ریش
 کتگ ات۔ یکے شمت۔ ویکے آحت پہ آیان من
 میر عالی و میر تاج محمد و زھگٹ زامات
 کر تگ انت۔

نوں پہ بی بی مہہ گنج و چند و حکم چنت کیسہ
 اٹکٹ من چارت کہ اے مے دتی مال پہ دگر و پرچ
 بردت؟ پہ آئی ترانام گپنت کتوں مے ماں پہ دگر
 ردت مے مال و کئے بارت؟ من گشت "نان۔ من گشت

مہک گنج و اے مال سے مٹی و ذی انت۔ تو سرید نہ ہے۔
 مہک مال و نسیم تہی ناکو و شرت۔ آئی مگر گٹ و پد
 پرائی نہ عکٹ عا شتم و شست۔ فون عا شتم و مگر گٹ و پدا
 مہک گنج و گز میا نگے بگنت۔ مال سپائی روت۔ گڈ اشتر تہ
 نہ انت کہ سے ذی مال پدا پنا بیست ؟ و اجہ امارا روت
 و مال بزانت۔ منی واسطہ بہتر ات کہ لوتپہ داد اللہ و جنک
 ماہل یا بہین آئی عادت و ہیل باز جوان انت و اسند ۵۰
 مگشت ہو۔ تو سک زبرے بے مال و کہ مردم شربوتیں
 گڈ اہر کس شربوت۔ من ذی زعکٹ و داد اللہ و دلین بے نان و
 جنک و بدیں۔ ؟ من گشتک تو سریدی میں چکے اے
 داد اللہ و جنک و لوت سنگ بکنے مارا عالم چہ گوشتی ؟ نہ
 مہک گنج ہر پیم انت سے مرٹ و در و رانت۔ زانا کدی مرد
 و جن و عمریکٹ بوتگٹ ؟

پس و ذی در و در کپتنگت۔ آئی مراد حاصل اتنت۔ منی
 دپار مان دپا و جورات منی سرا دانی شپ و بام و داتگٹ
 ات۔ منی داہر گانی روح بیگاہ بوگٹ و ات۔ پادا جتوں رہا و گٹ
 بولون نہ۔

(نیم و شتی)

سید

نیم روح و ٹاک ات۔ گر ماگی روح و بند و لوہا۔ آج گوار
ات ازمان روک و گنہ میں چوتینک و پس ات ات
ڈوڑین مشک و گر دوزرت انت۔ آج تمبتگین کدک
بلے پستی نیرگا یکے و لوہا جت ہ۔

مانی و پی پتا و جندین پشک و شلووار و بر گون یمین پش
آپہ برعت پدا مان تمبتگین کدک و پترت۔ یک ک
پہین کیے و پشک و شلووارے درکت انت کہ ہزار جاہ و
داتک ات۔ یک برے چمے چرت کرت انت پیر
نادرا ہے چارت مان کدک و کند ایک پیر شتگین تحت
سر و کوہ گات۔ آئی وئی مرشک و گزردان و زرت گوہ
شست و روح و سوچ کین برانوز زمین و سکینگ و
انتا بند و لوہا درچک و داران و بن ریان انت۔ بلے آئی
دگر و گانی برانوز سہرگ ات۔ آئی کالدین

ماتین انارکٹ دگرے دل و داکٹ و دکن انگر ان سچان است
 پیش آرت بد و لارا و در شکی و ورتج و گمی و بیج سمانیدت
 ات اردان ات کور و سر و گزانی جنگل ات اہم در چکان
 ججشکائی پھوی چوی ببلانی کلئی کلئی ات شاتل و کپوتانی
 کووات۔ یکت پیرین گزے و چنباں و کپومت لے نشنگ
 و دنی دل و سورمان و نالگت و اتا۔

ازمان ردک اتا۔ ماتین گلزہ مین چواتج و انگر و گم
 ات۔ تن و حلا ہوشان گورم و سارتین۔ آپ چو آب حیات
 و ات گواش و کش رانی پانگت پانان، دلوت و سادارانے
 و جنگل و گورم ستران، تن و چہ کلنڈین نگت ہمد و ترکت
 یکت ردباہے دنی دراجین دتب و سریناں۔ مان گورم
 و بیگت و سچان ات۔ زدان و چہ گوارے و در آحتگت ات
 بالی مرگت و گورم و لیب و گوندین در چکانی شاہان
 کمانگت اتنت۔

بلے آئی و پادیمان چمت بوان اتنت۔ زمین و کنا
 نڈایان ات۔ آجنگل و گزانی چہ شگورس مان گورم و شوں و
 بیگت و ردان ات بزین گزانی بانڈ اسپا، سبکین گوارے
 بوٹ۔

” مہنوا ایگوبیا۔“

آئی و دل در بہت۔ پادیزانتنت۔ حیالان پرت دات
 کہر و نرم ہو۔ سنی بخت لوار و ات مرحی گم سببہ بانڈابی بی بے۔

ایچ آئی آء شہرت ترین ترانہ رسیت بہ شر..... زین

آئی، پتہ، یکیں لوزمان فردان، سر، ہر شان، کور، کور
وئی مشک، بوجہ، مان، شون، سر، چگل، دات، انت، چہ
تواری، نیمگ، اور، دگ، ر، دان، ات۔ یہ دنی مراد، ہر
"بیامنی، اگمانی، تالان، کنو، کین، شاتل، نزدیک، بیبا، ایکین
دور، مو، بہ۔"

نا، نا۔ اشرف، سور، چہ، ساری، من، تی، نزدیک، دنیا، یاز
منہاز، پتہ، دات

"من تر، سور، کنان، بل، چن، و، لایخ، لو، پیت۔ پس، ودان، ہی
و، وگن، ابو، بس، ویلین، گد، و، کیچی، تو، و، کین، کوشس، دگ، مزین
لنش، و، پتارے، بہاز، یرگ، لو، پیت۔ دانگہ، جوانین، سو، گ
بیت، کس، ما، شکانی، نکذت، ت

اشرف، و، در، ائینت، بہ

چوش، نا، ابگوش، تراچی، رے، سو، گندانت

"مناوی، نماز، سر، سو، گندانت، ترا، زانان، زنی، زدان، ہ
جہ، باد، نہ، کنت، اشرف، آئی، نرم، و، ناز، رین، دستان، و، گپت
و، و، تی، نیم، گد، و، چکت، بہ

"چوش، مکن، مہناز، و، جان، کشت، و، در، ائینت۔ سے
چہ، ساری، پر، و، ش، اشرف، دیا، کتران، و، آرا، نزاران، ات، لے
دردی، دو، دل، جنگ، و، ات، مہناز، و، جان، شلنگ، ات
و، د، لین، چم، نراتان۔ بلے، اشرف، و، ساہ، گرم، گرم، و، ر، دان، ات

پتہ
کور
تواری
تواری
کارا
تواری
تواری
تواری

شرین سبہت سے آوند مہنازہ چچ پنج بیتان ، جان پر کشت
بہ ہونداں تو ار کومت نہ۔

امرت نون دیر گوستہ ، من روان در پان پر کنان ، سپان پشمالا پان
من نہ گوشتاں کہ تو بہر کو ، بے نزا د اسشت ہم نہ کنان نہ۔
تو چ گوشتے ؟ در این روح ء من تی گور و بندان ، ماہناز
و کنان گوشت ندر ہالتوں ! پر تی گندگان ، و حد سے تو کند سے
تی آمرین لنت پل ریخت ۔ در جین د سپا ہیر در تہ بیتا ۔
کمان میان ء دوین گوندیں تیر منی دل ء سبب انت
تو گوشتے امرت گنو کے ، بے داگت ء راہ ہمیش انت نہ۔
منی راست انت تو دا گنو کے ء چشہن نزا ان کے نہ۔
ماہناز تی راست انت ، من گنوکان ، بے اشکی گنوکت ء اون
تو اش نہ کنگت کہ اشکی گنوکت س نہ بنت ۔

تو دا گنوکت ء دتی دل ء جیرہ ء بس کن ، بے من روان دتی
کاران کنان ، ماہناز ء گشت ء راگت بو تہ ۔
شرین تو بہر !

من گنوکان کہ گونف دل ء جیرہ اذہ :
دل گنو کینف کہ گونف من ان جیر ایت ۔

روح ، اماں زمین ء وحد ء پان چہ پنان ات سبگ
تنگ ، ات نون بیگاہ ء سار تین ہر میش من نان ات ،
فارو اس شتی ء دم برنگ ، ات کہوتان دتی زمیر ہی کالگ
نہ داگت ۔ ات پینک ء شتو بانہ ء اتان ہر کس دتی

کارانی ہینگٹ و گلاش انت۔ اے دھدی ماہناز گش و آھگٹ
 انت، دنی تو کین جامگٹ، دو چگٹ و انت کدکٹ و کش و پھنڈ
 جاہے و جنتر (ن) جگٹ انت۔ آئی و مات دان و در گش
 و انت۔ جنتر و دستگٹ و ٹھکٹ ٹھکٹ و پھات۔ سوچن مہناز
 مور دانگانی مہاگڈ و سر و دو چانی نکش جوڑ پھان انت.....
 پیرین ناد راہ نارگٹ و انت۔

«ماتی مہنوا مناسبت و دم بدہ گرن شش کیاس کرائی دان
 انت۔ مروچی۔ دنہ رد و الاس کنگلی انت مہنازی مات و جنتر و
 دستگٹ و انت پھان و گوشت۔»

«گڈا تو منی گڈ و بد و چ۔»

مہناز پاداحت۔ جنتر و گور و شست۔ آئی مات و گڈ و
 زیدگٹ و چھان چست کمرت نہ حیران بوست۔ ادشتات
 «مہنوا تھی گل ٹپ انت۔ تہ ان چون بو تہ»

مہناز و زیدگٹ، گل و نیمگٹ و برت، پیکر و کپت۔
 مہو امروچی من ابدست و جنگل و شتون۔ اناگہ پاد
 اٹت۔ من گزی بندے و کتر و کپتون۔ وگہ مہج نہ بوست۔ بے
 بے بند و پھلان منی گل و لگرت۔ اگان منی سر بند و بلگٹ
 اتین۔ و پ و دنتان بو تگ التزن شکر انت۔ عدا و کفیت
 ماہناز و گڈ پھان و جنتر و گڈ و دان مان ریتگٹ و دستگٹ و
 راتر مینت۔»

شدری بودی عوات که مهنانه عوسنرین شایم
 آوردت و در انیت
 «امان بادر شتگین آرت انت»
 «شتریف ماتی»

شدری شدرت - روح دنی کند گت وایم
 ات - آزمان و در کت و سیاهی و مان پوشان ات
 دور - دور - آزمان و لمب و در در سهری چو
 آسین و ز بانک و کتر کتان ات

روح شپ اشپ روح بیان اتنت - ماه گوزان اتنت
 چار ماه گوشت، نون مهنانه و سما و کپنت که آئی و لا پ
 کپنت - شپ و هنگام کت ات - استان در فشگ و اتنت
 مهلوک و اب ات، بے مهنانه و چانی و اب شتگ ات
 حیالاتی تنها گارات - آئی و در و در و درین حیالات پیچ و تاب
 آئی و پیکر جت بند - اگان اشرف مناسوز مکنت - گدا چون بیت
 «بنای، هکت و ششگان، در گهاری سرنش، پداری

دیم و پیرین پت و مات و چون پیش داشت کنان
 نا - نا، اشرف المی و گون من آردس کنت - آئی و سوگند
 کوله کت

ایک داندرین حالوده ایت، دنی لوز و نه وارت
 نه پدشیت، سوگند و پشت و نه جنت
 ہے گیت و منجانی نرنا نر این و دنی شپ چه پیم روح کت

مروجہ و قریب آئین برائے نازان جہاں لے اور نون دست ہر کس وئی کاران
 کلاش انت۔ بے مہناز و گون بے تاہیری و وئی ہ دار و سکت
 روح و اشک انت۔ مردچی سنی وینت کہ تگت اشاکہ نون آردس
 روح گوازان ات دھد و پاس پہ کس و نہ جللیت
 جردی آنتت۔ روح گوازان ات دھدے نیم ریح رست، تہ مہناز
 کے سرت بیئت یا تاوان..... دھدے نیم ریح رست، تہ مہناز
 دی وای بوکت..... گورم و سمر و مان بزمین گزانی جنگل و وئی ہر
 پہلی مین دوار جاہ و مہناز گون درہ تگین دل و لمرہ تگین پاوان رست
 گون ملور و گناکین طب کے و اچ اشرف و دور و گشت
 مہناز و پچی جو ملور ملور و دور و گشت، اچن دگر ان و
 مہناز مین دگر ان..... نہ..... اون..... بے ترا..... نون...
 چکت و برہگی انتا..... منی لاپ..... و..... تہم کپتہ... پمیشا تو...
 منا زوت... سدکن... بنام مہان..... بس کچہ! من یک کچہ کے آردس
 کمان، یکہ بد ذاتین، جنین کے بداران۔ بردگم بوا بے شرم... بے حیا...
 اشرف و گون زہر ناک و گوشت..... اشرف... وئی کول... واکراوان
 بچار... دنی لبر... و سو گندانی... ترا گٹ و... بکپ ساری و...
 و گون... چے گوشت... ات مردچی... چو نین کچہ کنے... اگان من کچہ
 الل و منا... کہتہ... اگان من بے شرم اون... و کترگ... منی دامن و... دگر
 جنین... کیکو... نہ... نشہ مہناز و گور لیان و در اینت ب... منی چانی دیم و ٹھکل
 نون مہناز زادہ... کچکت... اشرف مہناز و تیلانک دیان و مہروان ات اشرف
 مہناز... مرد کے نانت... فہ تران گند ترے۔ من تر مسلمان کے گوشت... تو
 مہناز برکے۔ تو منا... و گینا... و بے مراوکت... دشمنی مگند الے۔ مہناز و وئی

دل و سوک و چادرین دانگان و گوشت و ایرو طایر گشت با ترانس آمین و جملین گند
 یهکت . دان ات ، که با نین بے پرو گانی پرو و یو سن ات و

کتاب

میں پشہرہ در کپتھال کے ساہو تریٹ آنگا گوشتی، مگلاب ت ت
 تیردو گئے۔ من دلیتہ کے ساہو رنگ مہر بولتہ۔ چہ حماریں چمال اور شتستی
 پیلانا اور جان رذگاتی، من نامگانی گوشتہ۔

چو کناں، تانگورواں، تہی پت پہ نڈان چھائیں تہی تہہ
 ہشتوں۔ کہ چوڑائے ڈھکاری استین آہنی ہا بر۔ باقی ہزار کلدہ تو کین
 آھاڑو گر۔ منی او ساہو سانگہ کن گوشتی اول زراں دے گدا
 ساہو ہا بر۔ چہ ہزار ڈھکار سے ہزار نغہ پہ بلجہ ساہو دیم کینتہ۔ او منی
 دٹ رکرا، آہ تکتو جکتہ (اوشتا تہ) نومی دادو (شہرہ فرمین نذر دار بھا گیا)
 ہشتوں کہ ہزار کلدہ پورا دام دے۔ منادتی راھک کن او نو کین آہو
 دتی زراں گر۔ ساہوسی اسے مناں چہ جاو داتے، گوشتی گونھے

گوں سے تو راں ساہو سڈکتہ۔ سڈکیاں منی دل چو کاٹاری بھور بھور
 کن۔ منی دل تارتہ او من گوشتہ ساہو نواں لغور ہے، اسے منی لوجی فریس
 کہ واسلگڑا من روان پر ہیات کناں او ہزار کلدہ ارکشاں کاراں۔ گدا
 دینا ایک دوز سے مناد ترا یک بو نگا داشت تخت من پہ موکل ہا
 دست کڑو (بڑا) کتہ۔ اسی جاو ساہو سڈکی ہا۔

یسی روح ہے من سیوی ہ پختنگاں ارستنگاں، کریم ٹھیکیدار
 گوں سد و نیم کلدارہ رو چے پر آئی کار کتوں۔
 سا بوء و تی کنگے گماں او و چانی لیکگار روح قیامت بوتنگاں برسہ
 نین گہیں جکاں۔ میں بدیں ٹیکانہ نر کتاں
 کوڑ و اچھاریں روح سر ڈولے گزراں
 دا سال گڑ دانہ زار کلدار جوڑ کتوں برے مزن لافیں سیاہ مار ٹھیکیدار
 لیت و پیت شروع کتہ، ہر روح گوشتی کہ بانگہ زراں دیاں داد و مادہ
 بانگہ نیا تھکے۔

پہ سا بوءید ہچم کو رہتنگاں۔ ہر روح ٹھیکیدار ہریش آئی گپتوں ار
 زاری کتوں، کہ ہدا و پچھ پیار۔ دیر مخن۔ ہے روحاں چہ منی وطن ہر
 آتکا اد حال داتسی کہ نومی داد ہر ذال مرتہ۔ نیٹ روح ہر کافر ہر کاکہ
 رحم، آتکہ او قدر مناں لیکتو داتسی من سدھائی وطن ہر تنہا پلوعہ
 بوتنگاں..... ہنی روان سا بوء گشاں۔

گنڈا..... وتی بلوچی سپور رقول، پیلو کتوں..... گنڈا.....
 برج کندی او گڑ دن ہر ڈنگ ہر دا..... اللہ زمانت۔ نومی داد کتوں
 گندی چون کنت۔ اول..... تہ دایم نہ داتسی!..... منی شر ہر گن
 لچی ایں چمال کیت ناہ؟

دوشب و روچے و گاگوستہ، یسی روح ہر بانہ وخت من مشہور
 سوجہ دیتوں نومی داد ہر نومیس جہر پچ، جانان مناویستو کڈانا گنڈا
 گنوخ نسوار کی ہر دے! کہ منی سور گوں سا بوء بوتہ۔ !!!

اس کے زندایت

جلگھیں ملک قہر میں زمستان، ماں پتاتہ و آہڑیں گوریچ، اڑھور کرتے۔
 کلیں دگنیاے سرزدتہ در چک و دارال زمستان، پیار میں حادرمال
 ہشتہ گتھے پرسیگ انت۔ کئی سوگش داشتہ او پہ کیا پر سبگ انت
 نس ترانت شپ شپ و رو ج شپ انت۔ مرگ و مودتی کڈ و کو نڈانی
 تہا نر کرنگ انت۔ دو بی نر آدر تلگیں زمستان، تو شگ آں وتی زندہ
 دیپان کرنگ انت۔

پیریں تلگ، پچہ وتی تڑنیں پناد، تہا وتی سر حیت کرت۔ وگتھے، گلو
 جان، باریں پچار ساگ، چرنگ انت۔ چو بی منی پشیم، نماز سر دی، وڈالی
 بییت۔ فر میں مات، ساگ، چرنگ۔ ناگو ریچ، ہم کہتہ پاد از دست
 کن نماز کن، آئی کستریں نماسگ، گلو دار منت۔ ماں بابی چلگ سست
 دل چورے پر ام انت۔ حلاجیر کن پمالے پوشاک و بے بدر راں، اسے کڈ
 سر و پچ انت، نماسگ، گھمک، و جت و گشت، بلک تھی پاد، پننگ
 چلیپ، سر رڈ نا انت، تو اسے پناد کہی گتہ، آف!..... بابو تو پر پے
 پشین حبتہ کنے و منہ، آزد و گیں دل،..... اسے منی کہنیں ہمراہ ایث۔ اسے تھی
 پیرک، وتی صورے و حد، گھمک انت۔ من و کئی وتی ورنالی، ہمستی تہا گوازیست۔

آئی وئی راہ گیت و شمت۔ و من زامن لے نون منا ہم قبرہ سرکنت۔ تہی پس
 راجس جواہر ہست کہ لون کے بکنت۔ شپ و روح گردیت۔ بے بلان
 دل آپ انت شھے لاپ پتہ ملکانی و ایشی پہ منی بنا دے چون کپی کالی گشت
 نب آں و دگہ بلاہ زور بھنگ و پول و درم و بولپ کبنت.....
 و دتی کین دس و شام و دیمائش دینت۔

بلک چہ لونڈیہ تھا در آہت۔ سدو جان، باریک شیکن و پٹ چندے نال
 ہست۔ اگر نابھن ایچکا منی دل واک ہست بلک و گوشت، تو من شیکن چند
 ایچو تیکینک در آہت۔ من تین موش کر توں چندہ کلو جان بوریست و اوت
 چندہ و تو بوریکی پہ کلو جان و پس و ایر کن۔ اگر از و شت و گزنگ ہست
 سدو گشت، بلک و گشت چہ منی ڈیکس سرے بل و بے ہما اٹ
 نوش و جان بکنت۔ دمانے رند ایشرک کر ازہ و بڈا چہ گزنگ و چٹانی
 چٹانی و حت کر ازہ و تکہ دات۔ و کڈک و پیتاپ و شت و سدو
 گوانک جت، سدو و اگر چندے ہست، بیار..... جو رہ کنیں۔
 اگر حرامگ ہست دانگے بیار گوں۔ من ترا نگشت کہ حرامگ
 حلتہ! آنزک و پادگ کہ من پہ آہریں زمستان و ایر کرنگ ان
 ہمیش ات کہ و امالی دیمادات، سدو پہ آزر دیس دلے گشت آمان
 مستریں شمش سالگی یح با موٹ تچان تچان آحت۔ جی جان مرپی
 یک دکالک و پتہ ملک و تک، گتنگ۔ من ہمدار و ہست
 واد کجائیت۔ من ایشر اپچین، بچک و پتہ شتاپی گشت۔ ہمدار و
 تہا پچارے سرے موش و مبر سید و پتہ ترندی گشت۔ زہگ و پادار
 اما ایش وادمان نیست۔ "مشریں باریں سورا داں و سورگ ہاں پکار

ہر آرزو میں نصیب گداز چھو جو ادگ بچ جلے اسے بحسن و بوبر سے مات و گشت زہنگ
 بدادار گت۔ لیکھے مان پر کئے۔ من گول گوشت و ویرین نے۔

ایڑک و سدد و گشت، کہ گوریچ کپتہ تو منی چادر و ماں پوش ہو چہ وارد اور
 گس و گدگ، و نازل و بیار، شبی من دارار و میں وارد اور ہ ملتگ انت۔
 روح کندگ و پ عات۔ چہ زہ باز و سیاہ و تہا ریں جہرے پاد آتکے
 ساعنار نہ روح ایر شت تہا ریا ما شاننت۔ دمانے نکوست کہ دراہیں
 آزمان ہودیم جہراں پچ ات۔ یک نیمگاشپ و تہا ریں ددوی نیمگاجہرے
 لغ بولت۔ چم و چم و راند لیت۔ کترے رند ہور ہٹ و ٹاپ شرد و
 فر د ع بولت۔ تر و نگل و یلہ دات۔ چوشس گورتے کہ گشتے پچیر نہ گورتے
 دات و بار بار و پلینگ پیگے سال ات۔ واجہ کار و تھی پاد گیرانی تہا
 بند بناس انت۔ گریب و بزہ کار و تھی بندانی تہا د ندان یہ د ندان انت۔
 دمانے رند ہور ہور و ر بند بولت۔ ساہ دار چہ تک و توار و کپت انت۔
 بے جاے دمان دمان و رند نہر و گانی توار مشکنگ بولت اے ہما بے ویں
 چور و بزہ کارانی گت گریں آدات۔ کہ و تھی لڈ تگیس کڈک آئی تہا بے بند
 دست اش من گتگ آل ات و نز کر تگ انت و ہنچو گند کا کیت
 گئے..... گورگ ایں گوریچ ہر ہنگیس مردانی نیاد انت

شب و دت و را چند ت۔ دو پاس گوشت گت۔
 کہ سال و بانگ پہ بانگ ات۔ سد و تھی مکس شب و چہ
 گہرا داب گتگ ات۔ کرو سانی بانگ و اشکنگ و پاد
 آخت پر چہ کہ آرا و از دار و دان در عگ ای انت۔ آپہ آب
 دست و دن و دراحت۔ دمان ہر نکوست کہ یک چڑینگ

تو اربوت. ایشرک کہ آرا ساخت، بو تنگ ات کہ دل پہ دوا
 ایر گفنگ ات. چه سرت د پہ هلا ہوشی دن و دراحت دست کہ
 سد و پدپس ماکان ات ایشرک وتی دردانی بشر پیدار د و ابلی پرفا
 راجت کرت. پانچلال، گیت و گس و زرا برت و چرائی جنت
 کرت. ترا چه بوت، پر چه تو کو کار کرت، آئی در امنت. منی
 دست و پا چه گو ریج، زراب و سنطرت انت. من کیت
 اول. ایشرک زدت زدت لوگ، کنڈاشت کہ چه زہنگان
 رو سینگ این سنس آل (پنس آل)، انجو کاریں و سد و گرم دین
 بلے کڈک و ہنگ ات. سنس در ما ترا تنت.
 نا ہلاجی و پنجک بہ آرت، چه سد و جنت بہ کرت. باکس کجا
 انت کہ اس و روک کنین آئی در امنت برہ کار باکس و زادی
 مال بہ مان ات. آزی زہگ و جنت و دنی مرگ بہ تنک من یگنہ
 بندگہ بناس کرتگ ات. آ سور و کشت، ایشرک بہ ہم
 چه اس و گل گل بوت انت. دل و دوت کرت. در سینہ
 سنس بہ یک نیمگ بہ آمال برت انت. سد و آندہ اتی
 تہاڈ بت. گشت ہشریں توں منی دیگ بہ و حد انت
 و حد بہ تو گرم گرہے دنی دال آل بدر و شش و صہبادست و گیگ
 کن، دواز دار بہ بر بنجاں ہم پچوپ گول آئی زی دیم داتگ انت
 من بلکن دیر و بیامین نا و حد بیت، آگڈا منا بدور دکنٹ.
 ہور و بس کرتگ ات. بلے گو ریج پدا پہ دود دست و تنگ
 ات. ایشرک وتی حر جل کرت. وتی سر پہ پا داکر تنت. بشال بہ

جنت کرت کہ گوارا پہ کینس . کہ آئی کستریں ز ہگ
 کلاز کلاز گت . پس بے جنت کرت . ابا چیا گر یوسے؟
 آئی جی ہور کن چوں؟ انا او با منا گہر بے گشت . منا چی بے پردے
 سنا ز گ کثیت . ز ہگ بے پہ در ہگ گشت .
 ایشک بے ہگ بے گوں نا دوک بے گیت . ہمشک و حیران
 بوت . بیک نیمگا ز ہگ آئی پریات . دو می نیمگا گوریچ بے
 نہر وگ بے ز ہگ دو دستیں چی بے وتی پراہ بے نہداشت .
 مثال بے جنت کرت . وز ہگ بے را بر بے دات ہرگ بے
 لاک بے ماں جت در ہا دگ بوت . بہتیں گام بے جت
 اوشتمات . دو وتی لوگی بے را تو ار بے پر جت . سدوزی واز دار بے
 باریں اینجو کیں حرماگ بے دات بے اگہ نان سدو چہ بند بے
 تہا در ائنت بے چارگ من و چہ لوٹنگ بے سپومان بوتوں
 آئی منا یک بے گشت .

ایشک سوار بوت ویم بے دات . پہ گیا بان بے
 جان در تہنا گوں یک واردار بے دات یگیں کہنگ بے آ
 گوریچ بے تابان دوران ویم پہ کومان منزل جہان . آہر و ہدائے ہنچو
 بے نیمگ بے شت بے . بے بیگاہ بے پچ تر ت بے اور ندی
 شت کشتاں بوت .

صحب بوت . سدو وتی ہش (جنترا) بالاکرت . وتی بڈتگ
 ایل چم بے کہنگ بے تہا شاک دات انت دیتر بے بلک
 بے بند بے تہا پت بے دست و پاد بے نز کر تگ انت .

حیرات انت دوا بنت اش دگوات کنگ ہو گلت انت۔
 ہر سال ہے پیا کرمیں زمستان کیت و سے وڈا گو یح
 آہور گنت۔ سے پیا ہور تر و نگل گواریت۔ و سے رنگا
 د چک د دار واریں ایشرک ہے سو گےء دارنت
 ہے مہا بازیں سدو، جنو زام بیت و ہراراں
 ننگ و تلمیں پنج چورہ بنت ۛ

۲۰۲ م طلبہ

شاملو

چہ ہماکانی و من پیروک شابلو کر نہ بستگیں موداں ، دراجیں دوست
 بستگیں ریش و ، درنگیں پچاں گندگ اتن ۔ یلیں من پچ برکوشست
 کت ۔ کہ اے درگ وارتیں دراپچک و دل و نوکا پچارین اولے گم دیست
 پیرہ سائے درواتی ایمان و دپا پاج پکنین یا اے گوزنگیں دور تاریخ و درنگ
 تاکاں بوانین ، پرچیکہ ساری و تو من کسان اتن او کسانی و وختیکہ ماکسان کسان
 گپانی سر و ضد کرتن ۔ گے مزن سر پہ مے ورسینگا پیروک شابلو تو ار کرت
 انت ۔ اوماچہ آئی نام و ترس و چپ کرتن ۔ پرچے کہ آ وقت و آپ ماچو کسان
 آسمانک آئی دیے و دوات ۔ کہ ویشیں پر یاں و اب و تہا بڈ و کرتنت
 دوارگ درایش عمر و آواں دتی قید و ایر کرتنت ادر استین گپ ہمات
 پرچیکہ پیروک شابلو و برزیں قامت اوسیاہیں رنگ او بیماکیں چم چہ
 اوشکتگیں دریمان کم نہ ات ۔

یہیں دقتیکہ من کمیں مزن بوتن ادر برے برے پیروک شابلو کر و نشن
 دیستن کہ پیروک شابلو منکہ وہم ناک ہم نہ انت ۔ کہ کسانی و گس و
 گشت ات ۔ البتہ آمر دمانی گپاں دوست نہ داشت ادر پچ ہر گوں

کے جب نہ جنت ہر وقت آئی دیم ہر سرا یک ہمینا کیں خاموشی مراجعت
 عمر ہر گھاری تچان ات۔ شابو ہر زندگی ہر روح کم بوان ات، او مئے
 عمرے در اچک و دان ات پیروک شابو ہر صحب او ہر بیگاہ ہر پرتی ہر گ
 ہر ایک ہر مئے در گم ہر سرا ات۔ اے دگر درائیں روح ہر کس ہر چم
 پیروک شابو ہر سرا کت نہ کت۔

پیروک شابو مئے وطن ہر یک فقیرے ات۔ کہ چہ ہما ورنائی ہر کوٹہ
 آہنت ہر کس ہر نہ ات کہ شابو چہ اصل نسل ہر انسان انت او آہم ہر کس
 دنی بار دہا چکے نہ گشت۔ برے برے چہ دپے پیر بلا نوش او ڈالبندین ہر
 ہم در کت و قتیکہ مادالبندین ہر نام ہر گپتن چہ آئی چمال اس ریت۔
 سرے رو چاں پیرک شابو چہ دگر انی گسان پنڈگ لوٹت۔ بلیں و قتیکہ
 ما کوٹہ ہر اتن او آہمی بوت کہ ای دادالبندین ہر مردم اتنگ انت۔ چہ آئی رند
 آدگس ہر دپے پنڈگ ہر نہ اوشتمات۔ آئی کوہ ہر بن ہر پرت کڈ ہر جوڑ کت
 ات ہر کس ہر دنی کڈ ہر تہا بلہ نہ دات دنہ جنڈے بازار نیمگ ہر شت
 بس صحب بیگاہ ہر پرتی چہ ہر گم ہر گم ہر گس ہر کات۔ پرچے کہ مئے
 گس ہم چہ کوہ ہر ہنیکہ دور نہ ات۔

شابو اے زندہ ہر مردمان یک سرے ات۔ ہا زیں مردم شابو ہر بزرگ
 گشتت ہا زیں آہر اصفونی خیال کت انت۔ ہا زیں آہر پیرے زانت انت
 طیلے گس مردم آہر پیروک گشتت او زہر گال چہ آئی ترسینتنت
 برے برے شہر ہر زہگ آہر اتنگ کرتنت او سنگ جت انت
 عاشتنگن کہ یک بازی یک بچکے آہر اپچان لوچ کت پیروک شابو
 گرینت۔ او دومی رو چا ہما بچکو موٹہ ہر چیرات و مرت۔ چہ آئی رند مردم

چہ آئی باز آری انت۔ او بچک چہ آئی دور عجمت انت۔ مطلب چہ پست
کہ پیروک شاپو یک چاچ ات او بچکس آرا بوجت کت نہکت۔

اے روچاں کہ من بی اے و دانگ اتن او کمیں دنیا و حالل او نہ پستان
تاریخ و دانمن او بازیں لوکیں جہاں سہی بو تن دستین کہ عیسائی و بدھ نہ جہاں نہ
ہم پیروک شاپو و وڑیں مردم است انت۔ او آوان "تارک الہ نیان گشت
او بازیں صوفی ہم چہ دنیا و دست و کشت۔ دگ منی دل و لوشت کہ پیروک

شاپو و نزیگ سین۔ او یک وڑے آئی زندہ حال و سہی میں۔ بلیں
ہر وخت کہ من اے کوشست کت۔ پیروک شاپو چہ من زار بوت۔ بے
جرماں منی دل و ات۔ بلیں پچ رہے پرے در نہ کیت۔ روح گوزان آہنت
پیروک شاپو و دنتان ریتنت۔ سیاہیں دیم و پچ بوت ات سمرین
چوٹ بوت ات۔ او دست چہ نوری و کر زنت۔ آسمرے برز بالا میں شاپو
نون شت پڑے بوتہت، بلیں واسم آدی عمری ڈول و چہ دواریہ و لی
نان ہر گرگ مے گس و ات۔ اگہ آہر ما بگشتیں کہ ماوت پتہی کڈ و
نان و کارن۔ آدی سمر و سمرینت کہ۔ نہ،

یک روچے شپ و کہ من گس و اتن۔ سہی بو تن کہ مردچی ہر و
میل پیروک شاپو نان و گرگ و گس و اتن۔ من گشت کہ اگہ بانہ اسہت
ہم اگہ نیات دوارگ من و ت پرے نان کڈے برین۔

صحب بوت۔ نیمروچ بوت او شپ بوت۔ بلیں پیرک شاپو
پہ و تی نان و نیاحت۔ منی دل و وڈ و ڈیں خیال آہنت او شت
اے مرد کہ پچ ناچو نہ بلوتہ۔ اے شاپو کہ پچ رد نہ کرتہ اے پیرہ سال
کہ نہ عجمے دو میل ہر نان انت۔ پر چہ دور وچ انت کہ نہ کیت ہر اے

دنیا مشتمل ہے کہ چہ ما زار بونہ؟ ایادگہ ملک و شتہ؟ اے چہ سترے؟
 اے چہ خبرے؟ دل و گوشت، حائے سونج بکینن، بلین و ختیکہ آھی
 اے چہ کہ منی کڈے میبایت، منیبات ات، جرات نہ بوت، دگر راسے ہم نہ
 ات، آخر فضلہ کرتن کہ مروچی خلور کڈائے رٹین، چراگے دست و گپتن
 نان و بگل و گت ان او کڈے نیمگ رادگ بوتن۔

کوہ پون و رستن، چیرا قبرستان ات، برز و سنگی ایں کوہ، برے
 برے تو لگانی تو ارجت بوت، شہر و کچک ہم غلوکت ات، ہر نیمگ و یک
 دھنی ایں حی و ات او من پیروک شاہو کڈے نیمگ رادگ ان دل چہ ترس
 اول و جذبہ دیک دیک کت، کڈے دپ و رستن پیروک شاہو و توار کرتن
 سے توار سے نہ ات سے چار توار جت ان سچ توار نہ ات، ترس و لرز و گام و
 کڈے تھا ایرکت ان، کڈے دراجیں و ات، دیم و شت ان، دستن کہ یک کڈے
 ریگانی سراسیروک شاہو پکتہ یک نیمگ و یک آپ و گڑ و ایرانت، سترنگ
 شتن، توار کتن، جواب نہ ات، چراگ و ایرکتن دست و پو کوپگ و برتن
 کوپگ و چوچی و بہرات، کوپگ و سرینن، آئی چھاں پانج کت، منی
 نیمگ دلیت، منی نام و گت، دوارگ و تی چھاں بست، من گشتن کہ پیروک و پ
 تان اور گمن، ساعنے و گڈ دوارگ چھاں پانج کت منی نیمگ دلیت او
 گوشت، آب!

من چہ گڑ و ہا تاسک و آپ کتن، شاہو و نان داتن او پدا آپے
 نام و داتن، آپ و کہ دارت یک سر دیں آہے کثیت او منی نام گت،
 او گوشت، زبرانت کہ تہ آخریں و حد آتے تہ ہر دخت چہ من بازیں جہر
 جت کت، بلین من ترا پچ چہ نہ گشت، لون سونج کن کہ بد بختیں شاہو و

زندگی بہ آخرین دم انت۔

من کیس چپ نشتن دل و گشتن کہ اسے بے کس و مسکین کہ چہ تریف
 رزان انت اد شدی دگر تانی انت۔ چہ آئی چہ سوچ بکنین؟ بلین
 دوارگ گشت کہ پر چہ جبت نہ کنے؟

من آہرا گشت کہ پیروک شابو۔ منی دل و ہر دخت ہے آرزو بوی
 کہ من تھی زندہ حالال سہی بین۔

شابو و ترا پانادی کرت۔ او تران و گشت کہ من ڈال بندین ہر یک
 گلایے ان۔ من و تی ورنائی و یک مجلسی میں ورنائے اتن۔ روح پروتی
 وازداران خدمت کرتن۔ و شپان چہ و تی شیران آوانی دلاوشن گت
 چہ دور دراجین راہاں مردم پہ منی شیرانی گو شدارگ و آقتت او پہ من
 پیشکش و نیکی آورنت۔ من چہ دنیا پکراں آزاد اتن۔ او چہ درد و غم بے فکر
 بلین بخت۔ چہ من گشت و شی و رو بیج زوال بوتنت۔ شوی و لوک
 درآت۔ بخت چہ من گشت سے روچاں منی چم یک خانواد میں جنک
 سراپت کہ منی دل و جاگہ گیت جنکو ہم چہ منی شیرانی و سوب و ننادوت
 داشت بلین ملک و رسم یک گللام او خانوگ یکجا دیست نہکت او
 آ و ترا چہ من چیردات تنکہ دنیا و دنیا بد نام مہریت۔ آہی سے چیری پہ من
 بلا بوت۔ آئی دوستی منی دل و گیش بوت۔ من شاعر و اتن دل و درد شیرانی
 تہا بیان کت ان۔

کائے نہ کائے من دور دیش بوی شاملو شوقی جت منا تو پے

و قتیکہ مردم سہی بوتنت کہ من شاملو و دل دانگن۔ آوان آئی بدی پہ
 بیان کنگ شروع کت۔ بلین آ منی دل و چو جاگہ نہ گیت ات کہ چہ مردمان

گمان در یہ کیت این من گشتن سے
 پہ من ہا شہباز چار دہی ماہ امت
 ہر کس ہا گشتہ شالو سیاہ انت
 دختیکو چٹ دل ترک بوتن چاگہ ہا پیرے سر و نگہ ہا گشتن کہ فریاد

کنین سے
 شورگ ہا واجز نہ گیس پیرے
 شالو شوقی جت منایترے
 منی حال کہ تن اے قد ہا رست در ایس شہر منی ڈر من بوت۔ مرد مالا
 پہ ما بازیں گپ بست، منی دل اڑ نہ کت و من گشتن سے
 پہ حلالی ہا تو منی یار سے
 پہ حرامی ہا تو منی گوار سے
 وہے کہ اے گپ شالو ہا ماس ہا کستنت آلی شالو چہ من چیر
 وات و منی زنگ فسکایت پہ سردار کت۔ چہ ہمید امنی شومی رو بیج شروعات
 بوتنت۔ چہ آلی رند منی عمر ہا چو شیں سیاہیں سکی ادسوری ہا رو چاں دیست
 کہ قیامت ہا ہم آوان دتی ہوش برت نہ کنین دل کہ منی سوت من گشتن سے
 پہ بختیں گرانو شامل ہا چیر کت اشکر ہا رو کیس منی دل ہا ایر کت
 من گلاے اتن اد جنک خانوادگ، سردار ظلم ات او زمان بے رحم
 من بے دس اتن اد آ زور آور در ایس رو بیج چو عیواناں چہ من کار کتنت
 ادو ایس طپ منا پا داں ادشتارینت انت۔ تنکہ من شالو ہا چہ دتی
 ہوش ہا بہرین بلیں آدل ہا جو جاگہ نہ گیت ات۔ کہ چہ ظلمماں در بکیت
 آفر ہا ناچار من پہ و تی زندہ آلی نام ہا دتی گرانین ملک ہا شپ ہا تار ماہ
 برداتن اد گشتن سے

پہ نہ بی ڈالو گول حکومت ہا
 منی تسی دیدار منت پہ قیامت ہا
 چہ ڈال بندین ہا پاپیادگ من چیر و کالی دیم پہ ہنگو کتن۔ دل ہا منا

گشت کہ ملک و دوشی و حلق بہ حور تہی قیمت آنہ ات نول دگہ خاک
بیت اے زندگ سے

منی تہی قیمت تہی قلم دور انت ڈالو بہ ملق و جنت بہ حور انت

چہ ہمارو ج و من اے کوہ بن آتنگوں آرو ج او اے روج نون
چہاہ سال بوت کہ من دنیا نہ دیستگن او نہ دگہ گندگ و آرزو
دارین -

اے گ و کہ گوشت پروک مشابو عظیم ہنچو روژ نابوتنت چو کہ مزین
بارے دل و صحبت بستے او سیاہیں پنچیں دیم بہ چو گل و سہرین
چو کہ کسانین زہگ بہ دیم چو یک مزین کار گے کنگ بیت مشابو حلق
لنٹ چو دل و دوشی و پانچ بوتنت او چہ جمال دود و ترمپ اس ریشک
اود وارگ چم بہ بند بوتنت من کہ دیستن جانے ساہ اتہت او
اوستاتہت بہ

بلک سنگین

فزة العینک اہرآ

حمل خان مہنی نپس انت۔ حمل خان مہنی ساہ انت۔ حمل خان
 مہنی چمانی روژنالی انت۔ من پہ آئی ندر مین۔ من پہ آئی خیرات ہیں
 شکر انت کہ اے جاگہ عورستہ ما پر در دگار آہ را چور روح برز بکنت۔
 ہما پس ہ ہما رنگ انت پس ہ ہم ہنچیں مزارس مردے ات ہزایانی
 تو کیلے پہ دو صد سواراں ایو کال بس ات فرنگی ہم آئی دیمادست
 بسینگٹ عا اشتات انتا۔

اے بلک سنگین ہوا دیں روح انت کہ اگر نل حمل خان ہ لوگ
 انتات۔ کرنل وت گیس عورت ات۔ آئی لوگی ء کہ دیست کہ ہم لوہر
 زلے اہرا بڑ عا دینت۔ پہ آئی چاؤ دچلمے گت
 جاگہ جنت کت تو ہسی بوت کہ بلک آئی ملک ہ مردے چر آئی
 جنت کت کہ بلک کت کہیں چہ ملک ء در کپنگے ہ۔

ہما سال ء کہ بشام سال اتہ بلا مینا نصیبین مد گانی جہر چہ
 ہ ملک تو چنت بوت دحشک دتزو دارت۔ درچک ددارن

لوح کت چه پیشی رند مردمانی تو کاگر دمپک، بلا لپت - نیمین مرد
 مرت انت دیمین پیردیس و اجرت انت - من هم چه جنگین -
 ناضیان ان منی مرد در جنگ گره دمپک، بهر بوبت انت - من دیگر
 ز هک منتان - شد و نادراهی دیما ات - گره دمپک بلقان پیردیس
 گره دگ ات من چه : دنی جان و نرس و دنی ز هک زدن و دنی
 همگو کتن - و چه هاس لان شهری این مردمانی لوگاں مزدی و دنی
 و هر و گوارینین - منی چک هم خون در نابوته دمنین صاحب و بنده
 و چه کیدار انت :-

بلکت سردار شیر محمد خان و درست کنی و کرنل و جنین
 جت کت :-

چون درست و نه کنین - آسمنی و اجه انت - آسمنی سردار انت
 من دنی و اجه و درست نه کنین ؟ سردار درست محمد خان و چک
 میرهیت خان شهید و براس و ؟ که گون و دصد مردمان تن -
 و سیم و سراجنگ کت و تنکه دنی خون و نه ریت بر نه تربیت
 هم آسرا آفرین گوشت انت پنصد فرنگی سپاهیان گون نوب
 دلوپک و آنی مردگ و چیم سرا آدرت دپیردک و گور و دنی
 بلکت اے منی و اجه همایر بهیت خان و ز هک انت کرنل
 لوگی و گوشت :-

الشد من پیردیس و دیمین - من پیردیس - پیردیس - من جنین
 و لوگ و آسکلن - دنی و اجه و ز هک - و گور و دنی
 حمل خان کورد که ات که من آسرا و سیم - پیردیس و هک -

میرفت خان سیم و جنگ و شہید بوت۔ آدمہ حمل خان پنج سال و
 و دے ات انگریزان چہ پیر دکت، آہر اد پٹا لو۔ کت انت، دگوشنت انت
 کہ ماوہاں کہ حمل خان و تعلیم دلایت و بہیت پر چکیہ حمل خان آپس و
 زھٹ انت کہ کمیں ماسان آئی پیمے نہ مھگٹ آدرتہ پیر دکت و اجازت
 دات و انگریزان جس خان پہ دانگے و دلایت دسیم دات بہ۔

بلک سنگین راستی و چہ کرنل حمل خان و گس و حالان آگہ ات۔
 آئی اے زانگے و آہر کرنل و لوگی و دل و دس کت۔ کرنل و یوگی آئی
 بگوزھگ و ات کہ تنگی و تی بلوچی دو درویدرگاں یلہ نہ دات ات
 پک سادگیں زالے ات دچہ اے نوکیں دود و دژنائی و تنگی انز نہ
 زدت ات دچہ انگریزی تعلیم و تہذیب و بے سورج ات۔ آئی ہمسایگ
 دراہیں در آمداتت یکے تو آ آیانی لوز و سر پد و نہ بوت درمی چہ
 آیانی راہ در ہندانی سوب و آیانی دوست نہکت پر چکیہ در آئین بے
 سترین زان و بول اتزت دگون و تی مردان دیم درابہ بازاران گشت
 انت دچہ فرنگی آن شپ و روح و تترانگ گشت انت بہ۔

کرنل و لوگی اینکہ سالان اے مزین شہر تہنا کپت ات نہ کسی
 گس و دلیت ات سک دات تنگے بوت ات۔ بلک سنگین پہ آیانی
 یک آسمانی بہن ملکہ ات۔ زبرچہ گمہ و گلاں مرد چہ آئی و تی دل و سرد
 کت در دیگٹ و دخت و آئی بلکہ و ہاریں سر و سامان ات و گوشت
 کہ بلک گس و دتی گس بزبان دہر و دخت کہ دارے د لپتے ہنگو بیبا۔
 ہلک و دعا دا جہ خدا و اشکت چہ شپ در دپچ و تگ و تاق و چٹ
 ات گون و ہما گپ بوت۔ کہ چہ گر کٹ و جت وار انت کہ چہ لوئے؟

آنی گوشتا "ہور ٹوڑ" بلکہ ہم چہ ایشی گیشتر دگہ چہ لوٹ ات نوض
 بلکہ ات د کرنل پوگس چہ پانہ بانی پو سپت و واجہ خدا و ساری
 آبرادات ات د کرنل پو لوگی پو سادگی پو آنی دگہ کو مکے بوٹا۔ میدان میان
 آنی و ترا چو جاگہ دات کہ بے چہ آنی جنت د پرس و پوح کار سمر نہ کپتہ
 بلکہ سہی : ات کہ زال د بولانی مزین نزدی آئیانی مردانت۔

آنج و طوائے گپ سگت کنت نہ کنتت کہ آئیانی مرد دگہ کسے را ذوق
 دل جاگہ بدینت۔ یا آئیانی جندے دوستی مرد دل و کم بدینت پوائے
 مراد و آیان ہر کس کہ ہر جبرے بگوشی آسرو عمل کنتت۔ بلکہ سنگین
 ساری تہ لبتیں پیر و شہ کمر زگانی خور دگت کمریل پو لوگت دات کہ ہر
 روح گمان آپ و واجہ پو باری آئی کہ دیست کہ گودی اے و طوائے
 و نہایت آئی دنی کاران تیزتر کت چہ خور دگان تقویز و دم دعایان
 دست برے پو آئیانی جان سلامتی و برے پو رزق و روزی و برے
 پو زہگانی تعلیم و ترقی و چہ جاگہ پو تقویزے در کہت۔

کرنل پو لوگ چہ بلکہ و اے کو مکہ و مدت و درمندی آن سک
 رضا ات۔ سالان۔ زند چوشیں در دمندی دیست ات کہ سکی دسوری
 و پیرے دست کو مکے ات چہ ایشی ابید بلکہ پیرہ زالے ات و چہ گس
 داری و و در دہندان زبری و آگہ ات زہگانی کسائین نادر را ہی دنا
 جوڑمی نمر و گون ات کرنل پو لوگی در نا و جاہل و سادگیں زالے ات
 ختیکہ چوشیں جبرے پیش بیاتین آجیران بوت بلیں نون بلکہ
 اولی کارانی دمنانی دیمپان ات زہگانی سر اکمین در دے پو بونین۔
 دار و در مان دم و دعا خور دگت و تقویزات دت بلکہ و کرت۔ جاگہ

بلک گمشدین کہ پنج کلداریتج بوته کرنل و لوگی آہر ادہ کلداریت
 مں و زرد دوتے کسی نہ ات کرنل و لوگی و اس گپان ہچیر دنی دل

نیادست
 بلک سنگین لون سک آسرات و ات - مان و پنج پیرے فرادان
 ات گس و مزن دکیان آئی عزت و حرمت کت انت کرنل و لوگی
 چٹ آئی مریدات - بے چہ آئی جست دپرس و بیج کار دست نہ جذ
 بلین بلک و دل و ریش آئی زہگ سورات مردمانی شگان بلک
 دل و داہک و زہگ و عمر بلک و پیری و عذاب اتنت - آشپ
 در دچ بے غمان گارات نہ

کرنل و یک کینیں جنکے ات ہر شپ آہر اتپ گپت رچہ پ
 گرمی و مدام داب و تر سکت دنا آرامی کت - کرنل آہر ادراہیں ڈاکٹر
 پیش داشتات و پیرے ہر و طیس در مان گپت ات بلین بیج در مان
 و علاج و آہر در اند کت - و چکپی آئی تپ و سر و سر نہ بوت کرنل
 و لوگی چٹ پریشان ات - بلک سنگین و چہ جا گے پیرے لتویزے
 و فوگک پنج گپت و آدرت چہ اسے لتویز و خوردگت و اتہا - و قح رند
 جکت و تپ چٹ زیان بوت - بلک ات کہ چہ گل و پا و بوچٹ و گار
 و نکت نہ سوب کرتگت ات - کہ بابا جان مزہ تہ گوشتن کہ پتہ نہ دگ
 مہ ڈاکٹر جانے نہ ات جنک در اسی و بلک زانکارئی افین و کرنل و لوگی
 و دل و گینترکت لون اگن گس و کاسکے ہر شبن ہم فال گزرگ بوت -
 و تیز گریاٹ بوت بے چہ بلک و جست و خستہ ہم چہ دنی جاگہ
 سر بلک و نہ بوت - کرنل و ویش گپانی سراہین نہ داشت بلین زال

دبولانی کاران دهن نہ اات :-

کرنل و دنی لوگی و گوشت ات کہ بہتیں ردچان مے مزیں جہنم
 بہ دورہ ایک و انت داگن چہ منی کاران دشن بہ بہت و برز و منی
 و بکنت و خدای خواست بہ بہت مناترتی رسیدت اے جہ جہنم
 یک لشت ات۔ ہر سنا زہرند چہ و اجہ خدا و پہ دنی و اجہ و دعا و
 ات۔ بہتیں لٹو ابی ردچک ہم گپت ات بلک و پہ دم و در و
 و ہم گوشت پہ پیر و دشوادی و یک پاچن و ہم کشت ات و
 کت ات۔ کہ اگن خدائی خواست و اجہ و تہ تی بہت، پیر
 زیارت و یک گو کے ہم خیرات ات بلک و چہ جاگے یک
 ہم ادت ات دگودی و گوشت ات۔ کہ ایشرا ہنچین جاگے بہ
 کہ ہر وخت گون و اجہ بہت، بلین و اجہ دت سہی مہ بہت کہ شکہ دل و
 میار بہت و در این اثر و مروت :-

ماہے زہرند کہ نل و تہ تی و حکم ات کرنل و لوگی و پہ بلک و یک
 زہریں جوڑ ہے بیج جوڑ کت و پہ ملاء کہ تعویز دات نوکین جفت
 و کوش و مندیل و صد کلدار راہ دات :-

کرنل و لوگ و یک پیرہ سال در چک ات بلک سنگین
 مدام چہ اے در چک و شک برتہ و زہرگان شپ و چہ انی چیر و
 و داشتہ کہ شیکو اے و رطیں در چک مدام بے نام انی جاگہ
 چہ ترس و شبان ہچن چہ مزہ بالا دین در چک و گور و گوزت بلک
 گوشت من دنی گناہ گاریں چہ ان شبان در چک و چیر اسارگان
 سرنک و دیگن :-

در چمن شام بر سر و کرنل و کسانین چکت که در چک بر سر

سر را بوت اتا -

ایر ایک و چور چک و سر و کپت و باسک و پر شت - بک
 بر کار و لگت که من نه گوشتن که اے در چکت ناد یستانی جاگه
 منت کرن و لوگی و دومی ر دپ و مسیط و طال بان لوٹا نینت و ستہ آن
 شریف و سخته کپت و خیر خیر ات دانست که مشکر انت که بلائے

انت و گوزت -

ساری و کرنل اے گیان ہج دل نیاد رستا - بلین دختیکہ
 آئی دلینت کہ نون گس دم درد و تعویز ملایانی جاگه بو تہ و آئی
 بو پکت و کٹ و کمانی ملا دشتہ کمر دگانی لاپ و ر دست آئی و تی
 جنین و گوشت کہ چدر دند من اے دود و تیماران گس و گندگٹ
 مانہ لوٹیا د آئی گس و در گہ آئی سر و گپتگین تعویزان سیست

دیسوخت -

ہما ہفتگٹ و گس و لہتیں ہیج در رنگ گندگٹ بو ت انت - کہ ایانی
 نشان چو حیوان و دستان و در گٹ و نشان و ات کرنل و اے کپ
 و توی دل و نیاد رت - بلین لہتیں و دچان رند گس و مزین و سرشی
 این کونٹ و قالین و رنگ اتزت و ایانی و رنگ و نشان ہم چو
 ساری این در تگین پچان اتنت اے جبر و در ایس گس و مردمان
 لذینت کہ اے بنیاد م کارے نہ کہ زندین قالین و کونٹانی در رنگ
 دہنا و کیت و دوارگ ہما ہفتگٹ و چہ پیتی آن سور و سہت و قیمتی
 لیا و ح ز بان بو ت انت کرنل و جنین و تی مرد و پاداں کپت کہ حدی

دیم و بگد و ضد ممکن۔ اے خدائی مخلوق انت وچہ ما زار کپٹنگ انت و ضد
 لوٹان کہ دم ددعا بوانی بلکین و اچہ خدائے سر و دم بکنت نہ

کرنن زار گپت کہ منی زر حرام و نونت کہ ملایانی نصیب میرت
 اے درائین بلائے تھے پیر و نزل

آدرتہ جنین و آئی دستان گپت کہ خدائی دیم بگند چو مگوش بگند
 پہ من یکتہ مزین کو مکے، آگن پہ اشکینی دل بد بیت نہ

کرنل و ہمار دتج و درائین حالان پولیس و دات پولیس
 مردم گس و درائین چیزان چارت انت و حالان یکتہ یکتہ جن

کت انت بلیں ایچ چیزے نہ گوشت انت دشت انت ہر
 شپ و گس پہ نیاداں آج گپت و نیمین سمان سوت انت

اے درائین گپت ہر دخت کہ بو تگنت ابلاکت سنکین گس
 نہ بورتہ نہ

دومی روتج و پولیس مردم دوارگک آنتت و تن سہہ گک

و تفتیش و مشغول اتنت چو کہ پولیس و مردم دشت انت

کرنل و لوگی اطاق و تو کا پتریت و پکارے دنی پیتی و دپ و گک

پیتی و تو کا چہ ہما گار بو تگین ہیج آن یکتہ جامگت و تو کا مردم و گن

بستگت ایرات یکتہ نجیدیں بوئے کرنل و لوگی و دماغ و تہت

داسنگت کپت ہنکہ شاننت کہ چپ بے سما بوت بلیں

شانگت و ہند نہ بوت کرنل و بہ تاج و پہ ڈاکٹر ارض دیم دات

جنین و رنگت و چٹ چو مرنگان و زر بوت ات ڈاکٹر ارض

پیکتہ مشکے و آہدا بہ ہوش و آورت

ددھے ردتج ء شہب ء مالا پولیسوں مزدمان بلک سنگین
 بگھ بچا پچت دچہ پٹ دلوٹ ء لندا یا لے کرنے ب لوگت بگار
 بونگین سیا مان و لغتدیرے زر و ہما ہج د کوشش و مندیرے
 بکہ کرنے ب لوگے ء پ ملاء دیم دات ات درگیت - چ
 لے سا مان آضا ابیدیک آھن ب دوتلین اوزارے کہ
 بوندان ب بوزء ات د شش شش دتناں ہر نیمگ
 وات درگیت انت

استانگے سیت

نعمت اللہ محمدی

سارے تیر ماہی روپے ات گور پنج دو دست اوچینگٹ سیاہ دہلی
 جبرے ماں کشتنگٹ - نیم روح بوٹا کٹ، اوچو ہتھار ماہیں - شب سونچ ات
 گزند چو مزار و نہر دکات - گردگٹ دو چا پی و اوت دہور اوچو مشکت
 دپ و یلہ ڈانگ ات -

پہا پر دستگاں رحم! چہر دکٹ پم دکٹ کن - اے نزدیکی
 تو ار خدا مرنہیں بجار خان و موز و شاہناہ یکت کہ ہورے ہر ابانی تھان
 پڑشت "گنجل باریں آسی پو و جان و دست جن تپ و دستگ
 اگہ نا -

"مائی منی شو میا در دانگٹ و جان تشگی پہو گرم انت - کہ دانکو پناپ
 سرکٹ دسیا ہیکے ماسی بیار باریں بابی و رکٹ و جنین "بجار خان و
 جنوزاں گنجل در انت "مردچی من دلا ات کہ ملاد دستین و گورا
 بریں دپ پھل و تائیت - بگرمیں زمی "زبوکت مناگٹ کہ دستین
 مزین بک ایت مہلوکت و سکٹ سدکٹ انت - ہوا انت ہور زت
 بس کنت "شاہناہ گشت "بے ماسی نوں شیپاں آپ آرنگٹ
 مردچی تراملو بازار و راہ نہ دنت - تو باریں ہما شیخ و دانگیں بند و بشوہ

بے یکن ہدایا حیر کرتا۔ "گنجل گشت" اہاں راست گشتی دم جگہیں
 کندرگت ہم چیر سوچگت لوٹنت بلک، وگشا دگشا دا پا دا اہاں گشت
 ہنکر اڈنا چڈ کاے بو ت۔ گنجل دتی گوشاں رپت چم وگس
 رپ و سکا راتنت زائے آپ وریچان گس و آتگت ب۔
 "اد..... و..... بز کاریں" بز ناز "بیا یا یں تھرا کجام گوات و
 آرتگت۔ امبراں تو دمارا چٹ ملہ دانگت۔ انکو پرت ہم نہ جنگت
 ہو بے چارگیں بز ناز! اے تئی گناہ نانت مے دتی بخت اہج
 ماٹگتگت۔ نون مارا سیاہیں ر دچاں گپتگت کے مارا و تیدگت
 کت "گنجل درائنت بز ناز دتی گزانی آپاں پر پچاں ریکٹ کر
 ارشتات۔ دوتی مودانی آپاں چکاں وگشت" چوں کنیں بی بی۔
 گنجل۔ اے سیاہیں روح گوں ہر کس و بھرا انت۔ من چہ دتی ہجارتی
 دتئی نیمگا اکت نہ کرتگت..... بز ناز دتی گپ نہ کوٹینگت کہ گنجل پا د
 اہت۔ دتی لنگرے درکت کہ آوتی میچٹس پچاں بدل بکنت ب۔
 بز ناز دتی گد بدل کرتنت دلشت و سن اہرت و شادت و
 زہد بز ناز گشت "امبراں من تئی دیما ہجارت۔ دمولوں۔ من ہچبر
 چودست ہورکٹ ہنوتگوں شو میں ڈکال و اما سک بدل انت
 پائیگا ہر ہدایوں لوٹینہ بے دست ہور کا آختوں نکرگت بے ہوری
 و ما کز دیکھی ونگواہیت۔ لہیں روح انت کہ منا اسمی جان و نادری
 حال وگپتگت۔ من بے آرام بوٹگوں میار جان رپس و ہم منی سر استم
 کزت کہ تو بر اسمی و حال و بگر دیبا ہمیش انت کہ من دیبا سر جنانے
 کاتیں تو زار اسکت جنجال کرتگت۔ اے ہور و ہرگا تو دتار پر چیا

عذاب کرمٹ گنجل گشت "مجبی مارھا دگ بوتن چہ جہڑے پٹانی گندگیا
 مناہورے بو بوت بے من جاہ آرت نکرمٹ در کپتوں مارا ہوار کاشی
 و گپت ہمنکہ بوت کہ شیدپ و اے دست بوتن - شیب و یکٹ بلا
 آپے آرت "بزنا در امنت" لون ہاریں چوں انت آرسی جان ؟
 ہمیش انت کہ یکٹ پمیا کپتہ - منی سر نکپیت کہ منی ماہیں پنج و چ بوت
 کہ سراجیت نہ کنت و روق پہ روق بندے دت کڈاں انت مناج
 پیادت گندگانہ ریت "گنجل آزدو گیں دے دسین پستوے دات -
 شما ہاریں دواداروے کمر نہ اگہ نا ؟ "بزنا رچیت کرمٹ" کارے
 پہ دواداروے بہیت مادی دس کمر نہ مادی زانت و پنج جکٹ و جوک
 پشت نہ گیتکہ "گنجل در امنت"۔

شما ہاریں سل بکرتیں و بچارتیں "بزنا سوچ دات" مارا پوست
 و سوچ ہم یک ہدا دانگیا داتگ ات آئی گشت کہ اے ذراہیت
 ماہمیش انت ہوریں تر شتر بیے پوست زمی کنگٹ گنجل گشت "ہاریں
 شما دو دنتاہیں صیدی پوستے گورا داتیں - بلکن ہدا یادیر کمرتیں بزنا
 گشت"

"گد بزنا ز اے تسی کار امنت نو تمپار اے پت ر بگش کہ یکے ہد
 جنت ہلاک بے بے چوں کنیں منی دست و پار دہمے پر ذالنت
 ایسی تگ و پادتاں کجا بوت کنت آ بیچار گے پادانی ہشکی کپتگ
 برے پر اے ملا دہرے پہ ایشخ و "گنجل کمیں چپ بو نگا در ند ہدا گنت
 داد بزنا ز من تراچے بگشیں من دیزاگون اے پنج و سر ہسرت
 منی دراہیں گنجیں میرات رہن انت - منی کار بیگر بھا بوتنت - لہن

مئی ہنست و نینست۔ مئی گوش و بارطی و دگہ لہتیں ہرست د پڑشتیں سہر
 انت۔ اے ہم آئیے بلا ماں بزور انت۔ من قول کرمۃ کہ ہمارا مئی پہلے
 جان و گہتر بکنت۔ من زمستان و دیم و قلندر نادشاہ و سہرا بریے
 ہر است گشت باریں شتایک کارے کر تگے، ہر نماز چست کرمت
 بگش باریں گریمیں ہر نماز چے؟ بلکن ہدایاتی نام درش نام کرمت تھی د پیگے
 گوں گھنت "گنجل پہ اشٹاپی جبت کرمت شما باریں داگ و ہرست
 ے صلت و یکٹ مردے ہستنت کہ باریں تاں گرشگی رھگوزی
 مردیا آرا دل و گل و دگے دات۔ بہا مردانت کہ چرگد اتہ دسی ہر نماز
 درانت "اد..... و..... شنکوں تھی دپ، پو پچیں کارے بکن من
 تھی دستاں زیارت کنیں۔ "گنجل پہ گل و دوشیں دپے گشت
 شریں ہر اصبح بکنت۔" ہر نماز جواب دات ہر ہرنگ شاہناز
 دبل جانا آئی کر۔ اگر شت گنجل تو ارجت۔" ماسی نہ بو و گپ و
 نہ شو شے دوپ و سوچلی و کم و بزورے دوپ و سوچلی و چے کنت
 ہر نماز پہ حیرانی جبت کرمت تے یک ہمسلا گے "نر بانو" نائیں ہست
 اشریں کو اسیں گوانی تیں ماس اینت آئی کچی مئی زھکار احارات
 دگتے کہ آہرا دگہ بچ نہ انت دگہ بچ گگ و تاج مکنت۔ سوچلی تیار
 کنت پنج شنبہ و شپ و دمالے دئیں "بی بی گنجل پتو ادا ت"
 ماست گشی۔ بی بی تھی بچ و چنت جماعت دنت آسالی کہ من ادا
 اتوں۔ کو رکھ ہر و دتھ دیم پہ اسکول و گراں ات "ہر نماز جبت کرمت
 دادا تو دت زائے کہ آپکو رو پس و ادل نہ بوت کہ آپجرائی دیم
 دد ہیت و ددے پنج جماعت ہر دہرت ماستر و گشت کہ منہیں

انکوں اور اے بد نیت بٹے مارا دل نہ ہوتا۔ اسے گرم زحل ہورہا گشت
 دقہر میں زمستان و دور ہر وقت گڈ اسے دل چون سگیت بٹے
 بزنازہ آئیے پس وادت آرا پدہ دانت و شنت ملکوت و زدران عدا
 امان بد نیتا " گنجل گوں سردی افار گیا اے گپ جنتت " اد گنجل
 چونے یا اماراد ہورہیچل کرتے۔ اے گر انازہ و توار استا کہ آتچان تچان
 و گس و پتر است نہ۔

"بیا او گر انازہ من کدی تئی راہ و چارگاں ادن۔ گنجل ہا میں شیخ
 وچے گشت گنجل آرا چہ نند گا دساری جت کمرت ماسی رے
 شیخ و جت و من چشیں شیخ و گنیا و مکپیت اے یک یک
 ایت و ہنچو گنجل کہ استال جو کینت۔ زدی من۔ گوں آئی تئی
 گپ جنتت منا گتے کہ صحت و بیاترا حال دین راشی من حضرت
 کنیں صحتی مہلا من ہونا ریحان و شتوں ہمیش ایت کہ ہنوں چنان
 گن و پیدا کوں گر انازہ ہنچو دم ورا کشت گتے اے درہیں گپ و یک
 گین و جگنت " ہاں ہا میں گنجل چے گشت " گنجل پہ اشتاپی جت
 کمرت " گتے ماسی دگہ و تاج مکنت ہیج در و دار و مکنت و
 دگہ ملا و طبیب بیارات۔ نون بلیت کہ منا کپتگ تئی ہیج و ہیج ناز
 آرا سحرش کرتے آئی سحر و تائیت یک کوہنیں بترستان بیا کندانت
 تئی بخت زورا کت ات کہ تو منازوت حال داتہ گندے کہیں و دن
 دگہ بگوستیں داتاید زمین و ستر تینت گڈ اجر چہ دست و گت
 بے نون دل و جرم کن! مرشد ہور صنا بیت آئی سحر ہیج رچنت
 بٹے شیخ و گشت کہ یک کارے بکیت " گر انازہ گشت " گنجل و گت

من کی موت دچپ ات دشتت گر انازہ و گدی گپ و آئی پہن
 رگوش کرت معاں بگش بارہی ہے ۱۱ اگر آزماں و پدیانک جہدیں کہیں
 نہیں گرائیں گے نہ انت شیخ آگشت کہ شما ہیت نوکین سوچن
 ہیت کو نہیں سکے ہیت مکر آسوی و مداجے ہمک زنگین گد شینکے
 دین بود ہیت دانگ کچکٹ شو صا نہ کنت در بیارات من اش دم
 دین گداں د شین بو جنیں د ہیت کہیں بترستاناں کنت اش کہیں
 سوچناں شمارا دیں کہ آکے تحت و پادگ و گورد باسکاں اش
 بجنیت کچکٹ و سکھاں منی جن ہر انت "گر انازہ احوال دات گندے
 ماسی گنجل من ترانہ گشت کہ نار وایاں سحر کر نہ ۱۱ من ترانہ گشت بے
 زہ منے من زانیں امر آئی استالیں تر و سحر کرتہ کہ دے گو ما
 ہیت دے زامات بیدیت بے حد آسوی پن و جان کوش بکنت
 من آیان د شین در دے در و دیس گوں بلک کہ کلہ و تہا گوں و تی
 نادر ہیں نما سگان شنگ ات گشے سحر و نام و گر گائی و دہل و
 بن کرمت و آئی دنتاناں بجنیت ہے۔

شریں گڈا من صوب و پدا کائیں شما اے چیزاں پد جنیت
 دیکر کیت اورا ہمت گشی بزناز تو جو رط بوتگے منا پھل کن۔
 من اشتا پیوں من تی نیمگا د لگوشش نکرت۔ گر انازہ گشیت
 شریں جبکو پرداہ نیست اے دھدے ہنچیں تی گناہ نہ انت بزناز
 گشت دیریں تو گندگ بنوتگے تو نہ زانے کہ تی شیر و شار پگ
 پیزد کند پا مارا چوں گیر آھنگنت گر انازہ در اہینت "ہو" دارا
 نوا شیر و شار پتہگاں پہ گدارے ما بگنداں۔ رنگ ڈکاں و ہر جا پتہ

من کی مائت دچپ ات دلشت ت گر انازہ و گدی گپ د آئی ہنوز
 رگوش کرت مھاں بگش ہا رہی ہے ، اگ آزماں ہدی بانک جنہیں کہیں
 ہنیں گرائیں گے نہ انت شیخ آگشت کہ شما ہیت نو کہیں سو جن
 ہیت کو ہنیں سکہ ہیت ہکر آسی ہدی جے ہمک نہ نگین گد شیشے
 دیشیں ہدی ہیت دانگ کچکٹ شو ہھاڈ کنت دیارات من اش دم
 ہنیں گداں دیشیں ہوجین دہیت کہنیں ہترستاناں کنت اش کہنیں
 سدیپاں شمار ادیں کہ آکے تحت ہ پادگ و گور باسکاں اش
 ہجیت کچکٹ و سکھاں منی جن ہرانت "گر انازہ احوال دات گندے
 ماسی گنجل من ترانہ گشت کہ نار وایاں سحر کر نہ ہ من ترانہ گشتہ بے
 و نہ منے من زانیں امر آئی استالیں تر و سحر کر تہ کہ دے گو ما
 ہیت دے زامات ہیت بے ہدا آسی ہن و جان کوش ہنت
 من آیان دیشیں دے دے دروہیں گوں بلک کہ کلہ ہ ہتھا گوں دتی
 نادر ہن ہما سگانشنگ ات گشتے سحر نام و گر گائی دہنل و
 ہن کرمت د آئی دنتاناں ہجیت ہ۔

شریں گدا من صحب و پدا کائیں شما اے چیزاں ہدی ہیت
 دیہر کیت اورا ہیت گشتی ہرناز تو جوڑ ہوتگے منا پھل کن۔
 من اشتا پیوں من تی نیمگا دنگوشن ہکرت۔ گر انازہ گشت
 شریں ہجک پر داہ نیست اے دھدے ہنیں تی گناہ نہ انت ہرناز
 گشت دہریں تو گندگ ہنوتگے تو نہ زانے کہ تی شیر دشار ہنگ
 ہرناز گندہ ہا مارا چوں گیر آھنگذت گر انازہ درایت "ہو" دارا
 شیر دشار ہنگاں پہ گدارے ما بگنداں۔ رنگ ڈکاں ہر جا ہن

ہووے دا شنگت - جہاں بنگت گوات - ایر ماہ بوت است و ہما
 و دیم چو شینگیں تاس بو ساپ ات - نون روح بیگا گشت گشت
 استال چو سر پنگیں آسہی پل بیگا آزمان بدیریا شنگت اتنت و ہما
 گندگا اتنت گشتے ہووے شینگیں آپ و آھانی دیم
 و نر شنگت گنجل دینا ناز گس و دیم و ادشتوک اتنت بون
 چہاں و ہرنا شنگت دات و در اتنت و گنجل گندے پور
 دے سراسنگت - کچ و آھامین انتے ہلے ہم دیر
 کنت پون و شری و درگی انت نان ۹۔

ہووے ناز دادا اے دھدے منا دنیا طے کچ پکرنیت
 ہر دھدا کہ آسہی جان دین بوت پہ من ہامین انت من دنیا
 دشی دگل سہانی ساہ انت ہمنکہ اگنجل گٹ گیر بوت - آئی
 لوز گالگنت ہنچو آئی وئی سر ناز و بڈوک و ایر کت دگتے
 بزناز مناچے بوت منی دل درہیت - یک بے آرمی و منی جان کامل
 کپنگ ہدا جیر کنت مناچے بوت - حد امنی کیو و ہیر و بکت ہے
 دہاچہ و درہی نیمگا یک مزین روز نانی بوت گرانازی چم و پکت
 ہنچو آئی دپ و داشت ادا پچارا پونین مزین استال و ہما
 انت کہ ہم پہ قبلہ و روگا انت پہ ایر دستگاں رحم ایر و
 کن ہر دگت کنوک ۔

"گنجل سگاروٹ لوز بوتے تھی چمانانی روک گس
 روز نانی تھی بکت و استال سست گنچو گاروٹ ہلک
 و دل دہیں توار کہ کم و موتکافی جگر سہ زریں زمیلانی ہتا گار پوان بوت

بجائے غفار گچکی

ڈکال

زستان انت۔ لبش ادساری مے بہا گہ، ہو رہ پتر مچے
 نکیہ۔ سال کال انت در چکٹ و داحشک انت۔ کوہ، بھنزی
 بک بوچے ہم نیست۔ مالدار حیران انت ہر کسی ریشس مس
 دیما حشک انت۔ پس دگو کاں مرگٹ مان انت کوہ، ہر چیز
 بگدے۔ آئی دیپا، کنت۔ ہو رہ۔ ہو رہ۔ بے بچی نیست۔ فریادی
 اشکوٹ کس نیست۔ کے اس گوشس بداریت گشے
 کھنزی آردمان کرانت اولے گریب دہز کارانی فریادان
 نہ اشکنت۔

باران دتی ڈیہہ، مسترین مالدار دہلک، کماش
 ات۔ آئی ہلک چہ مہانان پوج بر ہو رک نہ انت۔ ہر د فوج
 بک درد مہان ضلور اسنت۔ بے ہر کس کہ آئی ہلک،
 اٹک گداچہ شمشیر و شیلانخ و شار پتگ، بار بوست دشت۔
 باران ہنیت بندیں رنگ، واجہ انت آدقتا باران میرات کاش
 انت۔ آگہ شہر و شنت۔ ہر کس دس انت کہ باران مہنی لوگ
 بوجیت بے حدانی کاران کس نزانت۔ نون ہما میرین باران انت

کہ پہ دام و بخت دیکھے نہ دنت! ہر کس گوشتیت کہ خدا ہما مگر بارہ
 کے نانی چندے ہم نہ نئے ہلکتے کس نہ دست پہ چا کہ ترس نہ
 بلکن چیزے و دل مانگ بیت۔ دپے و لو سخن کنت و بولین
 اے کوڑا ہین دنیا سے کرا اعتبار نیست۔ ہما فرزند
 کہ آدانی و در دور آک شیر و روغن بو تہ نون ز میر و کی تاک
 اش و در دانت۔ آگن دلش نہ نگت کاریت و در و کنت گدا
 نانی و پارے دپاکنت نان و پوہ چم نگندنت کہ چے ایبت اے
 درست پر چا چوشش انت؟ شمانہ انت کہ سال کال انت
 نون کوہ و مگداریان و بیچ نیست نہ شیر نہ روغن! نہ گد پانہ
 او شار پتگت۔ — و پشم و مو و بے امیت انت کے
 اش جنت کنت؟ ہر کس و قے انت۔ گریب و بزر کار زمان
 کے جنت کنت؟

شومی کہ کیت دست و ہمراہ انت۔ اے ڈکالین سال
 بل و بندور اے ہرین زمستان و شہر طگان گند ازستان
 دست صحب بیرگاہ و گورتی کثیت۔ باران گون و نی بوی و گنت
 گنجی بے بہر۔ نون چون کے؟ من نہ بین۔ اے چادرین شیکتگیں
 لاگرمی زمستان و بہر بہت گنجی پسودات کہ تراہر و حد و ہے
 بند و میثانی گم انت۔ چکت گتر نامرگت و انت مے ناہم کنت
 کہ موش و یکیں و حد و و باریں دور و قح انت کہ ہیچی و نہ دارتہ
 اے زیر کان دارت نکنت باران بس کنت۔ بارانی مے مری
 پنج گنگنہ کہ آہر و و قح و مگت و ات۔ یک کر سیا تگت

دسواں گولپک ءات گشت۔ ابا بارین تو کہدا بجاری ءبرو۔
 بارین تراناے دنت کہ ندنت۔ باران گشت۔ ابا اہر ءوزی
 ءوشنگ جگت آئی ہم مہ اجواب پدا گشتے
 من پہ دتی ہا کہدہ میاری نہ انت۔ من ءچہ امیت است؟
 آرنج دگرنت کہ دلش لطینت د آفت در سیتا پر چا کہ
 اشیلانج اشیر ءاپس آمد رچہ نیست ات مردچی کہ منا
 جی نیت کس جت نہ کنت۔

باران ءمسترن جنک شاری گشت۔ ابا۔ من چٹ
 برنگوں نہ لپک ء است نہ چا درے آپ ء کہ روین گیدہ
 بین۔ باران گشت مادرا۔ من ء کہ ہر کسے گندی قنارا
 ہر دنت کہ بلکن ولما نگت۔ من ء کے وام دنت؟ اد پدا
 لے مردگیں پان کس ہنچا نذر ریت کہ یکے بہا بلکن...
 بارانی گپ من دپ ءات کہ گنجی ء تو ارجت اد شاری بیا
 بد زیمک ء چند کہ تئی کسترن برات دگوہار گترنگ
 انت۔ شاری پہ ناداں کشی پاداحت تو دیم پہ کوہ ء
 شت ہلک ء دگہ دسکوہار ء ہمراہ کت انت۔ نوزی ارج
 دنی گدام ء در کپت اد گولکے جت "ادی شاری مردچی
 بارین کجام گواش ءوزیر کانی باری انت؟ شاری گشت
 لے نیمک ء در سین کتنگ انت۔ ہنچو گشت کہ چے
 شیب ء بالاد سعی ء گرو امانیمگ ز پیرک سبزا انت
 نوزی ادرا انت شاری آہ دسر دشت اد گتے گدا

چون کناں ۹ لاچاران گز نامن۔ اور راہی بونتنت پ۔

بارانی پنج گنگزار ۹ ہمہ در سین گپان اُسکرت دل تنگ
۹ شنگ ات۔ پاد آست سواسانی بند ۹ نرند کنت مثال
۹ جندک ۹ گوارکت۔ دنی تشوانگی لڑٹ ۹ دست ۹ کتے پس
سردات انت۔ صُحْب ۹ سرات۔ روح غموا ۹ برذات
بلے گور تیج کنگ ۹ ات ادسک گوہرات گنگزار می لاپ
۹ در در ماں نیستت چ۔ گوہر ۹ لڑگ ۹ چیر کپنگ اتے پس
مرگ دور ۹ مان انت۔ ہر روح دہ دواز دہ مرت گنگزار
لاگر یانی اندر ۹ چند ان ردگ ۹ ات تانکہ چہ چان اندر بوت
پان سخت نہ کرت آئی رمگ ۹ رہے نر یکین کوہ ۹
گواش ۹ جت کہ مرتگیں پوتار دکھانڈ اران بچرنت دت کوہ ۹
مل ۹ نشت۔ آئل ۹ جنگ ۹ زہرات ادسک ملور ودک
تنگ ات۔ یک برے ہے سیاہیں کوہان ۹ چارت دنی رنگ
۹ دیت گڈ ادنی جند ۹ حال راجارت آہ سردے پتے
چھے ارس ۹ در آنکنت۔ دنی نل ۹ کشیت اد دل ۹ گتے
گنگزار ۹ مرچی نل بنجے گڈ اکدی بنے ۹ نل ۹ دپ ۹ کت جنگ
۹ لگیت۔ نل جت۔ تاکہ روح نیم روح بوت تست
دسربوت رمگ شنگ دشانگ بوتنگ ات۔ چرت
بوت کہ رمگ ۹ بیرہ دہیں دیتے چار بزم رنگ انت ہرن
بوت بلے چھے کہ ہرز ۹ شانگ دانتت دیتے جہری پٹے
گل بوت کہ ہورہیت پہ چوشین پان مرگ پاد ۹ نیت

اگس گور بیج بوٹ گڈاچہ پسان بزبان یکے نیست۔ ومانے زندگ
 موشان عزیز دست او گنگزاره دپ و دیگا لگیت۔ نون گور بیج
 ہم شری و کشگا لگیت تا جبر و پل پل کیت۔ گوہرات
 ہر کس لزدگ و لگیت پسان و پلنگ پلنگ و مان ات۔ بعض
 مرگت و ات۔ بلے باران اتح گنگزاره می گمان ہچگی نہ ات
 صد و تواریکت او اماں۔ گوئے و مر لتون۔ من و پر دے اگ
 گشت۔ فہر دار بس کن ابو صپ پیر ہمیشنت کہ گنگزاره
 پرانت..... گر یوگا لگیت۔ گنگزاره چمان و چرخ کرمت اور
 کت کہ صد و چیا کریت؟ مات و گوشنت۔ کہ ابا گوئے
 کنتا گتے گڈا پرچے پیر و پر و نہیکے؟ باران گشت کہ
 پیر ہمیش انت کہ پرانت۔ گنگزاره گوشنت کہ ہمیشاں یکے بد
 کے گنگزاره کے گیاں جت و پداچہ و نی سد و شنت و پداچہ
 سد نہ کتے۔ دست و پا و ویلہ سرد بو تننت تچکے کت۔ با
 جت پر یادے کہ دست و دیم منے سیاہ بو تننت۔ گنگ
 هدائی مال بوٹ گنجی و شاری زارکت۔
 بناءش کت کہ بس گنگش نزانت۔
 اے شپ حلاص نہ بوٹ یکٹ دراجین شپ و ات
 کہ بیج کنگے نیست ات۔ بلے بہار گاہ ۶ ہوران و دوی
 و پدا گورنت۔

آئی و بترنہ بالا دیں کوہ دگٹ آئی - شمشیر آپ وچو کیوں کوہ سہا
 پہاہ پہناتیں پٹا و ڈگاہ کل ہمانتہ -

شب تہار منزل دور دمن پاشپاد - بلے اسے چنپ
 دچوٹیں راہ پہ منی پاداں لوک نہ ات پمے صفا تر و من پاشنا
 گامجنان ورا ہے تگر دان پیچان رو گالتون -

شے یاز دھی ساہت و من ہوش بلے کوہ گوزن
 دگرو کے ردشنائی و ہتھامن وئی میتگ پرہیں اس
 حیراد شواہی و دیست مہنی دل چہ و ششی و نیم بااں بو ت
 نیرتر بو تننا ددومی ساہت و من میتگے چاہے سہرا
 بے ایشی و ساری کہ من دیمتر ابر و اں شکر بے گوات
 یکٹ درداں پوریں گریوگے و منی گورا اکت دچہ منی گوشانی
 راہ و منی کانپول و ہتھاشت و بازیر سالانی یا تاں چہ
 دلی گراں ہیج لریزینت -

”اے گوشے شہا ہو و سرورے تو ارننت!“

جہہ ستر تگیں یا تاں گوشت -

ہو با - منی دل و در اینت بلے شب و اے ساہت
 بکیں منگل و پے نوک بیتا و اے سیاہ ہتھاریں شب و
 ہما نیگی گواذینت -

”راست گوشے“ یا تاں جان کشت -

شاہو چہ دہ سال ساری و پے مہگل و گنو کات
 پتھاں منی ہوش و دروازگے پچ کت و مناگیر اتک کہ

گشتاں بلے ہور بیدیت !! ساعوت ء گولوت - دُرسین آزمان
 چران پز اگیپت سرگوات کشگا لگیت جرمست بوتنت
 ترند دگر دک شردع بوت جبر ء کہ گو مبار گے جت گنگزار
 گشت - بلم بگم - جی خدارا ! -

گم دے ء کہ سرکت ہور ء دہر ء ایر دات چو مشکے دپیگایله
 بوت پان ء ہور ء جت نہ باز مرث - گنگزار ہور ء وارندات
 کہ کو دے شر بکت - دمنند بیت - گو ہر ء پود شرت آئی پسان
 ء سردیان لوزان وکیان د ڈہران مگم ب ء ہلک ء ء رست
 چو کہ ریت کپت با جرد عالی نہ ات - گنگزار می مات
 گنجی گوشت - شو مین بار ء ! میندان کن کہ دست و دیون
 سیاہ بوتنت کہ رستگین پج کہ آئی سورمان دپ و دستا
 ات - لاگر یانی گو اچی بوت - چہ دومی گدان ء تہا شیران
 اہم آئی گنگزار ء گدان ء تہا اورت - گنجی آس ردک
 کت - پھر آس ء کہ ء ایرکت گنگزارش واپینت - ہر د نیمگان
 آس ردک ات - بلے ہور یک پسا گوارگ ء ات شیران
 گشت گنگزار ء ہور ء پودشت ء چیری مان ء برتج اتے
 گنجی گشت گو ماہچی نیت شیران گوشت بروے
 گدان ء نانی کوند ہے کپتہ - ہر د پیار بچڈے موش بجن دہیے
 کہ لاپ ء گرمی بخت - گنجی موش ء جنگ ء لگت -
 گوات بدل بوت - باران چہ گدان ء در کپت و گشت
 چکان سبکن گواتے کشگا انت

دل تنگ
 مت شان
 کتے پس
 بر ذات
 می لاپ
 تے پسان
 گنگزار
 ر بوت
 کوہ
 کوہ
 ر دیک
 وئی رنگ
 رے کتے
 گتے
 مت جنگ
 نت
 چت
 انت چرن
 ی پٹے
 اہ نیت

تہا شاہ ہوئے عشق گوں مہگل ء بانہ مدناں مشہور تہاے
 ہما نہ مانگی گئے ات کہ من انگت گوند اثن شاہو پہ مہگل ء
 اتنگ ء سے رندہ دنی کماش راہی کنت بلے ہر رندہ
 انا لام و نامراد بونتت۔ اے نامرادی پش ہو ء اگل دہوش
 دیکت ز دے بوت دانی ء کیگی نہ کنت مہلوک ء گوشت
 کت ہو لون گنوک بیتا۔ بلے شاہو گنوک نہ ات آئی گنوکی
 ہمیش ات کہ آبلے چارگت ہر دوح رور دے دہ ء میتگت
 دچہ دن جاتیکے جمپ ء شتگت دہمور اتاں شے نیم ء
 سردی جتگت۔ چوکسا ہم نہ زانت کہ شاہو پدا میتگت
 کدی گہ دیت۔ بلے شپانی پاساں ہر دہ دے کہ میتگت
 سپران دنی شیر چانی سپر نیگا پہ پادا تلگتاں آیاں شاہوے
 سردے زمیل زور اسکلگت لہتے جنینانی جیاں ء
 شاہو درائیں شپاں جاتیکے جمپ ء سرد ز جت بلے جپے
 سردین کیت و کدین روت۔ اے کسانہ فرانت نہ
 شے تہا رہی گیش بیان گولتے رواج تیز بیان ...

سردے توار نر نیک بیان دمن ہشکت دہیران!
 پدا یکت زمانگے اتنگ کہ مہگل ء مہلوک چہ شاہوے لے
 گونامکی ء سکت ناوش بونتت دایان شاہو ء ہر دوں
 دلایچ بوجہ مہگل ء پچا راں میں دیا نگے جہد کت بلے ستا ہو
 دنی ہما ملاں رستگت کہ آئی پدا گر دگت نی سکت گرانہ
 لاپار آیاں پہ مہگل ء یکت دیر سیادیں دشتارے داشتہ

بلے کننگٹ ء ہم کار نہ کنت عشق " بردا ہما دتی زیم ء آ کیو کیو
چوشیں کننگٹاں لپاشاناں روگاتاں و من پے فانگا دیم پے کراہ
راحدگ بوتن بن

سے ء رند منا کراچی ء حالاں گپنت کہ مہگل پوسہ
دستی سلامتی بوستا و مردی سک تہ نداشت البنت چہرہ
من شاہوے بار ء ءو یوح ہم نہ اشکت و آئی سر روزی ذی
ہم چہ مناسک دیماتنت بلے ایشین بلے چارگیو
شاہوے ہنگت ہما چہے سرانشتگ و سرورن جنگاننت
گوں سرورن ء آ دسی کنگٹ بن

یکے سرورن زیمراں دومی شاہوے تا مرادی
پڑے پترے سرورننگ و آئی دلبدی دیکے ہا ترا من
موتکی آوازے پدا گرا نا دیم پے "جانیکے جنپ شتان بن
من آئی پشتارستن گوں مزین و نکیا تکہ دانگ ونگ
دیمی ہمانگرت۔۔۔ بلے پچ آدرتوں کہ واجہ و منت دھگ
دیمی ء ڈکنکے سرانشتن و سہتے و اشتن کہ
ء هلاس بکنت نزدیکی برداں وجست پرسی بکناں بن
شاہوے دیم گوں میتگے راہ ء سکنت و سرورن

پتہ سیاہیں چادر ء چاک دیانت بن
من اے سرورن بلکہ چہ ہما و ہران اشکتا کہ انکا گوانتہ
تہا دپنگت و موروانگ و چوشیت۔۔۔ بلے کہ شاہوے
سرورن۔ پیشی امی مرداں راست گوشتگ کہ آگہ سرورن

گوں دے سوکے جو جنگے بیہیت اشکنو کے دے تاراں سندیت۔
 شہوے سرور ز منی دے تاراں یکٹ یکا چہینگا ات۔ دمن گوٹے
 کے بے سار بوتن :-

نراناں تاکدیں من بے ساریں گڈ گڈ فامت۔ بے اناگت...
 ہنگے بوت دسرورے تارگون یکٹ ژلانگے ء ہوموشس بوتنت
 دکت بوتن وچانی سیاہی ان دور الکت وچے گنداں، شاہو
 دگارا کپنگ و دستپاد جنگا کنت :-

اے کیا شاہو یک ز دکت چہ منی دیاں، کوکارے،
 دکت دد کان ء شتون دشاہو ء گپتن تیر من سینگی ۔
 لگت دٹپا ہون ٹنگار دیکا ات۔ من ہیاں کت کہ چیزے کناں
 بے تیر ء ذنی کار کتگت ددست پادی سرور بوتنت... زوت
 زوت ء پاد اکوں دتہاری ء تہا گاموں چست کنت کہ برواں
 شاہوے کشوکت ء دست بگراں۔ بے ناگت دگے ہنگے
 ہکت۔ دیرے ء مہنی راستیں گور باسکت زکت دمن چہ شاہو
 گوانزے دد کپتن۔ سو سوں کت کہ پاد بیایاں وپہ مکے ء مہلوک
 گوانگت بجا بے جو نوں زرت زکت ددرانج بوتن۔ وپہا نراتھ
 کہچے بوت !

بے دہدے چم تیج بوتنت ہیران بوتن تھتے ء سرا
 دمان تن دچپ دچاگر ء پپ دماس و لوگے دتینگے اے دگے
 ددگے دلا جہاتاں دمن ء گون بڑگیں چہاں چار گاتاں :-
 شاہو ء چوڑے بوت ؟
 چشترین ساہتے ء گڈ مہنی دیپ تیج بوت۔ مہلوک ان بوت

حائل پچھ مرتہ

گورن ایک کاگہ سے آتکہ، آہنی ہوا ماں یک دوستے ہار مان د
 اسوزء کھنا نا ڈکھی ٹیں ٹوکاں ماں نوشتہ کھتئی۔، تھی حائل مردوشی
 مرتہ! اے درد دیو خیں حال ہا شہ منی دل آمزیں ڈکھے آنکھ نین دی امید
 وپشماں آہنی ہوا مرغا ڈکھیں دلا گوں گرنہ پھیسے داں گنوخ دی بتیخت۔
 دلی اے رنگ ہوا پوہ کھنغاں کہ من دتی کل ہوا چھی پھلا میں نوشتغاں۔
 ایرنگا آں تہ پرن نی مرتیخت، ظلمی ہوا ظالماں آں اش من زبردستی ہوا
 سختہ نی تہ راستیں آں مرتہ، او آہنی ہوا یک سہد سے ہوا یک
 شوقی ہوا ات، آں دی مرتہ، کہ آہنی ہوا شہ نامگان پیلوبے وخت آں شوق
 ایش ہوا گوں یک ات، سے وجہ ہوا شہ آں دی آہنی ہوا گوں یک سہدی ہوا
 مرتہ اد منی دل ہوا ہرام ہوا ماں حائل ہوا مھی پلو ہوا شہ اے دی دے آخری ہوا
 حیل وھاؤ بان اولی گشتغیں و مزیں روشانی تہا ماں من آہنی ہوا پھو لغ
 لوناں تہ تصور سے ہوا سہنٹراں کو ہی ریحیاں دیر روغاں من آہنی ہوا دی
 برش کھندا ناظر کھیت، کرط تو آں منا و تی کسا میں کچو میں گور ہوا زیریں
 کند ہا ایرنگ نظر کھیت، ہمیرنگ چھو کسا میں صندوق ہوا تہ
 دبتی میں بھو کہ باز سہنٹرا میں و بے بہا میں چی اے آں پگا میں کفن ہوا ماں

س و ک شگ
 و باز یک

جمہی ہوا شہ
 دگے مردے
 ہوا رپی بوت
 گور باسکے

نت۔ بل
 ہوا مسرہ

بیگے داستان
 دانکے دگے

دگے یکٹ
 ہوا فارتہ

ب و ہا سا ہتا
 ہگل پچی سال

تانی ہوا شوکے
 ہوا

دیتو و آب ان. آہنی ہر بار عن جوان دست بے او ڈو بر چھکا ایرانت
آہنی ہر سہریں درانڈیں زلف آہنی ہر پراس ڈو بر چھکا مال تالان انت
آہنی ہر گرخی چھم بوٹی انت۔ ادواجیں لڑ زرخیں جوڑ چپ انت۔ مگر آہنی
معصومی چھاڑدی ہی دیم ہر پاکین لوز مردشی دی بلعی او آہنی وتی ڈکھانی زنگ
ویلائی روج او زبلانی ڈول ہر وخت گوازیں تہ، نی آرام ہر و شیں و اب ہر
ان۔ یک مدائے گز غاش پدا دی من لے رنگ ہر پول کھنغال
اے زیتیں روش لوک انت۔ منا آہنی ہر گر و عین تھنریں چھم آیلانی شرو
کل ہر شے آنتہ گشی ہر و غنت۔ مردشی دی یات انت۔

آہنی ہر و شیں لوک، آہنی ہر جوائیں ہر شیں کھند غ او آہنی ہر دل
لوٹھیں تواریغ، ح مثال دات نہ خال۔ اے مردشی دی منال جوانی ہر
یات انت۔ دن باز سوچ کھناں کہ اے معصوم ہر عجیب و غریب جوان
دوستی ہر مال زندگی چہ قدر پر روش و خوش کھنوخ آسودگی ہر سنگت ات
آں کل انساناں شہ باز ہر ہشدار و دوہی زلالاں شہ باز دلبرت ادے
جوانی شہ آہنی آرا انساناں سر پڑی ہر داں سر کھتہ ات۔ ناگمان ہر داکتر
آہنی ہر حد مقابل بیت نہ بیٹہ۔

زندگی ہر مال آہنی ہر را ولی بار دیتہ۔ ہر وخت ہر آں بار سنہرا اد
معصومات۔ وتی پیریں مات ہر گوں یک مندی ہر منی یک دوستے اور
آتکہ ات۔ من گردے وخت ہر شہ پدا آہنی ہر گند غا شتغال آں ہر اد
داریک نظر و چھکانشتی ہر چمی ہر سوچ۔ آہنی ہر جوائیں زریں جان
سہریں جر ہر تہا بیڑنی ہر اد سہریں سری ہر شہ آہنی ہر سہریں زلف
ایرنگ ہر ظاہر انت۔ چھوں کہ ہام ہر رنگ معوا بگوئیں کو کر انت

کر الیٰ بر بندیں و جہش آئی آریہ برے روش پر برے سابت ات ۔
 مگر اس حال کا شہ بے سمات ۔ چھیء اے ڈول ء موبھالی ء نشی ات ۔
 کے ہی کہ آں ہے رنگیں سحر و جادو کتغیں ذالے بت ۔ ان چھو کہ فرمیں
 جادو گر ء و تی جادو زور اطر دما شہ بت ء جہر کتہ ۔ و گر تو منا اے
 رنج معلوم بیغے کہ اولی زمانہ ء مہڑا گیں یونانی دیوی کہ ہر پری ء
 جو ایں مہڑا میں بتے گند غاں ۔ من آہی ء حیاللاں ماں بچ پھول کنگ ء
 نہ لوستاں ۔ ہے و جہشہ آستی ء پا داں زیر انا دل ء ماں لے و شیں
 جبال ء کھانا گر تغان کہ ہر دختے ء داں اے زیبا میں و کسا میں محسوس
 جبک اے دنیا ء ماں زند عن ، من ایدا ایو کہ نیال ۔ او مروشی بن لے
 رنگ ء پوہ کنگاں ۔ اے رنگ من اے زمانہ ء تہا پوری میں چک
 ڈول ء ایو کہ بے لو غاں ۔ آہی ء یات ء گر تو مناں ماں در د و ڈ کھاں
 ماں جتہ ۔ اولی اے قصو ء لکھا ناگر یغاں ۔ آڑ مسال شہ ہر مشقت
 کنگست بیتہ ۔ نی دیما کنگ نہ بیغن ۔

من و تی زند گانی ء ماں نیسناداں ، ہمیر نگیں بے امید ا و
 بے دخی او ڈ کھاں شہ نہ گر بیتہ ۔ نین من گر تو و تی جو این گشتیں
 ہوشالی کند اگر دغاں ۔ منا جوانی جو یاتن کہ منی دو ہی دو ہی ملاقات
 دی یک عجمیں کارے ات ۔ آہی ء دور لیتغیں روح یک دختے ء
 داں یک مہر کھتہ ۔ واقعہ اے رنج بیتہ کہ یک فریں دختے ء
 شہ پامنی ہما نر پھیں دوست ء منا و تی لوغ ء یک جملے ء پہ لوٹا غتہ
 کنگی ہر دیر مہوار ستغاں کند وری نشتغیں او دستور ء ڈول ء
 دیکھن کند ڈالال پدی و ڈر کتغیش ۔ من دی دیر آغ و جہشہ معانی لو شتو لغن دعا

ا ایرانت
 ان انت
 مگر آہی
 مانی زندگی
 و اب ہوچی
 کھنغاں ، کہ
 ہم آیلی شروع

آہی ء دل
 جوانی ء
 ریب جوانی
 کت ات
 ت ادھے
 ان مہر داکس

سنہرا اد
 ددے لوغ
 اس ہا دختہ
 جان
 زلف
 کرانت

انہاں گوں شر لیخ بیتیاں پوہ کنخ ء پوہ بلا کوشش کھتوں مگر معلوم نہ
 دھیں مہمان کینت۔ داسکواتکہ غنت۔ ہر دختے ماہر داتہ علامیں بیتیاں
 منی دوست ء ہماذایس مہمان گوں منی واقف کھنا میں تھی۔ ہماہنی ء گوں
 لاٹریں بارغے جنکے منی کند ء مسک تی لستی ء ہر دختے کہ آں کھڑو جہ
 بیت۔ تہ من آں پھجے آر تہ۔ یہ ہماں لچ کھنوخیں بارغیں جنکے حائل ان کینت
 قہر ء چھکا مو بھجائی ء لستی ء موج ء جھنے۔ دو می روش ء ہر دختے
 ہما دوست ء آہنی ء گوں سیر بیخے حال داتہ تہ مناسے رنگ رنگ
 معلوم بیت۔ کہ من اسے زمانہ ء کلی ء شہہ بازوش قسمت و دولت مندی ہر
 آں۔ یک سالہ ء شہہ پھدا منی سیر بیت۔ نین من آہنی ء جوائیں جوائیں ہر
 سیر بیتیاں، پت ء موت۔ پیریں مات ء جرائی آں او دیر و درازیں
 چکی و مال کتغتاں او ہنھے ویل ء داں زندگانی ء رند نشستہ۔ آں اگر
 مو بھجا وچ ات۔ مگر ہر دختے بازوش بیت ات۔ تہ و شیں کھنونا
 جتی۔ گرین آن ڈکھی اصل نہ بیت۔

حائل ء جاہلیں ماتے ڈینٹریں جھیر و اں ماراوشیں سنگتی ء
 اصل نیشت۔ آخر ہورواں دعویٰ و آں پختہ۔ ہمو داجرگہ والاں یک
 صلاح بیت۔ ادمنی پہنچاژ من زوری دیر کھنتہ۔ منے سند غاشہ پھدا مایک دوی
 شہ ہمیش دیر بیتیاں۔

اف۔ اسے پھکریں ڈکھے کہ یک دختے ء داں یک ہندی ء خانہ
 پھدا مڑ دزال ء دیر کھنخت۔ تہ آں یک دوہمی ء شہہ دیر بیت۔ گریں
 انہاں دتار دیت۔ اصل نہ ادنہ آہانی بیام ء اصل ہیج نہ ات۔ ادھے
 رنگ ء گو ما بیت۔ حائل کہ من ہتی زندگی ء ہر شے سمجھنتاں آں

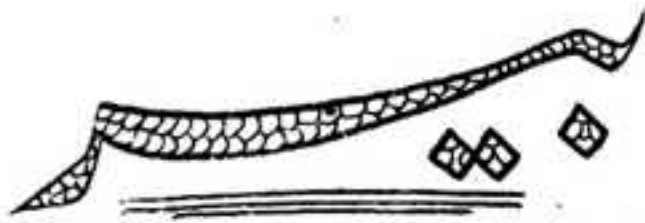
اصل نہ دیتوں۔ ہماں کہ آہنی کر دیت و ش بیت تنت۔ آہنی دیدار و
 یہ بار بے مراد بیتغت۔ ادمہاں دل کہ آہنی و شیش و شیش گفتاراں
 بیت ات۔ ناکام و نامراد بیٹو۔ اصل مہر و محبت و عہد بے نصیب بیتغت
 گریں۔ ہماں ڈھول و ویران و بر باد مینہ۔ آہنی و شہ دنیا من یک
 ن ڈول و رو غاٹھا پرا نا۔ ہمیش جتالی و اے گرانین ڈکھ حائل داشت
 اکثر آں کو نہ دراہ و بیتہ او آخر نادرا ہی و زندگی و شہ بے امیدت
 من دی یک روش و توفی کھتو۔ آہنی و ڈینریں مات و گورشتغاں
 منی ڈکایت۔ من و توفی ڈوہ منانا آہنی و آرگشتہ کہ من حائل اگ
 یں زلے ات تہ آہنی و گنڈیں زندگی ہے رنگیں جوانیں منارہ
 چو کہ جوانیں و جو خیں آنی ڈول و جحیت۔ چو کہ راہ دیدہ لے
 ن آواز و پہ و توفی منزل و گنڈ آنہ رو غنقت۔ آہنی و توفی تمامی زندہ
 و ڈر لغنت۔ گلہ گلہ اصل نہ کھتسی۔ آہنی و جوانی دوست و درشمن
 ت و مہر دی بہو خیں چکلے ات۔ آہنی و گول جوانی کس و نہ کھتہ۔
 ہر کسے جوان ات۔ جتا بیٹھے او جوانیں صورت جتا بیٹھے ادمنی دنیا
 ت و معصوم و شمشغین جنک دیر بیٹھے۔ او مناساہ و شہ باز
 ن میں تھیایات۔ منی سنگتیں حائل مڑتہ۔ نی اک منی زمالخ و
 ما۔ اے یک صحرائیں مہرے من ایشی آرد روغ زانا پر مہرے
 تائیں آن منی گورین او ہمیش پر من زندغن۔

ماننے اصل جو ہر مہرانت۔ ہر کسے مہر و محبت و کھنیں، ہماں اصل
 حائل و مہرکتہ، سخت۔ باز ہر و گالوری رد خیں جو ہر و آہنی
 بشت و آہنی و عجیب و غریبیں جوانی و حیثیت و ہمی سال منی

دلپرتی انت۔ ادنیٰ آنہی بہ مہر و محبت منی نہ ح بہ نلال ماں و آئی مہا اہلیان
گول زندہ و سلامت انت۔

بر روشی گور من یک کا گدے آسکے آنہی ماں یک دوستی آرمان
افوز آنہ کھناں چھی ڈکھی میں ٹو کال ماں نو شتہ کھتی۔ جھی حالت مر
مڑتہ پر من باور نہ کھناں، من چھے باور کھناں؛ حالتی تہ مہر و محبت
یک روح ہے، روح کدی مڑتہ؟ آں تہ ہمیش زندہ ہیں۔ زندہ
حالی و مرید زندہ ہیں، سمود تو کھی زندہ ہیں عزت و مہرک زندہ ہیں
آں کدی مڑتہ؟ ÷

نسیم دہشتی

ہناکو بے لوں دگہ سورہ بکن، تہی انجین لوگٹ بے
 ہاکٹ و نہ براہیت نوتہ کہ مینا دتا پر سیگٹ کنے نہ
 ماتی تو مہی دل و اندر یں حالاں نہ زانے کہ من جلاں انت
 حد مرزی یں شہناز کہ خدا آئی بگناہان بہ بخشیدت یکے جو این
 زال ہوات کہ آئی شمشو شگٹ اسیح منی دمن و دُن انت
 اُن یا خدا

ہناکو بے ہی تہی پر سیگٹ ہر گٹ سو ب نہ داریت۔ اے پکر و
 اندوہ ترا نہجین انت من گوشین ہنگتا دگہ سناگٹ و بکن گدا
 تہی گمانی گرانین بار سبک تہ بنت پر چہ کہ جن و بگہ کے تہ
 آئی لوگ و دیاداریت پہ نوتہ شیر و روگن کزت تہی چار و
 گدا ارا کنت نہ

از گاریں پیر داد کہ وئی ہکٹ و کماش انت وئی زندے
 شست سال و گوازیننگ انت اے لوکان سے عارس و
 کوزنگ انت بے آئی ہر ذوال چیزے سال و گڈ مرگٹ و گواچی بوست
 اولی جنین و تہنا یکٹ جنکٹ و و دی بوست کہ مزن ڈولناک ات

دشر اندام ات۔ آ باز ڈ لگت ات کہ ناھاریں مرگت، مان ر پیت
 ہچو گشت کہ مردمان آنرا نظر کرنگت ات چو سن کہ یکت روح
 مشکٹ، زوریت پہ آپ اوروت نہ تون ہ سرانگہان سر
 لیمیت من جہلا نکیں گو درم، کپیت و ایر ہدیت.....
 سیسی جنین دخت، آئی ورتی ورنائی، ورگال، گورنگت
 ہمیشکا چرائی، نوح ز اھلگے نہ بوت۔ راستے کہ آپیر مردات
 بلے آئی حب و دابگت کم نہ ات۔ شہنازہ ہ جو اینن و تہ و بلاد
 او آئی، شہرہ نگلی و زیبائی، یکت کلات، بہا ات۔ پیرین پرداد
 پرائی گنوکت ات و بلے کساس دوست اتے..... تون
 کہ شہنازہ بیران بوتگت ات تہ رخ و گمان چہ ابید پہ پیر داد
 دگت بیچ پد نہ منت ہر وخت موبخا و گلگین ات۔ مدام آد افکار کثیت۔
 آئی کس و عازیزان ورتی و س، آسیر اتلاد ات کہ مرگ را حق ات
 اے خدائے رضانت..... و تا چوش مہمہ رنجیں او بلے تاہم
 مکن۔ ہ سنگتہ آیتج و قول و نہ منت ہ

بلے یکت روح، وختیکہ آئی اسور کرنگیں ہر ازہ تک تلیان
 ابرا ایک کارطے، سوج دات تہ آئی تنگیں دل و بود کرت
 بلے و کہیں چم۔ دتہ نابوتنت گوشیکہ آئی ورتی در دانی دارد
 دست کپیت ہ

"ناکو تو پیت، شہنازہ..... شہنازہ ورتی در دکرنگت
 من گوشیس کہ تو گنجل نہ دیستگت بگندے اگاں تہ شہنازہ
 گیر آدرت گدا منا بگوش تلیان چہ شہنازہ و د و چندی شہر تانت

رنگ ددا ننگ..... نند و پاد آھگت :-

سبک دست و گشا دکار... چے بگوشان ہ سپت
 بلائق انت "تئی لوگ ء بیگت کمر زیت اگان مہنی گپاں نہ ترینے
 نہ ہمداسانگت بکن۔ دلوش تئی زلماتی ء گل ء کنت۔
 بلکین پہ دت پھر ء زانت اد ہنچوشس انت :-
 منی مات ء بدل ! من چون تئی ہر ء گڈات کنان۔ ہرچی
 کہ تئی دلکش انت۔ منا پہ سر و چہان بے سور منی نصیب
 ء نہ واہیت۔ سہ زالبوں ء تہا یکے ہم منی نہ ند ء گڈی ہمراہ
 بیت نہ بوت دنیکہ یکت ہج ء زندگت لپش کپت..... ہنگت
 دتی در دہنگین نصیب ء چکاساں ہنچو کہ تئی داہگت انت۔
 من اودا سور ہر و حال ء کناں نواندگہ کاران دت ٹہمین
 بے شہناہ ء خدا آئی ء کبر ء آسان کنات من چطور
 شہرشت کنان :-

ناکو تو بس دتی ہر ء بسرین اندگہ تمامیں کاران من دت
 ٹہیان یکت دمان ء سور تیار بیت۔ خدا گنج دانہ۔ مہارا
 پس ودان اور دگن ساری ء جہاڑی کین ایست تہناہنی
 اوگد و تہج اور گہ ہتیں بووس گہگی انت خدائی برکت ء گڈاتئی
 ء اسے چشیں گہ انیں کارے نہ انت..... ہمار و تہج ء من
 بگناتاں کہ گنجل بانور بلیت..... تو تہ شہنازی
 رنجو کیں یا تان بہ شہوشے۔ من گوشین پشہ رنگی ء آگنجل ء
 پار سنگ نہریت۔ تو نہ دا دت نلے کہ منی برازتگ ء کپیں روزہ انت

پیرداد گنجل، سور و پھیرے روح گوشت۔ درس دوش
 دشا زمان اتنت اد پیر داد چه درساں گیش دشر ات
 کہ پہ لوگ، چار دپچار، ایک جو انیں دکیان ذاتیں ذال
 دست کپنت، ہمیشا چه گل و پیم نہ ات کہ آئی ایک
 سیر داز گاہین زامات، دست کہ ہر دوس کارے ڈک
 و کیت تلیان ہم شاد دگلان ات کہ آئی، ناکو و پہ لوگ،
 چار دگزار ذال، بوت کہ نون پہ آئی، لوگی گار و دپو پگاں
 دزگٹ نہ بیت بے گنجل گون بے بسی در دو گمان دچار....
 ہر دخت دتی آسکی دیدگان مرادار دیں اسس ریچگات....
 امبر دہ پرو گام گوزان اتنت..... چشین روح نیست
 ات کہ پیرداد گنجل پہ ایمینی و دل جی ٹہیت انت بلکین مدآ
 نہر دکہراتان پرچا کہ پیرداد و آئی در نانی، لہڑی دا ہگان
 دیم داشت کمرت نہ کت پیری و آئی زند و صافی برنگ
 ات در زندیان بیکار کمرنگ ات بے گنجل، ورنانی دتی ہرن
 ات۔ پیری اور نانی ٹہٹ؟ در نانی و مرگ و ابد مشکل
 انت بے در نانی، شنک جتنگ مزین کار ایت کہ ہر سی
 دست و بوت نہ بیت اد گنجل و دتی در نائین زند و خدائی
 دانگیں حق لومت۔ چونانی و پیرداد و گنجل ہر دخت دل و
 نہوش اتان بے پیرداد و اس پنچو دست ات کہ آئی گون
 گیشین حسد و کنت، کورت نہ کنت..... نون پیرداد
 دنی گوئیگیں زند و سال یک پہ یک یات ات کنت دتی

اور نانت ادگون دنی حالتوں جنینان دیش و ایمین زندر
 آئی دنی گوندیں نہگٹ و آئیانی شیر کنیں گپانی
 کاشیں لوگت و تہانیشگٹ و دور سرین
 جنین در نانی نچ مرگت اپیری لگت کار...
 اوچار و گزار دس آئی دیا
 دل و بن بند و مسگے و باہند کمرت
 نرؤ لبنت پدا دگہ دیش و تخلیں یا تافض
 دیما گمر دات شہناز مرن شر
 بے زبان در پابن میں ذال و ات دنی
 ارمانانی پرس و داشت بے
 دومی گنجل باز یبائیں دتکٹ...
 و ناکیں طب مجیں مورکٹ اوتتر
 نہ بیت پیر و ادفرین گرو
 ات ہمہ ہما گنجل و حال دی چرانی گہتر
 ہر وخت پکمر و حیا لانی زر و بدور گانت آئی
 و چار و موسا و نہ کپت آشک
 چون بکنت ؟ دخت آئی ورنائیں خود
 و ملند مات گون گوند و کیے
 دیستنت تہ آئی دل و شمس کمرت
 دنی شومیں تارح و سر اگر بیت و تان
 چشپین زندر و در یگتین من بمرتیا

مات پوینا پیدیا مکر تلبا ایش از کار سی مرد و بدل مومن
مردید تیران - آنچه دیتی زندگیا سست هزار است دانی در
و زمین میان شتند بگر - باگی شپ و سخن
انت اهیگانی پند شیر انت صککٹ راب انت زویر
بله شق و به لڑاری مار انت تگٹ انت - گنجل دتی مگر
تخت کرا و پنگٹ انت انتا بیلے هر چند که دل جو داب
دانتا نه راب انت انتکٹ - آئی مزیکا دانتا شسته و ش راب
ادیر داد و بهوت ر دت انتا که دتی پڑم و مودانی پنا
و نیادی و شتگٹ انتا بیلے انشیچی آئی و آگٹ
پیشکا کجک ساک بیلے د و دنگیکٹ انت گوشیکه
آئی آگین شچا که مینگٹ انتا آئی دل روز هر دگر ستان
جت برے پینا تے لیٹت - بیلے داب و جو اب دانتکٹ
انت - یکیم بوٹ - تخت و سر و پا داحت دتی چپ
چم و شانت دانتت - بید که حاموشی و ماہرکانی پور دگر
نالی و دگه بھی و دس نیست انتا ر دت زائیں ماه در پشور
است - بوسے بوسے پیر دادره مگٹ و دله و شینکانی پینا
و لو اسانکٹ او کیلیں گرتا تلپان و لوگٹ انت که دن
سر و دتی در نایلیں جو د و بگل و داب انت
جهاں اس دانتا آرا پکر دمان پنجو بیلے تاہیر تگٹ
کہ پڑ جاہ آرام گپت نہ ہست - آئی چانی داب سست
نہ لشت بوٹ دنالہ او سشتتا با ناچار و دت لوگٹ

موتور دگا لگت پدا دیم پر رمانت بر دار طر و رات۔ آگون دنی
تین دن بر کورت اور سزان گام جان ات..... اناگہ

تو جت و او شتات با
رے تے کہ شپانک دنی کڈکٹ بر کٹ کٹ بر کھرو
نہ بر کھرو چیر و انت چا در بر پا دوں کو کپنگ
مگن م دیشہ نیک و شنگ انت.....

پرا حین..... بزیں ہا کٹ تر سنا کیہ
ت اور نادرو شمین دیم کٹ حلوہ ناک انت
جیران دہبکہ و او شت ناگشا انت نہ لپشت بر کورت
و بکہ دہما گام جت بر کورت۔ گون خیالانی و گنیا و سرو
ت لہریں و اہگان و جہ جگٹ انت۔ آئی دل و سکیر
ت کہ..... مچار و سیا کتر..... نا..... نا..... ایش

ایت..... بے شرمی ایت..... بنامی ایت بے پرچہ؟.....
گون سجن کپتگیں عاجزیں مرد و سور دیکٹ بہ پہ مال
دولت و بھرا کنگ..... گناہ نہ انت۔ شرم بر گویہ نہ انت.....
نہ انت۔ تہ گڈا اے کجی ام انصار پ انت سا گڈہ شرم اور
نہنا پن جلتہ۔ آدگر ہرچی کنت و انت سانی پت و مال و
ت در کرات..... پیرین از گار و پیر و دنی لوگٹ بر نیم
ت دپار و گزار و زال و حسابت انت۔

تلیان من پہ آئی و دڈالانی چیر و بوگا و گچین کر
ت چہ نا کو و سرو ہیز و سودگ بییت ساری و

بیچار گین شہناز ہوس گت ہو دیم جو فی کتہ نون منام کر گت
 دیمیاں کنگا انت۔ آہرگت ہو ڈٹھان ءساہ ذات.....
 ایش لگوری ایت۔ حرابی ہو پدرا دنہ یان نہ کنگٹے دگر گنگتیا
 کاریت۔ تان کہ چشین ناہو دگیں کاریشس بہ کپیت۔ گت
 مے ارگنگدان ہو نیام ءچے پرکٹ است۔ درس یکت
 انسان انت..... درس برورہ انت۔

ہر کس دتی شردگنگ ءوت پجہ کاریت۔ بلے مے خندان
 داتگیں زانت دتی ءکس نہ چاریت پہ لچ ونگٹ ہو نام ءو بہرہ
 کنگٹ بان ایش نارحمین وگنیا دارکہ پہ دتی جند ءنپ ہو وارنہ
 چان بندہ کنگت و دگرانی حق دو اہرگان پلنت۔ درس
 بے ایمان..... تنگٹ چم..... اوسیاہ روانت..... ایش بیہ
 گرگٹ لوٹنت من دتی بیر ءگمر ان ہرحی کہ بیت بیٹیت، دگر
 بیج راہ ہو نیٹ۔ دتی حق ءشورہانہ کنگٹ گناہ ہو نہ انت.....
 بے شرمی ہو نہ انت..... بنای ہو نہ انت..... نون آئی

ہو دل ڈڈات وپہ گیگت ہوشپانک ہو سخت ہونیمگت ءور داغ
 ات..... ادہے دختی ہلک ءو
 مہری ہو مٹو انی آواز دہ
 اہک ءات میر پیر دا دوتی ورنائیں تن ہو کل ءوپیدا کت است

دستار

نال پرنہ سے سبز پروردگار ہے۔ دستہ ہماکسانی نو بہ سبز
 نام است انت۔ پروردگار و آہرازیبائیں شکل و صورت و ات
 ات گس و کار و بار و ہم سکت ترندات سوچن و دوچ و ہم نام انت
 ہکت جکت شدہ آئی کار ہیل کرت انت نام و کڑ و و ہم و نی مٹ و ات
 انت قرآن و حج کتاب و ہم و انت انت پیشی گس و ہریک آہراہ چان
 ہادیزت شدہ آئی دش زبانی سو ب و ہلک و ہر کس آہرا د دست
 داشت جگانی گپ بو تین شدہ درستان سر لال پروردگار نام کات و ہلک
 پروردگار و نی سر و چند طیرت ازت و گوشت زال انت لال پروردگار و
 جگانی مردار انت سبز و نی بخت زیادت بے ت کہ پہ لال پروردگار نام
 و نشہ۔

لال پروردگار و عار و س شہ سبز و وانگ و سو ب و پد کپت
 لال پروردگار و مزلاں جنان انت۔ و سبز گوں و نی کتاباں و زگٹ
 انت و ہران کہ لال پروردگار بازیں بہاران آن گوازیں تہ سبز و اکڑی
 ہم و انت و ہر و ادنی شہر و و اکڑی و ہنا کرت۔ سبز و ماس
 و دوسے دار و آہراہ عار و س گوشت بے سبز و لپو و ات لمہ۔ !
 فنگی صبر کن۔ کہ من و نی زندمانی راست کنیں۔ و اے لائق بہ ہیں کہ
 و نی تخمین و زہنگانی خیال داری کرت کنیں یا شہ سبز و انکار و آئی

ماس سبھت کہ بلکیں سہل لال پر دوانہ لوٹیت۔ آسریکٹ روچ سہل
 ماس شہ نامیدی ڈاگریت و گوشت لال پر در دانگے آئی ایم ووش
 دیم ووش سیرت جنک زھگ بیچ ماس وائے آورت آ وورے ملکہ
 من آہراگڈ داتہ دوتی لنتار گوشہ منی زیند وائے دگے کسے گس آورت
 نہ کنے سرانما بکش پداہرچی تئی دل لوٹیت بکن بہ

سہل کہ زیندہ لہتیں ساناں گوں دانندہ ایس مردمان گوازینت ات
 زہر زانتی کہ عار دس ایوک مردم جنین و بیجائی نہ انت انسان و زیندہ
 باز پہنات انت کہ پہ آیان مردم پہ جنین محتاج بریت۔ پہ اے دراجیں زیندہ
 مردم یک جوانیر پہیلے دہمراہ لوٹیت۔ تنگہ زیندہ برتر بگو زیت اذاعت
 کہ اعزت، دولت، تقسیم ہر چیز داریت دہمراہ پہ زیندہ سفر و زہر ترس
 ہمراہ رست کنت اچوشیں جنیں کے لوٹیت کہ آئی ہمدل دہم تب
 بہ بیت آئی لال پر دوانہ کسانئی و دیسرت ات دانی ہر چیز بے خیال
 کمت ات آون پچ سہر پد نہ بوت کہ آں گوں یک جنیں کہ آہراہورت
 نہ دیستہ دتی دیمتر زیندہ چون گوازینت آئی دل پہ چوشیں ہر لہے
 کشت کہ لوکین دنیا و لوکین دڈ در اہنداں سہی بہ بیت بے آخر و سہل
 و دل آہراگڈ حتی دھمیر چونڈک سستی کہ آخر یک جیکے داجیں عمرے
 پہ نہ نشہ۔ تئی راڈ چار تہ تئی انتظار کرتہ، دتئی نام و دتی در نانی بہدان
 گوازینتہ لون تراحتی نہ کنت کہ آہرانا امیرت بکنے دانی دہگانی سہل بہدان
 بسوچے بے سوب ات کہ سہل و وانگ و دران و بے گپ نہ شرف
 دلچ جنیں ذات و دتی دل و جاگہ نہ دات ات ہچکس دتی مہرے حقدار نہ زانت
 ات۔ آئی مدام دتی زیندہ پہ ماس و حب و لیکت پر چہ کہ آہرا دتی ماس

دشنودی شہ ہر چیز گنیشتر دوسرت ات ہے۔

سہنل ددل ددماغ امیرت و ناامیتی و ددار جہات آدنی تماس و
 دل پردر شگ نہ بت ہے چنانچہ دل و ہتھے ہم ہزاران واہنگانی لہڑ
 چت و جہل بونت انتت بے آئی و تی دل و حالان پچیر زبان و سرانہ آدت
 ددل و تل و پچیرین واہنگان نہ ایشنت۔ کہ سہرا بہ بیت۔ تنگہ آئی و اہنگانی
 دلانی شیشگاں پاش پاش مہ کمنت و آئی نہتالال پردومہر و جہ دیگ و
 جہد و کورت و پے سور و راہنی بورت۔

سہنل و تماس و پے دنی زہگٹ و آروس و دد دنیا کے کاران کورت
 ددنی دل و ارمان زہر کشت چہ گلشن آئی پادپہ ڈگار و اڑتہ کورت انت
 پرچہ کہ شہ پک نیمگاہ و پے دنی زہگٹ و آروس و گل و شنات ات و شہ
 ددنی نیمگاہ بلال پرد و نثارے و دشحال ات آدتر اگیدی نیک بخت
 ترین زالے بیکت۔ کہ زمین و حور بہ آئی زہگٹ و گس و نیگ و ات
 آتہ و شنی و بال کنان ات۔ کہ پے ہی و آئی گھس و پیداک ات۔

آروس و ہزاران دد آن پداخر اگھڑی اجت کہ سہنل گوں دنی دشتاگ
 و دیم پے دیم بورت آدشتار کہ شہ سالان آئی نام و اسکنگ و ات
 آدشتار کہ شہ ہر نیک سپان و اشکت ات لال پرد کہ پے سہنل و دنی
 دل و ہزار آن واہنگاں کشت ات۔ لال پرد کہ نون دشتار نہ منت ات
 بلکہ سہنل و جنین ات سہنل دنی بانور و دیست کہ آبانہ گدانی نل و دتہ ا
 دگت ات۔ چوبلے سباہ و بے جنین بت و سہنل و دل و لہڑ سر آحتت۔
 دزد و سرت دنی بانور و گدگٹ لوشت، دے سکیت را۔ کہ نہ دت
 آہر ہنل بگت مایک ساہ و زیندہ در این حکایتاں پے بکت۔ بے

فنگی لال پر وہ آئی بیگانگی ات چو زرت چون یکٹ دگر سمجھت کرنت
 سہل بول لوٹیت کہ لال پر دوت وئی گد ان دود دودہنت ویریت گوں
 آئی بہ پیریت بلے بلوچی رسم و بیگانگی بہ ہر دو آئی نیام ادشتات انت
 دد دلان پہ نرنیکی نہ اشت انت۔ آخر سہل بول ساک کرت دلال
 پر وہ نام گپت لال پر وشنہ آئی تو ارد لمرزیت۔ چو کہ یکٹ نر میں گو اتلے
 مید و در چکٹ و بلر زیت و آئی چو سرد و تار و نر میں تو ارد بلے گوشت
 سہل دیمترشت دمدان مدان شہ آئی دیما سہل گدان زرت آئی دیم
 چو ماہکان و کہ شہ سہل جمرانی پشت و ردایت، سہرا بوت۔ اسپن
 کتابی این دیما و آئی سیاہ جبران وئی لاف و چردات ات سہل و دست
 و دراج کرت و آئی ز نوخ و گوں دست و بزرگرت لال پر و سردگی این
 چم چیر انت بلے شہ چیریں چماں ارسانی یک سیاہیں کٹکے بہ رکافی سرا
 ات ات دسہل لنت و لمرزان اتنت سہل و آئی نہ ذلوز غو یلہ دات بلے
 دل و دریکٹ و گیشتر بوت انت آئی دوارگ آئی نام و گپتی بلے پدی ہم
 آئی ہی نہ گوشت، سہل و دل گوشت کہ بلکن لال پر و باد نہ کنت۔ کہ
 من آہر اد دست دارین دپیشی گپ نہ کنت۔ آئی پہ دل جی و گپ و سہل
 کہ ال پری! بلکن تہ باور نہ کنے من ترا دوست دارین بلے رب گواہ
 انت کہ تھی طیاں ہر جاہ منی دل و بوتہ من تر.....
 سہل گوشان ات بلے لال پر و وار و اح پہ، گہ پٹان سرگردان
 ات۔ آئی شو میں رو چانی تران و کپت ات کہ نامرادیں داد و
 آہر و دات، ات و آئی ہم بلے سالی و گنوکی و دنی سبیں اختیار۔ ان بہ
 آئی دست دات ات اوہ نہ زانت کہ ہمے کار آہر پہ پتو گیں زیند و

میا در اقیانوس، مناہار و چا خاک و پر بکر تین من پہ نہ سہی نہ
 دیرین۔ من تی امانت و زوال کرنگن من۔ تی آب و مہا کنگی کنگی دوس من
 گوگن شہ ایشی سرکہ سہب و دینا و شہ نگان و بہیور منا خاک و پر
 بکرت ددگہ بے مہرین دستے معنی نہ پیند و پہ پلپیت نہ دست پاد و مناش
 اے زیند و بہ چٹین پاد و مناشہ زیند و در دال آذات کن منی تی لالہ
 نہ ان من زندگی و حق و نہ دیرین لال پر دزار نہ ارگیت و دنی سر و سہر ل
 پادانی سر و ایر کرت اے گپتان سہرل و عقل و ہوش و کار کرت آئی
 جان سر و تیریت دزیاتے کنگ بوت آئی راہگانی برزین قلات پہ و ہر
 کپت و جہان پہ چہلے تہار بوت شہ گس و جنین زات و ولے گذت
 آہر دنی سمانہ منت شیطان آہر اپنتا دات کہ دنی سر و پگمت و طمان
 نیمگ و بہ تجیت لال پر دے دیسے نیمگٹ و بہ تجیت لال پر دے
 دیسے نیمگٹ و یکت داری پدی چار بیت، ماہر کانے جاگہ و سہرین آچ
 دلیت آئی سر و گوں دد دستاں گپت و بہ چہانے تہے
 ہودت چار بیت گرم گرم میں اس شہ آئی چاں بہ کلکانے سر و تچان ات
 اس و ترمپ و مہا سہرل و یک معصومیرت و دنیاے دلیت آئی ان
 زم بوت و ہوش برگشت آئی فکر کرت کہ نا مناسب انت کہ یک گناہ
 اے مہلج و بیوگیں زیند و عذاب و یکت بہریت ہ شہ آئی زیند و دوشی
 آن پلگ بہریت ہ و آرا سیاہ بنجی و سیاہیں چات و دور و یک بہریت آئی
 فکر بہ انسان و عاداتاں شہ کہ ہر انسان ہزار آن گناہ کرت د آئی ہم بے
 حساب گناہ کرت است سہرل و دل شہ زیند و لہران مہرات، آئی لال پر د و گوں
 دت لچیت د آئی زرد و شکہیں رکان چوشیت و گوشت لال پر د! شہ شی منی جینے

بازن قیاسی و زیند و کار نیست حدود ما هر و کانی ابداع گون یک درمرا اندوک
 نتا

شہبک مرثیہ

پرکشتی

ہو رہی آگن امبران خدا با مین ۶۰ را ہور دہرگت دگوات وایر دپ
 و بہر نہکت تو من دوصد کھدار ۶۰ و ۱۵۰ چہ پین دشہبک اوسنت کینن مرد
 اے گپ جت و پربند و پستی پان ہر گوں مہرین و چپت کت و دست
 ہمن کپاٹ اڈنیت مچ و بالا بوت ہے
 ہوری بنی خرماکٹ و چنگٹ و لگت ات کہ آئی و چیم پہ کوپٹ
 گودران کپت سرد و دوسر دم بحت مچ و کوپگ گودرنت زوت
 جہل و ایر کپ

شکرے ہودی من و سئی و کرت، آگن نامر و چمی من شری ہودی
 بہر نہنگت است برین چہ سہر و لہتین رنگ کرین و پے دار دار و زہگان برین
 بیارٹے کہدہ سرد و مردچی تو سہری ہر ماگ نہ نیارنگت اے دار
 دار و کپات و لہتین کلونٹ و رچت و دست و کرت ہے
 "ولندار مردچی من آپ چل ہر سہری ہر سہر اتا کو پگان لکپنگ
 لہتن۔ جھاتی مولد ہوری و آگن گوانگ مجتین تو منا گودران جوانین بہر
 لکپنگت۔"

پنخونہ شہر لہوت و کہ ہودی و چیم پہ گودران کپت شرافت آپ

شہنشاہی اور ہر دور ہر دور کے کہ پدا تر شپ کپی - شپے و تہاری ء
دہم کین اور ہر دور ہر دور کے کہ پدا تر شپ کپی - شپے و تہاری ء

جاگہ نہ جاگہ جو و گنڈے ء کپے -
شرداز دار من یک ہرے ء دار لڈین ویکے چہ پیش ء بار کنیں
دار شمارا ہتیں ر دچاں بس بنت اور پیش من اور ہوری ء

جران انت۔ بے ریگ ء دھدان دتی نان ء بگر کر و موش
بکتی کار انت آپ تمام کئے دپہ بے تواری حج لوگ ء در کائے۔
مردی تی داز دار ء نار شت ہم کتگت منی حیاں ء سبزک انت جبری
ء سبزک مناسک و ش بیت -

ماں داجہ خدا اے دہری و ت ہور ممکنت اگن ء لوزں مارا
کس وام نہ دنت -

کہ بختیں مرد و ترا و ام ء پکر انت اگن ء ہور بوت لوت اے پماز منداز
دبزرگراں اسک گران کیت اور اگن حقیقت ء جست پکن اے تاکوا

من اے بیگا ہے۔ من پاگین جران گندین منی دل چہ لاپ ء در کیت
پرچیکہ اے و ہدین ہور ملک ء نقصان انت ہا لین ہرنج و کرطب لوزن

بٹ تیار انت ہور ہا میں دسا طینیت ہرنج و کرطب ء سر طینیت دہورنگ
اش پنج بنت اور مسترین نقصان کور انت کور انت ہر اں جو آئی زندگاہ بوتنت

پراے گم ء سر اٹنگ و در و پنگ۔ فتان پانزدہ بیست ر دچ ء آپ دہبات
سوزنت ہرنج ء کوا امید آپ و نہر بیت پمے ڈول مذوت ہم کپ کش ء آپ لو طیت

اسے بچیں نقصان انت کہہ کہ خدائی جدمارا شمارا دت بر کنیت -
سردوار سردوار پادا کہ ترمپ انت، ترا من ر دچ ء شنک جت

دور شت کہ گود ہات ء کڈ ء سر اڈے۔ لوزن شپ ء چون سرا ء دیئے ؟

”پادا۔ پادا تڑپ انت۔ گڈان من چنی کنیں تی سر پہ ہوش

انت۔

”سر دوجہ سک بزانت۔ حداوت جیر بکنت تزاوتی داب پنجر دست
انت۔ ہر دوجہاں پرخ کن ہور اگوشدار۔ چوٹنگ و دپ و یلہ انت۔ یا لڑ
پراکوه و کوچگان۔ کوه.....“

ہوری! تو بردار گچ من کڈ و چپ چاگر سو کین خاک بدین بست
چل و نیمگت و پچارے ہنی شامبک بردے گون ات یا اللہ حیرت
ہوری گوات ہور و راجیر انت حداوت جیر بکنت لے ناز کیں
سودانی لے گوات و دیم و دانشت نہ کن انت ہوری من کشین کود
تو انت جو گار بوتنت۔ رندش گار بوتنت ہوری شوم من خدیا
نکت۔ من گار بوتون۔ انکس دام شہ کجا پر پکنیں۔“

”سر دود۔ قرار بو۔ اللہ مالک ایت۔ روزی رساں انت۔
طمین زوت و برنج و اگن بارت مے دست نہ ریت بلے و گہ
درے ہم پرخ کنت“

ہوری من پنجر بیت کہ ترا ہانگت و ایر سرین منی دست و ماہین
ذرت دبرنج بوتنت۔ لون پمن سہری گکڑے و چہ آسمان و در ذرت
سر دودانی شکر و بکر من و گنج و دانگ منی زہگانی مٹی و
سرے جیر بہ بیت و لب۔ ہاں ترا سک گچ و واگ۔ سامنی ایگہ
پات و پیش و دود ہتگ و گنج و ترا دانگ دیم و ساں و شریکی نہ کنیں
بگدین تران گنج بدنت“

”منی سفدی و سر دود، اللہ ذرت، سر دود تو سکیں بے شکرے“

جوان تراشکر انت۔ جامگت من ءگوار نیدت تراشکر انت، کار اسیردن
 دنان ءسیرنه اذن ہنگت ءوبی بی ءراشکر انت ساری ءپات ء
 گڈان شکر ءبگر -

بلاس کن۔ گڈان شکر ءبگر -
 سرد تو انیگلو بیاگوں توگپ ءکنیں۔ بے بگوش منی چمانی روک
 بگوش مناہرا پر تو ہر دیت بگوش پہ لوش اے منی گوش گوں تو انت
 سرد ہر کار شک پن مہونون من پیردن، شنکان شہکیا رض
 ہا میں ءراہور ءبرت زرت دبرنج پنچ بوتنت

بزد
 فصل ہستہ بہر ءگچکی حاکم برنت۔ منگین حاصل باز جاہ
 بہت۔ دو۔ داردار بار ت پنجگ پن پشت کپیت۔ کہنیں ام
 دنی جاہ ءانت دکاندادوام داران دنی سراج کنیں یا کہ تی پنج ء
 برک دست ہر سراج اس کنیں تی سر نہ چرنگ ہوری

مرد ہر وہا کہ من شہبکی سنت ءگپ ءجنیں توگو من یک
 نک اے کن ا۔ بے لوجہ گوشے اے منی زہگے انت۔ تی چکو انت
 ہنگ دراج پن رندیت۔ خواری دینر کاری ءاگن اہنگ۔ خدایا
 لنگ ہر ڈول بیت، امبران من دنی زہگ ءسنت کنیں، دیمہ
 ہندہ مردگی ءشہبک ءسال انت۔

ہمدی پچار ہند مکن۔ اگن نا، پد امن ءمکت۔ کہ من ءجامگ
 نیست گشان نیت من ء۔ من ء سرد و ہچی نہ دنت۔
 مرد ہر ہچی شہ تو نہ لوٹیں۔ اگن تو دام نہ کئے گڈان من دتی
 دران بھا کنیں۔ بے من ءگور و کفن بنیت۔

کہدہ سردہ بیا اے پیتا پ ءنندین کمین گپ جنیں۔ بے دار دار

” سرود بچا ر لون زمستان انت، ما دگه سال و بنا بوی انت گوسگین سال
 و شریکی دواز داری هلاس انت - سموکوی - مراد - اود دگه لتین شی
 براس منی و اہنگنت کہ من آھان و شریکت بکنین - بل من آھان
 و جواب نہ داتگت پرچہ کہ تو منی جند و اسکت دوست اے تی پس تان
 پانزدہ سال منی و تی پیرک منی پس و تان منایات انت شریکت
 بو تگنت - لون من لو طین کہ تنکہ حدایاتی روزی دنان گو من کر تگت
 تر اچوت و جتا مکنین بلے ترا جست گنگ لازم انت - اگن تو زانے
 کہ تی دل شمن پر شتگ و پرنت ما د امان من گون تو دین گون -
 ادمی رسم دایندگہ شریک داز داری و جبر و حالان پورہ بدے اد پورت
 داز دار و در گیجے اگن نا، تو منایلم نہ وہ گدان تو منی پیش و بیم و بچ
 ادونی و دشمن و شروع بکن -

” داز دار منا ہفت سال انت کہ من تی لوگت و چوز بگ و بیم و سخت
 و اہنگوں - من دنی کسانی گون تو گوازینتگ - لون من تراوت بلہ
 نہ کنین تنکہ تو دگہ شریک مدارے نہ

” جو این سرد و ترا در این رسم معاف انت دنی و دشمن و بگر -
 من تی لبراسان جواب دین - کہ سرود و شریکی و در نہ کنین

ہو دی اے شہبک انت، اروج و سرا و پت و -

ہوں بید ابا و شہبک بیایارین، منی و بیایات ہوں اشہی
 جان چوتینک گرم انت کہر واد تو پناد و چہر نہ کہتگ ہو پناد و چیز
 من رین چہ شاہو کار و دمان و وام کنین کائین بلے برین بیارے
 ترا کوچک و کنین -

انابا۔ تہامن درماں، چاہ و نیا این منی واک نہ کذت منی دل تو سیدت
 ہو ری من شاہو کار یگ و رگ اون۔ گولی و درماں و گمین کائین
 مرد زوت بیبا، اودان دیوان مہو۔
 واجہ کاران سلام علیکم

وہیکم استلام۔ مرد و بیبا ہرین دیرنت گنگ نہ بوتگت و۔
 ماں واجہ گت اون روتج و جو و دارانت شپ و و شم انت
 ماں اہد امرچی بیبا ہرین چنکس دے۔ واجہ مردچی مناہج نے گوں۔
 بکن من رگہ و اے و دل مانگون
 اے سرے دام ترایات انت و

ہاں واجہ من وایات انت صد کلداریکے دگہ بلیست کلداریکے دگہ ۱۵ ار
 کلداریکے بیبا نی پیکے۔

ہو ہو۔ اے گڈان دراہ چنکس بوتنت۔ واجہ اے حساب و دگہ
 روتج پکن۔ منا بز و پوت۔ اے و ہرے من زہگ و راتپ و
 پورگ زرتگ۔ منا گولی و درماں و بدے کہ من روان لشت نہ کنین
 بند لے دگولیان گوجاہ و یک یک بدہ اش خدادت ایشان و آئی
 درماں بکت۔

بے دازدار چاہ و بورہ مذا نیست، گڈان چون کنین
 بورہ مذا نیست، بزور اے چاہ بورہ انت نون تئی سرا دگہ یک
 کلداریکے ۲۰ نہ بوتنت۔

مہدی بزور اے گولی انت، گوں چاہ و بدہ اش صجین و شنگت
 و نون پیداک و۔ ترافریات اوں کدت کہ زوت بیبا نون زہگ تئی

ٹیلگان دگی انت چم بڑا جنگ انت پچ چیزے سدا نہ انت۔ اے
 درمانان ایرکن شیشگ بوز در پہ تگدا ڈاکسریگ ء بر د مہنازی زہک
 ء را ہے نادرا ہی ء گپنگ ات۔ ڈاکس در مان داگت ات ء د سن
 بوت۔ زوت برد۔ گشاوکن۔

اڑے جورک تو مردچی ڈاکسریگ ء چیار انگے سر دوشی کتار
 زہگ ء دراہ بونگ۔

پرائی در مان وگرگ ء اہنگون۔ بلے مردچی ڈاکسرا نہ انت
 پیش ء اے ہندامرد ایک پہ یک ء اے کوکھی ء نہا شتنت مردچی
 اے بند انت، مردم ہم نیست خدا بڑ انت چہ جبرے۔

مجرک منی یکین زہگ شہبک انت۔ آسک نادراہ
 انت۔ دوشی دوش ات۔ صبحی من چارین کہ تپ ء ہچومان تر پنگ کہ جہ
 دھالی نہ انت۔

خدا میر بخت۔ ابا اے زمانگ ء نادرا ہیان مردم بڑ پچ سرید
 نہ بیت۔ بیا بارین آدمیم ء چپراسی سورج کین۔

ابا مردچی یک شنبہ انت ڈاکس صاحب ء چھٹی انت۔ مردچی
 در این ر دق ء ڈاکس صاحب روان نہ ایت۔ شما باندا بیات۔

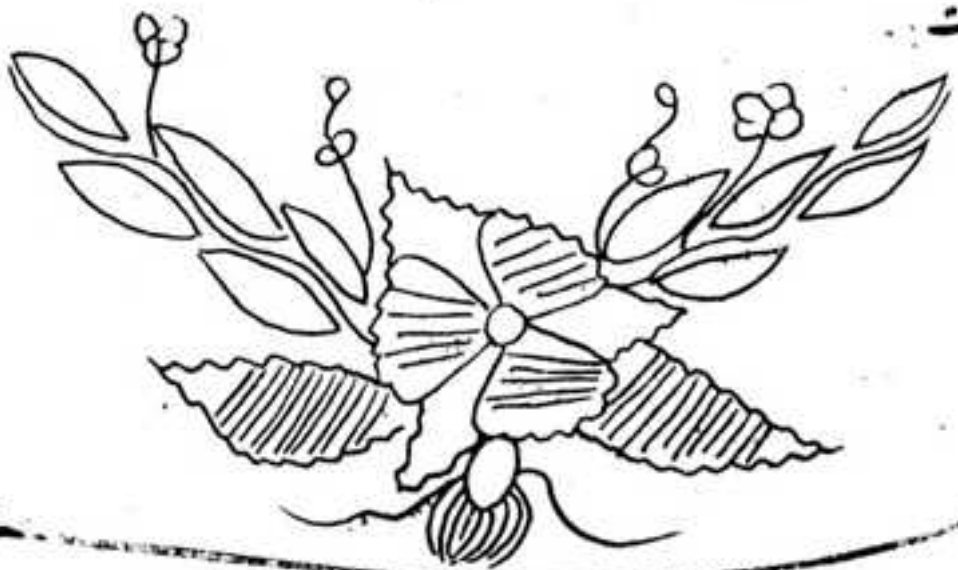
”بلے منی زہگ چٹ کپنگ داجہ۔ تو برو ڈاکس صاحب ء تو
 کن۔ بگو مناکلین در مان بدے پدا برو تو دیوانگ تو نہ اے۔ ڈاکس

صاحب ء چھٹی انت۔ آدمروچی گون دنی دوست و دز برادران
 سبگ ء پکنک ء شنگ۔ شپ ء دیم ء کیت شما باندا بیات۔
 ”کجا شدت ء ؟ بلے داجہ من چون بیدار والوگ ء پیرین۔ مناہوری

ہوا نہ بیت۔ ڈاکٹر مدھی چیا شنگٹ۔ شپا و پرچے نہ شت و من تان شپا
 سرد و برین اے دہدی۔ صوبہ و پدا کاین جورک تور و کے
 برد۔ من نیان۔ من بے در مان و نیان۔ منی و من و بیانندین تان ڈاکٹر
 دیکھن و بیٹ۔ در مان و گرن پدا ر دن
 سرد و تو کہ گتھے بیانندین۔ اللہ مالک و بلکن ڈاکٹر و لہ انگ۔
 ہڈول مغرب و بانگ بوتگ۔ انگتہ سرد و گوں و تی در مانان بے
 وادانت۔ ہر و بچارے شکوں بارین۔ ہوری و و تی ہراس ورا ہکل کرت
 شمشک من نہ بوتوں پرتو۔ اللہ لے باہوٹ و منی شمشک۔
 شمشک چو مدگ عزر دانت۔ گتھے و سمر کتگ۔
 ہوری و چیلک گٹ و انت۔ فریاد نا لگ و انت۔ اللہ منی چکے
 جیرا بن۔ منا پر تو پس و بر۔

ابو زار پین۔ زار پین۔ منا تیرا لگت۔

نہ و ہوری ر ابدارت و تی مودان و سینگ و ات۔
 ابایکے سرد و نیمگ میدان کنت بگوش و ڈاکٹر و در مان
 مبار۔ اسپتیرے گے ہیا ر گون۔ آئی در مان و ہمیشہ
 انت۔

من پہ او میتاں

منی ماہل۔ شپ پگراں، منت و ش و سارتن گوات سبک سبک کنت
 انت۔ در سچ و دار پہ یک کبے لگا گانت۔ زری لذار، بستہ ہوا
 دشین موسم نرم و نازکیں پلائی دشین بوع، یک دل بے حد دل بیت بے
 من گوستگیں ہاتاں سرو پٹ ڈل، موجیں دل بوجہ دارمان ہا ہستہ
 کنان انت۔ چم پہ ہمارا ہاں زرات کہ ماہ بے ودی بوگ، راہ بنت داہگان
 زرا بچ کنان انت۔ دل بے در ہگک چو زیری زمیل چست دایر بوان
 انت۔ دل بے ڈوڑ و ڈین حیاں روت کیت۔ ماہ بے ہمیش انت شہ کوہ کوک
 گوش کرنا۔ تہارو ہینا کیں شپ پلگک سنت۔ دل بے یک دراجیں آہ
 سردے پادا ہتہ لتاوت؛ ماہ چست بوت۔ دنیا بچم پچ بوتان، منی
 چماں تنگ تری نہ دیستہ۔ پہ او میتاں نراں ادا میتانی و دار ہنگہ بیگواہ
 انت۔ ہانی تو سیئے، اے نار وائیں دنیا بے کس بے پہ ناگتی چکاس
 دور دنت۔

منی زرد مراد۔۔۔۔۔ من دل داتا پہ طوفان بے بلاہ بون مناپت ہج
 سرت نہ کنت۔ منی ازگیں دل بے کہ ینگ مناں پہ گئے دور دات نہ کنت

سنا ہے پر نہ بیت۔ من اچھ اد ساری چٹیں گت نہ دیت مرد چی دنیا مہن
پلیں داہنگاں پرچہ پانا دستری لگت مال کنت منی دل ء سریت بٹے
من پائیگنک ء دنیا ء راپے رسیت۔

اے دنیا کس ء راپہ دستھی ء نیلیت۔ نہ لوٹیت کہ دودل کیجا بیت۔
یک دشیں ز نہرہ بنگیج بیت۔ دنیا ء و معک ہمیش انت اوست
داو میتانی باہنگاں بیت۔ اوستانی نیمرانیں ز نہ بچک بیت۔

ہاں کہ منی اوست محکم انت۔ دل ڈڈانت۔ اد مہرانی و دارشابت
سنت۔ بنا پچ ترس و لرز نیت۔ گول نار دایں دنیا ء دست پہ دست
برگ ء واک و توان ء دارین۔ بلے ہنگہ منی دل جم نہ انت۔ من گشین
دنیا بلکن گیش ننت۔ منی جہداں لتاڑیت و اہنگالی نیمرانیں ماڑی ء
ڈیلنت۔ منا دیران کنت۔

من پرے جبر ء ہیکہ نہ وں کہ دنیا منا لتاڑیت گار کنت۔ منی
نام و نشان پشت نہ کیت۔ من بیٹ پرے جبر ء تیر کہ اوں کہ تھی
سرا پہ ناگتی جینال ء دور دنت۔ تو و تی دل ء گوشے لگور بوت، دنیا ء
دیم ء اوستاتے نہ کرت۔ منا چکاس ء دور داتے و تی جان ء کنت۔
ماہل کچک و کیت کاروان و تی راہ ء روت۔ دنیا ء
اپ مناشہ ء راہ گردینت۔ نہ کنت۔ منی پلیں داہنگالی باہنگہ ء
ایر کوشس کرت نہ کنت۔ بلے من تننگہ پہ موہ ء چھار وں شالا۔۔۔
اد میتانی و دارہ

اے تھی راست مانت۔ اے نار دایں دنیا ہر کسی سر اچک
جنت کس راشر گشگ ء نیلنت۔ پلیں داہنگاں پہ ناگتی ایر کوشس

کنت۔ نایابیں دل پر و شیت، جب و دار و بند و چیر جنت، بے گناہ
 تو اشکتہ کہ حقانی دنیا و چیت و ایران نہ مانت۔ دنی راہ و چمک
 رہا دگ انت۔ دنیا آبیالی مسرا وڑ وڑیں چکاس دور دنت۔ سے
 چکاس آبیالی پلین و اہگانی عز بنت۔ دنیا سالان گنوگ لیکیت۔ گنوگی
 دنی دست و جبرے نہ کنت۔ یک نہ بی پھرے۔

ہما جا کہ پچیت کہ آج و پر سنت۔ من زانین منی جنالی و ترا سک
 پرد کر تا۔ تنی دل چا اشکر و پچیت۔ بے شاد ہانی منگیران ہما کس گنجان
 کہ شب روج گوں سکیاں بیڑاں، مہر و گونا پ گنتگیں دل شد و دنیا
 چیت و ایران بچ نہ وارت۔ دردانی جپیں آج و تہا سچکا پر و
 پھر زانت۔ ہر کس کہ باز درد و عذابی کشیت۔ زند و مراد و مرنت سیک
 مر مر میں آج رو چے نہ رو چے لمبوک بیت، دنیا و شہم کنت، ناکسانی
 چماں باج نہ کنت۔ او کورین دید گال روک مان گجیت آشوب
 نہ عشق و چپیں کہج و دور کنگا زانت۔ دنی زند و مراد و چچ گرگ و کین
 دنی زند و گوا جار و موہ نہ دنت۔

من قننگہ بمرگ تا میت نہ دں۔ منی اد ستانی با دیگر نمیران کنت
 ہر کار پر صبر و صومہ، شرین گپے۔ بے تو اسے دی اشکتہ "دیرشت زیرشت
 دنیا کر و موش و پیلوار مت۔ کسی دروان نہ مار بیت دل پر دوش و پرد نہ بیت
 گپ بے دوران۔ کہ او ست الم و سنت مر مر میں دردانی با ہند نمیران
 زند و پد یا نک انت۔ چکاس و دیدار نما ہیں گوا تگر تہا تو نہ اسے۔ ہر کس
 ہے نہ گ و جنت کر د موش جہدانی دید پان سنت اد جہد مرادانی منزل و آسم
 سنا اسے گپ پر تو نشات نہ بہت۔ دنیا شل سر میں تیران پہ آہنی پنجگان

جبراد دست بوجگ ملین سر و ببادد یک سنت . ناہودین شنگا نان
 خوش ہمار پیگورانی شل سریں تیراں پہ وئی آسگین سینگ و اسپرکن
 غانی ہتہار دیمیں کو ہکرائی نیمگ و دست و شہا بہتگیں دل و ادست
 بہارال شال کن . دوج و کپتگیں بر مشال سرگوزکن تا نکہ دنیا ہر کسی دیم و
 جنگ و جگ نہ بیت . منی ساہ و بدل . منا پہل کن . من ترا پہ گئے
 دودات . تئی پلین واہگاں و پٹی کرت . بلے بد دل ہو . اے منی
 نازا نقس دل و بل سنت . من تئی دیا تالان کرت . نہلا دیت مات
 من د تو منزل و آسہ و ڈک دوران شالہ ہ

دنگ

راجی عاوتی چمال بدار۔ چو دنی حقیق اولاد اڈ بڑاں۔ مے گس عہ براہ انت۔
 مے کڈ عہ مراد انت۔ بادشاہین خدا جان اتج ماں عبدل عا پلت۔ کوہ
 تلالانی دیم حونی کورت۔ و مارا بیے پچ کورت۔ زن یال کن واجہ اسے ام
 آئی شان د حکمت عا چون مہت کلا دین ماراد و مگ۔ عہ دات ہسے۔
 پیریں گمی دنی لوگی عا پنت دات۔ لوگی پسو عا گوشت۔ تنو نیت منی سر و چمال
 من و ت پر راجی ندر و صدقہ ان شہ بیے اولادی عہ درد عہ زریاب عا لون
 رب عہ درا لک و اشکرات انت۔ پر سے روچاں۔ من پہ دتی وا بہن احوالی
 خیرات۔ ان کہ منی تہا ریرا۔ گس عہ تہا یک چراگ عہ وک عہ کورت؟
 راجی عہ پت دیری پرتہ دنیا شو توت۔ مہنگے دیما آئی ماس آہم آرا
 بہ سفہت سا لگی عہ عمر عہ اشت و پہ آخو بتی دینا عا لڈ و بار کورت۔ گل زمین عہ برا
 راجی عہ کس نہ ات۔ آی لوک تہنا ات نہ دگہ براس عہ ات نہ گوارا گریت ہودگ
 کورت کہ لون تہنا بوت برے علم عہ تا کہے گو نالی ارسان شریک نہ انت۔
 کہے آئی پٹیں دل عہ ایڈ گر نہ انت۔ کہے ہر و محبت مدام پرانی دل بندی نہ انت
 مخلوق عنے عہ راماں پرانی مایین پیشانی دلینت۔ شہ غم و گرو گئے آئی تاہیں
 دیم زرد گشت دراہیں اولس گمی عہ را گوشتنت۔ تنی کیس پچ اپنا کھالی تہا ہاں

دیم جوتی بوت . لون ترانہ بچ است مذد ونگ . تا بے ماس و پس ایر
راجی ء کہ برے شمتاں د نیار ء تہا ایت . گوری ء پکن . لبے مچی ء غم کم
بیت . خدا و رسول ہم دش و مخلوق ہم دش شرتہ .

گمی جوں و نہ . پکر کرت . دیگر ء ز معک ء رو دینگ بلائے یہ مرد مہ
منی خندہ اولاد نہ انت کہ رد رہیں . دل منی سرد بیت . مگہ زدت آئی دل ء
تہا خیالات .

منی بزد میشاں شپانک نیست . منی طاغوت و توان شوتہ . من
پر بے داک ان . ایش پن شرا نت . راجی ء مخور کنن . منی میشاں پر چراگ
بارت . منی بل آ سودگ بیت .

پیریں گمی پر گل و منی راجی ء دتی لوگ ء آدرتہ آکر ادلا سہ داتے
آئی لوگی پر راجی پنخو مہر کرت ء کہ در دیگرت جعقیں ماس ء را ایشکہ دلا سہ
دہر ء شہ راجی ء دل ء آئی ماس غم و خیال زیان لوت . آئی گمی ء دتی
پس دآئی بوگی دتی ماس گوشت . و انچو گون ایشان دل داتے .

راجی کار ہمیش ات . کہ صحب ء گو رہام ء وخت ء رو سح شہ کوٹانی ء
پنسہ دتی زیران بہ جران نلان کرت . آشہ دتی پناد پنادکات بشہ کوٹکان
ڈنہ در پکت . و میشان بہ کا ڈچر ء دیما گپت . روح قرار قرار بہ آزمائے
دیما بزکات . و در ستین جہان روژ نالی بوت . بوج جہر بہ صبح ء گوآت ء
تہا جنت وارتنت . مرگ بہ آزمان ء بال اش کرت . دوش و شیں توار
جنت . انچو معلوم بوت . در ستین جہاں گل و منی کنت آہہ کا و چہر ء
سر بوت . و جندے پر گوآت گریں کا دانی تہا لیب کرت . پھلانی دریم
بلا کرت . و شیں زمیل ء گوشت ، ہر کہیں روح دتی دیما کوٹانی

عربی آزاد لاسہ دات . ایش دنیا و کارانت ادا ہر کس یک دختے شہ
 غم و فکر نمکن شہ غماں فادگ نیست . تنا و ختہ
 من دتی سر پور نہ دین مگر ترا خوار و تھیلن نمکین .
 غم ہر کوہ ات . مگے شالی مرک ہا پہ
 دت ہر گوت یک غم ہر کوہ ات . مگے شالی مرک ہا پہ
 ستین زند و شون پہ راجی ہر تنہا میں سر اکتنت . برانی دو شنگ
 ایش در ستین کاران ہر راجی دت کرت
 نان ہر پچک ایش در ستین کاران ہر راجی دت کرت
 گے لون گی میشاں دت پہ چر اگ ہر برت . اگر دختے کہ شہر ہر کار بو تین
 گے لون گی میشاں دت پہ چر اگ ہر برت .

کوہ کو چنگان پہ چر اگ ہر برت ہر
 یک روح گی سبز گانی نیاما میشان ہر چار شیت . گول دت ہر کر کرت
 آروس دیگ لوٹیت . اگر آروس بدین پرامنی لوگ ہر
 آروس دیگ لوٹیت . تو منی جدا آروس کنگی بیت

شون کے کنت . تو منی جدا آروس کنگی بیت
 راجی - راجی منی دتی جنک نہ انت من شہ دیگر ہر بدل پر پے دت
 اودا ہر من مکین تاکہ منی گس ہر شون بییت . منی ہڈ دست و پاد آسودگ
 بنت .

شہر و قرآن عنیت . بلے پن شہر و حیا و ترس چہ انت ، راجی ہر
 لور کر تہ . رودینتہ . لون من آئی را دگر ہر بگل نہ دین کہ منی خوری
 ہر دیم بنت من ویت گون

ہر گونک ہر پٹانہ میشاں پہ لوگ ہر ہم گادیمما گت . لوگ ہر سیت
 راجی را دگر کرت " راجی منی دیدگ ، منی مراد ، میشان خیال کن کہ من اودا
 لاتی را سوج ہر دین ہر ہما گپ ہر زابلول ، راجی گوشت . ابوچہ سوج ہر سٹے
 منی تھی ہلا دین سوج دین تو دم برتے گے .

گمی گوشت تہی کارے نہ انت . وہ لالی لوگ ء شوت .
 گر بام ء ساری گمی راجی ء راگوشت کہ من شہر ء روین تہ مروچی میشان
 پہ چراگ برے . راجی سوچ کرت ابو شہر ء پرچہ روئے ۔ لوگ ء تہنہ دختہ
 درستین چہرہ اسباب است .

گمی گوشت ، ذن من ترانہ گوشتین شہر ء پدی آتون تاوت سہی بے
 راجی میشان پہ چراگ مروچی برت . وجندے بہ سبزیں کاہانی سہرا
 نشت و پکو کرت . پس پرچہ شہر ء شوت . آئی ہر چنکہ پکو کرت مگہ ہر
 چہ نہ کپت . آئی میشان شہ یک ڈ گار ء بہ آدیگر ڈ گار ء چارینت .
 دختہ روچ برکت بیگہ بوت . آئی میشان پہ لوگ دیم گپت و لوگ ء
 رست ، میشان دشت د آرت تر کرت نان پچیت وہ وئی پیل و درو
 نشت .

کہ ہمیں مساعت ء لالی ات . دراجی لالی سوچ کرت . منی بس ذی
 تہی ء اتاک و مروچی شہر ء شوت تو سہی پے پرچے شہر ء شوتہ ۔ لالی گوشت
 تو پہ راشی گوشے کہ تاسی نہی ۔ من تراسی کنن کہ مگی آردس کنت ، شہر ء
 شوتہ ، پرچے گرگیا و ملا پہ نکاح بہ بندگ ء کلریت ۔

برے پیری ء پس آردس کنت . راجی گوشت . لالی ، دیکہ چون کنت
 پرین لوگ ہو واجہ انت ۔ غیر شہ جن ء درستین کار نہ بنت .
 راجی گوشت ۔ من کہ آلی لوگ جو درستین کاراں کنن ؟
 بے آگوتہ آردس کنت ۔

”بس کن بے ہاک پس گوں وئی اولاد ء آردس کرتہ کہ آگوں من کنت“
 راجی گوشت ۔

لالی ادگنوک۔ تو آئی حقین اولاد نہ ہو گوں تو آئی نکاح رہا انت، راجی
 اے گے ہوا شکست و آئی دل بگاڑ گئی۔ آئی چم شہ اس ہوا پر بوتنت۔
 وہاں گوتہ گوشت۔ من گئی بہ حقین اولاد نہ ان۔۔۔۔۔ من — گئی —
 اور گے صعب ہوا گئی گون چیزان دگوں یک ملا ہوا لوگ ات۔ آئی دیدت
 آئی بز پیش مردچی بہ لوگ ہوا دیدما د پنگ انت۔ لوگ ہوا دپ پہنچ انت
 آئی تو اجت۔ تو کسے تو ار نہ۔۔۔۔۔ دات۔ لوگ ہوا کس نہ ات۔
 آئی گوتہ پوس پوس کرت۔ راجی منی حقین اولاد نہ ات۔
 آئی منی لوگ اشته شوتہ — منی پرواہے نہ داشت —
 راجی — حقین — ہ

بندی خانہ و باہوٹ

(سورہ شفاء)

دستاں بڑ زارت کہ زند و مرگت سہر سیا نی ترا س کتخیں "ایمن" وہ
تذات و کورالی شتر امن ماں مہ کفات -

دانی چیار سال پیشی لوکٹ ہمیر نگا یک یکا آغاتاں چو کہ نہی این
لوکٹ بنت چیار سال پیشیا پکٹ دھکے بولی بندہ کہ امہر انیس جرگہ و دلا
مش پیش انت - بادریا رت مخرک ہمیر نگا بھیرتہ چو کہ گتے مزائیں سر
کڑو دے وار اہی سور دا غایت ہر کسی دا صغ زانا ہمیش اتا کہ دلا وچم
دت بگڈنت پرچیکہ دلا باروا اد آہی گونا فچیا ر ہر کس ء اس کتخت
بنے یکیں دلا وچیا چیار گونا ف اور وشم ہر کسی دلا ات کسے ء
گوشت دلا و گورخ کچیں ڈیکر تخیں چم انت - او پوز تلثیا انت دنی
ء گوشت کسائیں کچہری چیں ہیڑتی مردے او یک گرانزے دڑتہ
انت او یک نیکے برودت دی گار انت سی ء باز طر الاین طیلت چہیے
پرا گرانزے مردے گوشت او چوش براں کہ ہر چکر و ف ہما کمر دلا و گونا ف
ڈسے جیت او گوشت کہ ہے سال ء چرط ادلا سواد ء چیار صد ء شہ زیات
مردم چ بیٹہ بٹے کلور اے بیٹہ کہ جرگہ بھر فاند اہے و اہواں پرکے کہ کتخ
نی ہر کس ء اے گوشت کہ فلانی ء دت دیتہ شاں فلاں مرد و گورشتہ آدوت
جرگہ و گونا ف! او ہار وشن ء کہ مناں بندی خانہ ء ہر غاتاں منی دل ء
تا نگ ہمیش مات کہ زہیت ہنا بردان ، و دلا وچیا ران پرچہ کہ ہے ساگی

رہی بندی خانہ و دلاؤ چار می سال است کہ قیادت سببہ دلاؤ کھتیں گونات
 نکتی دیما یکٹ یکاثر استنت۔ گلوہ دفا کہ نہ بر طیقش منی ول دیکت
 یکٹ است گلوہ بوزغا گوں ندری سنتری کڑ و جیتہ او آہنی ہم
 یکٹ دومی قیدی بیشتا بڑ ویتتیس۔ سہراہیں ہو دلا میں ہم اتنت
 دیکو دین شیخیں پونز۔ دے اریہا ہر و ت او چلا میں رکیس۔
 یکٹ دستے و گرو گونٹ دمن اندر پھتھاں سنتری پیہ کڑ و بیتہ
 ادر دوجل و مان کننا و منی تکہ آہیکہ ادر دست گھتو دراہی کھتی سنتری
 چولانی ارفالہ تہ او پشتہ گوانکٹ جتی کہ ہیرتیں سفکیں جولاناں بیار
 آہنی ہر گوانکٹ دائہ کہ ہو جمیدار کاراں ہلے پیرس رہتھو ہر جولان کہ تہ
 ایتھاں ہا کپوانت شہ کلاں سفکیں ہا کینتہ جمیدار و رتہ کٹ
 ہاتھ کہ نلاں ہندر اہنیت او مان لوط کے کھتی زاناں من پودنخہ متناں
 کہ دست کو فح و اہیر کھتی کہ ہروں اندر۔ منا کسی ذیل بیٹہ گیر دی نہانت
 گڈاے کے ہیتا کنت او پڈا جمیدار۔

ہر دو میں مرد و دستو دست کینتہ اندری تاکٹا دی گوستو ہندی
 خانہ ہا ہانکھوں کسانیں ہندی ہا خانہ جواتقا۔ او من دلا گوشتہ جتے
 ہیت ہشت مزین و سہر چیا کسانیں کڑ بھٹی ہنتا پر چہ کہ
 ہکر گلوہ سھرا ات اندر بانہیں دومی مردے نشخ است او مے روغا
 کل یکٹ یکا اشکھاں او منی رانی کتیش من گوشتہ ہیہ ساحتی
 کم و کیس چہل پینشتہ اثنت منا گوں پول گول او دراہی در شاکھی
 کتیش کہ دکر اسنتری گوں جولاناں آہیکہ بلے جمیدار گوشتہ کہ ایر کنتھ
 حال دال رندا وٹ منا پا زاہا سیش و زتا و من او سنتری گوں جولاناں

ایر کو کر تہ جمیدار و کل مچی و صلاح کثہ کہ موکلا دنت لونیخیں مہان حال گینت
 اگشتی کہ برات دوٹپاٹے حالے دیئے۔ اومن وئی زمانہی حال دق
 کثہ حال یکنت اوتاکی ہور گوارشتا بلنخاں مزال و سپی ڈکال نیست
 انت۔ سبے دان و گد و پیمہ نگواہ۔ کیش کہ کتھ و ل پوگڈ تکا کیت ڈہر
 کس ع و دو دان گند و صہرت ششٹی مہتی روشن انت کہ جرگہ نشتخان
 اوقت سی انت کہ جرگہ میں یکٹ پور پتے تر اگر امنال بل مناں گرترا پور پتے
 اددو بھی مچی کس کسی و اسن نہ خنتے مے سرادی سہ چیار سال پو پیش
 کار پگرے وزی و عوی بیہ۔ اوہمے چکٹ و تر آمانزاد گپت دگر انت
 باور ایار انت کہ شش کار پگر و مہا ک و جی و اتخان گڈ دی دوسال
 ذیل او کار پگر چا و ڈور می و کپتہ۔

تر گڈ پیار کی شش ہشت بیندی و آرخئی انت پرائیغ بیار
 تینوں۔ اے دی من ذوقہ پرے زنادزکی اے انت اوشونی و عرض
 گپتہ پہ بہا ک۔ اومن بر تو سر ادا شتخان کہ من شہ فدائی و گپتہ بلے
 ہنی چون کے کہ زور بخ آف شیر ان ہزار و شت سر کار بیہ زور ادا
 مخدم بیخنت زور و مٹ و پیری دانی مے مثل پیش انت دھادما اولادیتہ
 کہ امبرا بھیدی بیزار انت بلے پرادمی پیرا یعنی انت او صوی ہمیشہ
 مارادی انکو مہمانی و راہ و اتش اوہنی اتہا شے و اہی وئی ہیر۔

من آنہانی حال لوٹنہ مرڈ پتا جمیدار انت۔ مے حال تیر انت اددنی
 بندمی خانہ و دتاخی اوں آدخ ردرخ ہازانت اوگشے حال وطن و یکٹ
 انت مے ڈیمہ و گابنیں ڈکال نیست انت اوخن دوہر و ہازانت
 کہ سر کار مہروان بیٹا بلے بلوچ مرڈ و پیکٹ شفت و لنگر می مزاہ

ہنکے زانت بلے من کہ سنگتانی نیت پرچون کم بیٹ ہے نندھڑ کائیں ٹھیکد
 دینے کئے آ زمان تزیٹ اوکے زانت پتہ پر مادیم دات ہر نغنت انت
 دینے سورغانی اولی روشن رگوشیں کہ ٹہے جوان ناہے۔ سرے پر دتوں
 نئے ہی جوڑ انت جہر گانی مادی اس کتخت ادنی ہر روشن کہ کلوب کیت
 ماشوں کہ روغیں براندغ و بلیں راستیں حال انت و اس چہ لوزوں پہ ہر اتانی
 بلے پڑادی اے دہشتی استنت کہ ہندی خانہ مڑدانی ہند انت
 ہندی کارے کسے و کتہ ایذا کیت ناہے زالانی ہند لورغ انت امبر
 ہندی جوان انت۔ سے چیار ناڑی نصیواں آکچہ انت مشکولانی ہذانت
 دوشی دانی ادطاتی ادھوی مہلا سر ٹوٹی مشکولانی اتوں تہی گواں ہیرات
 میں پاکاں تراڑھ ہفتی دہشوں تی ہیر۔

حال دال رندا جمیدار و پول کتہ کہ ترا بلیں سری دھکتنت کہ اے ہندی
 نندہ پیدارغ و تاگہ بیاتر ایک یک ہند اے چریناں ماد و میں کٹ و بیٹوں۔
 ترا ہر یک کوٹھی اے ات در و کاکتر ات گوشتی اے کوٹھی مخم و ذایغ خانی
 انت ہر کسے سری بیٹ مخم سری بیٹہ مخم باڑتی اورا کفغ سری بیٹہ
 ہانی و بیت ادھوڑی کھ گوشت کہ مخم ہرنی کہ زایغ کتر انہی ایند کائنت
 ادیم ترا کوردی مزن ادکسائیں کوٹھی اتنت اے دنی قندہانی اتنت
 ہند ادکسائیں تہا میں کوٹھی اتنت گوشتی اے آندھاری انت اڑھیں
 ہلا میں قیدی ایند ابند کئے جنت ادگوشتی کہ آدی دوسہ ماہ و سیمتر اشف
 روشن آندھاری و جہے جیٹہ۔ ویم تر آئی چکی ات۔ ماہتہاے شتوں
 مزین سچیز تنت یہ و نختہ چیار مڑ و اچھی و درشتاں بلے ہنی اے
 سلف کئے جیغنت۔ ہمو داں ہیران ایر کئے جیہاں۔ ویم ترا کاکوس آ

انت پانگی اڑانی کوتہ ننخنا بنت اودا ہما و ختا ہے ڈولس
 کہ جیدار گوں نغانا نیا تکہ کلاں یکٹا یکی و نغن و نانا داشت
 کہ مہل بی۔ ہر دو ہیند و وروں او کیں تہا ر شونی
 وئی ویناں دی وئی نغن و اڑتہ او سنتری و گوشتی کہ
 اودت ہیر انانی کو کھی پھلا شتہ اے واپس
 کہ من کھی قیدی دینغاں۔ بلے دلا گونات
 کس نینغت۔ ما کہ تند پیشوں گد من وئی وئی
 ایدہ او نین مرطو دے دلا بیٹہ من دانی ہے گد داریانی
 اگوانک جتی کہ بیان کارانی تند و
 چٹا ہندے چیتہ۔ دمانی و زندا سنتری
 مرشی کسی کسو ہاڑا بنت۔ او مناں حال
 دانت رسن و گم و و کسے جنت کسے چوکان
 شینہ نر پساؤ۔ بلے بیگاہ و فسغانی مدد بار و بار داہر
 پیشی و پیشی و پیرا و دات کہ پے سہرا آتکہ چون آتکہ ہے
 دہی شہنی در بہہ صہان و بار و اتاں من چہرا اکراش
 کہ در بہان و گوشتہ۔

ہراناں گوشہ زنت من پانگ و بلو چانی تو پسا جنگٹا سال اسپدا
 ہراناں او منی پٹ گوں ہار پس ہر اتا دہرا ہندے دزگیر بیٹو۔ کالا پانٹری و
 کسے جینغاں او کس نزا نت کہ آسہاں پے بلیتہ او گدھی مرتغاں ایشی و
 دلا بار و اچھٹر غانغاں کہ اے دلا چوں بیت کنت تاس
 اود لائو سنتری و گوانکسا جتہ کہ کلاں

یلوکن دراپیں شرف نیں من صلا ہتیاں اوین دومی ٹوٹکے من اسن کس
 کلاں اول سراتا گیشتر و کا کوس پھلو و جلولا لیبہ اوسے و بدنی پو اوسن
 گون اٹ - نامکے پچے - دیر و سن ٹکٹ و پندامناں دلا گوانک جہ
 کہ بیاجاہ و پورا دمن کہ شتیاں ہما ڈولا ہشت دہ دومی سنگت
 نشتت ادچاہ و درغاتاں جھٹے و ندر ادا سوارغ تیار می و ندر
 ستری و شتہ - ادامانی کل گپل گپل و نشتو مشکورانی و عثمان -
 سوارغ و ندر ادا و مناں گوشتہ کہ اغہ ایندا دل تنگ بیٹے تاگد و کرد
 سنگت نادر ای سیموں و دار و جاہ و و ندر دے سرکاری باگد
 کار و اداغہ دل لوطیت نہ برد - ناہے ایدامشکورانی دی بازانت
 مناصلاح و نیتہ ادمن نردگر و ویکٹ چچی و تکا شتیاں ہے

ہے ڈولا بندی خانہ و شرف و دوش و پیر کس و سمانہ کپت - شش
 بہت شرف و ندرامنی کسو و بار و اسکے اوج و دمی آن می دی ساگی ہن کرد
 کانی - مال چرائی ہاری - گم دار - ناخفیں دادا و بند می خانہ - گوشے
 ہے رنگیں مردے نیت اٹ کہ تی بگاہ و وہیل و نیٹٹ - تی بیگ و کورانی
 بندی شرف دلا و کس پوشف اٹ ادا بار و ایارنت کہ اغتکے و جاہ
 بچیں کہ فلاں شرف و دلا زند و کسو و گنت نہ دراپیں ہشت بلوچستان
 یہ ہند بیٹ گنتے شہ کلاں می کسو گونڈاٹ اوی کا حلاص بیٹہ سوزہ
 واد شتت ادا کور دے و دومی ٹوٹک رانی کنتہ - میٹ من دی واد کنت
 بانگو بانگ و کہ ہا غابان - تاہیر تہاں مرشی دانی دلا گوانک گارنت ادا
 کس بوڑ خانہ امت - پشی و لیٹنا تاگنداں اے حد اسکے نیت اٹ
 دلا گوشتوں زمار پلائے و در کپتہ - بے دیر و واکس نیت اٹ ادا

ملاوٹ سترے و بونکہ احوال داسی کہ ددشی زنادلا شہ بندی خانہ و لکھنہ اور
 درکپتہ مالک ہیرانٹو کہ سر آرمائیں دیوالی بندی خانہ و سقاں دگاشہ دلا شتہ
 وردی و کلاں ہے گوشتہ کہ پہ گلوں شتہ اونتری گل پہ صلاح انت دہاں
 روشن ہے ہیں و گوشت کہ کسے حال کاریتا۔ بے آوغ روخاں بھی دی
 گوشت یک دھکے د دستری اکگھاں اور ہیرانی ایرکنغ ہند چکی چارہ
 ادبہ اشتغاں مارا تاہیگا کہس و سچی نہ گوشتہ ہر کسی دتی تا ت پچا ہے یک
 اٹ بیگاہ بوغن و رند تہ بیغاں دی مے یکیں پچا رات اور کس ہیران اٹ
 کہ دلاہوں درکپتہ اور چہ ؟

کاہری و ہتہار بیتغذت اور کس دن دطغانمتغذت کہ بندی خانہ و
 کراہ و کاکتہ اور پشتہ تکاشہ دلا ساونکی ملاں درکپتہ اور پیدغت مالک
 درلہ توں کہ کسے و زنا گوشتہ ارٹے جمیدار انت اور اے لوگ و کل نامغانیں
 شادہ دوشی ہڈ آنکھاں۔

ستریاں ارٹو دلاونی ساگی ایس ہند اتد کتہ دوت شتغذت
 دلا گوشتہ پورٹمنی دلا شیت شہ جہان و حال گر غابیتا ہیرانت اور منی دل شیت
 رشامی کس و وردی بار دانت چان جوانی و ملو ہنت اور جمیدار و حال و پیرانہ
 گوشتہ ہ۔

توپ جنگ و سالامن زانتی ایس چکے میتاں۔ اور من بز چائیناں
 بڑل نرنجیں ٹیٹر۔ و دانتاں اور پیرا جہاں چکاں پجیہ کاتکاں۔ منا جوانیہ
 گہرانت کہ جنگ سالامے جمیراناں بازیں مڑدغے پہ پورغا کاتکاں اور دریں
 روشن ہے رنگیں نیلک کہ کسے نہ کسے پورغا میار تیں۔ دیر شاہی و سطر
 بیت مادیمالہ بیت اور انہانی اگاشٹوں یک یک و پول کس کہ کئے انت

پکو کش جا بیٹھ سے کلاں تہ از این رزت ہا دہشتی است، کہ مژدغ و پورغ
 رند بہر کئے جیت امدادی م چک، کل، و چوش کت کہ مز این مردے دست
 جکتوں ادنی دہشتی بہر دی گپت و ہا معتبریں مردادی رزت دنی دہشتی
 ماردا تہ۔

ہراناں ہمے رنگیں ر دشاں یک رشتے نراناں مناں پے جیاں کیت
 کہ دہشتی بہری و پیش ترا و اسنگخان ادچی، و چیراناں تہر و گندہی و جگنناں
 گنداں مہار وے چکریں کڈے او پدا شہر اشہ روتن ایر شست پلو اکندہ
 او درد کا پشدہ کہ مردغ آر تیش گنداں بہرنگیں بگی این جو این خاصا بیں
 گتے کفن است کہ من دنی دلا سہری دھکا گوشتہ اے بیت ز نامز این و غنہ
 شہ۔ او پدایشی و شتہ ہمے رنگیں دھش بوے است۔ کہ منی دلا چکی کت
 کہ ارمان منی دی چوشیں بیج ہتنت او دگرمی چاراں آہنی پار و دستاں
 کسانیں ر پڑ بستہ انت تا مناں دنی ر پڑیوں پیاغ گیر آکے او دگرمی گوشے
 منی جان ساڑ پین گواٹ و لڑمی و بیج لڑتہ پرچہ کہ مناں جو انہ گیر انت
 کہ مناں سہری حلوانیں پشکے گور ات ادنو بیت دی مہشت دہ ہندا
 ورتہ است ادا سہ چیار سفید و سیاہیں گرمی جتج است اداے دی است
 است اے ہا سال اتنت کہ گتہ نام و نہ لہرت ہ۔

ہراناں دہشتی بھرائی و رند ماہر کس ترطراں ترطوں بیغوں بے دراہیں
 ر دشاں منی دلا ہا خاصا بیں دہش بوئیں گدات او کسے و بگوشتہ
 کہ ہمے گدامن پوشتہ اوں ہا روش چہ دراہیں شف ہے خاصا بیں گدانا
 ہمنی دہدان است۔ ہمیرنگا بیں مناشہ اندگہ چکاں زیات لوخیں مردغ
 دنت است۔ آں پہ دنی دہشتی و صہیل تاں ادمن دہشتی ادھا حائیں

گندہ جیالا۔ شہ کلاں سر قبر دکر اشتاں او دشتاں او چار شہ کہ چون نہاٹے
 کنت اچوں کوہاں دیڈیت او گپان بخت۔ چوش مزائیں تراہ کائے گوست
 نیت جنگ حلاص بیٹہ بازیں کسے کا۔ ہے جنگ۔ وکس جا بیٹہ او کسے وز
 گریں اولاشہ پوری اتاں۔ گوں دنی مات، ہمراہ مادی پوریا تاں ہندہ
 دیکتوں۔ منی ہا ساگی این جسرتاں۔

ادہمارنگانی دل پہ خاصایاں مان اش، با در ایارنت کہ اے نیام
 دہشت دد سال گوستہ چکی و شہ ثا بایں چک شلاری پا ذی این دنا اوہے
 دقانی خیالاسی بردتاں سوزغ کتنت۔ دانی منایک ڈدیں جبر نصبر
 ویتنت۔ ادنہ کہ گابجیں پوریا تے۔ ماہے مال چارینت بلھے ہمانی کت
 ماس گوں راج و ادارت دنعے من پوریا کت، ادچی و کارٹ دختے دت گریوا
 جی رکت ددیں میں حرام کتاں۔

سنگتاں بھاج و دہمی یاد داند می سال اش کہ میر ددستیں تغاخ
 بیتنت۔ من شہ پہالی و گرتنتاں اوہے روشاں پیرڈینگا، ایشہ اتاں
 روفیں یاری و کتنت ادہنی سہ جیار ماہ و کمریہ او پڑم و بہر گوں اش
 کہ ساہی و دی کتاں او پہ دت دنی مہلیخ و بود و اڈاں ہمراہ گنہ۔
 دست کہتہ گراں ددی ریش و میر تغاخ بیتنت ماکل گوں پتیل و
 دکتوں او چوش گندے کہ دراہیں الکہہ و شج ات۔ جیر انار شتوں
 کسے نور و پٹھا کسے کوہ و آرن و نیت کہ میر و میت آٹھین من سر لندی
 لکا کتیا تاں نامانی منادی چکی گیر آتکا۔ پہ مڑ دغاں صیل۔ سہ پ
 جراتایاں، بلے پہ و ہٹی بہری و بے تاہیر او ہار دس منی دہما آتکہ
 کہ منی دلا کتہ دریتیں ہے کفن ہندہ خاصایں منی حریہ پتیاں ادگی این

کو کرب پانغ۔ پدا دہش بولے دہو کا دمنان وئی مہلیج گیر آتکے کہ من پر کس
 ہواں گراں۔

بیلان باہیں گرد داراں مامیر پوتا اور دیم پہ لوغان داتر بلے بار
 بیارت کہ من وئی پریمہ و نیاتان چڑادل و مہلیج و حیال اش اور بھو
 ، بائی مہلوک دیم گوستہ اور ماہ مہا دکان و پھلو اشتخان نکا
 تابنداش۔ بلے ساہو کار شتخت دراہ در شاتکے بیٹہ۔ ہنچ پنا
 مکڑی اور بہائے پول کتوں، خاسائیں گتہ سوگند و اٹنی و یک دلس
 دی نیست انت، کنٹرول و پ کلمہ و سہ چیار وال و موکل رسیٹ
 دارا ہمار نکا دستا دستی عالم باطنت۔ دلا گوشتوں روان منشی و
 لوٹاں بلے من زانت کہ دوسہ وال و دیم آل کسے نڈات اور آن دی
 چیٹ یا حلوان ادمن۔ ؟ جھٹے و ندر الوغ پھلو رانی بیتخان اور
 اش و حد اشتخان، مات و گوشتہ کہ با مٹی چرخ در طعناں جی
 بیسی کہ پمیں ہرے گراں۔ من حال داتہ کہ گتہ نہ ڈہیت گوشنی
 کہ انہی و پیشہ گودی و گوشتہ گودی گیر دات۔ منا کہ خانے ہرے
 گون اش سٹیک آئی و چیم و بختہ۔ ادین صبر انشاں کہ چوں کناں۔

اسلاں اورا ہیں شرف و درویشیا تکہ اور ہے خیالان سرور سر و تان کہ
 گوت و مہلیج و پچے بران اپید چنا کہ معانی درلا اکتہ۔ ہیا اور دلا ترا دی
 خاصائیں چہ دستہ کناں کہ کہیں بہمت کئے اور کہیں دکھ۔ شرف منت
 اور شرف نہاد۔ ہر کس و معا و و پے سار۔ کٹر و بی اور و میر و کفن و کتر
 تی و دیمیں جرمہ جوانی و بنت۔ اور سرائیکھنیں کلداراں پہ وئی مہلیج
 بروز واد تیکن۔ گوں بلیں خیال و اٹنی و کٹر و بیٹہ۔ رانی بیتخان

دہا دھان سما کپتوں کہ من میر و قبر و سراندی، جگیتہ تاں بہ۔

برہنہ دھان۔ من گوشتہ کہ شہ کسانى و من بتر و دیاں ہیرتی و گت

نہن جوانیہ نانت کہ چون تکا مس کفن و دارست کناں۔ سراندی تنکاری

توں اد بہکریں ہوڑے ٹانہتوں کہ من جوانیہ دستا بڑت بکناں کفن

شہ میرا گوا نگو کتو۔ پاڑمڑ دغ سراد او کفن زور اجکتوں اد دہا ہین کفن

سنى دستا آتکا ہک تنکاری در کپتوں، اد دغ ہما ہوڑا دار تو دیم پہ بر و

پو کتوں۔ اد دیم ہندے کہ دنی گدو بکینتاں اد پندی شفی و آسغ و و

نناں دومی روش دراہیں ہے دزت و گوستہ کہ کسے سنی تامو پتہ بے

دغ ہندے کتہ، تر و سوخیں دے بیگاہ دیم و دغ بو زوا تاں گریاں

اد شفی و لوٹکانی کتوں کہ دلج و نین دادنی مہلیج و برسوں اد دانی

راہ و نناں دنی گدو دنی ددشا یعنی انت۔ ہے دگار دغ دنی گدو بعل و

بنھا اد دیم پہ دنی منز و دواتوں۔ نین دلا اے ترس اتا کہ اے گدو دتو

بوزوات۔ چڑا دلا آنکہ کہ بیبا گیشتریں بوکے ریشانی اد ہر کس گوشیت

مڑی اپیں مڑدے زیادہیں بوکے گدوں رتکی بہ۔

براتاں نین مڑلاں جناں دیم پہ مہلیجات اد بیگاہ ویک ہندے

ان پتیاں، ہلک واثہ ہیران انت بہ کہ من ترا اگر خاصا میں گد

بکرا دگشتوں کہ منشی پچار و ت گتوں، مانا چرنیتی کہ شوٹھکانی بے

نناں دل نویشہ باور بیارنت کہ داپچاہ کلدار و منان صلشی کہ یک

نعلے سنی چار ماہ کہ پہہ اتا بے مہلیج و لوزخ پارسی و منان دنی گد

دلا نویشہ۔ بے اے قول کتوں کہ گرتی و آہنی ر پہ دی پچاہ کلدار و

غاسا میں جوڑ لے کاراں۔ ہے ڈولا من دنی دگا گتہ ددشا ستیغاں

ادوخیں خاصائیں جہاں مہلج و درایاں شتخاں اداہنی دیمابوہر
 ڈہیرگوشاں بکٹ ددہندا بھاگیا پوں کتوں ہرکس کم کمرہہ ڈہیر
 دلا مڑ دپتہ کہ قران جنائی یک شغے پاس وکلیں ڈکھو و مس پنجاہ کھ
 کٹت کناں اداہنڈا رہیں ماہ گیت یا گیت و پنج انت در این گتہ می
 پنجر یانی چرتخاں ادوچو پیشین و ٹہری چکاشتو دنی ڈو و جتخاں
 کہ دیر گنداں چچی دیم پہ کوہ بنے جیراناہیت دلا گل بیتخاں دتہ
 و کار جوڑ گت۔ ہماں ہندا امر اونی ڈیو و پتیر گوارا تہ چرینو و دتہ بیتخاں
 ناشپ تہار بیتہ ادوچو کلیمیں دے بردیوانین جیران ڈاکخان
 چیار مس گندی رسترا نی ترس و ڈھنگر دانختاں آدیر کتو تہا شتخاں
 نیم ترہیہ ہوڈ ناہینو گتہ کشتو پتہ احاخ چکا دانختوں، ادوچیم پہ
 مڑ دا والوں کہ تہ ذول کتہ ادوچی روش و دغا سر بیتخاں، گتہ
 بار داسر دسوز کتہ کہ ہومستار لوکے دہا من گوشتہ کہ مہاں بوگوشاں
 جنتوں ادوچی پنجاہیں کلداراں جیوا کتہ لری دالوگر تہاں :-
 براندغاں، شمو ذکور ند نہ کہ مس دتہ پور ہالے پولتہ اد نہ کہ مناں
 کسے و گوشتہ - دہا میں - دتہ ہڑیں ٹیہر و کوہے ہرا شتخاں اد
 چارت کجا م جیراناں پتیلے کیفت اد بلین کور دے وخت چوشیر
 دی گوست کہ دہ دہ ہانز دہ روش رس ہچی نیٹت اد کور دے
 دتہ ہمیں زگیں دی کاتکاں کہ ہر دوش یا دوجی روش زگیں
 یکا جیرانے و پتیلے کاتک - ہنی منی نام کلیم نزی گوریں اکہہ آن
 پر شتت شچی ہنی سنگت انت اد ہر چکر گت لوٹاں مناں داتہ
 باز میں مردم ہمیر گلیں دی استنت کہ ذہل و مڑ مالی بوڑغ کلا اش

برادران بیاں در دشتی شد قدرتی در دشتاں ہمیرنگیں آتکہ کہ مخلوک
 جانیہ کہ اے گزکہ مناں گون انت کفن گزانت . بے اے شوادی
 بنت کہ گردخانی لافاچ کمی نیانکہ ۔ ہما ڈولا عالم منی رندا تہ غاٹ
 بزواں آہناں دی گدی والے بہر اکفیتا۔ بلس سنگتاں بلیتہ چوش
 یک شے من پہ کرار دتی گزکشتہ اوزنادیر بتیغا جوانیہ حاخ برادر
 دیتناں اد بلکن اے دی ہیٹ کہ نین من باز دلاوردی استتاں
 ردی صحب و ہے دگاژنا کسے گوستہ اد لوخیں قبر کہ دبستی ہیران
 بیت تورا ہوڈی و گندیت اور دت نمنخیں حدکاں
 مردم تیج بنت اد قوا پٹنت کہ بلکن رسترے و مردم داڑتہ
 تاسا عتا انت ۔ اوکفن گارانت ہرکس و چلاں بلوچتا کہ اے
 ایداپہ لئاں او ڈاپولغاں نیٹ منی رندا گندغاں اور ندرٹ
 دباوشنی تامن دی نمنخیں چراگوں دتی گزاکٹ
 باریں گنداں کرے دے مرط دانت دمنی نکا پیرا غنت من دی
 جھٹھ کارٹ اچھے گوراکے چپوے کسے جو انیے کاہری
 دیکھی کتغاں دیرگوں دتی گزاشتتنت منی و کرے
 دی کو ہسراپہ آدخیں تپیلے و ہیل بتیغاں ۔

سنگت دبلاں ۔ بلس ہنی روش پہ روش منی کارگراں بیاں و شتہ
 دہا ہیں ڈیہے و ہے و اہودا پرتہ اد چک چک و دفاکتہ کہ کفن کشیض
 دی استتاں کہ سہ چپار چپار شفا جاگرد
 ہنی منی ہے ۔ چپار و پجیہ منی گونان اد رنگ پچا دی رانی
 ڈیڈر رنگے کسے و گوشت ڈیڈر رنگے کسے و گوشت بھولورنگے ہوا کردن

وہاں تک پچار۔ مناں جو انہی گیرانت کہ یکتہ دشتے من اورٹے نہرا آدن
 ورجن شتعاں، کڑدے ذایفغ آفا پر کنغانتاں۔ آہناں من یکتہ تیرا
 نکوے دی گوں ات۔ من چنکاں آف وارٹہ۔ زنا ہمیشاں۔ کسے آہناں
 بچہ کاپت۔ نکو یکتہ درینغے ڈکڑ و بیتہ۔ ابواباد لہ ہمیشنت۔ من اشن کتہ
 ڈاکٹر دجھو لو رگے۔ اے تہ بند لے۔ ابوابا تراچ لونیت گونے چہاں
 ریٹن درنایے مرد کفناں کتہ۔ من اصل ہی نہ گوشت۔ کڑ و میت
 منی دنا آکھ۔ ہیڑ تینہ جھٹے حیاں کتھی گڈ بازاہر مانی ڈا ونوہ گشتی۔ ابواب
 منی حدائی نام انت کہ منی کفن و مکٹھے منازالی گیوار انت کہ منی یکتہ بڑ
 گرانڈے استنت پنجاہ۔ گیت ڈ منادتی دل لونیت ادہنی کھیں
 مدھی دی ہے یکین گرانڈ انت۔ بیا پٹی ترا دیا۔ بی سوندھری کہ
 بڑہ کڑے کفن و نہ کتہ من ہی نہ گوشت اد نکو و ہمراہ رداں بتیغ
 دتی لود ڈ بڑ تو مناں چٹھی اد نیاستی مننت کتھی ڈ کس آہنی و ہی مہ گوشت
 براتاں باد و بیارنت۔ کہ ششٹی یا ہشتی روتج و ہماں نکو کتہ
 بیتہ اد من دت آہنی پورغ و گونٹاں نکوے ہیچ چوشین نریچیں کام
 نیست ات ادین کسے و جاگر دکتہ سری شف و آغا آہنی و کسے
 کفن کنغانتاں۔

نین براتاں اے پچار و منا یکتہ دھکے گیر آکھ کہ منی جنڈ
 بازہ نادراہ بتیغنت۔ منا پیتہ شتہ کفن و چنتا ات اد حدائی کاراں
 چیار می ششٹی روش و یکتہ بریں جمیرانے و مناں یک کفے پور
 دکپت آرا من کتہ دگر تعاں بے نصیواں مات بھڑ بیتہ بے کتہ
 دی من آرا ہما گڈ دانہ کہ باریں۔ دشتے ہمیں لگیں بیت مناں پور

ہوئے۔ جسے نادراہی و مات دراہ بیٹہ منان حال ستھت او آنکھاں منا
 جو سردام باہمار دس وچی و دی است است، زمستان ات عالم
 نہشت۔ پہ کلا دوسہ کلا دوام کنغایاں اد پہ اسکاتی دھستی و
 کراں کاراد بزت جو پیشی آہنی و ہند کنھاؤں او من ایوکت و کی دسیم
 بکتہ بٹتھاں۔ بلے نراناں داپکوشتو گرٹتھاں بلے منان کہ سماکتہ
 ہی شف ہمار ات ادس کمرار و تی مات و قبر آہنی سفر و شخ دانتر
 کن چکتہ کشتہ او دنی دگ گپتہ۔ او سنگتتاں باور ہارنت کہ منی ریندہ او دل
 بزت کہ من نہ پور تہ۔

برہندھاں گوشدنت کہ دانغیں دست دوز بدلی انت۔ ہر
 بار دسے و دی یعنی نت۔ نیٹ داسر کار و دا مخدماں و انزائیں ہنداں منی
 باور بچتاں او باز پناں نیت کتہ کہ داجے ایشی و گار بکناں یا بکشاں
 بلے ہیٹ ہماں کہ مزائیں بلوٹیت ہواے نیٹ بدیتہ کہ منان گپتہ سرکار
 لورغ و دانیش۔

ردش باز ہراتاں روش کمیں۔ یک دھکے کہ زاناں نندھہ کا گلے
 جاری بیغاینت او منان گر غایت۔ جھے تاجیش بلے دومی
 دس و گریلینا نامر کار لورغ و دانیش او دوسہ سال و رندہ پیشہ
 او گوشے ہمکریں استانے ہماں روش و تیج بیٹہ کہ من دت دی ہراناں
 منان پہ دینا است نیاٹ او منان دہ سال قید دانیش ہو سر اسر جھے
 دومی کتیش۔ کہ منان آندھاری و جتیش بلے پزا کہ گشتیں تائیں
 ماد و کلین سنتری او قیدی منی سنگت بدیتھاں۔ نین من نغز سرا
 ایوکت۔ نین من پہ دومی کارا۔ گم دڈ او من جو انہ جت۔ تی بندہ خا
 ہملاہ ہماں نہ۔

جوائیناں۔ اے مناں چیار می سماں انت کہ اے بندی خانہ مو
 جمیدارں ماہکرا دا ایذا ستری گو شمنت کن جمیدار نو زیٹہ اد نہ اکریں
 درازیں مدے ء کسے ء گوں مس اڑاندے کتہ ادنیں کارے ء پونگی
 بیٹیاں۔ بے لیکوین مڈرمزن وکن ایذا اکتو شمنت کس ء بادرنیا مکہ
 کہ من دلا یاں۔ نین ہر کس مناں جمیدار کنت بہ

بلیں برا تاں بیانا۔ ریشے شہ صفائی ریشاں شوے سنگتانی دلا
 چہ اٹکھ کہ شو گو شنتہ ہر کس دتی پیرایا بگو شنت ہمار دین ء سریں
 دھکامنی دلا دریا پارٹا کتہ نزا ناں پرچہ اومن دتی دلا اصل پکو کتہ
 کہ مس دتی پیریا دت نہ گوشاں سریں شنت دوجی شنت گوں اٹکیں
 گو ستہ اسے گو شنادی رخ بیتا۔ کہ بگو شتاں بیابیں شنت گوازی
 ء پکسواں مخنوں۔ پچ رہے نیسہ نیٹ۔ دتہ ہیرا نانی کو مٹھی ء دلا
 اٹکھ کہ پرچہ تو سن مخناں ایذا اٹکلے ء گو بکناں مہی اسے کو مٹھی ء نہ
 کسے کیرت۔ دن کسے کارے۔ دانی دراہیں چہل دوشن سنگتانی
 چہل شش شنت ء دتی کسو کنی انت اداعہ مس ہر بیگاہ ء چکی کو مٹھی
 باری ء چیار مس کنڈھی درغ کناں نیٹ، اے مداد اگیں بہت ء
 شہ باری چیار مس کنڈھی درغ بیتا اور دتہ شہ ہے باری ء
 لخت کناں۔ کاہیں مزنیں باری سے ات نیام رامن گوازی شتاں
 مس ہر بیگاہ ء کیں چند ادرا کتہ ادکشت۔ ہمکر بارغین درغ کہ مڈرم
 پہ کلاسی کت کنت اور چیاریں تک کہ اتو بنت تازہ میہ کھڑکی ء چکاں
 ادہاراہ ء در راواں۔

نیٹ براہنہ خاں ہیر دے کسو بار دے آتکھ اد دوجی شنت ء مناں دتی

کونکئی ات ہمیشہ ہوشہ سہ چہار ریش پیشہ مس دئی دگہ پڑا کشت
 بے بیج دلا نہ لوٹت کہ برداں نالاری تندی چہ اکنغاپہ دی کنجی تراے
 دریاں گون ات . منای منی سنگتیں ستری ہوا کشت کہ بلکنے دختے
 دیلا پیلایے دکھی موان ہما شفیق بلین شیم شف ہرند اشکلا دتار لحو شخان
 ادبیرانی کو بھیجی ہوا بوزغاندرا تا اناک ہوا دیغایاں - دلا گوستوں اعن
 کسے ہوا دہتہ دی گو شیدیت جمیدار انت کارے ہوا کڑو بیتہ بادرتہ ہر کس
 ہن سراسر ات ادقار دغا گون اٹکلے باری ہوا چکنایاں ادشہ
 باری ہوا دراد کنگان بے بوئے نصیوتی کوری دھک کہ بے ساحتی یک
 ستری دیلائے ہوا بھت بخ ہوشہ کڑو بیٹورواں بیتا دیٹیجی - کہ متہ بندے
 خانہ ہوا پوایکے ددرک دا تہ سدائی ہکل داٹیجی من دی گد کتہ بے مندھرا
 بیٹ دا تہ - ادکیں ندا بیٹور کٹو منان گپتیش ہن کہ سجا آدریش تاکن ہیرا
 بیخان کہ منو جمیدار اداے رنگن کارہ جھٹ پورا کتیش تراپے بیتہ تہ ہرچے
 جوش کتہ - من حرام باکہ یک زوے دی کشتہ ہما ڈولا منان تقانڈا
 بریش کہ دراپیں - ریش گون ہے پورا گون دچارہ گوستہ من انہاں ہچ
 دلدی نہ دا تہ - بس گوستوں کہ من گد کتہ لوٹت شومان گپتہ اولہ
 نٹ بے دس بیٹو بیگا ہی اندین ایڈا شوئے مجلس ہوا تیشہ :-

ہن براتان ہے من کسو دمن ہیرا - بے من اے ذہندی نت کہ کین
 آرام و کنت ادمن شوئے حال ہوانگا گراں - ہیرا بالٹوب

اے دراپیں مدحرام باکہ اغہ کسے دن ہوا یک زوے در کپتہ ہر کس ہوا کوغنا
 ادنی دل خیف بلکن کسے دہا وی نہ کپتہ کہ بانگور بانگ دا تہ - بے مرشی دی
 ہانزی ایس ڈولا دلا گوانک گارات - من تکا رہیستہ کہ بلکن بداست
 کہ مردم ہوا گوشتیں مرشی شہ ہسکو دلا ہر تراٹ ومانے ہرند استری کمارا تندا تا ہوا تکہ

(بخت الشریحی)

زندت پہ ہزار حجالہ ۲

سش ماہ ات کہ دلمراد اے نوکیں جاگہہ ء کار کنک ذات
 آوں سک وشن دل ات۔ اکسانی ءچو رہ بوتنگت آئی پس شہسوار
 دتی زندہ چاریں روج پہ تنگ دستی گوارفتنت۔ دوتی پچ ء
 کساں سالی ءو گنبا ء گنجین گمانی تہا یلہ دیہ ابدی شت شہسوار
 پہ دتی گریبی ء باز لاکیں مردے ات، اے ہادت کہ دتی مزہ
 نامیں پیرک ء نام ء تنگا اے گریبی ء ہما ہم پہ لیگاری ء نیشنت
 چہ پس ء ناگتیں مرکے ء رند دلمراد دتی جنوزا میں مات ء نر کریت
 ماس ء پہ پنڈ و مور وہ پہ باقی گری بی۔

دتی پچ ر و دینت دلانک کرت۔ دلمراد نام خدا باز کاریں
 مردے ات، آتی دتی گلڑیں جان ء راجہ کار ء پچ نہ درت
 شپ بوتیں۔ کہ روج گرم وجل بوتیں کہ ہرپا وتر و نگیل آہر وہ
 پہ ضروری ء اوشتا نگ ات تھے دے شو میں لاپ پچ پیمانہ ولت
 پکے پھر لوک نہ بوتنت۔

نوں ہمیش ات۔ کہ اے جاہ ء نوکری ء رستگت۔ وہ آرام
 چندے نان ء وارت ماس ء پہ مراد پرانی دشتارے درگہت
 دنوکری ء دو ماہ رند پہ گل و شاد سور ء کرت۔ دلمراد نوں آسور
 ات بے مہلوک ء گشت کہ کاریں شتریں نہ انت۔ پہ دلمراد

دو لیں آسوردگیں۔ نان دگہ بیچ نیت۔ وئی بیست و پنج سال
 رے آئی چشین آرا میں نان نہ دلیت، گے نوکر سی و دل مراد
 دین گے پہ ننگ و ہم رے سنگ جو انیں اسپتیں بان
 دوزن ناین درسی و تاکاں آنوں چه کڈاک و دوت و داتا

سنگت
 آئی کار سک کم ات مہرب و سر اٹین در و چک و زرت
 دوزن زارانی گسان شت واز دارانی گس کم اتنت، دملے رند پہ
 کت کار و چوٹ نیت و پدا وئی گس و گوں وئی جن و مات و دوش
 دوشدلی و شت تا بیگا ہ بیگا ہ و پدا وئی کار و پہ پسی کلا کے و
 ماس کرتنت ہ

ت
 ن
 واز دار درس گائی شراتنت، بے یک واز دارے پر آئی
 کت شرات، ہر و دد و خیال و گورت وئی کا بسجنی و کنگے ہر
 و دد و آراد اتنت۔ آئی امبراد مراد و گلات، و دمراد جنین و ہم
 کت گلات ہ

دلماردنی جنین باز خانواد میں زالے ات سک گران ات
 کل و ہم شرات، چم پونہ و گیشنگیں اتنت۔ نمک و ہست
 آئی ہم کسائی پہ گمہ ہی گوستگت۔ چه ناکو و چلے سرے
 دد ایک و رند۔ نون ہمیش انت۔ لتیں روتج ات۔ کہ دشدل
 دوشحال ات۔ آنوں ہلاں ات و روتج پہ روتج چارٹ گا ہوا
 ات۔ آگوں ہر کس و شرات ہر کس و پہ ہرمت و کورت آپہ وئی
 کسانیں و سکت شانی انت۔ پہیشا واز دار و سکت دوست دشت

ہم اساپ دسہرات گس و پہ ڈول ات ہے۔

بجای عامہ
نئی سہ

عذاب کہ کیت۔ گدہ اہر ڈول کیت۔ یک بیگا سے عود
جان کش و کرت د پدا ہر تپگو و کرت۔ بلے آئی دتی ت بہرت
دتی کار و کرت ددی بیگا ہ و پدا جان کش و کرت۔ و گہری تپ
ایر و پ گپت۔ تپ و زور مان زور ان کرت دوسے
ہے رنگ و گوشت د دلمراد چہ سد و سار و شدت و از دار و آئی
خیال داری کرت۔ و در مان و گپت و دات بلے بیج پہ ہج۔ دہر
دتی دار و در مان و نا امیت بو ترت و از دار و دلمراد و گون ماس و جن
موجل و سوار کرت۔ و نر یک و کسانیں در مان جا ہ و کرت سہب نیمر دج و کرت
دلمراد خدائی امیت و کپتنگ ماس و بلے و سین جن چہ در د دور اکٹ و بلے
اے شگنتت۔ و از دار دم پہ ساحت شدت و اہت، دلمرادنی گدھی دم ات
آساہ و جن و گرو ات ہے۔

و از دار و خدایاں چون اے خیال اہت کہ آگتہ نگ انت آئی دلمراد
خین و را گشت کہ بیامن نراناں دیں۔ بیاراش تو و ماس اش بورت آئی
نان نہ کشت۔ بلے و از دار و لیس دات و از دار و کپت ٹالینیت نہ کرت آئی
ہمراہ بوت و دشت گون ہے۔ دیر نہ گوشت کہ دلمرادنی بلبل و بال کرت ماس
زار کرت مہوک بیج بوت خدایاں دلمرادنی میننگ چدا کمیں ددر ات
خدا د سنناں چہ مسیت و تحت و از دار ہے۔ لاش ہر برگ تیار ات ماس
زار دیر یا دات و نشار گارا ات و نشار و دیر کرت و از دار ہر جا کہ چہ دور
کہ آچو دیر کہنت۔ خدا یا ہر تین آدا گون گزن و۔ بیج گزن و آرا تپہ دشت
من چو گس بر میں لشار و چہ بلے بد میں بلے لاش ہم ایر کنگی چیرے مذانت

در وقت شکر و پیران ات که به نندن یا به زمین می گد و کنج دست که نشماره پاک
 کنان مواهت به

صورت خان مری

پروشہ و سوب

روشن شتر پیشین ء لڑ لٹخت بلے دانی عالم ۶ ہواں رگ
 چرات پلو کے شش شش ہیٹ ۶ مچی ءے پتید اغت تا دق
 ڈکو ءے پتے ۶ مچی آفانت، مچیاں سواد سی تڑاں تڑوں ای
 ۶ بازینے پیدا اغت۔ ایساں مس کسے ءوئی پر شتغین
 دست من گٹاٹ تا کسے لنگا کنغات۔ یکے ءوئی پاغ ٹپاں
 بستی اٹ۔ تا دہمی ءوئی پشتی کو فح اٹ۔ کہ کز اں کسے کو فح
 ٹپاں مگندیت۔ پلوے نا لکار سی گڑوے پر اتاں، پتید اغت۔
 تا پلوے کسائیں چک شہ اتاں کڑ بٹو پٹی نیم روشی سبایاں
 گریاناں چیرا غاتاں، یکے تکے مچی ءے ء پتیلے گوں اٹ تا تکے
 ء شہ ہمیر بگیں لڑلی ءے دی گند نما کاکٹ کہ انہاں نہ ذرغ گوں
 گوں ٹنت۔ بلکن ایساں پتیلے ذر نہ کپتہ مایا گڈ شہ اشتاد
 پتیں ناہنیت شخیش اسے کلیں ز ذرغ یکٹ پلوے ہرے
 چٹینا ٹنت او ذرا بلکن گزہ و چارے بند و بستے اٹ پر چکدراہیں
 یا مکین پٹی مزائیں مچی پھاوا کاکٹنت۔ ہر لہزہ مچی ہنہ بیانا روغات

بے کلاں شہ عجمی لٹوک ایٹن ات کہ بیج ہندامڑ وغانی کو رکنتخ یا
 پورغ لغاہ و نیاتک یا گڈ زناں چویش ات کہ مڑ دغان دہمی ہندیے
 پورغ و برغاناں، یا اے دی بیٹ کٹ کہ اگر کاجین مڑ دغ
 پورٹ نیاتک کل ہند دے میج کتے جیغا اثرت۔ کہ کلاں یک
 ہند کھڈے ٹپنت و گبرغ کنتت

اے کم دبازیں ہر د آر تاشفہ و نیم و ہواے رنگات —
 گون شف کفغا مڑ دم کان کینیں لولیاں نشتیہ ثرت
 ہر زمستان ات۔ چوشیں سڑنی نیٹ ات، ہو،
 ہندیے ہندیے پہ لغتے چی اے و کمیں آسے گندہ غاکاتک
 اڑکو دے مڑ دم ایذا اوقار و غاثرت۔ ایٹاں بلکن لغتے
 لے گون ات

ہر لولیاں اے و شینے پچا رہے یک ات کہ نیرے
 پے بیٹ و چوشیں پر و شہ بے سو بی ات۔ کہ ہر کسی گوشغ
 ہے یک ات۔ کہ آدھیں سداں دادی پینگ و گورے
 جنگ و جھڑوسیم و خیالی لٹو کے بیٹ۔ اداغہ پینگ ہمیندا
 ہنوزہ و کھنت تامڑ دم ہمکر بے دل ثرت کہ ہڈا زانت یک
 زیکے بسکرت

ہندیے مچی لے و شینڈہ رآں یک ہکرے و ملامت کنفاک
 کہ اٹھ دروکان پیشتر آں بیاتینت امرشی بے سو بی جہاری ہکے
 لوبٹ۔ دہمی مچی تی ہکرے و ملامت کنفاک۔ کہ آتہاں
 ایٹاناں تیرنڈا لغت سہمی یک ہکرے و لغوری شغاناں

جنفائت ہندے ء کسے پکٹ مرادے ء ملامت کنغاث ہندے
سرو کے ء بے اٹکلی ملامت اٹا :-

اے کلیں لو لیاں جدا شش بہر پٹ محذم و سر ہکمر یا فی بجی
اٹ۔ اے اصل چپ ٹنت، مڑوم ء گوشتیں کہ گنگ د دام
انت۔ جھٹے ء رندا دوسہ مڑوم ء آفی مشکے دد گون اٹ۔
ادپشتی لافا نغے کا کے چہ بیٹ۔ آرٹہ مچی دست شش تو پستی
نیام ء پاتار تو دت گڑ ٹغزت۔ بلکن پنڈا بجی مڑواں نغے چوچے
دعنی اٹ۔ ایساں مس پیر ترس مڑوم سہری دیما بیٹہ ادگوشتی
پوڑ دیکابنت :-

ہر کس دئی ہنداش کہنرتہ اذکل دیم ترا بیغزت۔ ایساں
کلاں شہ گور شے یکے در ناتراٹ۔ ایسی ء زاناں دئی زہر دوات
نختہ۔ ادگوشتی خانے گٹ ء گزیت۔ چکر جھنگو ء گوشتیں پک
دھکٹ ء پوج مار نییت۔ دئی مدامی ٹاپ لوٹ ء کنو
بے آہنی سکا سہری ء نیں کٹو داتہ۔ کلیں شکر مرشی
یک ر دس کتی نیں مرشی ء رندا ایمان ء مس نہ ہمکریں پوج
دی نہ گنداں کہ بانگا سیالاں شہ براتی لئے کسے گیرت۔
نیں ہتھیارے سراسکھ۔ نہ مڑومے ایسی لٹوک گٹ گہر پٹ
چھپ ء کنت دآف ء وارطت :-

بس نیں چہ بیٹ کل پیش ء پرمی ء نشہ ہتی شنت چوزہر
آر تغیں گوزمی دمب ء جھنڑ کا جتیش یک دد مڑو سواکل ء
کل جھنگو ء ملامت کنغاثنت۔ کہ آہنی ء یکے اشتادون کتہ

کسی گوشتی نگہتی، کلیں شکر نیک دھکا برتتی ددیم پر دیم، جنگ
 رانی اور شرے ہے ہے؟ ددیں مڑد کہ آئہاں ہیجی نہ گوشتت
 دمالے عر ندیکے ع گوشتت۔

اے لوٹک دتی ہندا نرت کہ چے بیٹہ۔ پنگٹ ع گون اکریں
 دیے ع واپٹ لوٹپ ع وی ہر کسی ہوش کشتتت۔ اغہ کر دے
 سا تی ع مے ٹاپٹ لوٹپ بیٹیں، پھیلہ تاچی نویت، جند
 روم کا پڑانی بیٹنت۔ اے لوٹک دی است ات کہ مے لشکر
 دی حدے ع پیوی ع تیار ات اغہ ایتا پنگٹ ع ہوش دیتیں
 پورہ جھنگو ع گوشتت گڈ آہی ر دس دی لیکوی نرت۔ بس ہمت
 بے لے ماشمو شتہ کہ مار پر دس بیٹہ تا مار دی سرین
 پھوریت۔ میں پتا مار دی ہمت نویت کہ حدانی توپکے
 جنوہ۔

توپکے جنوہ! میں چوش بیٹوں کہ حرام انت دتی گارے
 گپت کنوں۔ میں سٹاں اے کل جھنگو ع ہوڑ انت۔ بس
 ام ع نہیں گنڈیت۔ میں سا کنت۔ مڑد ع جلو انت۔ ہنی دت
 مٹا گوانت۔

اگر ڈینگا جھنگو میار دار دی نہ انت۔ ہکوئیں ہوڑ ع شخانے
 ع دی ماجت نخنوں کہ ہکو ہر ہند اسوب ت
 "ماہنی اے لوٹک ع بلوں کہ کئے ڈھدار انت جواں بلین ہنی
 جھنگو میار دار انت۔ بلے شوا کبے اے گوشت کنت کہ جھنگو پکوانت
 نرغ انت کشا بیٹہ گرہا بیٹہ۔ کس نرانت نین سری مار جھنگو مال

گر غمی انت۔ دومی البیش کہ مار پلنگ چوش اتیادی نیلیٹ۔ اداسے
 دی سہر انت کہ ماگوں آہنی جنگ دی دات نخنوں۔
 "جنگ دات نخنوں؛ جنگ لڑک ما دلاں آرت نخنوں"
 راست انت ابا۔ مار لکادی مردم دی پانیں جھندے، و دیر غمی
 انت۔ شرطے ات، ماہرائیۃ۔ نین صداں مردم پیٹ انت
 ایے گورے، کنگنی انت۔ چک مردم سبھا لغی انت
 ماں کوہاں کنگنی انت میں دل شنیت۔ شہبانہ۔ تیرید
 مچی پھلو اجھنگو پول گوں، کن باریں کسے چی لے سی بیٹ۔
 شہباز مہاتاتی دتی پشتی، جھندھی زہیر منت۔ اور مچی
 در کیفیت، ہے مردم کہ نین لڑ لڑ کایٹ، درد کا باقی آن ارم
 دی مسترات اد آن رنگا دی کماش بیٹ کل گوں اندام، ایشی
 لڑ لڑ کانت۔ درد کا در نائیں مردم تر ندانت۔ ہمیشی، غم
 گوشتہ منان تر سینت باریں جھنگو گرہا مویت اغہ گیتش حد اخنات
 "منان دہمی تر سے۔ تہ تا جھنگو، کسینی سنگت پیٹھے او
 جوانیہ بجا کارے جو انیہ منان گیر انت۔ لوزخ لوزخ، ایشی ریشا
 سوزخ کنگنت۔ کہ آنگو۔ مار گوں کپنتہ، ہکولیں پیک لڑکے
 البیشی دفا انت کہ شوا علم کارے، پیرا کر دل پیرہ جنت۔ ادلی
 روش، تر گیر انت۔ وہ مردم، گوں شنتہ۔ کہ دارے چی لے
 گدنت پلنگ، و لشکرے گندیت نامغانی ماں رشیت
 گرتی، و دلمانی ہند اتو پیک و تیراں کارنت البیشی ہے ہر و و
 سرھا انت کہ چوش و مار کلاں دیا کٹی۔

سماش و سمر لڈ بینتہ۔ آرنگا کتی کلورے بہ چپی کار و ایشی دست
 بینت۔ کار سولا بریت کارا دلا پٹا ات، بیج اد میت دہیلے
 تی و کھکے بہ راہ نیست ات۔ بس نہیں سرد سو جے نہ پورے
 ست ار ایتی۔

اد مناں د امرشی گیر نہ انت۔ کہ اے مڑا کارے رانی کتہ او
 ب نہ دیتی۔

پیریں پوٹ کے راست دنگ و کہ مزائیں جنگ بریت، مئے
 لشکر پر شتہ او موڑ چاں الانار و غالت۔ نامغانی کھڑو
 بیت۔ اد گوانگ و جنت۔ ورنایاں، وژمن دیم اشلو گڑ کنخابتہ
 در میاراں دینتو، بس سائیں ہر کس ہواں ہندا ات۔ پاڈ کوڑ
 بنشتہ، دتاہیں سند سراتہ من کلاں ملامت کتہ کہ لشکر یک
 دیش کتہ۔ بلے جھٹے نہ گویتہ کہ پنگ مئے تکی تیراں تنک
 رتہ، اد پنگ پر شتہ۔ بس ہمے رنگیں بازیں سو ہاں سک
 سرکتہ۔

شوار د عایاں دات۔ کہ رند سلا حانی آروغیں گلا لٹو۔
 دبر تو پکانی انبار جٹو۔ ناہے گوں ماتادہ دہ تیر ثنت۔ او اصل
 مٹی میں حال بیغت آہنی گنوخی کار و زاہ۔

ہیر۔ ہر ہندی سو ب و بیشک جھنگو باز دلا و رکتہ
 دسر ہوڑی گام ز و تننتی مناں تہ سنت اکریں مزائیں پر دتہ
 ہا مٹی آہنی دلات کہ پنگ و آخری روشن انت۔
 سہ دتہ ہا رہے۔

پدما ایس پردش یلکن آہنی زندگی بوسری پردش شنیدہ کو ہنشا
 بیج کار آہنی بے سیدت نویت، مرشی مئے اے سنگتانی اشتہار
 انت۔ بانی لشکر چیٹوں گرک پیرت۔

“نین پلنگ مار بلاں اولاکی کوتل کنت۔

دکری شہباز دی گہر نہ ادھال داسی کہ بیویس ٹوک ٹوک
 ترانت جنگ سعت و باز بیس دس و داس۔ کہ پلاں ہنشا
 توپکا جنھاٹ پلاں ہندا آتکو پول گول کٹی بے پردش وھلا ہنشا
 رندکس وھ دس وندہ ات۔

جنگ و تامادی دیٹخت۔ ٹپایانی پھلوا شتخت۔

“ادقادی دس نیٹ انت۔

شیر دا ڈکھی ات۔ ہوں نہ جکھاٹ۔

“حد و سخنا منتو۔

بے ہمے ساعتی پخیر د لمراد آتکخت۔

“مناں دہمی تر سے دی گیرت، اعہ جھنگو و گر جانی لشک

دی دلاکپتہ۔ دتاروت توپک جنت ہماں دھکی شوار کے گول

ات۔ کہ توپک و تیر مئے جنت۔ اولس ماگوشہ نین گر جابوں

کھڑو کھنت دتی توپک و جنت بھور بینت۔ کہ میں یا زدا

ہنگی سر سر پ تیر بلاں منی ڈو برو مہ شکینت۔ نین مار ترس

ات۔ کہ چے کنت۔ دکری مئے پوڑو پلنگ بیترتہ اد پلنگ

لشکر ہشتہ پدا چے شیت کہ من زاناں دختہ دختہ من زانا

کارے کناں۔ ریرے رتو من رتو منارے گد سو ب تر سیت

سے سوٹ مین رڈ پر نہ منغ و ضد دات۔ ہنہ ایشہ ء کئے دلہ

برائے؟
بلے چوش ہذا رحم ء کناٹ۔ دلا باز میں تی دی و سواس کائنت
سرس کماش ء در د کاوی دستا سر میک دانہ۔ اد ہواں رنگا نشتی
غذائے کتبی۔
مرشی قہرے بیٹہ۔

جائیں جھٹے ہواں رنگ ء چھپی ء پاغ پو کاری چانی چکا کتو
نشتی اد پدا گوشتی میں دل شیت روش ٹکاسر مادنی لڈ اتیار کھ
کون۔ انگور نگوشہ ادلاکے۔ پتیلے نزا اردو۔ راجادی گورے
نگتاں دانی نیا تکہ۔ زناں مڑدغ پیٹر ڈنیگا باز بیغنت۔ ایر نگیس
گہانیں بلا باں شہ ہذا رحم ء کناٹ۔ ایما آف نیڈت ہ۔
یکے کھڑو بیٹہ کہ آفاں بیاریت۔ مرض شاں۔ سبزوں براتاں
ھا۔ مرض آف لوٹنڈرت ہ۔

اے دی کڑو بہت۔ او کمیں دیم تر رونت د کمری کفشکائے
بیٹ۔ کل ہواں نکا جیاں ء کتت۔ بلکن سنگتان کسے سر اسٹو
د کمری جھنگو سلام ء دات۔ کل والیک کننت۔ کماش دیا
بیٹ اد شتیت ہ۔

جھنگو بھڑے۔ لنگارے ہ۔ شیر دا قچشن انت۔ پکوانت
شیر دا قچ ہون نہ چکغائنت۔ سہرودف ء انت۔ کلیر
پھو قرائنت ہ۔

نیں کسے پو پو لے کنت۔ او زنی لٹکے سہرودف نکالڑہیت۔

اے دی رند اہانتا دیم دیم ء انت۔ کیوں لڑکا بنیت۔ لاجی مردم ء
 سما کیفیت۔ بے پکٹ لوٹ کے اسر ات دختے وختے پیر ڈینگا کیٹ
 بھرار ہنت مردم ء گوشتیں طہی بازیا انت۔ پر زور و تار دانتیں
 دگت ء نین ایشی ء لوٹ کے کتہ

نیں بے دہی کسے ء۔ تاسہر و دوف ء آنکغنت۔ ہمیتا آنکیر
 شہباز دیکھا بیٹہ، ادگوشتی ب۔

”شیر دادا اے پھلو انت“ بس ہمکر گوشتو لڑتہ۔ اے دی چہ
 چہی ء پر رندا تاں شیر دادا ء آنکغنت۔ ایساں سلام دا تہ نشتیں
 مردم کل کھڑ دہنت۔ اد پخیر دیم ترا آکھ کہ جھنگو دیشی گوشی
 بھڑے جھنگو۔ ہنی شیر دادا ہوں جکتہ۔ آف لوٹھی۔ ما آف دا تہ
 انشاء اللہ نقالی بھرتنت ”شیر دادا ء کہ اے پوڑ دینتہ، پہ کھڑو بیغیا ہانہ
 بے مکاشیں مردم دیکھا بیٹہ او دٹ ء نشتی، جھنگو درد کا اصل چہی ء
 جکتہ، انگری آنگری پٹی یک سری بیانا انگو مچ بیانا روغا ننت، ومان
 رندا جھنگو لڑتہ۔ دہی پٹیا نی پلوا۔ سہ چیار۔ سنگتیں مردمی ہمراہ
 بیٹہ۔ دو صد ء بھنی سردی ٹہی گیش ننت ب۔

جو این تراھکا رے گوسنہ۔ جھنگو دکر ی گہر تہ۔ ہنی وہ پانڑ
 مردم سنگت ات رنداں آنگو مزا میں چھی ء دا جھنگو حال شتہ
 گوشے مردم یک یک ء انگو و اجا نینا نا آغا ننت۔ ورد کا انگو
 آنگو جھنگو ء دیشہ پترا باز نرمی ء کما شیں مردم ء پول کتھی، من تہ کلی
 گہیل، مزار خان دراجا ء نگند غایاں

تہ کلی گہیل و مزار خان کشجا بیغنت۔ راجا گوں کر دے پانڑ

بیز ہواں و کاشٹہ کہ چیراناں ہڑدغاں ہند کنت و کینٹ۔ زمانہ
 بلذیج عالمے کشجا بیٹہ دانی گارانت۔ مادی کل چڑارا جا پوژء
 جیلوں بیائنت تا پسی آں جو ایں راستغے ہڑ مردم گشیت مالاں
 جکٹ و مردم دی چوش ایذا اثرت نیائینت۔ دگاں گوژندان
 یکے پھلو ہنت، چارواں حال آرتہ۔ کہ روشن ٹب و دارندی
 تیکت تیکت تکائی پیداغٹ

« جھنگو و یا تا پیر لوک نہ اسن کتہ یا اے گوش دآں گوشہ
 لئی پیرے لڑغا بیٹہ۔ اغدیں گرتہ ادکما شیں مرد و گوشتی۔
 « برغو بابوشکہ پھلواں ہرول نہ۔؟
 « پیچہ نہ بن۔

نین دہ دواز دہ ہڑد بیٹغنت۔ ہواں رنگاچی پلو الٹغنت
 جھنگو و اللہ و پکوشہ لٹے دی دستاکتہ۔ او ہڑتی وختے وختے تیک
 دیانا ادناسی ایں مردم و پوہ دی سخت۔ کہ پاز و لنگا کنتا یذت
 سلوار و ہونانی چنیٹ بھڑی و است انت۔ بل شف و
 تہاری و کس و گانجین خیال سختہ۔

انگو کہ مچی و دینتہ۔ اے پوژہ ہوانگور و غائینت۔ کل اے پلو الٹ
 غنت۔ شش مردم دثنت نیت اسنگو پوژ پیر سرد و غزینہار و
 پرتیش ادشنتت دیکاکنرانا۔ و کر و برغو بابو و زور و گو الکت
 پوژہ ہرکس دتی ہندا بروکینت۔ ندانا۔ جھنگو چیر مہر یا آنکہ۔
 کسے پوژہ و حال لوٹتہ، ما حال و کھڑو ہیں تو اے ددول۔ تندنت۔
 کھیں پوژہ ہوتا شنتہ برغو بابو و دت دہ ٹپائی حال دائہ۔

دائہانی حال دی گیتی۔ ہوائے لوکٹ استت۔ کہ دتی حال ہوئے
 دی گوشتی کہ راجاء پہلے انت۔ نین جھنگو دی مھیر مہر یا آنگو
 ایتا شہر دعی انت۔ ادھی گل عو پہ جہا میں دی پانیوں راستغیں
 ہندے گندعی انت۔

لے پوڑے پیر آنگیکہ چو بڑ زرتس ہندے گپتخت۔ پوتال است
 صلاح کنغائنت۔ دختے دختے لوکٹ نامغانی کھڑو بیت۔ اے
 کلین تات دی پچارو جھنگو اصل چھپ ات۔ اغدیں کاہریں۔ ترکا
 چھی عو گوستہ ہر عو بابو عو پیریں انگو دینتہ۔ آنگو۔ پتا کھڑو بیغ
 اڑانتی۔ اغدیں نشتہ گدا در دکا کھڑو میں توار عو گوشے جی
 مزائیں۔ گپدے عو اش کتہ۔ گوشتی جھنگو شفتو دیر بیتہ۔
 نہ من کہ میں راجا پوز دی آدخت۔ پی پیر باز انت۔ ہنی کھال
 پھلوا برو لے پوڑے کل و صلاح تی دیا انت۔

جھنگو شہ دتی ہندا کھڑو بیتہ۔ ہیٹرت بندیں سو کیوں مرط دے
 ات تنکیں چلائیں ریشہ، کلیں جرسیا ہینشتی۔ نین ڈینگا کھڑو
 توار اونیں نرمی عو ہمکر بیتا۔ کہ چیاریں کندھی نشتغیں مرط دم
 سند دندی پوہ بیتنت۔ ایشی عو ہنچشہ رانی کتہ۔ کہ کلاہ
 صلاح عو کنغائنت و پوہ کنغائنت۔

”برائاں آں سنٹریں کک انت۔ شوے دیا انت شواری
 ہمیرنگیں مرط دنیست انت۔ کہ ہے دگٹ نہ شتہ۔ مار کے گوشتی
 ہے دگٹ عو بلنت۔ بلین مارا شت نفیٹ۔ مئے کلیں دات
 گپت گوں سیستان انت اغ سیستان عو گپت دات

بند کئے جیت مانگھڑاں مردوں۔ پلنگک شوار بیج ڈولا دئی گپتخیر
 ڈیہہ ء نیلیٹ۔ نین بڑو آ رہے یکیں دگ سر کریت۔ مئے کسان
 مز بے جیالی ء کزیت ہے دگ ء گپرت دئی گپت و دات ء کنت
 دگڑ دیت۔ ہے دگ ء کلیں اڑو کڑاں شوار انت ہمکے ہیں زینہا رہیں
 نلے کہ چچ دگ ء نیٹ انت مئے کوہستانی کلیں دگ ء
 گٹ انت۔ بلے گڈ دی ماھکوردن کاؤں چکر مردم ء بردار کتہ
 کس سی نہ انت۔ چند ہی مردم پرتخت کس ء روغ آغ نہشتہ۔
 دختے دگ ء وانا کوہے ریڑھ گپتہ پار نہیں سال ء کوہ بڑو ء
 ریڑھ گپت مائی ء داراں جنناٹ۔ آہنی ء ممان کیفیت۔ او
 مائی تغاغ بیٹ۔ ہر کس ء مائی بڑو پورٹہ۔ دار جنغ کس ء نہشتہ
 نین دگ ہمیشہ۔ روغ گٹ نزل، دگ ء ڈھنگر کل دیکانت
 نہ روغ وال مرشی کس ء دلا نیار نہ نہ۔

بن ممان یک لوط کے ڈسنت کسے ء مرشی دلہے
 دگ روغ ملامت کشتنت۔ بے میں گیر ء نہیں پر روخ
 کسے ء ملامت کتہ۔ نین کوہ ریڑھ دیوخ اونین کہ ہواں مائی
 کہ آل شہ پرتغیں کوہ ء ماں آغ ء مارتہ۔ نین ہے ڈولا دانہ
 دیشی کسے ء سنٹیں کلک ڈوہدار کتہ۔

نین مرشی ہے سنٹیں کلک ء مچلے خشتہ باز رہے روخ
 ہڈی کڑوے بھونے شیر ترہ، سو بی مردے، مردم ء شموخت
 بل مرشی اکریں گا نجیں شکرے کوش ء ہواں لشکر کہ
 سیالانی سیاں۔ ہراٹانی کوغ ات کے انت دور نہ انت

سٹھاں برات انت۔ کہ براتی کو فنج ء بھر غا د لگیں نہ انت۔ مرشی یک
 سیخے نہ انت۔ کہ مردم آں سیخے ء کتخے ء سیاھاں پو شیت
 براتی کو شس ء سیخے دژمن ء پوہ و شس ء سیخے مات
 و گوہ رانی رزغ سیخے، آو خیں بچانی اولاکی کوتل کتخے ء سیخے
 چکر سیخے کتہ کزیت۔ یک سیخے کزیت، دہمی گلاوند بیت نہ
 ہواں ترندیں و رنا جی ء شہ کھڑ و بیت اد شتیت آخر
 دگے دی است انت نہ۔ بے پوجی ء مادی گندغاں ہے۔
 من دہمی گشاں کہ بے پوجی اکرا انت کہ مایک ء سیخے ء
 پخت نہ ودں۔ لے کھیں بے پوجی آں، کھیں سیخاں آدم
 زادے شمو شت سخت۔ کہ براتی ہوں شمو شت نیت
 براتاں ایساں کلاں، بے پوجی ء سیخاں کہ ما شمو شت
 نخوں۔ مہ شمو شوں ایساں تا سو بے بے خیال کنوں، سو
 روش ء کھیں بے پوجی و سیخاں گیر آوں کہ دت شت
 میں سمہرنت وئی پر شتغیں ٹنڈیں زحماں زیرنت۔ آ
 نیت انت تا گل زمین ء سزگے بازنت۔ آں دستا نیا
 تاے و خا دتاہ دژمرض ء تیرانی دیمپا کنتت۔ یک دھکا
 آہی ء وصل وارٹہ۔ تا کھیں بے پوجیاں گوں بازیں سیخے شوارٹہ
 مالیشیت۔ آں مئے ہوناں نشہ ای ہیج ورننت۔
 دژمن وئی سو بے انوش انت۔ او شتوے پلو بے ہنتر کھڑ
 ہنت ہام ء دھمٹہ روشہ لکاسر مار شتہ